CAMILLA LÄCKBERG

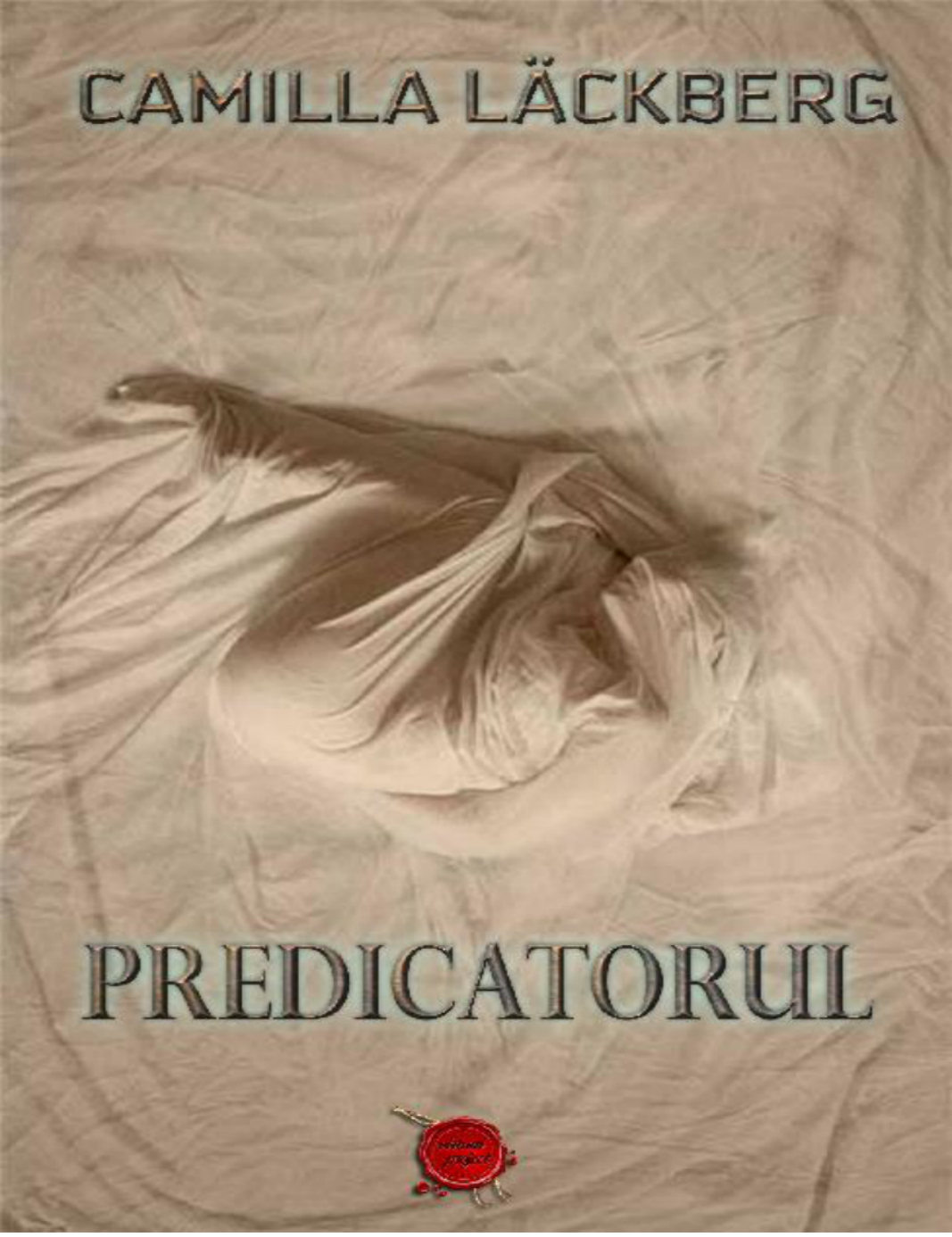

PREDICATORUL

CAMILLA LÄCKBERG

Seria: Fjällbacka

Volumul 2

PREDICATORUL

Original: *Predikanten* [*The Preacher*] (2004)

Traducere din suedeză de:
SIMONA ȚENȚEA

virtual-project.eu

2011

•••

Ziua începu promițător. Se trezi devreme, înaintea celorlalți, își trase pe el hainele cât mai încet cu putință și reuși să se strecoare afară neobservat. Luă cu el coiful de cavaler și sabia de lemn, pe care o agită vesel, în vreme ce străbătu alergând suta de metri dintre casă și Prăpastia Craiului. Se opri o clipă și privi copleșit în cavitatea abruptă dintre pereții stâncoși. Laturile rocii se aflau la unu-doi metri distanță una față de cealaltă, iar structura se înălța mai mult de zece metri spre cerul pe care soarele văratic tocmai își începuse ascensiunea. Trei blocuri imense de piatră erau înțepenite pentru vecie în mijlocul despicăturii, iar priveliștea era impunătoare. Așezarea avea o atracție magică pentru un copil de șase ani. Iar faptul că era un teritoriu interzis o făcea cu atât mai ispititoare.

Locul fusese numit așa odată cu vizita în Fjällbacka a Regelui Oscar al II-lea, la sfârșitul secolului al XIX-lea, însă el habar n-avea de această poveste și nici nu-i păsa, în vreme ce se furișa încet spre adâncitura întunecată, cu sabia pregătită de atac. Tatăl său îi spusese că scenele de la Hăul Iadului din filmul *Ronja Rövardotter* fuseseră filmate în Prăpastia Craiului. Când văzuse, simțise un mic vârtej în stomac la scena în care Mattis, căpetenia tâlharilor, trecea călare prin acele locuri.

Uneori se juca acolo de-a hoții la drumul mare, însă în ziua aceea era cavaler. Un Cavaler al Mesei Rotunde, ca în cartea mare și viu colorată pe care i-o dăruise bunica de ziua lui.

Se săltă deasupra bolovanilor ce acopereau pământul și, plin de neînfricare, se pregăti să-l atace cu paloșul său pe grozavul balaur care scuipa flăcări. Razele soarelui nu ajungeau până în deschizătură, de aceea părea întunecată și rece. Numai bună pentru balauri. În curând, avea să-i facă sângele să țâșnească din grumaz, iar după chinuri îndelungi dihania avea să-i cadă răpusă la picioare.

Cu coada ochiului, văzu ceva care-i atrase atenția. Era o bucată de pânză roșie aflată în spatele unui pietroi, iar curiozitatea puse stăpânire pe el. Balaurul putea să aștepte; poate că acolo se ascundea o comoară. Își luă avânt și sări pe bolovan, privind în cealaltă parte. Preț de un moment, aproape căzu îndărăt, însă până la urmă, clătinându-se și agitându-și brațele, își regăsi echilibrul. Ulterior nu avea să admită că se temuse, însă niciodată, în toți cei șase ani ai vieții sale, nu fusese mai îngrozit ca în clipa aceea. O femeie stătea întinsă, așteptându-l. Zăcea pe spate, privind țintă în sus, cu ochii larg deschiși. Primul său imbold fu să o ia la goană înainte ca ea să îl prindă jucându-se acolo unde nu avea voie. Poate că îl va obliga să-i spună unde locuia, iar apoi îl va târî acasă la mama și tata. Aceștia vor fi foarte mânioși și, cu siguranță, îl vor întreba: „De câte ori ți-am spus

că nu ai voie să mergi la Prăpastia Craiului fără un adult?”

Însă lucrul ciudat era că femeia nu mișca. Și nici nu avea vreo haină pe ea, iar preț de o clipă, băiatul se simți stânjenit fiindcă stătea acolo, privind o doamnă goală. Ceea ce văzuse el nu era o bucată de pânză de culoare roșie, ci o geantă aflată chiar lângă ea, iar hainele nu i le putea zări nicăieri. Ciudat lucru, să zacă acolo, goală. Mai ales că era așa de frig.

Apoi ceva imposibil îi trecu prin minte. Dacă doamna era moartă? Nu putu găsi nicio altă explicație pentru faptul că zăcea atât de nemișcată. Conștientizarea acestui fapt îl făcu să sară de pe bolovan și să dea încetișor îndărăt, spre marginea despicăturii. După ce se îndepărtă câțiva metri de femeia moartă, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre casă cât putu de repede. Nu îi mai păsa dacă avea să fie mustrat sau nu.

•

Sudoarea făcea ca așternutul să i se lipească de corp. Erica se zvârcoli în pat, mutându-se de pe-o parte pe alta, însă îi era cu neputință să găsească o poziție comodă în care să doarmă. Senina noapte de vară nu îi ușura deloc somnul, iar pentru a mia oară își puse în gând să nu uite să cumpere niște draperii care să împiedice lumina să pătrundă în cameră sau, mai degrabă, să îl convingă pe Patrik să o facă.

O scotea din sărite faptul că el putea dormi atât de liniștit chiar lângă ea. Cum oare îndrăznea să stea tolănit acolo și să sforăie, în vreme ce ea se chinuia noapte după noapte? Bebelușul era și al lui. Nu ar fi trebuit, din solidaritate, să stea treaz lângă ea sau ceva de genul ăsta? Îi dădu un mic ghiont în speranța că avea să se trezească. Patrik nici nu se clinti. Îl înghionti un pic mai tare. El mormăi ceva, își trase plapuma peste cap și-i întoarse spatele.

Cu un suspin, Erica se întinse pe spate, cu brațele încrucișate peste sâni și privi țintă în tavan. Pântecele i se arcui în aer ca o sferă mare, iar ea încercă să-și închipuie bebelușul înotând prin întuneric, înăuntrul său. Poate cu degetul mare în gură. Dar totul era încă mult prea ireal ca ea să-și poată imagina cum arăta. Era în luna a opta, dar încă nu se putea obișnui cu gândul că purta înăuntrul său o nouă viață. Ei bine, cât de curând avea să fie foarte real. Era sfâșiată între nerăbdare și spaimă. Îi era greu să vadă dincolo de naștere. La drept vorbind, în acel moment îi era greu să vadă dincolo de problema neputinței de a mai dormi pe burtă. Se uită la ecranul luminos al ceasului deșteptător. 4:42 dimineața. Poate că ar trebui să aprindă lumina și să citească o vreme.

După trei ore și jumătate și un roman polițist prost, era pe cale să se scoale din pat, când telefonul sună ascuțit. Cu un gest reflex, îi întinse receptorul lui Patrik.

— Alo, aici Patrik.

Vocea îi era răgușită de somn.

— Bine, în regulă. Of, la naiba, da, pot ajunge în cincisprezece minute. Ne vedem acolo.

Se întoarse spre Erica.

— Avem o urgență. Trebuie să fug.

— Dar ești în vacanță. Nu pot chema pe altcineva?

Erica își dădu seama că vorbise pe un ton plângăcios, însă faptul că stătuse trează toată noaptea nu îi îmbunătățise cu nimic dispoziția.

— E vorba de-o crimă. Mellberg vrea să mă duc și eu. A zis că el însuși o să vină.

— O crimă? Unde?

— Aici, în Fjällbacka. Un băiețel a găsit azi-dimineață cadavrul unei femei în Prăpastia Craiului.

Patrik se îmbrăcă repede, fiindcă era mijlocul lui iulie și nu avea nevoie decât de îmbrăcăminte ușoară de vară. Înainte de a ieși val-vârtej pe ușă, se urcă în pat și o sărută pe Erica pe pântece, undeva în apropiere de locul în care își amintea ea vag că ar fi avut buricul.

— Pa pa, bebe. Să fii drăguț cu mama, mă întorc curând acasă.

O sărută repede pe obraz și plecă grăbit. Oftând, Erica se ridică din pat și îmbrăcă una din rochiile acelea largi ca un cort, singurele pentru moment, care o mai încăpeau. Contrar principiilor ei, citise o grămadă de cărți despre bebeluși, iar după părerea ei, toți cei care scriau despre fericita experiență a sarcinii ar trebui duși în piața publică și biciuiți. Insomnie, încheieturi inflamate, vergeturi, hemoroizi, bufeuri și o răscoală hormonală generalizată – asta se apropia mai mult de realitate. Și era al naibii de sigură că nu avea nicio aură de strălucire interioară. Erica mormăi pentru sine în vreme ce își croi drum spre parter, în căutarea primei cești de cafea din acea zi. Poate că asta avea să risipească un pic ceața.

•

La sosirea lui Patrik, activitatea era în toi. Marginea Prăpastiei Craiului fusese delimitată cu bandă galbenă, iar el numără trei mașini ale poliției și o ambulanță. Polițiștii din Uddevalla se apucaseră deja de treabă și Patrik avu destulă minte cât să nu dea buzna la locul crimei. Era o greșeală de începător, ceea ce însă nu îl împiedică pe superiorul său, comisarul Mellberg, să-și facă loc nestingherit printre ei. Se uitară îngroziți la pantofii și hainele lui, care, exact în acel moment, adăugau mii de fibre și particule delicatului lor spațiu de lucru. Când Patrik se opri în afara benzii și îi făcu semn superiorului său, Mellberg se întoarse și păși peste cordon, spre imensa ușurare a celor de la Medicină Legală.

— Salut, Hedström, spuse comisarul.

Vocea îi era afectuoasă, aproape voioasă, iar Patrik fu luat prin

surprindere. Pentru o clipă, crezu că Mellberg avea să îl îmbrățișeze, însă din fericire, își dădu seama că nu fusese decât o închipuire. Cu toate acestea, omul părea a fi complet schimbat. Trecuse doar o săptămână de când Patrik își luase concediu, însă persoana dinaintea sa chiar nu era aceeași pe care o lăsase stând posacă la birou și bombănind că noțiunea în sine de „concediu" ar fi trebuit desființată.

Mellberg îi strânse cu însuflețire mâna lui Patrik și îl bătu cu palma pe spate.

— Ei bine, cum merge cu cloșca de-acasă? Vreun semn că vei fi tată în curând?

— Ne-au zis că termenul ar fi abia peste o lună și jumătate.

Patrik încă nu avea idee ce anume îi pricinuise lui Mellberg o asemenea bună dispoziție, însă își alungă curiozitatea și încercă să se concentreze asupra motivului pentru care fusese chemat la locul faptei.

— Deci ce-ați descoperit?

Mellberg făcu efortul de a-și șterge zâmbetul de pe față și arătă înspre interiorul întunecat al deschizăturii din stâncă.

— Un băiat de șase ani s-a furișat afară din casă dis-de-dimineață, în vreme ce părinții lui dormeau, și a venit aici să se joace de-a cavalerii, printre bolovani. În schimb, a găsit o femeie moartă. Am primit apelul la ora 6:15.

— Cât timp au examinat cei de la Medicină Legală locul crimei?

— Au ajuns acum o oră. Ambulanța a venit prima, iar paramedicii au putut confirma imediat că nu mai era nevoie de nicio intervenție. De atunci, au putut lucra nestingheriți. Sunt un pic cam sensibili… Am vrut doar să intru și să arunc o privire, iar ei, trebuie să recunosc, au fost chiar grosolani. Mă rog, bănuiesc că devii un pic irascibil dacă stai toată ziua aplecat și cauți fibre cu penseta.

Acum Patrik își recunoștea din nou șeful. Acesta era, mai degrabă, tonul lui Mellberg. Însă Patrik știa din experiență că nu avea rost să încerce să-i schimbe părerile. Era mai simplu să lase remarcile să-i intre pe-o ureche și să-i iasă pe alta.

— Ce știm despre ea?

— Nimic, deocamdată. Credem că are în jur de douăzeci și cinci de ani. Singura cârpă găsită, dacă o poți numi așa, a fost o poșetă. În rest, era goală pușcă. Ba chiar avea niște țâțe frumușele.

Patrik închise ochii și își repetă, precum o incantație lăuntrică: *Nu mai e mult și se pensionează. Nu mai e mult și se pensionează…*

Mellberg continuă cu nepăsare.

— Încă nu se poate stabili cauza decesului, însă fata a fost bătută crunt. Vânătăi pe tot corpul și o serie de răni ce par a fi de cuțit. Da, și încă ceva, era întinsă pe-o pătură gri. Medicul legist aruncă acum o privire și sperăm că vom avea în curând un raport preliminar.

— A fost anunțată dispariția vreunei persoane de vârsta respectivă?

— Nu, nici vorbă. Un bătrân a fost dat dispărut în urmă cu vreo săptămână, dar s-a dovedit că doar se săturase să se înghesuie într-o rulotă cu nevastă-sa și și-a luat zborul cu o puicuță pe care-a cunoscut-o la Galären Pub.

Patrik văzu că echipa se pregătea acum să ridice cu grijă cadavrul. Mâinile și picioarele îi fuseseră înfășurate în saci, în conformitate cu ordinele de a păstra orice fel de dovezi. Echipa de medici legiști din Uddevalla se străduia să ducă la bun sfârșit operațiunea de ridicare a cadavrului. După aceea, pătura pe care stătuse întinsă trebui, de asemenea, să fie introdusă într-un sac de plastic, în vederea unor examinări ulterioare.

După expresia uluită de pe fețele lor și după felul în care înlemniră brusc, Patrik își dădu seama că se petrecuse ceva neprevăzut.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— N-o să vă vină să credeți, răspunse unul dintre polițiști, dar sunt oase aici. Și două cranii. După numărul de oase, aș zice că sunt destule pentru două schelete.

1.

1979, vara

Se clătina rău, pedalând înspre casă, în noaptea senină de vară. Petrecerea fusese un pic mai deșănțată decât se așteptase, însă nu conta. Doar era matură, așa că putea face cum poftea. Partea cea mai grozavă era că scăpase de copil pentru o vreme. Țâncul acela, cu toate zbieretele, avea nevoie de tandrețe, trebuință pe care ea nu o putea satisface. La urma urmei, din cauza copilului era încă nevoită să locuiască acasă la mama ei, bătrâna aceea care abia dacă-i permitea să se îndepărteze câțiva metri de casă, deși ea avea nouăsprezece ani. Fusese un miracol faptul că avusese voie să iasă afară în noaptea aceea pentru a sărbători Sânzienele.

Dacă n-ar fi fost bebelușul, ar fi putut avea deja propria ei locuință; și-ar fi putut câștiga propriii bani. Ar fi putut ieși oricând dorea și s-ar fi întors acasă când avea chef, fără să se bage nimeni în treburile ei. Însă era imposibil, cu copilul. Ar fi preferat să îl dea spre adopție, însă bătrâna n-a vrut să audă, iar acum ea era cea care trebuia să plătească pentru asta. Dacă mama ei dorise așa mult să păstreze copilul, de ce nu putea să aibă singură grijă de el?

Bătrâna chiar avea să fie furioasă atunci când ea își va face apariția în felul acela, la primele ore ale dimineții. Respirația îi duhnea a alcool și cu siguranță avea să i se ceară socoteală a doua zi. Însă meritase. Nu se mai distrase atât de bine de când se născuse pușlamaua.

Pedală direct prin intersecția de lângă stația de benzină și continuă înainte pe stradă. Apoi viră spre stânga, înspre Bräcke, însă își pierdu echilibrul și aproape că intră în șanț. Îndreptă roata și pedală mai tare pentru a căpăta un pic de avans pe primul deal abrupt. Vântul îi ciufuli părul, iar în noaptea luminoasă de vară nu se auzea niciun sunet. Pentru o clipă, închise ochii și se gândi la acea strălucitoare noapte de vară în care băiatul german o lăsase gravidă. Fusese o noapte splendidă, însă nevrednică de prețul pe care îl avusese de plătit.

Deodată, bicicleta se opri, iar ultimul lucru pe care și-l aminti fu pământul apărându-i brusc în fața ochilor, cu mare viteză.

•••

Ajuns înapoi la secția din Tanumshede, Mellberg era cufundat în gânduri, lucru care nu prea-i stătea în fire. Nici Patrik nu prea vorbea, stând în fața lui în încăperea destinată pauzei de cafea și cugetând, la rândul lui, asupra evenimentelor din acea dimineață. Era, de fapt, prea cald pentru a bea cafea, însă avea nevoie de un stimulent, iar alcoolul nu era nici pe departe adecvat. Amândoi își scuturau absenți cămășile lipite de corp pentru a se răcori. Aparatul de aer condiționat era stricat de două săptămâni și încă nu reușiseră să aducă pe nimeni

pentru a-l repara. Dimineața, temperatura era de obicei tolerabilă, însă în jurul prânzului, căldura începea să urce către niveluri insuportabile.

— Ce naiba o mai fi și asta? spuse Mellberg, scărpinându-și atent cuibul de păr ce era răsucit în vârful capului astfel încât să-i ascundă creștetul plешuv.

— Sincer să fiu, n-am idee. S-a găsit cadavrul unei femei, întins peste două schelete. Dacă cineva n-ar fi fost omorât, aș fi crezut că e vreo glumă proastă. Schelete furate dintr-un laborator de biologie sau ceva de genul ăsta. Însă nu putem ignora faptul că femeia a fost omorâtă. Am auzit și o remarcă a unuia din medicii legiști – a spus că oasele nu păreau a fi recente. Mă rog, asta s-ar putea datora locului unde au stat. Dacă au fost expuse vântului și condițiilor meteo ori dacă au fost protejate. Să sperăm ca medicul legist va putea estima vechimea lor.

— În regulă, atunci când crezi c-am putea conta pe primul raport? se încruntă nerăbdător Mellberg.

— Probabil vom primi un raport preliminar azi, apoi va dura câteva zile pentru ca medicul legist să parcurgă totul mai în detaliu. Așa că pentru moment trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Unde sunt ceilalți?

Mellberg oftă.

— Gösta e liber astăzi. Un blestemat de turneu de golf sau așa ceva. Ernst și Martin sunt într-o intervenție de urgență. Annika e undeva în Tenerife. Pesemne credea că o să plouă toată vara. Biata de ea. Să plece din Suedia acum, cu vremea asta grozavă pe care-o avem – chiar nu e amuzant.

Patrik îi aruncă din nou lui Mellberg o privire surprinsă și se minună în fața acestei neobișnuite manifestări de simpatie. Ceva straniu se petrecea, asta era sigur, însă acum nu avea niciun rost să piardă timpul cu astfel de griji. Aveau lucruri mult mai importante la care să se gândească.

— Știu că ești în vacanță pentru restul săptămânii, însă n-ai vrea să vii și să dai o mână de ajutor la cazul ăsta? întrebă Mellberg. Ernst nu este îndeajuns de inventiv, iar Martin este prea ageamiu pentru a conduce o anchetă, deci chiar ne-ai fi de ajutor.

Cererea fu atât de măgulitoare pentru orgoliul lui, încât Patrik se trezi spunând da pe loc. Bineînțeles că pentru asta avea să primească un perdaf acasă, dar se consolă cu gândul că nu i-ar fi luat mai mult de cincisprezece minute să ajungă la Erica dacă ar fi avut nevoie grabnică de el. De altminteri, pe căldura aceea, se tot călcaseră reciproc pe nervi, așa că putea fi o idee bună să nu stea toată ziua acasă.

— Mai întâi aș vrea să aflu dacă vreo femeie a fost dată dispărută,

spuse. Ar trebui să verificăm un perimetru destul de larg, să zicem din Strömstad până în Göteborg. Îi voi ruga pe Martin sau pe Ernst să o facă. Mi s-a părut că i-am auzit intrând.

— Bine, foarte bine. Așa te vreau, ține-o tot așa!

Mellberg se ridică de la masă și îl bătu voios peste umăr pe Patrik. Acesta își dădu seama că, așa cum se întâmpla de fiecare dată, el avea să facă toată munca, în vreme ce Mellberg avea să culeagă toți laurii. Dar nu se mai necăjea din pricina asta; nu merita.

Cu un oftat, puse ceștile de cafea în mașina de spălat vase.

•

— Gata, toată lumea în picioare! Credeți că asta e vreo blestemăție de pensiune, unde puteți lenevi toată ziua?

Vocea își croi drum printre straturi dese de ceață și-i răsună supărător în tâmple. Johan deschise cu precauție un ochi, dar îl închise imediat ce văzu lumina orbitoare a soarelui de vară.

— Ce naiba…

Fratele lui mai mare cu un an, Robert, se întoarse în pat și își puse perna peste cap. Aceasta îi fu smulsă brusc din mâini, iar el se ridică, bombănind.

— Chiar nu se poate dormi mai mult în casa asta?

— Trântori ce sunteți! Dormiți până târziu în fiecare zi. E aproape amiază. Dacă n-ați sta treji până târziu, în fiecare noapte, umblând creanga și făcând Dumnezeu știe ce, poate că n-ați mai fi nevoiți să dormiți jumătate din zi. Eu chiar am nevoie de puțin ajutor. Locuiți aici gratis și mâncați gratis, și amândoi sunteți bărbați în toată firea. Nu cred că vă cer prea mult dacă vreau să-i dați bietei voastre mame o mână de ajutor.

Solveig Hult stătea cu mâinile încrucișate. Suferea de obezitate morbidă, având paloarea cuiva care nu ieșea niciodată afară. Părul îi era slinos, încadrându-i chipul între șuvițe răvășite, închise la culoare.

— Aveți aproape treizeci de ani și încă trăiți pe spinarea mamei voastre. Mda, bine, sunteți niște bărbați adevărați. Și cum de vă puteți permite să mergeți la petreceri în fiecare noapte, dacă mi-e permis să întreb? Nu munciți și nu vă văd contribuind vreodată cu ceva la cheltuielile casei. Auziți, de-ar trăi încă tatăl vostru, ar pune capăt comportamentului ăstuia. Aveți vreo veste de la Oficiul pentru Plasarea Forței de Muncă? Trebuia să mergeți acolo acum două săptămâni!

Acum veni rândul lui Johan să-și pună perna peste față ca să nu mai audă cicăleala aia continuă; maică-sa era ca o moară stricată. Însă și perna lui fu smulsă rapid. Se ridică în capul oaselor, mahmur, cu capul zvâcnindu-i cumplit.

— Am strâns de mult masa pentru micul dejun. Va trebui să găsiți singuri ceva în frigider.

Posteriorul imens al lui Solveig ieși legănându-se din camera mică pe care frații încă o împărțeau, iar femeia trânti ușa în urma ei. Băieții nu îndrăzniră să se culce la loc, ci scoaseră un pachet de țigări și își aprinseră fiecare câte una. Puteau sări peste micul dejun, însă țigara îi bine dispunea și le dădea o senzație plăcută de arsură în gât.

— Ce mai distracție aseară, așa-i? râse Robert și suflă cercuri de fum în aer. Ți-am zis că au chestii grozave acasă. E directorul unei companii din Stockholm. Noroc că tipii ca el își pot permite ce-i mai bun.

Johan nu răspunse. Spre deosebire de fratele său mai mare, lui spargerile nu îi ridicau nivelul de adrenalină. În schimb, trăia zile întregi, atât înainte, cât și după un jaf, cu un gol mare și rece de anxietate în stomac. Însă mereu asculta de Robert; niciodată nu îi trecuse prin minte că ar fi putut face altfel.

Spargerea din ziua precedentă le oferise câștigul cel mai gras din ultima vreme. Majoritatea oamenilor erau prudenți când era vorba să lase obiecte scumpe în casele lor de vară; de regulă își puneau acolo vechiturile pe care altminteri le-ar fi aruncat sau chilipirurile găsite pe la târgurile unde se vindeau lucruri la mâna a doua, care îi făceau să se simtă de parcă ar fi dat lovitura, deși obiectele respective nu valorau nici două parale. Însă ieri băieții făcuseră rost de un televizor nou, un DVD-player, un joc Nintendo și o grămadă de bijuterii aparținând stăpânei casei. Robert avea să vândă lucrurile prin filierele sale obișnuite și urma să facă rost de niște bani frumoși. Nu că le-ar fi ajuns prea mult timp. Banii furați parcă se cereau cheltuiți, iar după vreo două săptămâni, aveau să se termine. Îi risipeau pe jocuri de noroc, ieșiri în oraș, unde le făceau cinste prietenilor, și pe te miri ce lucruri. Johan se uită la ceasul scump pe care îl purta. Din fericire, mama lor nu putea recunoaște niciun lucru de valoare atunci când îl vedea. Dacă ar fi știut cât costa ceasul, cicăleala nu s-ar mai fi oprit niciodată.

Uneori se simțea captiv ca un hamster într-o rotiță, învârtindu-se întruna, odată cu trecerea anilor. Nimic nu se schimbase cu adevărat de pe vremea când el și fratele său erau adolescenți și în momentul acela nici nu întrezărea vreo posibilitate să se întâmple asta. Un singur lucru oferea însemnătate vieții sale și pe acela îl ținuse secret față de Robert. Un instinct lăuntric îi spunea că nimic bun nu ar fi ieșit dacă i s-ar fi confesat fratelui său. Robert nu ar fi făcut decât să transforme totul în ceva murdar, prin remarcile sale grosolane.

Pentru o clipă, Johan își îngădui să-și imagineze cât de moale era părul fetei pe obrazul lui aspru și cât de mică-i părea mâna atunci când o ținea într-a lui.

— Ia nu mai visa cu ochii deschiși și vino-ncoace! Avem treburi de rezolvat.

Robert se sculă, cu țigara atârnându-i în colțul gurii, și fu primul care ieși pe ușă. Ca de obicei, Johan îl urmă, acesta fiind singurul lucru pe care știa să-l facă.

În bucătărie, Solveig stătea la locul ei obișnuit. Încă de când era mic, de la acel incident cu tatăl său, Johan o văzuse șezând în scaunul ei, la geam, în vreme ce degetele i se jucau cu orice se afla în fața sa pe masă. În amintirile cele mai timpurii, mama lui era frumoasă, însă de-a lungul anilor grăsimea i se acumulase pe față și pe corp în straturi din ce în ce mai groase.

Solveig arăta de parcă s-ar fi aflat în transă; degetele ei își aveau propria lor viață, apucând întruna lucruri, iar apoi netezindu-le. Timp de aproape douăzeci de ani, moșmondise la acele albume foto nenorocite, aranjându-le și rearanjându-le. Cumpărase noi albume, apoi reordonase pozele și noile tăieturi din ziar. Mai frumos, mai bine. Nu era într-atât de neghiob să nu-și dea seama că acesta era modul ei de a se agăța de vremurile mai fericite, însă n-ar fi fost timpul să priceapă odată că zilele acelea erau de mult apuse?

Pozele erau de pe vremea când Solveig era frumoasă. Punctul culminant al vieții sale fusese atunci când se căsătorise cu Johannes Hult, fiul cel mai mic al lui Ephraim Hult, vestitul predicator al Bisericii Libere și proprietarul celei mai prospere ferme din ținut. Johannes era chipeș și înstărit. O fi fost săracă Solveig, însă era fata cea mai frumoasă din întreaga provincie Bohuslän; asta spunea toată lumea pe-atunci. Iar dacă ar mai fi fost nevoie de dovezi suplimentare, articolele pe care le păstrase de când fusese încoronată Regina primăverii, timp de doi ani la rând, ar fi fost de ajuns. Acele articole și nenumăratele poze alb-negru înfățișând-o tânără erau ceea ce păstrase ea cu grijă și ordonase în fiecare zi, de-a lungul ultimilor douăzeci de ani. Știa că fata aceea se afla acolo, undeva, dedesubtul tuturor straturilor de grăsime. Cu ajutorul pozelor o putea ține în viață, deși ea se îndepărta din ce în ce mai mult, cu fiecare an scurs.

Cu o ultimă privire peste umăr, Johan își lăsă mama stând în bucătărie și îl urmă afară pe Robert. După cum spusese fratele său, aveau treburi de rezolvat.

•

Erica se gândi să facă o plimbare, însă își dădu seama că probabil nu ar fi fost o idee prea bună în acel moment al zilei, când soarele era sus pe cer și ardea cu putere. Se descurcase de minune de-a lungul întregii sarcini, până când se instalase valul de căldură. De atunci, umbla de colo-colo ca o balenă nădușită, încercând cu disperare să găsească o modalitate de a se răcori. Patrik, Dumnezeu să-l binecuvânteze, avusese ideea să-i cumpere un ventilator de birou, iar acum îl căra cu ea ca pe-o comoară, oriunde s-ar fi dus în casă. Singurul inconvenient era că trebuia să îl bage în priză, așa că nu se

putea așeza mai departe decât se întindea cablul până la o sursă de curent, fapt care îi limita opțiunile.

Însă pe verandă, priza era ideal amplasată, și se putea instala pe sofa, cu ventilatorul în fața ei, pe masă. Nicio poziție nu era comodă pentru mai mult de cinci minute, ceea ce o făcea să se tot foiască pentru a-și găsi un unghi mai bun. Uneori simțea un picioruș lovind-o în coaste sau ceva care părea a fi o mânuță pocnind-o într-o parte. Apoi era nevoită să-și schimbe din nou poziția. Nu știa cum va putea să reziste așa timp de încă o lună.

Ea și Patrik erau împreună doar de o jumătate de an atunci când rămăsese însărcinată, dar oricât de straniu ar fi părut, faptul nu îi neliniștise pe niciunul. Amândoi erau puțin mai în vârstă, puțin mai siguri pe ceea ce doreau și considerau că n-aveau de ce să mai aștepte. Abia acum începuse să-i piară curajul, vorba aceea, în al unsprezecelea ceas. Poate că nu împărtășiseră destul din traiul zilnic înainte de a rămâne însărcinată. Ce avea să se întâmple cu relația lor odată cu ivirea bruscă a unui mic străin ce va avea nevoie de întreaga atenție pe care ei și-o acordaseră unul altuia înainte?

Firește că pasiunea nebună și oarbă a începutului pălise. Aveau acum o bază mult mai reală și solidă, pe care să clădească, cu o înțelegere mult mai bună a laturilor bune și rele ale fiecăruia. Însă dacă după nașterea copilului aveau să rămână doar laturile negative? De câte ori nu auzise statistici cu privire la relațiile ce eșuau în timpul primului an de viață al bebelușului? Ei bine, nu mai avea rost să-și facă griji în momentul acela. Trebuia să ia lucrurile ca atare și era clar ca bună ziua că amândoi așteptau cu sufletul la gură venirea acelui copil. Spera ca sentimentul acela să fie îndeajuns de puternic pentru a-i face să înfrunte avalanșa de schimbări care îi aștepta.

Erica tresări când sună telefonul. Reuși cu chiu, cu vai să se ridice de pe canapea, sperând ca, indiferent cine telefona, să aibă îndeajuns de multă răbdare și să nu închidă.

— Alo, da?… A, bună, Conny… Da, sunt bine, mulțumesc, doar că e un pic prea cald pentru a fi gras… Să treci pe aici? Da, sigur… Vino la o cafea… Să stai peste noapte? Păi…

Erica oftă în sinea ei.

— Bineînțeles, de ce nu? Când vii? Diseară? A, nu, nu-i nicio problemă. Poți dormi în camera de oaspeți.

Puse epuizată receptorul în furcă. Exista un mare dezavantaj în a avea o casă în Fjällbacka, pe timpul verii. Din senin se iveau tot felul de rude și prieteni – care nu scoseseră o vorbuliță în timpul celor zece luni mai friguroase ale anului. Nu se arătau prea dornici să-i facă o vizită în noiembrie, însă în iulie nu ratau prilejul de a locui fără chirie, cu vedere la ocean. Atunci când jumătate din luna iulie trecu fără vreun semn de la nimeni, Erica se gândise că poate aveau să fie cruțați

anul acela. Însă acum vărul ei, Conny, o anunțase că era în drum spre Fjällbacka, dinspre Trollhättan, împreună cu soția și cei doi copii ai săi. Aveau să stea doar o noapte, așadar Erica presupuse că va putea face față. Nu-i avusese prea mult la inimă pe niciunul dintre cei doi veri ai săi, însă educația pe care o primise făcea imposibil refuzul de a-i găzdui, chiar dacă asta ar fi trebuit să facă. După părerea ei, amândoi erau niște profitori.

Totuși, se simțea recunoscătoare pentru faptul că ea și Patrik aveau o locuință în Fjällbacka, unde puteau primi musafiri, fie că fuseseră invitați sau nu. După decesul subit al părinților ei, cumnatul său voise să vândă casa. Însă Anna, sora ei, se săturase într-un final de abuzul lui fizic și mental. Divorțase de Lucas, iar acum era proprietară, împreună cu Erica. Cum Anna încă locuia în Stockholm alături de cei doi copii ai săi, Patrik și Erica se putuseră muta în casa din Fjällbacka. În schimb, ei se îngrijeau de toate cheltuielile. La un moment dat, vor trebui să facă o înțelegere mai clară, însă pentru moment, Erica se bucura să aibă casa. Și era încântată că locuia acolo pe tot parcursul anului.

Se uită în jur și înțelese că era timpul să se apuce de treabă dacă voia să fie cât de cât ordine la sosirea oaspeților. Se întrebă ce avea să zică Patrik cu privire la vizita neașteptată, dar apoi ridică din umeri. Dacă el era dispus să o lase acolo singură și să plece la muncă în mijlocul vacanței, atunci ea cu siguranță putea decide să primească musafiri. Uitase deja gândul ce-i trecuse prin minte și anume că era chiar plăcut să nu se mai împiedice de el toată ziua.

•

Ernst și Martin se întoarseră la secție după apelul căruia îi dăduseră curs, iar Patrik hotărî să înceapă prin a-i convinge să grăbească ancheta. Îi chemă în biroul lui, iar ei luară loc în scaunele din fața mesei sale de lucru. Nu putu să nu observe că Ernst era roșu de furie, fiindcă un inspector mai tânăr fusese desemnat să conducă ancheta, însă Patrik decise să treacă cu vederea aspectul ăsta. Era de datoria lui Mellberg să rezolve problema. În cel mai rău caz, Patrik s-ar fi descurcat fără ajutorul lui Ernst, în situația în care colegul său ar fi refuzat să colaboreze.

— Bănuiesc că ați aflat deja ce s-a întâmplat.

— Da, am auzit prin stație, spuse Martin, care, spre deosebire de Ernst, era tânăr și înflăcărat și stătea în scaun drept ca bradul, cu caietul în poală și cu pixul pregătit.

— Așadar, o femeie a fost găsită moartă în Prăpastia Craiului din Fjällbacka. Era goală și părea să aibă undeva între douăzeci și treizeci de ani. *Dedesubtul* ei se aflau două schelete umane, de origine și vârstă necunoscute. Neoficial, Karlström de la Departamentul de Criminalistică mi-a spus că nu sunt tocmai recente. Deci, se pare că

avem multe pe cap, pe lângă obișnuitele scandaluri din cârciumi sau șoferi care conduc sub influența alcoolului, de care ne-am săturat deja. Iar Annika și Gösta sunt în concediu, așa că va trebui să ne suflecăm mânecile și să ne punem pe treabă. Eu, de fapt, sunt în vacanță și săptămâna aceasta, însă am fost de acord să vin la lucru. Mellberg m-a rugat să conduc ancheta. Aveți vreo nelămurire?

I se adresa în primul rând lui Ernst, care hotărî să nu îl înfrunte. Fără îndoială că avea în schimb să bombăne pe la spatele lui.

— Eu ce să fac?

Martin era ca un armăsar nărăvaș și își rotea nerăbdător pixul deasupra caietului.

— Începe prin a verifica la Sistemul Informatic Schengen dacă au fost femei date dispărute în să zicem, ultimele două luni. E mai bine să extindem intervalul de timp până când aflăm mai multe din partea laboratorului de Medicină Legală. Deși presimt că data decesului este cu mult mai recentă, poate chiar în urmă cu câteva zile.

— Nu ați auzit? întrebă Martin.

— Ce să aud?

— Baza de date e la pământ. Va trebui să uităm de SIS și să facem lucrurile ca pe vremuri.

— La naiba! A naibii sincronizare. Ei bine, conform lui Mellberg, se pare că nu a fost dată dispărută nicio persoană înainte ca eu să-mi fi luat concediu. Sugerez așadar să telefonezi la toate secțiile din zonă. Începe cu cele mai apropiate și continuă cu cele mai îndepărtate. Ai înțeles?

— În regulă. Cât de mult să mă extind?

— Cât de mult ai nevoie pentru a găsi pe cineva care să se potrivească. Și sună la Uddevalla imediat după ședință, pentru o descriere preliminară a victimei, pe care să o folosești în anchetă.

— Și-atunci eu ce să fac?

Entuziasmul din vocea lui Ernst nu era tocmai molipsitor.

Patrik aruncă o privire peste notițele făcute în grabă după discuția cu Mellberg.

— Aș vrea să începi prin a vorbi cu oamenii care locuiesc lângă intrarea spre Prăpastia Craiului. Află dacă au văzut sau au auzit ceva noaptea trecută ori devreme azi-dimineață. Zona e plină de turiști în timpul zilei, deci cadavrul, sau cadavrele, ca să fim mai exacți, trebuie să fi fost transportate acolo cândva în timpul nopții ori dimineața devreme. Putem presupune că rămășițele au fost aduse acolo prin intrarea mai mare; e greu de crezut că ar fi putut fi cărate în sus, pe scări, din Piața Ingrid Bergman. Băiețelul a descoperit femeia în jurul orei șase, deci concentrați-vă asupra intervalului dintre nouă seara și șase dimineața. Mă gândeam să mă duc până jos, la arhive, să arunc eu însumi o privire. E ceva legat de scheletele alea două care nu-mi dă

pace. Am senzația că ar trebui să știu despre ce e vorba, dar… vouă vă trece prin minte ceva? Nu e nimic care să vă împrospăteze memoria?

Patrik își desfăcu brusc brațele și așteptă un răspuns, cu sprâncenele ridicate, însă Martin și Ernst dădură doar din cap. Oftă. Ei bine, nu avea altceva de făcut decât să coboare în catacombe…

•

Întrebându-se dacă era posibil să fi căzut în dizgrație, deși ar fi putut să își dea seama de asta, în cazul în care ar fi avut timp să cugete asupra faptului, Patrik se afundă în subsolurile secției de poliție din Tanumshede și scotoci prin documente vechi. Pe majoritatea dosarelor se depusese praful, dar, slavă Domnului, încă păreau a fi în bună stare. Mare parte din fișiere erau arhivate în ordine cronologică și, cu toate că nu știa prea bine ce căuta, era sigur că trebuia să fie acolo pe undeva.

Se așeză pe podeaua de piatră, cu picioarele încrucișate și parcurse sistematic cutie după cutie. Îi trecură prin mâini decenii întregi de destine umane, iar după o vreme îl ului câți oameni și câte familii tot reapăreau în registrele poliției. Ca și cum o viață de fărădelegi era transmisă de către părinți copiilor și chiar nepoților, gândi el observând cum se iveau necontenit aceleași nume de familie.

Îi sună telefonul mobil și văzu pe ecran că era Erica.

— Bună, dragă, totul e în regulă?

Știa care avea să fie răspunsul.

— Da, știu că e cald. Stai lângă ventilator, nu prea ai ce face… Auzi, Erica, suntem foarte ocupați cu asasinatul ăsta, iar Mellberg vrea ca eu să conduc ancheta. Te-ai supăra tare dacă aș veni la birou și aș lucra pentru câteva zile?

Patrik își ținu respirația. Știa că ar fi trebuit să o sune mai devreme ca să-i spună că s-ar putea să aibă de lucru, însă ca un bărbat tipic, se eschivase, încercând să amâne inevitabilul. Pe de altă parte, Erica era perfect conștientă de obligațiile pe care le presupunea meseria lui. Vara constituia anotimpul cel mai tumultuos pentru poliția din Tanum și erau nevoiți să își ia pe rând câteva zile libere. Nici nu era garantat că își puteau lua acest concediu cum planificaseră; totul depindea de numărul bețivilor, al bătăilor și al altor efecte secundare ale turismului, pe care secția trebuia să le rezolve. Și, bineînțeles, omuciderea avea prioritate față de orice altceva.

Erica spuse ceva ce aproape îi scăpă.

— Vin musafiri, zici tu? Cine? Vărul tău?

Patrik oftă.

— Nu, ce să zic? Firește, ar fi fost mai plăcut să fim singuri noaptea asta, dar dacă sunt deja pe drum… Sper că stau doar o noapte. În regulă, atunci o să aduc niște creveți, să-i servim. Ceva simplu, ca să nu fii nevoită să gătești. Ajung în jur de șapte. Pupici, pupici.

Își îndesă telefonul în buzunar și continuă să examineze conținutul cutiilor aflate în fața lui. Un dosar pe care scria „Dispăruți” îi atrase atenția. O persoană plină de zel adunase la un moment dat toate listele cu persoane dispărute ce rezultaseră în urma anchetelor polițienești. Patrik știu că asta era ceea ce căuta. Degetele îi erau murdare de praf, așa că și le șterse pe pantaloni înainte să deschidă dosarul subțire. După o lectură de câteva minute, memoria sa primi imboldul de care avea nevoie. Ar fi trebuit să-și amintească imediat, având în vedere că puțini oameni din zonă dispăruseră fără a mai fi găsiți vreodată. Probabil că vârsta începuse să-și spună cuvântul. Cel puțin acum avea în fața sa rapoartele relevante, alături de sentimentul că nu era o coincidență faptul că două femei fuseseră date dispărute în 1979 și nu mai fuseseră văzute vreodată. Iar acum, două schelete își făceau apariția în Prăpastia Craiului.

Luă întreg dosarul cu el la etaj, la lumină, și îl puse pe birou.

•

Caii erau singurul ei motiv de a rămâne. Țesălă cu mișcări ferme, pricepute, coama castanie. Munca fizică juca rolul unei supape de siguranță prin care putea să scape de anumite frustrări. Era cumplit să ai șaptesprezece ani și niciun cuvânt de spus cu privire la propria-ți viață. Îndată ce va fi majoră, avea să plece naibii din locul ăla mizerabil. Atunci avea să accepte oferta primită de la fotograful care o abordase în timp ce se plimba prin centrul Göteborgului. Când va deveni manechin la Paris și va face o grămadă de bani, le va zice ea tuturor unde să-și vâre nenorocita de educație. Fotograful îi spusese că valoarea sa ca model scădea pe an ce trece. Un an întreg din viața sa urma să fie irosit înainte de-a avea măcar șansa să devină manechin, doar pentru că bătrânului îi stătea mintea la educație. Nu era nevoie de mare educație pentru a păși țanțoș pe podium. Mai târziu, când va avea vreo douăzeci și cinci de ani și va începe să fie prea bătrână, se va căsători cu un milionar. Apoi va putea lua în râs amenințarea bătrânului de a o scoate din testament. Într-o bună zi, avea să poată merge la cumpărături și să cheltuie echivalentul întregii lui averi nenorocite.

La naiba, minunatul de frate-său nu ușura cu nimic lucrurile. Era mai bine să locuiască împreună cu el și cu Marita decât acasă, însă nu cu mult. Era un individ al naibii de corect. Nimic din ceea ce făcea nu dădea greș, în vreme ce ea era mereu învinovățită pentru orice.

— Linda?

Normal, nu i se putea da pace nici măcar acolo, în grajd.

— Linda?

Vocea era și mai imperioasă. El știa că era acolo, așa că nu avea rost să pretindă că nu l-ar fi auzit.

— Nu fi așa pisălog. Ce-i?

— Chiar nu-i nevoie să-mi vorbești pe tonul ăsta. Nu cred că-ți cer prea mult dacă încerci să dai dovadă de puțină politețe.

Ea bolborosi câteva înjurături drept răspuns, însă Jacob n-o băgă în seamă.

— De fapt, ești fratele, nu tatăl meu, te-ai gândit vreodată la asta? îi spuse ea.

— Sigur că m-am gândit, dar atâta vreme cât locuiești sub acoperișul meu, chiar am o oarecare răspundere față de tine.

Doar pentru că avea aproape de două ori vârsta ei, Jacob credea că le știe pe toate. Îi era ușor să facă pe grozavul pentru că nu avea grija zilei de mâine. Tata spusese de nenumărate ori că Jacob era cu siguranță un fiu de care să fie mândru și care avea să se îngrijească de averea familiei. Linda presupunea că într-o zi fratele său avea să moștenească toată averea familiei. Până atunci, putea el să se prefacă mereu că banii nu sunt importanți, însă Linda știa cum stau lucrurile. Cu toții îl admirau pe Jacob fiindcă lucra cu tineri care o apucaseră pe panta greșită. În același timp, știau prea bine că, în cele din urmă, el avea să moștenească atât moșia, cât și averea. Apoi avea să fie interesant de văzut pentru cât timp și-ar mai fi continuat munca sa idealistă.

Linda nu putu să nu chicotească. Dacă Jacob ar fi știut că ieșea pe furiș noaptea, s-ar fi făcut negru de furie, iar dacă ar fi știut cu cine se întâlnea, i-ar fi ținut predica vieții ei. Era în regulă să vorbești despre compasiunea față de cei defavorizați, atâta vreme cât ei nu se aflau în propria-ți ogradă. În plus, existau alte motive, mai adânc înrădăcinate, pentru ca Jacob să își iasă din fire dacă ar fi aflat că se vedea cu Johan. Era vărul lor, iar vrajba dintre cele două ramuri ale familiei era veche, existase cu mult înainte ca ea să se fi născut – chiar și cu mult înainte de nașterea lui Jacob. Nu avea idee de ce. Pur și simplu, așa stăteau lucrurile. Așa că simțea și mai mulți fiori în stomac ori de câte ori se strecura afară din casă pentru a-l întâlni pe Johan.

Linda se simțea bine cu el. E-adevărat, era foarte curtenitor, însă era mult mai mare decât ea, așa că avea o siguranță de sine pe care băieții de vârsta ei n-o puteau arăta niciodată. Nu o deranja faptul că erau veri. Acum, verii puteau chiar să se căsătorească între ei. Asta nu prea făcea parte din planurile ei pe termen lung, însă nu avea nimic împotriva explorării unor lucruri alături de el, atâta vreme cât rămâneau secrete.

— Voiai ceva sau doar te învârteai pe-aici? întrebă ea.

Jacob oftă adânc și îi puse o mână pe umăr. Ea încercă să se dea înapoi, dar strânsoarea lui era puternică.

— Chiar nu înțeleg de unde vine toată agresivitatea asta. Puștii cu care lucrez ar da orice să aibă un cămin ca al tău și să fie crescuți așa ca tine. Știi, n-ar strica puțină recunoștință și maturitate din partea ta.

Și da, voiam ceva. Marita a terminat de gătit și suntem pregătiți de masă. Deci grăbește-te și schimbă-ți hainele. Apoi vino să mănânci cu noi.

Își descleștă mâna de pe umărul ei și părăsi grajdul, îndreptându-se spre conac. Bombănind, Linda puse jos țesala și merse să se schimbe. La urma urmei, îi era foarte foame.

•

Inima lui Martin fusese frântă din nou. Pierduse socoteala dăților când se mai întâmplase asta în trecut, însă faptul că era obișnuit cu astfel de situații nu îi alina cu nimic durerea. Ca de fiecare dată, crezuse că femeia aceea, care își odihnea capul pe pernă lângă el, era cea potrivită. Firește că era perfect conștient de faptul că ea era deja luată, însă, cu obișnuita sa naivitate, crezuse că el era mai mult decât un simplu amuzament și că zilele prietenului ei erau numărate. Nu avea habar că, datorită chipului său inocent și sincerității sale dulci ca zahărul, femeile trăgeau la el precum muștele la miere, femei un pic mai în vârstă, mai mature și care trăiau într-o rutină zilnică alături de soții lor. Bărbați pe care nu aveau nicio intenție să-i părăsească pentru un polițist drăguț de douăzeci și cinci de ani, cu toate că nu ezitau să aibă o aventură cu el atunci când le trebuia satisfăcută dorința ori nevoia de afirmare. Nu că Martin ar fi avut ceva împotriva aspectelor trupești ale unei relații – și era deosebit de talentat în domeniul acesta – problema fiind însă că era, de asemenea, un tânăr neobișnuit de sensibil. Escapadele romantice găseau un participant binevoitor în persoana lui Martin Molin. De aceea, micile lui aventuri se terminau mereu, în ceea ce-l privea pe el, cu lacrimi și scrâșnete din dinți, în timp ce femeile îi mulțumeau, iar apoi mergeau acasă, la viețile lor plictisitoare, dar stabile și familiare.

Martin suspină adânc în vreme ce se așeză la birou, dar se sili să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Telefoanele pe care le dăduse până atunci fuseseră inutile, însă mai erau destul de multe circumscripții de poliție la care să sune. Faptul că baza de date căzuse exact când avea mai mare nevoie de ea reprezenta, probabil, bafta sa tipică. Acum era nevoit să stea acolo, căutând numere de telefon unul după altul și încercând să găsească pe cineva care să se potrivească descrierii femeii decedate.

Două ore mai târziu, se lăsă pe spate și azvârli, dezamăgit, cu pixul în zid. Nu fusese dat dispărut nimeni care să se potrivească semnalmentelor victimei. Ce aveau să facă acum?

•

Era al naibii de nedrept. Era mai în vârstă decât puștiul ăla mucos și el ar fi trebuit să conducă ancheta, însă lumea era plină de oameni nerecunoscători. De câțiva ani încoace, se gudurase în mod insistent pe lângă netrebnicul ăla de Mellberg și, iată, nu ieșise nimic din asta.

Ernst luă în viteză curbele în drum spre Fjällbacka. Dacă n-ar fi fost la volanul unei mașini de poliție, cu siguranță ar fi văzut în oglinda retrovizoare o multitudine de degete mijlocii ridicate. Să încerce doar, nenorociții ăia de turiști, și-or să dea de bucluc.

Du-te și întreabă vecinii. Asta era o misiune pentru un novice, nu pentru un polițist cu douăzeci și cinci de ani de experiență în domeniu. Obrăznicătura de Martin s-ar fi putut ocupa de sarcina aceea, permițându-i lui Ernst să dea niște telefoane colegilor din circumscripțiile apropiate și să aibă ocazia de a sta la taifas.

Fierbea pe dinăuntru, însă aceasta fusese starea sa sufletească obișnuită încă din copilărie, așa că nu era nimic ieșit din comun. O dispoziție colerică îl făcea nepotrivit unei profesii care presupunea atât de multe interacțiuni cu oamenii. Pe de altă parte, huliganii îl respectau fiindcă știau instinctiv că Ernst Lundgren nu era persoana cu care să se joace dacă țineau la sănătatea lor.

Trecând cu mașina prin oraș, observă că era plin de gură-cască peste tot. Îl urmăriră cu privirea și-l arătară cu degetul, iar el știu că vestea se răspândise deja prin întreg orașul. Fu nevoit să se miște precum melcul prin Piața Ingrid Bergman din cauza tuturor mașinilor parcate în mod ilegal. Spre satisfacția lui, la Café Bryggan văzu mai mulți clienți ridicându-se în grabă de la mesele de afară ca să-și mute mașinile. Un lucru înțelept. Dacă mașinile aveau să fie tot acolo la întoarcerea lui, nu l-ar fi deranjat deloc să petreacă o vreme stricându-le dispoziția de vacanță celor care parcaseră ilegal. Eventual să-i pună să sufle un pic în fiola pentru depistarea alcoolemiei. Mulți dintre șoferi dădeau pe gât o bere rece când el trecuse pe-acolo cu mașina. Dacă era norocos, poate chiar ar fi putut confisca vreo două, trei permise de conducere.

Nu prea existau locuri de parcare pe fâșia îngustă de drum din fața Prăpastiei Craiului, dar până la urmă găsi ceva și începu Operațiunea Bătutul-la-Ușă. După cum se așteptase, nimeni nu văzuse nimic. Oameni care în mod normal ar observa că vecinul lor trage un vânt în propria casă păreau a deveni surzi și orbi atunci când poliția voia să afle ceva. Cu toate acestea, Ernst fu nevoit să admită că poate chiar nu auziseră nimic. Pe timp de vară, nivelul zgomotului era atât de mare noaptea, cu bețivii împleticindu-se spre casă în zori, încât oamenii învățaseră să ignore larma de afară ca să poată avea un somn lin. Însă tot era al naibii de enervant.

Doar la ultima casă află ceva. Nu era mare lucru, dar era totuși mai mult decât nimic. Bătrânul din casa aflată cel mai departe de Prăpastia Craiului auzise o mașină în jurul orei trei dimineața, când mersese să se ușureze. Restrânse chiar intervalul de timp către ora trei fără un sfert. Preciză că nu-și dăduse osteneala să se uite afară, așa că nu putea spune nimic, nici despre șofer și nici despre mașină, însă fiindcă

fusese instructor auto și condusese multe tipuri de mașini la vremea sa, era destul de sigur că vehiculul nu era un model nou, ci avea câțiva ani buni la bord.

Grozav, singurul lucru pe care îl aflase după două ore de bătut la uși era acela că probabil ucigașul adusese cadavrul în jurul orei trei și că era posibil să fi condus un model mai vechi de mașină. Nu era prea încurajator.

Dar se înveseli un pic atunci când trecu din nou prin piațetă, pe drumul de întoarcere spre secție, și observă că noi indivizi pasibili de amendă parcaseră în locurile eliberate de ceilalți șoferi. Avea acum să-i pună să sufle în fiolă până le crăpau plămânii.

•

Sunetul insistent al soneriei o întrerupse pe Erica în vreme ce aspira cu trudă covoarele. Era lac de sudoare și, înainte de a deschide ușa, își îndepărtă de pe chip câteva șuvițe ude. Trebuie să fi condus precum hoții de mașini pentru a ajunge atât de repede.

— Bună, grăsuno!

Fu prinsă strâns într-o îmbrățișare puternică și observă că nu era singura care nădușea. Însă având nasul adânc cufundat în subsuoara lui Conny, își dădu seama că, în comparație cu el, ea mirosea a trandafiri și lăcrămioare.

După ce se eliberă din strânsoare, o salută pe soția lui Conny, Britta, scuturându-i politicos mâna, dat fiind că se întâlniseră doar de câteva ori. Mâna Brittei era jilavă și moale, amintind de-un pește mort. Erica se înfioră și rezistă impulsului de a-și șterge palma pe salopetă.

— Ce mai burtica pe tine! Ai gemeni acolo sau ce?

Chiar ura când oamenii făceau asemenea comentarii la adresa corpului său, dar începuse deja să-și dea seama că sarcina părea a da tuturor libertatea de a face comentarii legate de formele tale și de a-ți atinge burta – fapt mult prea intim. I se întâmplase chiar ca oameni complet necunoscuți să vină și să-i pună mâna pe burtică. Erica aștepta ca nelipsitul pipăit să înceapă, iar după câteva secunde Conny își trecea mâinile peste stomacul ei umflat.

— Vai, ce fotbalist vedetă ai acolo! E sigur băiat, la cât dă din picioare. Ia veniți aici, copii, puneți mâna!

Erica nu avu puterea de a obiecta și fu atacată de două perechi de mânuțe lipicioase de la înghețată, care îi lăsară urme pe bluza ei albă, de gravidă. Din fericire, Lisa și Victor, de șase și opt ani, își pierdură curând interesul.

— Așadar, ce-are de declarat mândrul tată? Numără zilele sau ce?

Conny nu aștepta vreun răspuns, iar Erica își aminti că dialogurile nu reprezentau punctul lui forte.

— Da, la naiba, îmi aduc aminte când pungașii ăștia doi au venit pe lume. O experiență a naibii de intensă. Dar spune-i s-o lase baltă cu

trasul cu ochiul acolo, jos. O să-l facă să-i piară cheful pentru multă vreme.

Râse pe înfundate și îi dădu Brittei un ghiont. Aceasta îi aruncă doar o privire ursuză. Erica înțelese că avea să fie o zi lungă. Măcar de-ar veni Patrik la timp acasă.

•

Patrik ciocăni precaut la ușa lui Martin. Era puțin invidios pe ordinea care domnea acolo. Biroul era atât de curat încât ar fi putut fi folosit drept masă de operație.

— Cum merge? Ai găsit ceva?

Figura abătută a lui Martin îi indică un răspuns negativ, înainte ca el să clatine din cap. La naiba! În acel moment, lucrul cel mai important din investigație era să poată identifica femeia. Undeva, niște oameni erau îngrijorați pentru ea. Cu siguranță, cineva îi ducea dorul.

— Dar tu?

Martin făcu semn cu capul spre dosarul pe care Patrik îl ținea în mână.

— Ai găsit ce căutai?

— Cred că da.

Patrik își trase un scaun și se așeză lângă Martin.

— Uită-te aici. Două femei au dispărut în Fjällbacka, la sfârșitul anilor ’70. Nu înțeleg cum de nu mi-am dat seama imediat, a fost o știre de prima pagină pe-atunci. În orice caz, iată ce-a mai rămas din materialul anchetei.

Dosarul pe care-l puse pe birou era foarte prăfuit și văzu că pe Martin îl mâncau degetele să-l scuture. O privire neînduplecată din partea colegului său îl făcu să se abțină. Patrik deschise dosarul și îi arătă fotografiile aflate deasupra.

— Aceasta este Siv Lantin. A dispărut în 1979, în noaptea de Sânziene. Avea nouăsprezece ani.

Patrik extrase următoarea fotografie.

— Ea este Mona Thernblad. A dispărut la două săptămâni după aceea și avea optsprezece ani. Niciuna dintre ele nu a mai fost văzută de atunci, în ciuda unor eforturi imense, cu echipe de căutare care au dragat canalele navigabile și tot ce-ți trece prin minte. Bicicleta lui Siv a fost găsită într-un șanț, însă acela a fost singurul lucru descoperit. Și, cu excepția unui pantof sport, nu au găsit nicio urmă de-a Monei.

— Da, acum că ai pomenit asta, într-adevăr, îmi aduc aminte de cazurile acelea. A existat un suspect, nu-i așa?

Patrik frunzări paginile îngălbenite ale raportului și indică un nume tipărit.

— Johannes Hult. Culmea, tocmai fratele său, Gabriel Hult, a fost cel care a sunat la poliție și a raportat că l-a văzut pe Johannes în

drum spre ferma sa din Bräcke, împreună cu Siv Lantin, în noaptea dispariției acesteia.

— Cât de în serios a fost luată această informație? Adică, trebuie să existe un motiv ascuns dacă îți torni propriul frate drept suspect într-un caz de crimă.

— Vrajba din familia Hult exista de ani de zile și toată lumea știa despre asta. Așa că informația a fost primită cu oarecare scepticism, cred eu. Oricum trebuia verificată, iar Johannes a fost adus de câteva ori pentru interogatoriu, însă nu a existat niciodată vreo dovadă în afară de mărturia fratelui său. Era cuvântul unui frate împotriva cuvântul celuilalt, așa că Johannes a fost pus în libertate.

— Unde e Gabriel acum?

— Nu sunt sigur, dar parcă îmi aduc aminte că Johannes s-a sinucis la scurt timp după aceea. La naiba, dacă Annika ar fi fost aici, ar fi putut strânge, în doi timpi și trei mișcări, un raport actualizat. După cum am arătat, materialul din dosar e sărac, ca să nu spun mai mult.

— Pari destul de sigur că scheletele pe care le-am găsit aparțin acestor două femei.

— N-aș zice asta. Doar îmi întemeiez bănuiala pe legea probabilității. Avem două femei care au dispărut în anii ’70, iar acum își fac apariția două schelete peste care au trecut câțiva ani buni. Care sunt șansele ca asta să fie doar o coincidență? Însă, firește, nu sunt sigur – și nu vom fi până când medicul legist nu își va înainta raportul. Dar intenționez să mă asigur că va avea acces imediat la aceste informații.

Patrik se uită la ceas.

— La naiba, ar cam trebui să mă grăbesc. Am promis să ajung devreme acasă azi. Vărul Ericăi e în vizită la noi, iar eu trebuie să pregătesc niște creveți și alte lucruri pentru cină. Te poți asigura că medicul legist va primi informațiile astea? Și verifică și cu Ernst atunci când va apărea, în caz că a dat peste ceva folositor.

Canicula îl lovi pe Patrik precum un zid atunci când părăsi secția de poliție și se grăbi spre mașină pentru a reintra într-un mediu cu aer condiționat. Dacă toropeala aceea îl vlăguia pe el, își putu imagina ce îi făcea bietei Erica.

Nu-i plăcea că aveau musafiri tocmai atunci, dar înțelegea că Ericăi îi fusese greu să refuze. Și cum familia Flood avea să plece a doua zi, ar fi fost doar o singură seară irosită. Dădu la maximum aerul rece și porni spre Fjällbacka.

•

— Ai vorbit cu Linda?

Laine își frângea nervoasă mâinile. Era un obicei pe care Gabriel ajunsese să-l deteste.

— N-am vorbit prea multe, răspunse el. Va face așa cum i se va

spune.

Gabriel nici măcar nu privi în sus, ci continuă calm să facă ceea ce făcea. Tonul vocii îi era nepăsător, însă Laine nu avea de gând să tacă atât de ușor. Din nefericire. Ani de zile își dorise ca soția lui să fi știut când să mai și tacă. I-ar fi ajutat de minune felului său de-a fi.

Gabriel Hult, pe de altă parte, avea până în măduva oaselor personalitatea unui contabil. Adora să pună laolaltă credite și debite, apoi să calculeze bilanțul de pe ultimul rând; ura din toată inima orice avea legătură cu emoțiile și nu era logic. Ferchezuiala era mottoul său și, în ciuda caniculei verii, purta costum și cravată, dintr-un material mai subțire; cu toate astea, ținuta lui era foarte decentă, bineînțeles. Părul său închis la culoare se rărise odată cu trecerea anilor, dar îl pieptăna tot pe spate și nu făcea nicio încercare de a ascunde peticul plешuv din mijloc. Piesa de rezistență o reprezenta perechea de ochelari de vedere rotunzi, sprijinită pe vârful nasului, pentru ca el să se poată uita cu dispreț pe deasupra ramelor la interlocutorul său. Regulile trebuie respectate – acela era mottoul după care se ghida în viață și nu își dorea decât ca și ceilalți să facă la fel. În schimb, se părea că ei își foloseau toată energia pentru a-i tulbura echilibrul perfect și pentru a-i face viața grea. Totul ar fi fost cu mult mai simplu dacă l-ar fi ascultat, în loc să născocească singuri o grămadă de tâmpenii.

În acel moment, perturbarea cea mai mare din viața lui era Linda. Jacob nu fusese atât de dificil în adolescență. În lumea utopică a lui Gabriel, fetele erau mai calme și mai supuse decât băieții. Numai că, ei aveau pe cap un monstru adolescent, care îi contrazicea cu fiecare ocazie și, în general, făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a le distruge viețile, în cel mai scurt timp. Nu punea prea mare preț pe planurile ei idioate de a deveni manechin. Fără îndoială, era drăguță, însă, din nefericire, moștenise mintea mamei sale și nu ar fi rezistat nicio oră în lumea dură a manechinelor profesioniste.

— Am mai avut discuția asta, Laine, și nu mi-am schimbat părerea. Nici nu încape vorba. Nu îi voi permite Lindei să umble aiurea și să pozeze pentru vreun fotograf libidinos, care nu vrea decât s-o vadă goală. Linda trebuie să primească o educație adecvată și cu asta am încheiat discuția.

— Da, însă peste un an o să fie majoră, iar atunci oricum o să facă ce vrea. N-ar fi mai bine să o sprijinim acum decât să riscăm s-o pierdem de tot peste un an?

— Linda e cu capul pe umeri, deci aș fi tare surprins dacă ar șterge-o fără să își asigure un suport financiar. Iar dacă se ține de învățătură, va primi tocmai asta. I-am promis că îi voi trimite bani în fiecare lună dacă își va continua studiile și intenționez să-mi respect promisiunea. Acum chiar nu mai vreau să aud de subiectul ăsta.

Laine continuă să-și frângă mâinile, însă își dădea seama când pierdea, așa că părăsi biroul, cu umerii căzuți, închise cu grijă ușile glisante în urma sa, iar Gabriel scoase un oftat de ușurare. Cicăleala asta chiar îl scotea din sărite. Ar fi trebuit să-l cunoască destul de bine, după atâția ani petrecuți împreună, pentru a-și da seama că nu era genul care să se răzgândească odată ce luase o hotărâre.

Starea de satisfacție și calm reveni când începu din nou să scrie în registrul aflat în fața sa. Programele de contabilitate computerizată nu îl convinseseră niciodată, fiindcă lui îi plăcea sentimentul de a avea dinaintea sa un catastif mare, cu șiruri ordonate de cifre și calcule pe fiecare pagină. Când termină, se lăsă pe spate în scaun, mulțumit. Aceea era o lume asupra căreia avea control.

•

Pentru un moment, Patrik se întrebă dacă greșise cumva casa. Acela nu putea fi căminul calm și liniștit pe care îl părăsise în dimineața respectivă. Nivelul de zgomot era cu mult peste limita permisă în majoritatea locurilor de muncă, iar casa arăta de parcă cineva ar fi aruncat în ea o grenadă. Obiecte pe care nu le recunoștea erau împrăștiate pretutindeni, iar lucruri care ar fi trebuit să fie într-un loc anume lipseau. Judecând după expresia de pe chipul Ericăi, ar fi trebuit să vină acasă cu vreo oră sau două în urmă.

Uimit, numără doar doi copii și doi adulți în plus și se întrebă cum de puteau face atâta gălăgie ca o creșă întreagă. Postul Disney Channel trâmbița la volum maxim, iar un băiețel alerga cu un pistol de jucărie după o fetiță și mai mică decât el. Părinții celor doi drăcușori stăteau liniștiți pe verandă. Pămpălăul de Conny îi făcu vesel cu mâna, dar nu se obosi să se ridice de pe canapea sau să se despartă de tava cu foitaje.

Patrik se duse la bucătărie pentru a o găsi pe Erica, iar aceasta i se prăbuși în brațe.

— Ia-mă de aici, te rog. Trebuie să fi comis vreun păcat de neiertat într-o viață anterioară ca să cadă acum pe umerii mei așa o povară. Copiii ăștia sunt niște draci împielițați, iar Conny este… Conny. Soția lui abia dacă a scos un cuvânt și pare o acritură. Ajutor, sper din tot sufletul să o ia din loc!

Patrik își bătu compătimitor soția cu palma peste spate și i se păru că bluza îi era udă leoarcă de transpirație.

— Du-te și fă un duș în liniște și pace, iar eu mă voi ocupa o vreme de musafiri. Ești udă până la piele.

— Mulțumesc, ești un înger. E un ibric de cafea gata. Au ajuns deja la a treia ceașcă, dar Conny a început să facă aluzie că ar dori ceva mai tare, așa că ar trebui poate să vezi ce anume avem în genul ăsta.

— Rezolv eu. Acum du-te, dragă, înainte să mă răzgândesc.

Erica îl sărută recunoscătoare, apoi merse legănându-se pe scări în

sus, înspre baie.

— Vreau niște înghețată.

Victor se furișase în spatele lui Patrik și își îndreptase pistolul spre el.

— Îmi pare rău, nu avem deloc înghețată în casa asta.

— Atunci trebuie să mergi să iei.

Mâna încăpățânată a băiatului îl scoase din minți, însă Patrik făcu efortul de a părea prietenos și spuse cât putu de blând:

— Nu, nu voi face asta. Sunt biscuiți afară pe masă, poți lua câțiva.

— Vreau înghețatăăă!!!

Băiatul se smiorcăi și începu să sară, înroșindu-se la față ca racul.

— Iar eu îți spun că nu avem!

Răbdarea lui Patrik începea să se epuizeze.

— ÎNGHEȚATĂ, ÎNGHEȚATĂ, ÎNGHEȚATĂ, ÎNGHEȚATĂ…

Victor nu avea de gând să se dea bătut cu ușurință. Însă din privirea lui Patrick trebuie să fi înțeles că întinsese coarda, fiindcă se liniști și se retrase ușurel din bucătărie. Apoi fugi plângând la părinții lui, care stăteau pe verandă, ignorând vacarmul din bucătărie.

— TATAAA, nenea ăla e rău! Vreau niște ÎNGHEȚATĂĂĂ!

Cu ibricul de cafea în mână, Patrik încercă să ignore ce auzise și se duse să-și întâmpine musafirii. Conny se ridică și îi întinse mâna. Când o salută pe Britta, simți, la rându-i, strângerea sa de mână, rece ca solzii unui pește.

— Victor trece printr-o fază momentan, spuse ea. Testează limitele propriei sale voințe. Nu vrem să-i stingherim dezvoltarea personală, așa că îl lăsăm să descopere singur unde se află hotarul care separă propriile sale dorințe de ale celorlalți.

Britta îi aruncă o privire tandră fiului său, iar Patrik își aminti că femeia era de profesie psiholog – Erica îi spusese odată. Însă dacă acesta era modul ei de a-și crește copiii, atunci psihologia era o meserie cu care micuțul Victor avea să intre în contact apropiat atunci când va fi mare. Conny abia dacă băga în seamă ceea ce se întâmpla și își făcu fiul să tacă, îndesându-i în gură o bucată sănătoasă de prăjitură. Judecând după rotunjimile lui Victor, aceasta era o tactică frecventă. Însă Patrik fu nevoit să admită că, în simplitatea ei, era eficientă și tentantă.

Când Erica veni jos, proaspăt ieșită de la duș și cu o expresie mult mai vioaie pe chip, Patrik pusese creveții și celelalte feluri de mâncare pe masă. Reușise, de asemenea, să prepare câte o pizza pentru fiecare copil, după ce își dăduse seama că era singurul mod de a evita o catastrofă totală în timpul cinei.

Se așezară la masă cu toții, iar Erica tocmai se pregătea să spună „poftă bună”, când Conny își înfipse ambele mâini în castronul cu creveți. Unu, doi, trei pumni mari de crustacee îi aterizară în farfurie,

lăsând în vas mai puțin de jumătate.

— Mmm, delicios. Ei bine, sunt un tip care știe cum se mănâncă creveții.

Conny se lovi mândru peste pântece și atacă muntele de creveți.

Patrik, care pusese în castron două kilograme de creveți nimicitor de scumpi, oftă doar și luă o mânuță, ce abia dacă ocupa loc în farfuria sa. Fără a spune vreun cuvânt, Erica făcu același lucru, apoi îi dădu vasul Brittei, care luă îmbufnată restul.

După cina eșuată, făcură paturile pentru musafirii lor și se retraseră devreme, sub pretextul că Erica avea nevoie de odihnă. Patrik îi arătă lui Conny unde se afla whisky-ul și se refugie, ușurat, la etaj, în liniște și pace.

Când, într-un final, se băgară în pat, Patrik îi povesti Ericăi ce făcuse toată ziua. Renunțase de mult la încercarea de a nu vorbi de față cu Erica despre acțiunile poliției, însă în același timp știa că ea nu divulga lucrurile pe care i le spunea. Când ajunse la episodul cu cele două femei dispărute, o văzu ciulindu-și urechile.

— Îmi amintesc că am citit despre asta. Așadar, crezi că ar putea fi cele pe care le-ați găsit?

— Sunt destul de sigur. Altfel ar fi o coincidență mult prea mare. Îndată ce avem raportul medicului legist, vom putea începe investigațiile așa cum trebuie, însă pentru moment suntem nevoiți să păstrăm deschise cât mai multe piste.

— Nu vrei să fac puțină muncă de cercetare, nu?

Se întoarse nerăbdătoare către el și Patrik îi zări licărirea din priviri.

— Nu, nu, nu. Trebuie s-o iei ușor. Nu uita că ești, de fapt, în concediu medical.

— Da, dar tensiunea îmi scăzuse din nou, la ultimul control. Și o iau razna stând acasă tot timpul. Nici n-am fost în stare să mă apuc de o carte nouă.

Cartea despre Alexandra Wijkner și moartea sa tragică fusese un succes și drept urmare îi adusese Ericăi un contract pentru un nou roman polițist inspirat din fapte reale. Scrierea cărții necesitase un efort enorm din partea ei, atât în munca de cercetare, cât și din punct de vedere emoțional, iar după ce, în luna mai, îi trimisese editorului materialul, nu avusese forța de-a începe un proiect nou. Tensiunea arterială mare, urmată de concediul medical, înclinaseră balanța în defavoarea ei, așa că amânase, contrar voinței sale, toată munca la noua carte până după venirea pe lume a copilului. Însă nu-i era în fire să stea acasă și să taie frunză la câini.

— Annika e în concediu, așa că nu o poate face. Iar munca de cercetare nu e atât de ușoară cum îți imaginezi. Trebuie să știi unde să cauți, iar eu știu. Nu pot să arunc măcar o privire rapidă…

— Nu, iese din discuție. Să sperăm că vărul Conny și șleahta lui

sonată vor pleca mâine dis-de-dimineață, iar atunci o vei putea lua ușurel și cu asta basta. Acum fă puțină liniște ca să pot vorbi un pic cu bebelușul. Trebuie să ne apucăm să planificăm o carieră în fotbal pentru el…

— Sau pentru ea.

— Sau pentru ea. Deși atunci probabil că ar fi, mai degrabă, o carieră în golf. Încă nu se fac bani din fotbalul pentru femei.

Erica doar oftă, dar se întinse pe spate pentru a facilita conversația.

•

— Ei nu observă că te furișezi afară?

Johan stătea întins pe-o parte lângă Linda și-i gâdila chipul cu un pai.

— Nu, pentru că Jacob „are încredere” în mine.

Se încruntă, imitând tonul serios al vocii fratelui său.

— E ceva ce-a prins de la toate cursurile alea despre cum să stabilești un contact bun cu tinerii. Cel mai rău e că majoritatea puștilor par a înghiți asta; pentru unii din ei, Jacob e Dumnezeu. Cu toate că, dac-ai crescut fără tată, probabil te mulțumești cu orice.

Enervată, dădu la o parte paiul cu care o gâdila Johan.

— Potolește-te.

— Ce e, n-am voie să te tachinez un pic?

Văzu că îl jignise și se aplecă să-l sărute, într-o încercare de a-l consola. Pur și simplu, fusese o zi proastă. Îi venise menstruația în dimineața aceea, așa că nu putea să facă dragoste cu Johan timp de o săptămână. În plus, o scotea din sărite să locuiască în aceeași casă cu preaminunatul său frate și la fel de minunata lui soție.

— Of, măcar de s-ar termina repede anul ăsta, să pot pleca din cloaca asta nenorocită!

Erau nevoiți să vorbească în șoaptă pentru a nu fi descoperiți în ascunzătoarea lor din șură, însă ea lovi scândurile cu palma, pentru a-și accentua spusele.

— Îți dorești să mă poți părăsi și pe mine? Asta vrei?

Expresia rănită de pe chipul lui Johan se adânci, iar fata își mușcă limba. Dacă ar fi scăpat în lumea largă, nu s-ar fi uitat nicicând la unul ca Johan. Câtă vreme era blocată acolo, acasă, el era îndeajuns de amuzant, însă doar atât. Dar el nu trebuia să știe asta. Așa că se ghemui ca o pisică alintată și se cuibări mai aproape de el. Cum nu primi niciun răspuns, îi luă brațul și-l puse în jurul ei. Ca și când ar fi avut o voință a lor proprie, degetele lui începură să i se plimbe pe tot corpul, iar ea zâmbi în sinea sa. Bărbații erau atât de ușor de manipulat.

— Ai putea veni cu mine, nu-i așa?

Spuse asta știind prea bine că Johan nu ar fi fost niciodată în stare să se rupă de Fjällbacka sau, mai degrabă, de fratele lui. Uneori se

întreba dacă mergea măcar la toaletă fără a-i cere permisiunea lui Robert.

El evită să dea un răspuns. În schimb, spuse:

— Ai vorbit cu tatăl tău? Ce spune de ideea ta de-a pleca din oraș?

— Ce-ar putea zice? Peste un an n-o să-mi mai poată spune ce să fac. Imediat ce împlinesc optsprezece ani, n-o să mai aibă ce face. Iar asta o să-l scoată din sărite. Uneori îmi imaginez că ar vrea să ne poată trece într-unul din registrele lui contabile nenorocite. Debit Jacob, credit Linda.

— Cum adică debit?

Linda râse.

— Sunt termeni financiari, nimic cu care să-ți bați tu capul.

— Mă întreb doar cum ar fi stat lucrurile dacă…

Johan își fixă privirea undeva în spatele ei, continuând să mestece un pai.

— Cum ar fi stat lucrurile dacă?

— Dacă tata n-ar fi pierdut toți banii. Atunci poate că noi am fi locuit în conac, iar tu ai fi stat în casa aia dărăpănată, cu unchiul Gabriel și mătușa Laine.

— O, da, asta chiar ar fi fost ceva. Mama trăind într-o colibă prăpădită. Săracă lipită.

Linda își dădu capul pe spate și râse atât de zgomotos încât Johan fu nevoit să-i spună să tacă; Jacob și Marita îi puteau auzi, fiindcă hambarul se afla la o aruncătură de băț de casă.

— În cazul ăsta poate că tata ar fi trăit și azi. Iar mama nu și-ar fi petrecut zilele tot răsfoind albumele alea blestemate, spuse Johan.

— Doar nu din cauza banilor s-a…

— Habar n-ai. Ce naiba știi tu despre motivele lui?

Vocea îi crescu o octavă și deveni ascuțită.

— Toată lumea știe.

Lindei nu îi plăcea felul în care deviase conversația și nu îndrăzni să-l privească în ochi pe Johan. Vrajba dintre familii și totul legat de ea fuseseră, prin acord tacit, subiecte tabu.

— Toată lumea crede că știe, dar știe pe dracu', vorbi Johan mai departe. Și mai e și frate-tu, care locuiește în ferma noastră – asta deja e prea mult!

— Nu e vina lui Jacob că lucrurile s-au petrecut așa, spuse Linda.

Îi păru ciudat să-și apere fratele, pe care în mod normal îl copleșea cu insulte, dar sângele apă nu se face.

— A primit ferma de la bunicul și, în plus, el a fost mereu primul care să-l apere pe Johannes.

Johan știa că ea avea dreptate și furia i se potoli. Doar că uneori îl durea atât de rău când Linda vorbea astfel despre familia ei, pentru că îi amintea de ceea ce el însuși pierduse. Nu îndrăznea să i-o spună

verde-n față, însă uneori îi părea destul de nerecunoscătoare. Ea și familia ei aveau totul, pe când familia lui nu avea nimic. Unde era dreptatea?

În același timp, îi putea ierta orice. Nu iubise niciodată atât de intens pe cineva, iar simpla vedere a trupului ei zvelt alături de al său îl mistuia pe dinăuntru. Uneori nu-i venea să creadă că era adevărat. Că un înger precum Linda și-ar fi pierdut vremea cu el. Însă avea destulă minte, încât să nu-și pună la îndoială norocul. În schimb, încerca să ignore viitorul și să se bucure de prezent. O trase în clipa aceea mai aproape și închise ochii în timp ce-i inhală mireasma părului. Îi desfăcu primul nasture de la blugi, însă ea îl opri.

— Nu pot, mi-a venit ciclul. Lasă-mă pe mine.

Îi desfăcu nasturii blugilor, iar el se lăsă pe spate, în fân. Îndărătul pleoapelor închise, raiul licări o clipă.

•

Trecuse doar o zi de la descoperirea cadavrului femeii, însă Patrik nu mai avea astâmpăr. Undeva, cineva se gândea stăruitor la ea și întreba unde era. Își făcea griji, lăsându-și gândurile să alunece pe făgașuri și mai îngrijorătoare. Iar lucrul groaznic era că, în cazul acela, se adeveriseră bănuielile cele mai sumbre. Își dorea mai mult ca orice să afle identitatea femeii, pentru a-i putea anunța pe cei apropiați. Nimic nu era mai rău decât nesiguranța, nici măcar moartea. Nu puteau începe s-o jelească până nu aflau motivul mâhnirii lor. Nu avea să fie ușor pentru cel care urma să le dea vestea – o responsabilitate pe care Patrik și-o asumă deja în sinea lui –, însă știa că aceasta reprezenta o parte importantă a slujbei lui. De a înlesni și a oferi sprijin. Și, înainte de toate, de a afla ce s-a întâmplat cu persoana iubită.

Telefoanele zadarnice date de Martin cu o zi înainte dovediseră că sarcina identificării avea să fie mai dificilă decât se așteptaseră. Fata nu fusese dată dispărută nicăieri în zonă, prin urmare cercetările trebuiau extinse în toată Suedia, poate chiar și în străinătate. Momentan, misiunea părea imposibilă, însă își alungă iute acel gând. Erau, în clipa aceea, singurii care o puteau apăra pe femeia necunoscută.

Martin bătu discret la ușă.

— Cum ai vrea să acționez în continuare? Să extind raza cercetărilor sau să încep cu cartierele orașelor mari sau…?

Ridică din sprâncene, cu o expresie întrebătoare.

Dintr-odată Patrik simți greutatea răspunderii sale în acel caz. De fapt, nu exista niciun indiciu, însă trebuia să înceapă de undeva.

— Caută în cartierele orașelor mari. De Göteborg ne-am ocupat, așa că începe cu Stockholm și Malmö. Ar trebui să primim în curând raportul preliminar de la Medicina Legală și dacă avem noroc, s-ar

putea să vină cu ceva folositor.

— În regulă.

La ieșire, Martin trânti ușa și se îndreptă spre biroul său. Un semnal ascuțit venit dinspre holul de la intrare îl făcu să se întoarcă pe un călcâi și se duse pentru a-i deschide vizitatorului. De regulă, aceasta era îndatorirea Annikăi, însă cât timp ea era plecată, se vedeau nevoiți să se ajute reciproc.

Tânăra femeie părea tulburată. Era uscățivă, cu două cozi lungi, împletite și cu un rucsac imens în spate.

— *I want to speak to someone in charge,* spuse ea în engleză.

Vorbea cu un accent puternic, iar el bănui că era nemțoaică. Deschise ușa, făcându-i semn să intre. Strigă pe culoar:

— Patrik, ai un vizitator.

Își dădu seama prea târziu că poate ar fi trebuit să o întrebe mai întâi ce treabă avea acolo, însă Patrik deja scosese capul din birou, iar tânăra se îndreptă spre el.

— *Are you the man in charge*?

Pentru o clipă, Patrik fu tentat să o trimită la Mellberg, care, teoretic vorbind, era șeful lui, dar se răzgândi atunci când îi văzu chipul disperat și decise să o scutească de experiența aceea. Să trimită o fată atrăgătoare în biroul lui Mellberg era ca și cum ar fi trimis un miel la tăiere, iar instinctele protectoare ale lui Patrik învinseră.

— *Yes, how can I help you*?

Îi făcu semn să intre și să ia loc în scaunul din fața biroului. Cu o ușurință surprinzătoare, ea își dădu jos rucsacul enorm și îl rezemă cu grijă de peretele dinspre ușă.

— *My English is very bad. You speak German*?

Patrik răscoli prin anticele sale cunoștințe de limbă germană, învățată în școală. Răspunsul lui depindea de ceea ce înțelegea ea prin „a vorbi germana". Putea comanda o bere și cere nota, însă își imagina că fata nu se afla acolo în calitate de ospătăriță.

— Puțin germană, răspunse el greoi în limba maternă a fetei, fluturându-și mâna într-un gest care însemna „așa și-așa".

Păru mulțumită să audă asta și vorbi rar și limpede, pentru a-i da șansa de a înțelege ceea ce îi spunea. Spre uimirea sa, Patrik își dădu seama că știa mai mult decât ar fi crezut inițial și, cu toate că nu înțelegea fiecare cuvânt, pricepea esențialul.

Ea se prezentă drept Liese Forster. Se părea că mai fusese acolo cu o săptămână înainte, pentru a raporta dispariția prietenei sale, Tanja. Vorbise cu un polițist de la secție, care îi spusese că o va contacta când va ști mai multe. Aștepta de-o săptămână întreagă și încă nu i se spusese nimic. Îngrijorarea i se citea pe față, iar Patrik îi luă povestea în serios.

Tanja și Liese se întâlniseră în tren, în drum spre Stockholm.

Amândouă erau din nordul Germaniei, dar nu se cunoscuseră înainte. Se înțeleseseră bine încă de la început, iar Liese spuse că deveniseră apropiate ca niște surori. Nu știa exact unde voia să meargă în Suedia, așa că Tanja sugeră să o însoțească într-un orășel de pe coasta de vest, numit Fjällbacka.

— De ce tocmai Fjällbacka? întrebă Patrik, în germana sa chinuită.

Răspunsul veni cu ezitare. Liese admise că nu prea știa de ce. Fusese singurul subiect pe care Tanja nu îl discutase deschis cu ea. Tot ce îi spusese era că avea niște treburi de rezolvat acolo. Apoi și-ar fi putut continua călătoria prin Suedia. Însă mai întâi, Tanja trebuia să caute ceva. Păruse un subiect delicat, așa că Liese nu întrebase mai multe. Era doar bucuroasă că avea o tovarășă de drum și i se alătură fericită. N-o prea interesa motivul pentru care Tanja trebuia să meargă acolo.

Se aflau de trei zile în campingul Sälvik, când Tanja dispăru. Plecase de dimineață, spunând că avea ceva de rezolvat și că urma să se întoarcă înspre după-amiază. După-amiaza trecu, apoi se făcu seară, iar Liese era tot mai îngrijorată. În dimineața următoare, se duse la biroul de turism din Piața Ingrid Bergman și ceru îndrumări către cea mai apropiată secție de poliție. Raportul fu întocmit, iar acum fata se întreba ce măsuri fuseseră luate.

Patrik era șocat. Din câte știa, nu se raportase nicio dispariție. Simți o greutate apăsătoare în stomac. Temerile îi fură confirmate atunci când ceru semnalmentele Tanjei. Tot ce îi spusese Liese în legătură cu prietena ei se potrivea cu femeia găsită moartă în Prăpastia Craiului. Cu inima grea, îi arătă lui Liese o fotografie a cadavrului, iar suspinele ei îi indicară ceea ce deja bănuia. Nu mai era nevoie ca Martin să dea telefoane, iar cineva trebuia să fie tras la răspundere pentru că nu raportase corect dispariția Tanjei. Irosiseră multe ore prețioase, iar Patrik știa deja unde să caute vinovatul.

•

Patrik plecase deja la serviciu când Erica se trezi dintr-un somn care, de data aceea, fusese adânc și lipsit de vise. Se uită la ceas. Era ora nouă și de la parter nu se auzea niciun sunet.

Puse de cafea și începu să pregătească micul dejun pentru ea și pentru musafiri. Aceștia pătrunseră în bucătărie unul după celălalt, unul mai confuz decât altul, însă își reveniră iute atunci când începură să se servească din micul dejun pregătit de ea.

— Următoarea voastră destinație nu e Koster? îi întrebă Erica pe un ton politicos, însă era nerăbdătoare să scape de ei.

Conny schimbă o privire grăbită cu soția lui și spuse:

— Ei bine, Britta și cu mine am vorbit un pic aseară și ne-am gândit că dacă tot suntem aici, iar vremea este așa de bună, am putea să dăm azi o fugă până pe una din insulele de-aici. Aveți barcă, nu-i așa?

— Păi, da, avem, recunoscu Erica fără tragere de inimă. Cu toate că

nu sunt sigură dacă Patrik ar fi nerăbdător s-o împrumute. Ținând cont de asigurare și toate cele…

Gândul că aveau să stea chiar și câteva ore în plus față de plan o irita peste măsură.

— Ne gândeam că ai putea să ne duci tu până într-un locșor drăguț, iar apoi îți putem da telefon când vrem să ne întoarcem.

Conny luă stupefacția Ericăi drept acord tacit. Ea se rugă cerului să îi dea răbdare și se convinse că nu avea rost să aibă o confruntare cu familia doar pentru a scăpa de câteva ore în plus în compania lor. De altminteri, asta o scutea să mai stea cu ei în timpul zilei și poate că aveau să decidă să plece mai departe, înainte ca Patrik să se întoarcă de la serviciu. Se hotărâse deja să pregătească ceva special pentru cină și să petreacă o seară tihnită acasă. La urma urmei, Patrik ar fi trebuit să fie în vacanță. Și cine știe cât timp urmau să mai aibă unul pentru celălalt odată cu venirea pe lume a copilului – era mai bine să profite de timpul petrecut împreună.

După multă vânzoleală, întreaga familie Flood își împachetă în sfârșit lucrurile de plajă și plecară cu toții spre doc. Micuța barcă albastră era joasă și se cobora greu în ea din docul de la Badholmen. Fu nevoie de mult efort pentru a-și strecura trupul greoi peste marginea bărcii. După o croazieră de vreo oră, timp în care căutase o „stâncă pustie sau, de preferat, o plajă" pentru musafiri, găsi în sfârșit un mic golf pe care, în mod miraculos, ceilalți turiști se pare că nu-l observaseră. Apoi se îndreptă spre casă. Urcatul pe doc fără niciun ajutor se dovedi imposibil. Umilită, fu nevoită să ceară ajutor unor amatori de plajă care treceau prin apropiere.

Asudată, încălzită și furioasă, conduse înspre casă, dar se răzgândi tocmai când trecea pe lângă clădirea unde se întâlneau membrii clubului de navigație. Viră brusc spre stânga, în loc să meargă drept înainte spre Sälvik. Făcu la dreapta în jurul dealului, trecu de terenul de sport și de complexul de apartamente Kullen, apoi parcă în fața bibliotecii. Ar fi luat-o razna dacă ar fi trebuit să stea acasă toată ziua, fără nimic de făcut. Patrik putea să protesteze cât dorea, mai târziu, însă avea să-l ajute cu ancheta, fie că voia sau nu!

•

Ernst intră în secția de poliție și se îndreptă fără nicio tragere de inimă spre biroul lui Hedström. Când Patrik îl sunase pe mobil și, cu o falcă-n cer și una-n pământ, îi ordonase să vină imediat la secție, Ernst știuse că dăduse de necaz. Își răscoli memoria pentru a încerca să-și aducă aminte unde greșise, dar se văzu nevoit să admită că erau mult prea multe posibilități ca să-și poată da seama. Era maestrul de facto al șmecheriilor și adusese la rang de artă pierdutul timpului.

— Șezi.

Se supuse docil comenzii lui Patrik, apoi luă o expresie sfidătoare

pentru a întâmpina furtuna ce avea să vină.

— Ce-i cu graba asta? Eram ocupat cu ceva. Doar pentru că ți s-a încredințat ancheta nu înseamnă că poți face pe șeful cu mine…

Atacul era de obicei și cea mai bună apărare, însă judecând după expresia din ce în ce mai întunecată a lui Patrik, cu siguranță, în situația de față, reprezenta abordarea cea mai rea.

— Ție ți s-a raportat în urmă cu o săptămână dispariția unei turiste germane?

La naiba! Uitase complet de asta. Puștoaica blondă venise chiar înainte de prânz, iar el se descotorosise rapid de ea pentru a putea merge la masă. Majoritatea acelor rapoarte referitoare la prieteni dispăruți nu duceau la nimic. De regulă, persoana era beată criță în vreun șanț ori mersese acasă cu vreun tip. Rahat! Era conștient acum că avea să plătească pentru asta. Nu își putu imagina de ce nu făcuse legătura cu fata găsită cu o zi în urmă, însă după război mulți viteji se-arată. Important era să minimalizeze pagubele.

— Ei bine, da, cred că da.

— *Crezi* că da?

Vocea de obicei calmă a lui Patrik răsună ca un tunet în mica încăpere.

— Ori da, ori ba. Nu există răspuns de mijloc. Iar dacă ți s-a raportat, unde dra… unde e raportul?

Patrik era atât de furios încât limba i se împleticea.

— Ești conștient cât timp ne-a costat chestia asta în anchetă?

— Păi, bineînțeles că e regretabil, însă de unde era să știu că…

— Treaba ta nu e să știi, treaba ta e să faci ceea ce ți s-a dat de făcut! Sper să nu mai aud vreodată așa ceva. Acum avem ore prețioase de recuperat.

— Ce pot face ca să…

Ernst încercă să vorbească pe un ton cât mai umil cu putință și își luă o expresie prin care să pară chinuit de remușcări. În sinea lui, înjura faptul că i se adresa ca unui mucos, dar cum Hedström părea să aibă trecere în fața lui Mellberg, ar fi fost prostesc să agraveze și mai mult situația.

— Ai făcut destule. Martin și cu mine vom continua ancheta. Tu te vei îngriji de celelalte rapoarte care vor sosi. Am primit unul legat de o tâlhărie în Skeppstad. Am vorbit cu Mellberg și am primit aprobarea ca tu să te ocupi singur de caz.

Pentru a marca sfârșitul conversației, Patrik îi întoarse spatele lui Ernst și începu să dactilografieze atât de frenetic, încât făcu să sară tastatura.

Ernst părăsi camera, mormăind. Cât de grav putea fi să uiți de un raport amărât? La momentul propice, avea să stea de vorbă cu Mellberg despre cât de potrivit era cineva cu o personalitate atât de

instabilă pentru a conduce anchetarea unei crime. Da, la naiba, asta avea să facă.

•

Tânărul plin de coșuri aflat dinaintea lui era un exemplu clasic de letargie. Deznădejdea i se citea pe față; lipsa de sens a vieții îi fusese inoculată cu mult timp în urmă. Jacob recunoscu toate semnele și nu putu să nu vadă totul ca pe o provocare. Era conștient că avea puterea de a-i transforma băiatului viața, într-o direcție complet diferită. Gradul succesului avea să depindă doar de dorința tânărului de a fi ghidat pe făgașul corect.

În comunitatea enoriașilor, munca lui Jacob cu tinerii era bine-cunoscută și respectată. Atâtea suflete rănite veniseră la fermă, pentru ca mai apoi să plece de acolo în calitate de membri utili societății. Aspectul religios era mereu diminuat pentru restul lumii, având în vedere că subvențiile de la stat erau oarecum precare. Mereu se găseau oameni lipsiți de credință în Dumnezeu, care să strige „sectă" imediat cum ceva se abătea de la perspectiva lor convențională asupra a ceea ce însemna religia.

Câștigase pe merit cea mai mare parte a respectului de care se bucura, însă nu putea să nege că aceasta se datora și faptului că bunicul său era Ephraim Hult, „Predicatorul". Firește, bunicul său nu aparținuse aceleiași congregații, însă reputația sa era într-atât de răspândită pe coasta provinciei Bohuslän, încât se vorbea despre el în toate grupările bisericilor libere. Firește, Biserica Luterană de stat din Suedia îl considera pe Predicator un șarlatan. Pe de altă parte, toți pastorii care se mulțumeau să predice rândurilor goale de bănci în fiecare duminică făceau la fel, așa încât grupările creștine libere nu acordară prea mare atenție acelui fapt.

Timp de aproape un deceniu, Jacob își dedicase viața muncii cu oameni marginalizați ori dependenți, însă aceasta nu îl mai satisfăcea la fel ca în trecut. Fusese implicat în diverse programe la centrul de reabilitare din Bullaren, dar activitatea aceea nu mai umplea golul dinlăuntrul său, cu care trăise toată viața. Ceva lipsea în adâncul lui, iar căutarea acestui lucru necunoscut îl înspăimânta. Multă vreme, crezuse că se afla pe teren solid, însă acum îl simțea fugindu-i periculos de sub picioare. Îl îngrozea abisul ce s-ar fi putut căsca sub el, înghițindu-i trupul și sufletul laolaltă. De multe ori, aflat la adăpostul credinței sale, remarcase în mod sentențios că unealta principală a diavolului era îndoiala, neștiind că într-o bună zi avea să se găsească el însuși în aceeași situație dificilă.

Jacob se ridică și se întoarse cu spatele la băiat. Privi pe fereastra care dădea spre lac, însă nu își văzu decât propria reflexie în geam. Un bărbat puternic, sănătos, remarcă el cu sarcasm. Părul său închis la culoare era tuns scurt, iar Marita, care îl tundea acasă, chiar se

descurca de minune. Fața îi era fin cizelată, cu trăsături delicate, fără a fi lipsită de masculinitate. Nu era nici firav, nici solid în mod special; era întocmai definiția bărbatului cu un fizic normal. Ochii lui Jacob reprezentau trăsătura sa cea mai de preț. Erau de-un albastru intens și aveau caracteristica unică de a părea atât blânzi, cât și pătrunzători, în același timp. Ochii aceia îl ajutaseră să convingă mulți oameni să păşească pe calea cea dreaptă. Știa asta și o exploata.

Însă nu și în ziua aceea. Propriii săi demoni îl împiedicau să se concentreze asupra problemelor oricui altcuiva. Era mai simplu să înțeleagă ceea ce spunea băiatul dacă nu era nevoit să îl privească. Jacob își întoarse privirea de la reflexia sa din geam și, în schimb, se uită atent dincolo de lacul Bullar și de pădurea ce se întindea pe kilometri întregi dinaintea lui. Era atât de cald încât putea vedea aerul tremurând deasupra apei. Cumpăraseră ferma veche atât de ieftin pentru că o găsiseră într-o stare jalnică după ani întregi de proastă administrare. Reușiseră să o renoveze, după nenumărate ore de muncă, aducând-o la starea în care se afla la acel moment. Locul nu era luxos, însă era îngrijit, curat și confortabil. Reprezentanții zonei erau mereu impresionați de casă și de împrejurimile sale încântătoare. Se arătau entuziasmați de influența pozitivă pe care ar fi avut-o asupra bieților copii neadaptați. Înainte, ferma nu avusese vreo problemă în a găsi subvenții și făcuseră multe progrese de-a lungul celor zece ani de activitate. Așadar, problema era doar în mintea lui… sau să fi fost oare în sufletul lui?

Poate că tentația vieții zilnice fusese cea care, la un punct de cotitură, îl împinsese în direcția greșită. Nu ezitase să-și ia sora în căminul său. Cine altcineva ar fi fost în stare să-i aline tumultul sufletesc și să-i potolească temperamentul rebel? Dar se dovedise a-i fi superioară în războiul psihologic și, pe măsură ce egoul ei creștea cu fiecare zi, Jacob simțea cum permanenta iritare îi submina întreaga temelie. Uneori se surprindea încleștându-și pumnii și gândindu-se că era o fată proastă, simplă, care merita ca familia să se spele pe mâini de ea. Însă acesta nu era un mod de gândire creștinesc, iar asemenea gânduri duceau mereu la ore întregi de introspecție și de studiu evlavios al Bibliei, în speranța găsirii de forțe noi.

Pentru ceilalți, Jacob era încă un stâlp de reazem și încredere. Știa că oamenii din jurul lui aveau nevoie de el; era cel pe care puteau conta mereu. Și încă nu era pregătit să renunțe la acea imagine a sa. De când subjugase boala, care pentru un timp îl devastase cu sălbăticie, se zbătea să nu piardă controlul asupra vieții sale. Dar simpla străduință de a menține acea fațadă îi pusese la încercare ultimele resurse, iar abisul se apropia necruțător. Reflectă din nou asupra ironiei sorții – după atâția ani, lucrurile ajunseseră exact de unde plecaseră. Din pricina asta, făcuse, pentru o secundă, imposibilul

– căzuse pradă îndoielii. Sentimentul durase o clipă, însă crease o mică fisură în eșafodajul rezistent care îi ținea laolaltă viața, iar fisura se extindea.

Jacob își alungă acele gânduri și se sili să se concentreze asupra tânărului din cameră și a existenței sale demne de milă. Întrebările pe care le punea veneau automat, ca și zâmbetul înțelegător pe care îl avea mereu pregătit pentru o nouă oaie neagră din turmă.

O nouă zi. Un nou suflet rănit pe care să-l oblojească. Nu se termina niciodată. Însă până și Dumnezeu avusese prilejul de-a se odihni în ziua a șaptea.

•

După ce merse pe insuliță pentru a-și aduna rudele, care acum erau roz ca niște purcelușii, Erica aștepta cu nerăbdare ca Patrik să vină acasă. De asemenea, pândea momentul când vărul Conny și familia lui aveau să înceapă a-și împacheta catrafusele, însă ceasul arăta deja cinci și jumătate, iar ei nu dădeau niciun semn că ar vrea să plece. Hotărî să aștepte un pic înainte să născocească vreo modalitate subtilă prin care să afle dacă aveau să-și ia zborul curând. Urletele copiilor îi dăduseră o durere de cap înfiorătoare, așa că nu avea să aștepte mult. Ușurată, îl auzi pe Patrik urcând treptele și se duse să-l întâmpine.

— Bună, iubitule, îi zise, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l săruta.

— Bună. Încă n-au plecat?

Patrik vorbi pe un ton scăzut, în timp ce aruncă o privire spre camera de zi.

— Nu, și nici nu dau semne în privința asta. Ce naiba ne facem? răspunse Erica pe-un ton la fel de scăzut, dându-și ochii peste cap ca să-și arate nemulțumirea.

— Doar nu se așteaptă să mai stea o noapte fără să întrebe? Sau da? spuse Patrik, părând agitat.

Erica pufni.

— Dac-ai ști câți musafiri obișnuiau să aibă părinții mei vara, de-a lungul anilor. Oameni care spuneau că stau doar o noapte sau două, iar apoi rămâneau o săptămână, așteptând să fie serviți, așteptând mese gratis. Oamenii sunt sonați. Iar cu rudele e cel mai rău.

Patrik păru îngrozit.

— Nu pot sta o săptămână! Trebuie să facem ceva. Nu le poți spune că trebuie să plece?

— Eu? De ce să le spun *eu*?

— În definitiv, sunt rudele tale.

Erica fu nevoită să admită că ceea ce spunea Patrick avea sens. Va trebui pur și simplu să ia taurul de coarne. Intră în camera de zi pentru a le asculta planurile, însă nu avu ocazia să-i întrebe.

— Ce-avem la cină?

Patru perechi de ochi se îndreptară nerăbdătoare către ea.

— Păi…

Impertinența lor o lăsă pe Erica fără glas. Recapitulă rapid în minte conținutul frigiderului.

— Spaghete cu sos de carne. Într-o oră.

Când se întoarse în bucătărie la Patrik, Ericăi îi venea să-și dea palme.

— Deci ce-au zis? Pleacă?

Nu putu să-l privească în ochi pe Patrik, așa că doar îi spuse:

— Nu prea știu. Însă o să avem spaghete cu sos de carne la cină într-o oră.

— Nu le-ai zis nimic?

Acum era rândul lui Patrik să-și dea ochii peste cap.

— Nu-i așa ușor. Încearcă și tu, o să vezi.

Plină de indignare, Erica se întoarse și începu să izbească oalele și cratițele în timp ce le scotea din bufet.

— Va trebui să strângem din dinți încă o noapte. Le voi spune mâine. Te rog, apucă-te să tai niște ceapă. Nu pot pregăti cina pentru șase persoane de una singură.

Lucrară împreună în bucătărie, într-o tăcere apăsătoare, până când Erica nu mai putu ține secretul.

— Am fost la bibliotecă azi, spuse ea. Am copiat niște materiale care ți-ar putea fi de folos. Sunt pe masă.

Arătă spre un teanc ordonat de fotocopii.

— Ți-am spus că nu ar trebui să…

— Nu, nu, știu. Dar acum e bun făcut, și chiar a fost o variație plăcută, în loc să stau acasă și să mă uit pe pereți. Așa că nu te plânge.

Patrik învățase, până atunci, când era cazul să tacă din gură, așa că se așeză la masa din bucătărie și începu să răsfoiască materialele. Erau articole de ziar despre dispariția celor două tinere, și le citi cu mare interes.

— Uau! Le iau la birou mâine și-o să le parcurg cu mai multă atenție, însă ai făcut o treabă grozavă!

Se apropie de ea și îi cuprinse cu brațele burtica umflată.

— N-am vrut să mă vait. Doar că îmi fac griji pentru tine și bebeluș.

— Știu.

Erica se întoarse cu fața la el și își puse brațele în jurul gâtului său.

— Însă nu sunt din porțelan, iar dacă pe vremuri femeile puteau munci la câmp până aproape că nășteau acolo, pe loc, atunci eu sigur pot să stau într-o bibliotecă și să răsfoiesc câteva pagini, fără efecte grave.

— Bine, știu, oftă el. Îndată ce scăpăm de locatarii noștri, ne vom putea ocupa mai mult de noi. Și promite-mi că îmi vei spune dacă vrei să stau acasă. Cei de la secție știu că m-am oferit voluntar să lucrez în timpul concediului și că tu ai prioritate.

— Promit. Însă acum ajută-mă să pregătesc cina și poate că se vor calma și copiii.

— Mă îndoiesc. Poate că ar trebui să le dăm fiecăruia câte o dușcă de whisky înainte de cină, ca să adoarmă.

Îi făcu semn cu ochiul, apoi râse.

— Of, ești groaznic. Mai bine dă-le câte unul lui Conny și Brittei, așa măcar vor fi bine dispuși.

Patrik făcu precum i se sugeră, aruncând o privire tristă spre sticla lui de whisky de cea mai bună calitate, al cărei nivel scădea cu repeziciune. Dacă rudele Ericăi mai stăteau câteva zile, rezerva sa de băutură nu avea să mai fie vreodată la fel.

2.

1979, vara

Deschise ochii cu mare prudență. Motivul era o migrenă îngrozitoare, care-i cauza dureri ce radiau până la rădăcinile firelor de păr. Însă lucrul ciudat era că, atunci când deschidea ochii, nu se schimba nimic în ceea ce vedea. Era tot același întuneric dens. Într-un moment de panică, îi trecu prin cap că orbise. Poate că fusese ceva în neregulă cu băutura făcută în casă pe care o băuse cu o zi înainte. Auzise astfel de povești – tineri care orbiseră după ce băuseră rachiuri de casă. Dar după câteva clipe, contururile spațiului din jur începură a ieși la iveală, ca prin ceață, iar ea înțelese că nu era nimic în neregulă cu vederea sa; se afla într-un loc cu foarte puțină lumină. Se uită în sus pentru a verifica dacă putea vedea un cer înstelat sau măcar lumina lunii, în caz că se afla undeva pe-afară, însă își dădu seama imediat că în timpul verii nu se făcea vreodată atât de întuneric. Ar fi trebuit să poată vedea lumina diafană a unei nopți de vară nordice.

Atinse suprafața pe care se afla întinsă și culese un pumn întreg de sol nisipos, pe care îl lăsă să-i curgă printre degete. Se simțea un iz puternic de humus, un miros dezgustător de dulce, iar fata avu sentimentul că se afla undeva sub pământ. O cuprinse panica. Și claustrofobia. Fără să știe cât de mare era spațiul, avu imaginea pereților împresurând-o încetișor. Se apucă strâns de gât atunci când simți că rămâne fără aer, dar apoi se sili să respire calm și adânc de câteva ori, ca să nu lase panica să pună stăpânire pe ea.

Era frig și înțelese brusc că era goală, cu excepția lenjeriei. O durea corpul și tremura; își încolăci brațele în jurul său și își ridică genunchii la bărbie. Primul val de panică se transformă în acel moment într-o teroare atât de puternică, încât o putea simți până-n măduva oaselor. Cum ajunsese acolo? Și de ce? Cine o dezbrăcase? Singurul lucru pe care i-l dicta mintea era că probabil nu ar fi vrut să afle răspunsurile la acele întrebări. I se întâmplase ceva groaznic, însă nu știa ce anume – iar însuși faptul că nu știa sporea groaza ce o paraliza.

O dâră de lumină îi apăru pe mână, iar ea își ridică în mod automat privirea către sursă. Pe fundalul întunericului de catifea se putea distinge o frântură luminoasă. Se chinui să se ridice și strigă după ajutor. Niciun răspuns. Stătu pe vârfuri și încercă să atingă sursa de lumină, însă aceasta nu era aproape. În schimb, simți apă picurându-i pe fața îndreptată în sus. Picăturile deveniră un șiroi constant și ea își dădu brusc seama cât îi era de sete. Fără să stea pe gânduri, deschise gura pentru a bea. La început, îi curse mai mult pe față, însă curând descoperi tehnica potrivită și bău cu nesaț. Apoi o negură păru să învăluie totul, iar camera începu să se

învârtească. După aceea, rămase doar întunericul.

•••

Ca niciodată, Linda se trezi devreme, dar încercă să se culce la loc. Stătuse până târziu cu Johan și aproape că se simțea mahmură din cauza lipsei somnului. Însă pentru prima oară în multe luni, auzi ploaia pe acoperiș. Camera pe care Jacob și Marita i-o pregătiseră era exact sub coama acoperișului, iar sunetul ploii pe țigle era atât de strident încât părea că-i răsună în tâmple.

Totodată, după atâta timp era prima dimineață când se trezea într-un dormitor răcoros. De aproape două luni, temperaturile nu scăzuseră deloc, bătând recordul pentru cea mai caniculară vară din ultima sută de ani. La început, întâmpinase cu bucurie soarele arzător, însă plăcerea noului dispăruse cu multe săptămâni în urmă. În schimb, începuse să urască să se trezească în fiecare dimineață în cearșafuri îmbibate cu sudoare. Așa că aerul proaspăt, răcoros, ce se strecura pe sub grinzile acoperișului, era cu atât mai plăcut. Linda împinse cearșaful deoparte și-și lăsă corpul să se bucure de răcoare. Contrar obiceiului său, hotărî să se ridice din pat înainte ca altcineva s-o oblige. Ar putea fi simpatic ca o dată să nu mai ia singură micul dejun. Auzi cum masa era pregătită jos, în bucătărie, așa că își trase pe ea un chimono scurt și-și vârî picioarele într-o pereche de papuci.

Apariția ei matinală fu întâmpinată în bucătărie cu priviri surprinse. Toată familia era acolo: Jacob, Marita, William și Petra, iar discuția lor în surdină se opri brusc atunci când Linda se trânti pe un scaun gol și începu să ungă cu unt niște pâine.

— E o plăcere să vedem că vrei să ne ții o dată companie, însă ți-aș fi recunoscător dacă ai pune pe tine mai multe haine atunci când vii jos. Gândește-te la copii.

Jacob era atât de fățarnic, încât îi făcea greață. Pentru a-l irita și mai mult, Linda își lăsă chimonoul transparent să se desfacă un pic, cât să i se poată vedea un sân prin deschizătură. El se albi la față de mânie, însă din cine știe ce motiv, nu dădu curs provocării și o lăsă baltă. William și Petra se uitau la ea fascinați. Se strâmbă la ei, făcându-i pe amândoi să râdă pe înfundate. De fapt, copiii erau destul de drăguți, se văzu ea nevoită să recunoască, însă Jacob și Marita aveau să-i strice, cu timpul. Odată încheiată educația lor religioasă, aveau să rămână fără nicio bucurie în viață.

— Acum, copii, potoliți-vă. Stați drepți la masă când mâncați. Petra, dă jos picioarele de pe scaun și stai ca o fetiță mare. Și William, închide gura când mănânci. Nu vreau să văd ce mesteci.

Zâmbetele pieriră de pe fețele copiilor, iar aceștia stătură drepți ca doi soldăței de plumb, cu priviri goale, absente. Linda oftă pentru sine. Uneori nu-i venea să creadă că ea și Jacob chiar erau rude. Nu existau frați mai diferiți decât ei doi; era convinsă de asta. Era așa

nedrept ca el să fie „preferatul” părinților, mereu ridicat în slăvi, deși nu făcea decât să-i caute mereu nod în papură. Era vina ei că venise pe lume în mod neplanificat, la mult timp după ce părinții lor hotărâseră să se lase de făcut și crescut copii? Sau că boala lui Jacob, de care fratele său începuse să sufere cu mulți ani înainte de nașterea ei, îi făcuse refractari la ideea de a mai avea un bebeluș? Firește că înțelegea gravitatea situației – Jacob fusese la un pas de moarte, însă cu ce era ea vinovată? Nu ea îl îmbolnăvise.

Tot răsfățul cu care îl copleșiseră pe Jacob continuase, chiar și după ce băiatul își revenise complet. Era ca și cum părinții lor priveau fiecare zi a vieții lui ca pe un dar de la Dumnezeu, în vreme ce viața ei nu le aducea decât necazuri și greutăți. Apoi mai era și relația dintre bunicul și Jacob. Firește, înțelegea că aveau o legătură specială, după tot ce făcuse bunicul pentru Jacob, însă asta nu ar fi trebuit să însemne că nu mai exista loc pentru ceilalți nepoți. Într-adevăr, bunicul murise înainte ca ea să se nască, așa că nu fusese nevoită vreodată să se confrunte cu indiferența lui, dar aflase de la Johan că el și Robert căzuseră în dizgrația bunicului și văzuseră cum își concentrează întreaga atenție asupra vărului lor, Jacob. Cu siguranță că același lucru i s-ar fi întâmplat și ei dacă bunicul ar mai fi fost în viață.

Faptul că totul era atât de nedrept îi umplu ochii de lacrimi fierbinți, însă Linda se sili să le înghită, așa cum făcuse de atâtea ori în trecut. Nu voia să-i dea lui Jacob satisfacția de a-i vedea lacrimile sau să-i ofere o nouă ocazie de a face pe mântuitorul lumii. Știa că el de-abia aștepta să-i aducă viața pe drumul cel drept, însă ar fi preferat să moară decât să fie o cârpă, cum era el. Or fi mers în Rai fetele bune, însă ea intenționa să meargă mult, mult mai departe. Prefera să coboare cu picioarele pe pământ cu un bubuit de tunet decât să trăiască o viață de papă-lapte, ca fratele său, așa sigur cum era el de faptul că toată lumea îl iubea.

— Ai ceva planuri azi? Mi-ar prinde bine niște ajutor prin casă, spuse Marita.

Când îi adresă Lindei întrebarea, ungea cu unt câteva felii de pâine pentru copii. Era o femeie cu o înfățișare maternă, puțin prea plină și cu o față obișnuită. Linda considerase dintotdeauna că Jacob ar fi putut mai mult. Îi veni brusc în minte o imagine a fratelui și cumnatei sale în dormitor. Era sigură că o făceau, cu conștiinciozitate, o dată pe lună, cu luminile stinse și cu Marita purtând un fel de cămașă de noapte, lungă până-n pământ, care ascundea totul. Imaginea o făcu să chicotească, iar ceilalți îi aruncară o privire întrebătoare.

— Auzi, Marita ți-a pus o întrebare. O poți ajuta prin casă astăzi? Știi, asta nu-i o pensiune.

— Am înțeles, am înțeles, am auzit-o de la bun început. Nu-i nevoie

să mă cicălești. Și nu, nu o pot ajuta astăzi. Trebuie să…

Căută o scuză bună.

— Trebuie să văd ce e cu Scirocco. Ieri șchiopăta puțin.

Scuza ei fu primită cu scepticism, iar Linda își luă cea mai arțăgoasă expresie, gata de ceartă. Dar, spre surprinderea ei, nimeni nu avu chef să o provoace în ziua aceea, în ciuda minciunii evidente. Victoria – alături de o nouă zi de trândăveală – era a ei.

•

Dorința de a ieși afară și de a sta în ploaie, cu fața înspre cer și cu apa șiroind peste el, era irezistibilă. Însă erau anumite lucruri pe care un adult nu și le putea permite, mai ales dacă se găsea la serviciu, iar Martin fu nevoit să își stăpânească impulsul copilăresc. Însă era minunat. Toată căldura înăbușitoare ce îi ținuse captivi în ultimele două luni fusese alungată printr-o singură ploaie torențială. Prin geamul deschis, simțea în nări mirosul ploii. Stropi de apă căzeau pe partea biroului aflată cel mai aproape de fereastră, însă Martin mutase toate documentele, așa că nu conta. Ba chiar era bine, pentru că putea simți aerul proaspăt.

Patrik sunase pentru a-i anunța că nu se trezise la timp, așa că, de data asta, Martin sosise primul. Atmosfera de la secție fusese apăsătoare după ce aflaseră de grava eroare a lui Ernst, prin urmare era plăcut să poată sta acolo în pace și liniște, meditând la ultimele întâmplări. Nu-l invidia pe Patrik pentru că trebuia să anunțe rudele femeii, însă până și el era conștient că aflarea adevărului reprezenta primul pas în procesul de vindecare a durerii. Probabil că nici nu știau că dispăruse, așa că vestea avea să fie șocantă. Acum lucrul cel mai important era să găsească familia, aceea fiind una din atribuțiile lui Martin pe ziua respectivă: de a-și contacta colegii germani. Spera să le poată vorbi în engleză, altminteri avea să fie complicat. Își amintea destulă germană învățată la școală, încât să nu pună prea mare preț pe cunoștințele în domeniu ale lui Patrik, după ce îl auzi bâlbâindu-se cât durase conversația cu prietena Tanjei.

Tocmai se pregătea să ridice receptorul și să formeze numărul din Germania, când telefonul sună. Pulsul îi crescu atunci când îi auzi pe cei de la Medicină Legală din Göteborg, apoi se întinse după carnețelul său plin de mâzgăluri. Persoana de la celălalt capăt al firului trebuia de fapt să-i raporteze lui Patrik, dar fiindcă acesta nu venise încă, era nevoită să se mulțumească cu Martin.

— Lucrurile chiar par să se înfierbânte în fundul ăla de țară.

Medicul legist Tord Pedersen se referea la autopsia pe care i-o făcuse lui Alex Wijkner în urmă cu un an și jumătate și care condusese la una din puținele anchete criminale întreprinse vreodată la secția de poliție din Tanumshede.

— Da, începem să ne întrebăm dacă e de la ceva din apă. Curând

vom ajunge din urmă statisticile de omoruri din Stockholm.

Tonul simplu, glumeț era modul lor – și al multor alți profesioniști care intrau des în contact cu moartea și nenorocirile – de a face față presiunilor muncii lor zilnice. Asta nu însemna că erau mai puțin serioși.

— Ați terminat deja cu autopsia? Credeam că oamenii s-au omorât între ei mai repede ca niciodată pe canicula asta pe care-am avut-o, continuă Martin.

— Ei bine, chiar ai dreptate în privința asta. Ne dăm seama că oamenii au nervii mai întinși din cauza căldurii, însă treburile chiar s-au mai potolit în ultimele zile. Așa că am putut ajunge la cazul vostru mai rapid decât ne așteptam.

— Ia să auzim.

Martin își ținu respirația. Mare parte din evoluția unei investigații depindea de cât de mult aveau de oferit cei de la Medicină Legală.

— Păi, e clar că nu aveți de-a face cu un individ agreabil. Cauza morții a fost ușor de stabilit: victima a fost strangulată. Însă remarcabil e ce i s-a făcut înainte să moară.

Pedersen se opri, iar Martin și-l imagină punându-și o pereche de ochelari.

— Da? zise Martin fără să-și poată ascunde nerăbdarea.

— Să vedem… Veți primi asta și prin fax… Hmm, zise Pedersen, părând a răsfoi raportul.

Martin strângea atât de tare receptorul, încât mâna începu să-i transpire.

— Da, iată. Paisprezece fracturi în diferite părți ale scheletului. Toate produse înaintea decesului, judecând după numeroasele grade de vindecare.

— Vreți să spuneți…

— Vreau să spun că i-au fost rupte membrele superioare, membrele inferioare, degetele de la mâini și de la picioare în decurs de aproximativ o săptămână.

— I-au fost rupte cu un singur prilej sau mai multe? Vă puteți da seama?

— După cum am spus, ne putem da seama că fracturile prezintă diferite grade de vindecare, așa că opinia mea profesională e că au fost cauzate în mod sporadic de-a lungul întregii perioade. Am pus pe hârtie ordinea în care consider că au fost produse. O găsiți în raportul pe care vi l-am trimis prin fax. Victima avea, de asemenea, un număr considerabil de incizii superficiale pe corp. Din nou, în diferite stadii de vindecare.

— Dumnezeule mare! lăsă Martin să-i scape.

— Tind să fiu de aceeași părere.

Vocea lui Pedersen suna sec la telefon.

— Suferința prin care a trecut trebuie să fi fost de nesuportat.

Pentru o clipă, amândoi reflectară în tăcere asupra cruzimii de care puteau da dovadă oamenii. Apoi, Martin își veni în fire și continuă:

— Cadavrul prezintă dovezi care ne-ar putea ajuta?

— Da, am găsit spermă. Dacă depistați un suspect, se va putea face legătura cu crima datorită ADN-ului. Bineînțeles că ne uităm și în baza noastră de date, însă rareori găsim ceva în felul acesta. Până în momentul de față, registrul este pur și simplu prea mic. Nu putem decât să visăm la ziua când vom avea ADN-ul fiecărui cetățean, într-o bază de date ușor de cercetat. Atunci situația ar fi cu totul alta.

— Cred că „vis" e cuvântul potrivit. Probabil că-i vor pune urgent bețe-n roate plângerile referitoare la încălcarea libertății individului și toate lucrurile de genul ăsta.

— Dacă prin ce-a trecut femeia asta nu se poate numi îngrădirea libertății individuale, atunci nu știu ce s-ar putea numi așa…

Era o replică neașteptat de filosofică pentru, în mod normal, prozaicul Tord Pedersen. Martin își dădu seama că fusese cu adevărat impresionat de soarta victimei. Acesta, de regulă, nu era un lucru pe care un medic legist să și-l poată permite, dacă voia să doarmă liniștit noaptea.

— Îmi puteți da o oră aproximativă a decesului?

— Da, am primit rezultatele mostrelor pe care echipa le-a luat de la fața locului, apoi am adăugat la ele și propriile mele observații, deci vă pot da un interval orar destul de sigur.

— Să auzim.

— După estimările mele, femeia a murit cândva între orele șase și unsprezece, în seara dinainte să fie descoperită în Prăpastia Craiului.

— Nu mi-ați putea oferi un interval mai exact de-atât?

Martin părea dezamăgit.

— Aici, în Suedia, există procedeul standard de a nu da niciodată un interval mai mic de cinci ore în asemenea cazuri, deci mai mult de-atât nu pot face. Însă probabilitatea intervalului este de 95%, așa că măcar e o dovadă foarte solidă. Oricum, pot confirma ceea ce voi trebuie să fi bănuit deja: Prăpastia Craiului este locul secundar al crimei. A fost ucisă altundeva și a stat acolo timp de câteva ore după deces, fapt evident din *livor mortis*.

— Ei bine, e și asta ceva, oftă Martin. Cum rămâne cu scheletele? Ați obținut vreo informație după ce le-ați examinat? Bănuiesc că ați primit mesajul lui Patrik, legat de cine credem noi că ar fi.

— Da, l-am primit. Cu privire la identitatea victimelor, nu suntem încă foarte siguri. Nu e atât de simplu cum ar părea să obții fișe dentare din anii '70, însă ne mișcăm pe cât de repede posibil. Vă vom anunța îndată ce vom ști mai multe. Însă pot confirma că e vorba de scheletele a doua femei, iar vârsta pare a fi corectă. Pelvisul uneia

indică, de asemenea, faptul că a avut un copil, iar asta se potrivește cu informațiile pe care le avem. Lucrul cel mai interesant e că ambele schelete au fracturi similare cu cele ale victimei recente. Între noi fie vorba, aș îndrăzni chiar să spun că fracturile celor trei cadavre sunt aproape identice.

Profund șocat, Martin scăpă un pix pe podea. Ce le căzuse de fapt pe cap? Un ucigaș sadic ce lăsa să treacă douăzeci și patru de ani între faptele sale îngrozitoare? Martin nici măcar nu dori să se gândească la cealaltă variantă: aceea ca asasinul să nu fi așteptat douăzeci și patru de ani, ci pur și simplu ca ei să nu fi găsit încă toate victimele.

— Au fost și înjunghiate cu un cuțit?

— Având în vedere că nu mai există deloc țesut moale, e mult mai greu de spus, însă da, există câteva zgârieturi pe suprafața oaselor, care ar putea indica supunerea lor unui tratament similar.

— Și cauza morții în cazul lor?

— Aceeași ca și în cazul femeii germane. Oasele comprimate din zona gâtului corespund leziunilor rezultate în urma strangulării.

Martin își făcea însemnări în carnețel.

— Alte informații relevante pe care mi le-ați putea oferi?

— Doar că scheletele au fost probabil îngropate. Există pe ele urme de pământ și s-ar putea să aflăm câte ceva în urma analizelor. Însă nu e foarte clar momentan, așa că va trebui să aveți răbdare. Am găsit pământ pe corpul Tanjei Schmidt și, de asemenea, pe pătura pe care era întinsă, așa că vom compara asta cu mostrele de la schelete.

Pedersen făcu o pauză.

— Mellberg conduce ancheta?

Exista o oarecare neliniște în vocea sa. Martin zâmbi în sinea lui, însă din punctul acela de vedere putea să-l liniștească pe medicul legist.

— Nu, cazul i-a fost repartizat lui Patrik. Însă cine va primi laurii odată ce va fi rezolvat e o cu totul altă chestiune…

Amândoi râseră la auzul remarcii, însă, cel puțin în ceea ce-l privea pe Martin, era un râs oarecum forțat.

După ce își luă la revedere de la Tord Pedersen, se duse să adune paginile care veniseră pe faxul secției. Când Patrik ajunse la serviciu puțin mai târziu, Martin își făcuse bine temele. După ce ascultă rezumatul raportului legist, Patrik fu la fel de deprimat ca Martin. Devenea un caz dat naibii.

•

Anna lăsă razele soarelui să-i încingă pielea, în vreme ce stătea întinsă, într-un bikini, la prora unei bărci cu pânze. Copiii își făceau somnul de după-masă în cabina de dedesubt, iar Gustav era la cârmă. Picături mici de apă sărată o împroșcau de fiecare dată când prora atingea suprafața apei și senzația era extraordinar de reconfortantă.

Dacă închidea ochii, putea să uite pentru o clipă că avea vreo grijă pe lume și se putea convinge pe sine că adevărata ei viață era aceea.

— Anna, la telefon.

Vocea lui Gustav o trezi din starea ei contemplativă.

— Cine e?

Își duse mâna la ochi și-l văzu fluturându-i telefonul mobil.

— N-a vrut să zică.

La naiba. Știu imediat cine era și, simțind mici noduri de neliniște în stomac, se ridică și păși cu grijă spre Gustav.

— Anna la telefon.

— Cine naiba era ăla? șuieră Lucas.

Anna ezită.

— Doar ți-am zis că plec cu un prieten cu barca.

— Deci acum încerci să mă prostești că tipul nu e decât un prieten, se răsti el. Cum îl cheamă?

— Asta nu-i treaba…

Lucas o întrerupse.

— Cum îl *cheamă,* Anna?

Rezistența ei se șubrezea cu fiecare secundă în care-i auzea vocea la telefon. Calmă, îi răspunse:

— Gustav af Klint.

— A, da. Se putea mai snob de-atât?

Vocea lui se schimbă: din disprețuitoare, deveni gravă și amenințătoare.

— Cum îndrăznești să-mi duci copiii în vacanță cu alt bărbat?

— Suntem divorțați, Lucas, îi răspunse Anna.

Își acoperi ochii cu mâna.

— Știi la fel de bine ca mine că asta nu schimbă nimic, Anna. Ești mama copiilor mei, ceea ce înseamnă că noi doi vom aparține mereu unul altuia. Tu ești a mea și copiii sunt ai mei.

— Atunci de ce încerci să mi-i iei?

— Pentru că tu ești instabilă, Anna. Dintotdeauna ai suferit cu nervii și, ca să fiu sincer, nu am încredere în tine că-mi poți îngriji copiii așa cum o merită. Uită-te cum trăiți. Muncești toată ziua, iar ei sunt la creșă. Crezi că asta-i o viață bună pentru copii, Anna?

— Dar trebuie să lucrez, Lucas. Și cum plănuiai să rezolvi problema dacă ai fi avut *tu* grijă de copii? Și tu trebuie să lucrezi. Cine-ar fi avut atunci grijă de ei?

— Există o soluție, Anna, și știi care este.

— Ai înnebunit? Crezi că m-aș întoarce la tine după ce i-ai rupt brațul Emmei? Ca să nu mai pomenesc de tot ce mi-ai făcut mie.

Vocea îi urcă spre falset, instinctiv, știu imediat că mersese prea departe.

— Nu a fost vina mea! A fost un accident! În plus, dacă tu n-ai fi

fost așa de încăpățânată și n-ai fi continuat să mi te opui, n-aș fi fost nevoit să-mi ies din fire atât de des!

Era ca și cum ar fi vorbit singură. Nu avea rost. Știa, după toți anii petrecuți cu el, că Lucas credea ceea ce spunea. Niciodată nu era vina lui. Tot ce se întâmpla era din vina altcuiva. De fiecare dată când o lovise, o făcuse să se simtă vinovată pentru că nu fusese destul de înțelegătoare, de iubitoare, de ascultătoare.

Recurgând la resurse interioare în prealabil ascunse, reușise într-un final să divorțeze de el. Asta o făcu să se simtă puternică, invincibilă, pentru prima oară în ani de zile. În sfârșit, avea să poată prelua controlul asupra propriei vieți. Ea și copiii aveau să poată începe totul de la zero. Însă totul mersese puțin cam lin. Lucas fusese cu adevărat șocat de faptul că-i rupsese brațul fiicei sale într-o criză de furie și se dovedise neașteptat de docil. Viața sa încărcată, de burlac, de după divorț, însemnase, de asemenea, că îi lăsase în pace pe Anna și pe copii, în vreme ce el făcea cuceriri, una după alta. Însă exact atunci când Annei i se păru că reușise să scape, Lucas începu să fie plictisit de viața lui și își îndreptă din nou atenția asupra familiei sale. Atunci când florile, cadourile și rugămințile stârnitoare de a fi iertat nu dădură roade, el încetă să se mai poarte cu mănuși. Ceru custodia unică a copiilor. Pentru a-și susține pretențiile, invocă o mulțime de acuzații nefondate cu privire la incapacitatea Annei de a fi o mamă bună. Nimic nu era adevărat, însă Lucas putea fi atât de convingător atunci când își folosea șarmul, încât ea tot mai tremura la gândul că încercările lui ar fi putut avea succes. Știa, de asemenea, că nu după copii umbla el. Viața lui profesională nu ar fi funcționat dacă ar fi avut custodia a doi copii mici, dar spera să o înspăimânte îndeajuns de mult pe Anna, pentru a o determina să se întoarcă. În momentele de slăbiciune, Anna se gândea să facă asta. În același timp însă, știa că era imposibil. Ar fi distrus-o. Așa că se oțeli.

— Lucas, nu are rost să purtăm discuția asta. Am mers mai departe după divorț, iar tu ar trebui să faci același lucru. Într-adevăr, am cunoscut un alt bărbat, lucru pe care va trebui să-l accepți. Copiii sunt bine, iar eu la fel. Nu putem încerca să ne purtăm ca niște adulți?

Vocea îi era stăruitoare, însă tăcerea de la celălalt capăt era de nepătruns. Deveni conștientă că spusese prea multe. Când auzi tonul și înțelese că Lucas pur și simplu închisese telefonul, știu că el avea s-o facă să plătească în vreun fel. Ba chiar scump.

3.

1979, vara

Infernala durere de cap o făcu să-și înfigă degetele în obraji. În comparație cu migrena îngrozitoare, era aproape plăcut să simtă crestăturile lungi pe care unghiile i le făceau în piele și lucrul ăsta o ajuta să se concentreze.

Totul era încă învăluit în întuneric, dar ceva o făcuse să se trezească din toropeala ei adâncă, lipsită de vise. O frântură de lumină îi apăru deasupra capului și, în vreme ce privi chiorâș în sus, aceasta se mări încet. Cum nu era obișnuită cu lumina, nu văzu, ci mai degrabă auzi pe cineva intrând prin crăpătura care se mărise până ajunsese o deschizătură, și venind în jos pe scări. Cineva care se apropia tot mai mult, în întuneric. Confuză cum era, nu știa dacă să simtă teamă ori ușurare. Ambele sentimente erau acolo, amestecate. Întâi triumfa unul, apoi celălalt.

Ultimii pași ce veniră spre locul unde se afla, ghemuită într-o poziție fetală, nu făcură niciun zgomot. Fără ca vreun cuvânt să fie rostit, simți o mână atingând-o pe frunte. Poate că gestul acela ar fi trebuit să fie liniștitor, însă simplitatea mișcării o umplu de groază.

Mâna continuă să urce de-a lungul corpului său, în timp ce ea tremura în întuneric. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că ar fi trebuit să-i opună rezistență străinului fără chip. Gândul dispăru la fel de repede cum apăru. Întunericul era mult prea copleșitor, iar forța mâinii ce o atingea îi străpungea pielea, nervii, sufletul. Singura ei opțiune era supunerea, știa asta cu o claritate înfiorătoare.

Atunci când mâna încetă să o mângâie și începu să o apese, să o strângă, să o tragă, ea nu fu deloc surprinsă. Într-un fel, întâmpină cu bucurie durerea. Era mai ușor să înfrunte materialitatea durerii decât groaza de necunoscut.

•••

Al doilea telefon al lui Tord Pedersen venise la numai două ore după ce Patrik vorbise cu Martin. Identificaseră un schelet. Unul din cadavrele găsite în Prăpastia Craiului aparținea Monei Thernblad, cea de-a doua fată dispărută în 1979.

Patrik și Martin parcurseră împreună informațiile adunate de-a lungul anchetei. Mellberg strălucea prin absență, însă Gösta Flygare se întorsese la muncă, după o performanță excepțională în cadrul turneului de golf. Nu câștigase concursul, dar, spre marea lui surpriză și bucurie, reușise să trimită o dată mingea în gaură dintr-o singură lovitură și fusese invitat la club, la un pahar de șampanie. Martin și Patrik auziseră de trei ori până atunci, în cele mai mici detalii, cum mingea intrase direct dintr-o lovitură în cea de-a șaisprezecea gaură.

Nu se îndoiau că aveau să mai audă povestea de câteva ori până la sfârșitul zilei. Însă nu conta. Nu-i purtau pică lui Gösta pentru că era atât de bine dispus, iar Patrik îi dădu răgaz o oră, înainte de a-l implica în munca de cercetare. Așa că, pentru moment, Gösta își suna toți amicii de golf pentru a le povesti despre Marele Eveniment.

— Așadar, avem de-a face cu un nenorocit care frânge oasele fetelor înainte de a le ucide, spuse Martin. Și le taie cu un cuțit, adăugă el.

— Mă tem că așa e. Dacă ar trebui să apreciez, aș zice că a existat cu siguranță un motiv de natură sexuală în spatele întâmplărilor. Un nenorocit de sadic, pe care îl excită durerea. O dovadă în sensul ăsta sunt și urmele de spermă găsite pe corpul Tanjei.

— Vorbești tu cu rudele Monei? Vreau să zic, să-i anunți că am găsit-o?

Martin nu păru prea încântat, însă Patrik îi alungă temerile, luând sarcina asupra sa.

— Mă gândeam să mă întâlnesc cu tatăl ei în după-amiaza asta. Mama a murit cu ani în urmă, așa că tatăl e singurul care trebuie înștiințat.

— Cum poți fi așa sigur? Îi cunoști?

— Nu, însă Erica a fost ieri la biblioteca din Fjällbacka, să caute tot ce s-a scris în presă despre Siv și Mona. Dispariițiile lor au fost comentate în mod periodic, iar în urmă cu câțiva ani a apărut chiar și un interviu cu familiile. Doar tatăl Monei mai este în viață, iar Siv o avea doar pe mama sa la momentul dispariției. Există, de asemenea, și o fetiță, și mă gândeam să vorbesc și cu ea – îndată ce vom avea confirmarea că Siv este cea de-a doua femeie.

— Ar fi a naibii coincidența să fie altcineva, nu crezi?

— Ei bine, presupunem că scheletul îi aparține lui Siv, dar încă nu ne putem pronunța în deplină cunoștință de cauză. S-au întâmplat și lucruri mai stranii.

Patrik frunzări printre fotocopiile pe care Erica le adusese acasă și întinse câteva în fața sa pe masă, în forma unui evantai. Așezase alături și dosarul pe care-l găsise în arhiva de la subsol, cu intenția de a pune cap la cap toate informațiile pe care le aveau în legătură cu dispariția celor două fete. Existau în articolele din ziar o grămadă de informații ce nu fuseseră incluse în materialul anchetei; ambele surse erau necesare pentru a le oferi o imagine de ansamblu a ceea ce știau până în acel moment.

— Uite. Siv a dispărut în noaptea de Sânziene a anului 1979, iar Mona la două săptămâni după aceea.

Pentru a clarifica și a ordona puțin materialele, Patrik se ridică și scrise pe tabla albă aflată pe perete.

— Siv Lantin a fost văzută ultima oară mergând acasă cu bicicleta, după o petrecere cu prietenii. Ultimul martor a descris cum ea a virat

de pe șoseaua principală și a luat-o spre Bräcke. Era ora două noaptea și a fost văzută de un șofer care a depășit-o pe șosea, cu mașina. După aceea, nimeni nu a mai știut nimic de ea.

— Asta dacă nu luăm în considerare informațiile de la Gabriel Hult, adăugă Martin.

Patrik aprobă din cap.

— Da, asta dacă ignorăm mărturia lui Gabriel Hult, ceea ce cred că vom face pentru moment.

Continuă:

— Mona Thernblad a dispărut la două săptămâni după aceea. Spre deosebire de Siv, dispariția ei s-a produs într-o după-amiază, în plină zi. A plecat din casă pe la ora trei ca să meargă la jogging, însă nu s-a mai întors. Unul din pantofii ei de sport a fost găsit pe marginea drumului, pe ruta sa obișnuită, însă nimic mai mult.

— Existau asemănări între cele două fete? Cu excepția faptului că erau cam de aceeași vârstă?

Patrik nu putu să nu zâmbească puțin.

— Bag de seamă că te-ai uitat la emisiunea *Profiluri*. Din nefericire, mă văd nevoit să te dezamăgesc. În caz că avem de-a face cu un criminal în serie, ceea ce bănuiesc că vânezi tu, nu există asemănări externe evidente între cele două fete.

Fixă două fotografii alb-negru pe tablă.

— Siv avea nouăsprezece ani. Minionă, brunetă și voluptuoasă. Avea reputația de a fi cam dificilă, și a iscat un oarecișce scandal în Fjällbacka atunci când a dat naștere unui copil, la vârsta de șaptesprezece ani. Atât ea, cât și copilul, stăteau cu mama ei, însă conform afirmațiilor din ziare, lui Siv îi plăcea să petreacă și nu prea stătea acasă. Spre deosebire de ea, Mona a fost descrisă drept o adevărată familistă, care avea rezultate bune la școală, mulți prieteni și era, în general, simpatizată. Era înaltă, blondă și făcea multă mișcare. Avea optsprezece ani, dar încă locuia acasă pentru că mama ei era bolnăvicioasă, iar tatăl său nu putea s-o îngrijească de unul singur. Nimeni nu părea să aibă ceva rău de spus la adresa ei. Așadar, singurul lucru pe care îl aveau în comun cele două fete a fost că ambele au dispărut fără urmă de pe fața pământului, cu peste douăzeci de ani în urmă. Iar acum au apărut în Prăpastia Craiului, sub forma unor schelete.

Martin cugetă, cu capul rezemat în palme. El și Patrik stătură tăcuți pentru o vreme, studiind tăieturile din ziare și notițele de pe tabla albă. Amândoi se gândeau la cât de tinere păreau fetele. Ar mai fi avut atâția ani de trăit, dacă nu le-ar fi ieșit în cale ceva demonic. Apoi Tanja, a cărei poză din timpul vieții nu o aveau încă. Și ea era o fată tânără, cu toată viața înainte. Însă acum și ea era moartă.

— A fost demarată o investigație de proporții.

Patrik luă din dosar un teanc de hârtii bătute la mașină.

— Au fost intervievați prietenii și familiile fetelor. Polițiștii au bătut la fiecare ușă din zonă și, de asemenea, au fost chestionați și derbedeii bine cunoscuți. Au fost luate cam o sută de mărturii, din câte văd.

— Au avut vreun rezultat?

— Nu, absolut nimic. Până la informația dată de Gabriel Hult. A sunat el însuși la poliție și le-a spus că a văzut-o pe Siv în mașina fratelui său în noaptea dispariției.

— Și? Nu era destul pentru a-l face suspect de crimă, nu-i așa?

— Nu. Când Johannes, fratele lui Gabriel, a fost interogat, el a negat că ar fi vorbit cu ea sau că ar fi văzut-o, însă în absența altor piste, poliția a decis să se concentreze asupra lui.

— Au găsit ceva?

Ochii lui Martin erau larg deschiși și plini de o fascinație pe care cu greu și-o putea ascunde.

— Nu, n-au găsit nimic. Iar la vreo două luni după aceea, Johannes Hult s-a spânzurat în hambar. Așa că lucrurile au ajuns într-un punct mort, am putea spune.

— Pare ciudat că s-a sinucis la un răstimp așa de scurt.

— Da, însă dacă era el vinovatul, trebuie că fantoma lui a ucis-o pe Tanja. Morții nu omoară oameni.

— Și care-a fost treaba cu fratele lui, care a sunat la poliție și a denunțat pe cineva sânge din sângele său? De ce-ar face un om așa ceva? se încruntă Martin. Stai, cât de prost pot fi! Hult – credinciosul nostru slujitor din tagma hoților. Trebuie că e rudă cu Johan și Robert.

— Da, așa e. Johannes era tatăl lor. După ce am citit despre familia Hult, chiar am mai multă înțelegere pentru vizitele atât de dese pe care ni le fac Johan și Robert. Nu aveau mai mult de cinci-șase ani atunci când Johannes s-a spânzurat, iar Robert a fost cel care l-a găsit în hambar. Îți poți imagina cum trebuie să-l fi afectat asta pe un băiat de șase ani.

— Da, Dumnezeule mare!

Martin clătină din cap.

— Trebuie să beau puțină cafea înainte să continuăm. Am nevoie de cofeină. Vrei și tu o ceașcă?

Patrik încuviință și, câteva clipe mai târziu, Martin veni cu două cești de cafea aburindă. Pentru prima oară, vremea era potrivită pentru a bea ceva fierbinte. Patrik vorbi mai departe.

— Johannes și Gabriel sunt fiii unui bărbat pe nume Ephraim Hult, numit și Predicatorul. Ephraim era un bine cunoscut sau, am putea spune, chiar notoriu preot de biserică liberă din Göteborg. Ținea întruniri mari, la care își punea fiii, niște copii pe-atunci, să psalmodieze și să lecuiască bolnavii și schilozii. Majoritatea oamenilor

îl considerau pe Ephraim un șarlatan și-un escroc, însă chiar și-așa, el a dat lovitura atunci când Margareta Dybling, una din doamnele din adunarea sa de credincioși, a murit și i-a lăsat lui toată averea. Pe lângă o sumă considerabilă în bani gheață, i-a lăsat o întinsă proprietate împădurită și un măreț conac în apropiere de Fjällbacka. Brusc, Ephraim n-a mai avut nicio dorință de a propovădui cuvântul lui Dumnezeu. S-a mutat acolo cu fiii săi și, începând de atunci, familia trăiește pe banii bătrânei.

Tabla albă era acum plină de însemnări, iar peste tot pe biroul lui Patrik erau împrăștiate hârtii.

— Nu că n-ar fi interesant să cunoaștem puțin din istoricul familiei, însă ce-are asta de-a face cu crimele? După cum ai spus, Johannes a murit cu mai mult de douăzeci de ani înainte de uciderea Tanjei, iar morții nu omoară oameni, după cum te-ai exprimat tu atât de elocvent.

Lui Martin îi fu greu să-și ascundă nerăbdarea.

— Adevărat, însă am parcurs tot materialul vechi, iar mărturia lui Gabriel este de fapt singurul lucru interesant pe care l-am găsit acolo. Sperasem, de asemenea, să pot vorbi cu Errold Lind, care a fost șeful anchetei, însă din nefericire a murit în 1989, în urma unui atac de cord, așa că materialul acesta reprezintă tot ce avem. În caz că nu ai niște sugestii mai bune, propun să începem prin a afla mai multe despre Tanja și, de asemenea, aș vrea să vorbim cu părinții lui Siv și ai Monei. Apoi vom decide dacă merită să mai stăm o dată de vorbă cu Gabriel Hult.

— În regulă, pare un plan bun. Ce să fac mai întâi?

— Începe cu investigația legată de Tanja. Și asigură-te că de mâine îl vei pune pe Gösta la treabă. Zilele lui de glorie au luat sfârșit.

— Cum rămâne cu Mellberg și Ernst? Ce-ai de gând să faci în privința lor?

Patrik oftă.

— Strategia mea este să-i țin departe cât de mult pot. Asta va însemna o cantitate mai mare de muncă pentru noi, dar cred că până la urmă vom face față. Mellberg va fi bucuros să scape de orice îndatorire și, în plus, practic a renunțat la ancheta asta. Ernst va trebui să facă în continuare ce a făcut și până acum, adică să se ocupe de cât mai multe rapoarte sosite. Dacă are nevoie de ajutor, i-l vom trimite pe Gösta. Pe cât posibil, vreau ca noi doi să fim liberi să conducem ancheta asta. Ai înțeles?

Martin dădu afirmativ din cap.

— *Yes, boss.*

— Atunci, la treabă!

După ce Martin plecă, Patrik rămase uitându-se la tablă, cufundat în gânduri, cu mâinile împreunate la ceafă. Sarcina la care se angajaseră

era imensă și n-aveau aproape deloc experiență în anchete de omucideri. Își simți inima grea și fu cuprins brusc de un sentiment de descurajare. Spera sincer să compenseze prin dăruire ceea ce le lipsea din punct de vedere al experienței. Martin se apucase deja de treabă, și să fie al naibii dacă nu avea să-l trezească și pe Gösta Flygare din somnul lui de Frumoasa din Pădurea Adormită. Dacă ar fi putut doar să-i țină pe Mellberg și pe Ernst departe de anchetă, Patrik considera că ar fi avut o șansă de a rezolva crimele. Dar soarta le era potrivnică, mai ales având în vedere că pistele în cele două cazuri se înfundaseră atât de tare, încât aproape că erau complet închise. Știa că cea mai bună soluție era să se concentreze asupra Tanjei. În același timp, instinctul îi spunea că există o legătură atât de puternică și de clară între crime, încât ar fi trebuit cercetate simultan. Nu avea să fie ușor să urnească vechea anchetă, dar erau nevoiți să încerce.

Înșfăcă o umbrelă din rastel, verifică o adresă în cartea de telefon și porni din loc, cu inima grea. Anumite îndatoriri cereau din partea lui mai mult decât era omenește posibil.

•

Ploaia bătea cu îndârjire în geamuri și, în alte împrejurări, Erica ar fi întâmpinat cu bucurie răcoarea pe care o aducea. Însă capriciile sorții și rudele sâcâitoare o făceau să simtă cu totul altceva, și încet, dar sigur, avea s-o ia razna.

Fiind nevoiți să stea în casă, copiii goneau de parcă ar fi înnebunit de frustrare, în vreme ce Conny și Britta începuseră să sară unul la altul, precum câinii încolțiți. Încă nu se transformase într-o încăierare în toată regula, însă în momentul acela, cearta lor ajunsese la nivelul de șuierături și înțepături. Erau dezgropate vechi păcate și nedreptăți, iar Erica nu dorea decât să meargă la etaj și să-și tragă pătura peste cap. Însă, din nou, buna ei creștere o opri să facă asta, dând din deget și obligând-o să încerce să se poarte civilizat, în mijlocul unei zone beligerante.

Rămăsese cu privirea pierdută înspre ușă atunci când Patrik plecase la muncă. Acesta nu reușise să-și ascundă ușurarea că putea fugi la secția de poliție și, pentru o vreme, ea fusese tentată să-i pună la încercare promisiunea de a sta acasă ori de câte ori îl ruga. Însă știa că nu ar fi fost corect să o facă doar pentru că nu voia să fie lăsată singură cu „cei patru teribili”. În schimb, ca o soțioară ascultătoare, îi făcu bărbatului său cu mâna de la fereastra bucătăriei, în vreme ce acesta demară în trombă.

Casa nu era atât de mare încât dezordinea generală să nu capete proporții catastrofale. Scosese câteva jocuri pentru copii, dar singurul rezultat fusese că, în momentul acela, cuburile cu literele alfabetului stăteau împrăștiate prin toată sufrageria, într-o debandadă teribilă, alături de căsuțele și cărțile de joc de la Monopoly. Se aplecă anevoie

și adună piesele, încercând să facă puțină ordine în cameră. Discuția de afară, de pe veranda unde stăteau Britta și Conny, devenea din ce în ce mai încinsă, iar ea începu să înțeleagă de ce copiii acestora erau lipsiți de bune maniere. Cu părinți care se certau ca niște copii mici, n-aveau cum să învețe respectul față de ceilalți și de lucrurile lor. De s-ar fi terminat odată ziua aceea! Cum se oprește ploaia, familia Flood va fi trimisă la împachetat. La naiba cu bunele maniere și cu ospitalitatea – ar fi trebuit să fie însăși Sfânta Birgitta ca să nu facă o criză, dacă aveau să mai stea mult.

Bomba pică la prânz. Cu picioarele chinuind-o și cu o durere de șale, stătuse timp de o oră în fața aragazului, pregătind un prânz care să astâmpere atât foamea de lup a lui Conny, cât și mofturile copiilor, iar din punctul ei de vedere, se descurcase relativ bine. Cârnați Falun *au gratin* cu macaroane era o alegere care spera că avea să-i mulțumească pe toți. Curând însă avea să afle că se înșelase amarnic.

— Câh, urăsc cârnații Falun! Scârbos!

Lisa împinse ostentativ farfuria la o parte și își încrucișă brațele, cu o mină ursuză.

— Mare păcat, pentru că asta vom mânca.

Vocea Ericăi era hotărâtă.

— Dar mi-e foaa-a-ame! Vreau altceva.

— Nu avem altceva. Dacă nu-ți plac cârnații Falun, poți mânca macaroanele cu ketchup.

Erica făcea eforturi de a-și păstra tonul vocii calm, cu toate că, înăuntrul său, fierbea.

— Macaroanele sunt scârboase. Vreau altceva. Mă-ma-a-a-a!

— I-ai putea da altceva?

Britta atinse obrazul micuței sale răzgâiate și fu răsplătită cu un zâmbet. Sigură pe victoria sa, Lisa căpătă în obraji flacăra triumfului, în timp ce-i aruncă Ericăi o privire sfidătoare. Dar se întrecuse măsura. În clipa aceea, era război.

— Nu mai e nimic altceva. Ori mănânci ce-ai în față, ori faci foamea.

— Dar, dragă Erica, nu cred că ești rezonabilă, spuse Britta. Conny, explică-i tu cum facem lucrurile acasă, care este politica noastră cu privire la creșterea copiilor.

Dar nu se mai obosi să aștepte un răspuns.

— Noi nu ne obligăm copiii să facă nimic. Asta le-ar opri dezvoltarea. Dacă Lisa mea vrea ceva diferit, noi credem că e dreptul ei să-l capete. Vreau să zic, *este* o persoană care are dreptul de a se exprima în aceeași măsură ca și noi, ceilalți. Tu ce-ai spune dacă cineva te-ar forța să mănânci ceva ce nu-ți place? Nu cred că ai accepta.

Britta îi ținu predica pe tonul cel mai profesional de care era în

stare, iar Erica știu dintr-odată că aceea fusese ultima picătură. Cu sânge rece, ea luă farfuria fetiței, o ridică deasupra capului Brittei, apoi o răsturnă. Când macaroanele îi alunecară în păr și pe bluză, Britta, profund șocată, se opri în mijlocul unei propoziții.

Zece minute mai târziu, erau duși. Și mai mult ca sigur că nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Era foarte probabil ca, din momentul respectiv, ea să fie trecută pe lista neagră de către acea parte a familiei, însă indiferent cât de mult ar fi încercat, Erica nu putea spune că avea vreun regret. Nici rușine nu îi era, deși comportamentul ei putea fi numit, în cel mai bun caz, copilăresc. Fusese grozav să găsească o supapă pentru toată agresivitatea acumulată de-a lungul vizitei de două zile și nu avea nicio intenție de a-și cere scuze.

Plănui să-și petreacă restul zilei pe divanul de pe verandă, cu o carte bună și cu prima ei ceașcă de ceai din vara aceea. Dintr-odată, viața părea mult mai senină.

•

Deși era alcătuită din plante mici, vegetația uluitoare din veranda lui cu pereți de sticlă putea face concurență celor mai grozave grădini. Fiecare floare era cultivată cu tandrețe de la stadiul de sămânță ori butaș și, datorită vremii călduroase, atmosfera din acel moment aproape că semăna cu una tropicală. Într-un colț al verandei, creștea legume și nimic nu se compara cu satisfacția de a merge să culeagă roșii, dovleci, ceapă, ba chiar pepeni și struguri pe care el însuși îi plantase.

Apartamentul lui pe două niveluri se afla pe Dinglevägen, lângă intrarea dinspre sud în Fjällbacka. Era mic, dar funcțional. Veranda ieșea în afară ca un semn de exclamare înverzit, între răsadurile mai modeste ale locatarilor celorlaltor apartamente.

Doar atunci când se așeza în verandă nu i se făcea dor de vechea casă. Casa în care crescuse și în care, mai târziu, își făurise un cămin, alături de soția și fiica sa. Acum, niciuna nu mai era. Durerea absenței lor se intensificase până când, într-o zi, își dădu seama că trebuia să își ia rămas-bun și de la casă, cu toate amintirile impregnate în pereți.

Într-adevăr, noua casă nu avea personalitatea pe care-o iubise atât de mult la cea veche, însă, în același timp, răceala noii locuințe îl ajuta să-și aline durerea din suflet. Suferința lui ajunsese precum un zgomot înăbușit ce se auzea în mod constant în fundal.

La dispariția Monei, crezuse că Linnea avea să piară de inimă rea. Era deja bolnăvicioasă, dar se dovedi mai puternică decât își imaginase el. Mai trăise încă zece ani. De dragul lui, era sigur de asta. Nu voia să-l lase singur în suferință. În fiecare zi, se chinuise să continue o existență care, pentru ei doi, era doar o umbră.

Mona le fusese lumina ochilor. Venise pe lume într-un moment în care amândoi renunțaseră la speranța de a mai avea vreodată un copil.

Toată dragostea lor se întrupase în acea făptură veselă, fericită, al cărei zâmbet le încălzea sufletul. Era pur și simplu de neconceput că putea să dispară în felul acela. Atunci când se întâmplase fusese ca și cum soarele ar fi trebuit să înceteze a mai lumina. Ca și cum văzduhul ar fi trebuit să se prăbușească. Dar nu se petrecuse nimic din toate astea. În afara tristei lor locuințe, viața își urma cursul firesc. Oamenii râdeau, trăiau și mergeau la muncă. Însă Mona nu mai era.

Pentru o lungă perioadă, se hrăniră cu speranță. Poate se afla încă în viață, undeva. Poate că trăia fără ei și se hotărâse, de bunăvoie, să dispară. În același timp, amândoi știau care era adevărul. Cealaltă fată dispăruse chiar înaintea Monei, iar coincidența era mult prea mare ca să se lase amăgiți. În plus, Mona nu era genul de fată care să le pricinuiască înadins o asemenea suferință. Era o fată bună, drăguță, care făcea tot ce putea pentru a avea grijă de ei.

În ziua morții lui Linnea, el primi dovada hotărâtoare că Mona se afla în ceruri. Boala și mâhnirea o reduseseră pe preaiubita lui soție la o umbră a femeii care fusese odată și, în vreme ce stătea întinsă în pat, ținându-l de mână, el știu că aceea era ziua în care avea să fie lăsat de unul singur. După ore întregi de veghe, ea îi strânse mâna pentru ultima dată, apoi un zâmbet i se așternu pe chip. Licărirea din ochii ei era ceva ce el nu mai văzuse de zece ani – de când femeia o privise ultima dată pe Mona. Își fixă privirea undeva în spatele lui și se stinse. Atunci el știu cu siguranță că Linnea murise fericită, deoarece fiica ei fusese cea care o întâmpinase în tunel. Din multe privințe, asta făcu singurătatea mai ușor de suportat. Măcar știa că ființele cele mai dragi lui erau împreună. Era doar o chestiune de timp până când avea să li se alăture. Aștepta cu nerăbdare ziua aceea, însă, până atunci, era de datoria lui să își trăiască viața pe cât putea de bine. Domnul nu avea prea multă răbdare cu persoanele care se dădeau bătute, iar el nu îndrăznea să facă nimic pentru a-și risca locul din Rai, unde avea să li se alăture Monei și lui Linnea.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile melancolice. Se ridică încet din fotoliu și își croi drum printre plante, sprijinindu-se în baston. Merse de-a lungul coridorului, către ușa de la intrare. Un tânăr cu o expresie serioasă aștepta afară, cu mâna ridicată, pregătit să bată la ușă din nou.

— Albert Thernblad?

— Da, eu sunt. Dar n-am nevoie de nimic din ce vindeți.

Bărbatul zâmbi.

— Nu, nu vând nimic. Numele meu este Patrik Hedström și sunt de la poliție. Aș putea intra o clipă?

Albert nu spuse nimic, ci se dădu la o parte ca să-l lase să intre. Îl conduse spre verandă și îi indică un loc pe canapea. Nu întrebase despre ce era vorba. Nici nu trebuia. Aștepta această vizită de mai

mult de douăzeci de ani.

— Ce plante extraordinare! Cu siguranță, sunteți un maestru în ale grădinăritului.

Patrik râse nervos.

Albert tăcu, privindu-l pe Patrik cu ochii săi blânzi. Înțelegea că polițistului nu îi era ușor să îi aducă veștile, însă nu avea de ce să-și facă griji. După atâția ani de așteptare, era bine să afle în sfârșit adevărul. Își jelise fiica.

— Ei bine, am găsit-o pe fiica dumneavoastră.

Patrik își drese vocea și o luă de la început.

— Am găsit-o pe fiica dumneavoastră și putem confirma că a fost ucisă.

Albert nu făcu decât să aprobe din cap. În același timp, simți o liniște lăuntrică. În sfârșit, o va putea înmormânta. Va avea un mormânt pe care să-l poată vizita. O va așeza alături de Linnea.

— Unde ați găsit-o?

— În Prăpastia Craiului.

— Prăpastia Craiului?

Albert se încruntă.

— Dacă a fost îngropată acolo, cum de n-a fost descoperită mai devreme? La urma urmei, atâția oameni merg acolo.

Patrik îi povesti despre turista germană care fusese omorâtă și îi spuse că, după câte se părea, o găsiseră și pe Siv. Bănuiau că Mona și Siv fuseseră mutate acolo noaptea, însă concluzia lor era că, în toți acești ani, ele stătuseră îngropate altundeva.

Albert nu prea mai mergea prin oraș, deci, spre deosebire de restul locuitorilor din Fjällbacka, el nu auzise despre uciderea fetei germane. Primul lucru pe care îl simți atunci când află despre soarta ei fu un freamăt în stomac. Undeva, cineva avea să se confrunte cu aceeași durere simțită de el și Linnea. Undeva, un tată și o mamă nu aveau să-și mai vadă vreodată fiica. Asta puse în umbră veștile despre Mona. În comparație cu familia fetei moarte, el era norocos. Pentru el, suferința se uzase, își pierduse din intensitate. Însă părinții celeilalte fete mai aveau de așteptat mulți ani până să ajungă în punctul acela, iar inima i se frânse pentru ei.

— Știți cine a făcut asta?

— Nu, din nefericire, nu știm. Însă vom face tot ce ne stă în putere pentru a afla.

— Știți dacă e aceeași persoană?

Patrik își lăsă capul în jos.

— Nu, nici măcar de asta nu suntem siguri, după cum stau lucrurile momentan. Există anumite asemănări, însă asta e tot ce pot spune în clipa de față.

Îl privi stânjenit pe bătrânul aflat în fața sa.

— Există cineva pe care ați dori să-l sun? Cineva care să vină și să vă țină companie?

Zâmbetul lui Albert era amabil și părintesc.

— Nu, nu există nimeni.

— Să sun și să văd dacă preotul poate trece pe aici?

Din nou, același zâmbet amabil.

— Nu, mulțumesc, nu am nevoie de preot. Nu vă deranjați. Mi-am imaginat de multe ori ziua asta, așa că nu mă șochează. Vreau doar să stau aici în liniște, printre plantele mele. Îmi merge destul de bine. Oi fi bătrân, dar sunt rezistent.

Puse mâna peste cea a lui Patrik, ca și cum el i-ar fi oferit consolare. Probabil că așa și era.

— Dacă nu vă deranjează, aș vrea să vă arăt câteva poze cu Mona și să vă spun câte ceva despre ea. Ca să înțelegeți cum era atunci când trăia.

Fără să ezite, Patrik aprobă din cap, iar Albert se duse șontâc-șontâc să aducă albumele. Timp de aproape o oră, îi arătă fotografii lui Patrik și îi povesti despre fiica lui. Era cea mai frumoasă oră pe care o petrecuse de mult timp și își dădu seama că trecuse mult prea mult de când își îngăduise să se refugieze în amintiri.

Când își luară rămas-bun la ușă, bătrânul apăsă în mâna lui Patrik una din fotografii. O înfățișa pe Mona în ziua când împlinise cinci ani, cu un tort mare și cinci lumânări dinaintea sa și un zâmbet până la urechi. Era foarte drăguță, cu cosițele blonde și ochii scânteietori; se bucura de viață. Era important pentru el ca polițiștii să aibă în minte acea imagine atunci când aveau să-l caute pe ucigașul fetei sale.

După plecarea polițistului, Albert luă din nou loc pe verandă. Închise ochii și inhală dulcea mireasmă a florilor. Apoi adormi și visă un tunel lung și strălucitor, la capătul căruia îl așteptau, ca niște umbre, Mona și Linnea. I se păru că le zări făcându-i cu mâna.

•

Ușa de la biroul lui Gabriel se deschise brusc, cu un bubuit. Solveig dădu buzna înăuntru, iar în urma acesteia, Gabriel o văzu pe Laine venind în fugă, cu mâinile fluturându-i într-un gest de neputință.

— Nemernic jegos ce ești!

El se schimonosi instantaneu, la auzul acelor cuvinte. Dintotdeauna i se păruse extrem de stânjenitor când oamenii își făceau cunoscute în preajma lui trăirile pătimașe și nu putea tolera un asemenea limbaj.

— Ce se petrece? Solveig, cred că ar trebui să te calmezi și să nu-mi vorbești așa.

Își dădu seama prea târziu că tonul critic al vocii, care îi venea atât de natural, nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Părea că femeia urma să-i sară la jugulară și, de dragul siguranței, se retrase în spatele biroului.

— Să mă calmez? Îmi zici tu mie să mă calmez, nenorocitul dracului?

Observă că-i făcea plăcere să-l urmărească tresărind la fiecare epitet. În spatele ei, Laine devenea din ce în ce mai palidă.

Solveig își coborî puțin vocea, însă tonul era și mai otrăvitor.

— Ce e, Gabriel? De ce pari așa deprimat? Îi plăcea când îți șopteam la ureche cuvinte murdare. Te excita, îți amintești, Gabriel?

Acum Solveig șuiera vorbele, pe măsură ce se apropia de birou.

— Nu are rost să dezgropăm trecutul. Ai să-mi zici ceva sau ești doar beată și respingătoare, ca de obicei?

— Dacă am ceva să-ți spun? Poți fi sigur de asta. Am fost în Fjällbacka și ce crezi? Le-au găsit pe Mona și pe Siv.

Gabriel tresări. Stupefacția i se citea pe chip.

— Le-au găsit pe fete? Unde?

Solveig se aplecă peste birou, rezemându-și greutatea în mâini, astfel încât fața îi era la doar câțiva centimetri de a lui Gabriel.

— În Prăpastia Craiului. Lângă o turistă germană care a fost omorâtă. Și poliția crede că ar fi același ucigaș. Așa că rușine, Gabriel Hult! Rușine să-ți fie că ți-ai acuzat fratele, sânge din sângele tău. A trebuit să suporte privirile acuzatoare ale oamenilor, cu toate că nu a existat niciodată vreo dovadă împotriva lui. Arătatul cu degetul și șușotitul pe la spate l-au distrus. Dar poate tu știai că așa vor sta lucrurile. Știai că era moale. Că era sensibil. N-a putut îndura rușinea și s-a spânzurat. Nu m-ar mira ca exact pe asta să fi contat atunci când ai sunat la poliție. Niciodată n-ai putut suferi faptul că Ephraim îl iubea mai mult.

Solveig îl împinse atât de tare în piept, încât el se dădu înapoi, clătinându-se cu fiecare lovitură. Deja atingea pervazul cu spatele, iar de ea nu se putea îndepărta mai mult. Era prins în capcană. Încercă din priviri să-i ceară ajutorul lui Laine, însă, ca de obicei, ea doar stătea acolo și se holba, complet neajutorată.

— Pe Johannes al meu lumea l-a iubit dintotdeauna mai mult decât pe tine. Și tu nu puteai suporta asta, nu-i așa?

Solveig nu așteptă vreun răspuns. Își continuă, pur și simplu, monologul.

— Chiar și atunci când Ephraim l-a scos pe Johannes din testament, tot pe el îl iubea mai mult. Tu ai primit conacul și banii, însă niciodată nu ai fost în stare să câștigi dragostea părintelui tău. În ciuda faptului că tu ai fost cel care a lucrat la fermă, în vreme ce Johannes ducea o viață lipsită de griji. Iar apoi, când ți-a furat logodnica, aia a fost ultima picătură, așa-i? Atunci ai început să-l urăști, Gabriel? Atunci ai început să-ți urăști fratele? Da, o fi fost nedrept, însă tot nu aveai voie să faci ce ai făcut. I-ai distrus viața lui Johannes, și a mea, și a copiilor. Crezi că n-am habar cu ce se ocupă băieții? Și e numai vina

ta, Gabriel Hult. În sfârșit, oamenii o să afle că Johannes n-a făcut ceea ce au șușotit ei toți anii ăștia. În sfârșit, băieții și cu mine vom putea umbla din nou cu fruntea sus.

Furia păru să i se domolească, iar în locul ei apărură lacrimi. Gabriel nu știa ce era mai rău. Pentru o clipă, dincolo de accesul de mânie, o întrezărise pe Solveig cea de altă dată. Minunata regină a frumuseții pe care fusese mândru s-o aibă drept logodnică, înainte ca fratele lui să vină și s-o înhațe, exact așa cum luase orice altceva își dorise. Când supărarea îi fu înlocuită de lacrimi, Solveig se dezumflă ca un balon spart, iar el văzu din nou epava corpolentă, neîngrijită, care își ducea zilele plângându-și de milă.

— Să arzi în iad, Gabriel Hult, lângă taică-tău.

Solveig șopti cuvintele și plecă la fel de brusc precum venise. Apoi Gabriel și Laine rămaseră singuri. Gabriel era profund șocat. Se lăsă să cadă pe scaunul de la birou și se uită în tăcere la soția lui. Schimbară o privire complice. Amândoi știau ce însemna ieșirea la iveală a vechilor secrete.

•

Înarmat cu mult zel și încredere, Martin luă asupra lui sarcina de a afla totul despre Tanja Schmidt – acesta era numele ei întreg din pașaport. La cererea lor, Liese predase toate lucrurile Tanjei, iar el îi luase bine la puricat rucsacul. Chiar la fundul acestuia, îi găsise pașaportul, aproape nefolosit. De fapt, exista o singură ștampilă, de atunci de când intrase în Suedia din Germania. Ori nu mai fusese în afara Germaniei, ori pașaportul era nou.

Fotografia era surprinzător de clară și își zise că fata fusese drăguță, deși un pic banală. Ochi căprui și păr șaten, care îi trecea puțin de umeri. Înălțime 1,65 și constituție normală, ce-o fi însemnat asta.

În rest, rucsacul ei nu prezentase nimic interesant. Schimburi de haine, niște cărți de buzunar deteriorate, cosmetice și câteva ambalaje de dulciuri. Nimic personal, ceea ce i se păru straniu. Să nu aibă la ea măcar o poză cu familia sau cu iubitul, ori o agendă cu adrese? Cu toate că *găsiseră* o poșetă lângă cadavru. Liese confirmase faptul că Tanja avea o poșetă roșie. Se părea că acolo își ținuse obiectele personale. În orice caz, acestea lipseau. Să fi fost vorba de un jaf? Sau ucigașul îi luase obiectele personale drept suvenire? Martin văzuse într-o emisiune despre criminalii în serie pe Discovery Channel că aceștia aveau obiceiul să păstreze lucruri de la victime, ca parte a unui ritual.

Martin își revizui gândurile. Nu exista nimic care să indice că se aflau în căutarea unui criminal în serie, cel puțin, nu încă. Făcu tot posibilul să nu rămână blocat în genul acela de gândire.

Începu să-și facă un plan pe hârtie despre cum avea să conducă ancheta în cazul Tanjei. Mai întâi, trebuia să contacteze autoritățile

germane, lucru pe care se pregătea să-l facă atunci când fusese întrerupt de telefonul lui Tord Pedersen. Apoi, trebuia să vorbească din nou cu Liese și, într-un final, se gândi să-l convingă pe Gösta să meargă cu el până la camping și să pună niște întrebări. Să vadă dacă Tanja vorbise cumva cu cineva de acolo. Sau poate că ar fi fost mai bine să-l roage pe Patrik să-i încredințeze sarcina lui Gösta. În ancheta aceea, Patrik, și nu Martin, avea autoritatea de a-i da ordine lui Gösta. Iar lucrurile mergeau mult mai ușor dacă protocolul era respectat ad litteram.

Din nou, începu să formeze numărul poliției germane, iar de data aceasta i se făcu legătura. Ar fi fost o exagerare să spună că discuția mersese strună, însă i se păru că reușise să expună corect detaliile relevante. Ei promiseră să-l contacteze îndată ce vor avea mai multe informații. Cel puțin, asta avu impresia că-i spusese persoana de la celălalt capăt al firului. Dacă urmau să apeleze de multe ori la colegii lor germani, aveau să fie nevoiți să aducă un interpret.

Dat fiind timpul necesar culegerii de informații de peste hotare, își dori sincer să aibă în fața sa o conexiune de internet la fel de bună precum cea de acasă. Însă, din cauza riscului atacurilor cibernetice, secția de poliție nu avea nici măcar un amărât de modem dial-up. Își puse în gând să nu uite să o caute pe Tanja Schmidt în cartea de telefon germană, dacă aceasta era disponibilă online. Cu toate că, dacă își aducea bine aminte, Schmidt era unul din numele de familie cele mai comune în Germania, așa că existau puține șanse să găsească ceva.

Cum nu putea face mare lucru în afară de-a aștepta informațiile din Germania, hotărî să se apuce de următoarea sarcină. Făcuse rost de numărul de mobil al lui Liese și o sună pentru a se asigura că mai era încă în oraș. De fapt, nu era obligată să stea, însă le promisese să nu plece în următoarele câteva zile, în caz că mai aveau nevoie să-i pună întrebări.

Probabil că voiajul ei nu mai avea niciun farmec. Conform declarației pe care i-o dăduse lui Patrik, cele două fete deveniseră foarte apropiate, într-o perioadă foarte scurtă. Acum stătea singură într-un cort în campingul Sälvik din Fjällbacka, știind că tovarășa sa de drum fusese ucisă. Poate că și ea se afla în pericol. Era un scenariu la care Martin nu se gândise până atunci. Poate că ar fi fost mai bine să discute cu Patrik despre asta îndată ce avea să se întoarcă la secție. Era posibil ca ucigașul să le fi văzut pe fete în camping împreună, iar apoi să se fi concentrat asupra lor pentru vreun motiv anume. Însă unde se încadrau în peisaj rămășițele Monei și ale lui Siv? Ale Monei și *poate* ale lui Siv, se corectă el imediat. Nimic nu ar trebui considerat vreodată sigur dacă e doar *aproape* sigur, acesta era mottoul pe care Martin încerca să-l urmeze în munca lui de polițist.

După ce medită mai îndeaproape, ajunse la concluzia că Liese nu era în pericol. Se confruntau din nou cu ipoteze, și era aproape sigur că fata fusese târâtă în asta doar din cauza unei nefericite alegeri în privința tovarășei de drum.

În ciuda temerilor sale, Martin se hotărî să se pună pe treabă și să-l convingă pe Gösta să facă un pic de muncă de teren. Merse de-a lungul holului până la biroul acestuia.

— Gösta, pot să te deranjez?

Încă fascinat de lovitura sa la golf, Gösta vorbea la telefon. Închise spășit atunci când Martin băgă capul pe ușă.

— Da?

— Patrik ne-a rugat să mergem până în campingul Sälvik. Eu trebuie să mă întâlnesc cu tovarășa de drum a victimei, iar tu ai de pus întrebări prin împrejurimi.

Gösta scoase un mormăit corespunzător, dar nu se îndoi de validitatea afirmației lui Martin cu privire la felul în care Patrik împărțise sarcinile. Își luă jacheta și îl urmă pe Martin îndeaproape, spre mașină. Ploaia torențială se transformase într-o burniță ușoară, însă aerul era curat și proaspăt. Era ca și cum săptămâni de praf și canicula fuseseră spălate, și totul părea mai curat decât în mod normal.

— Să sperăm că ploaia asta nu va dura mult, altfel partida mea de golf are să se ducă naibii, murmură supărat Gösta în timp ce se așezară în mașină.

Martin avea în față singura persoană deranjată de mica pauză de la canicula verii.

— Ei bine, eu cred că-i destul de plăcut. Căldura aia înăbușitoare mă omoară. Și gândește-te la prietena lui Patrik. Trebuie că-i greu să fii gravidă în luna a opta, în miezul verii. Eu unul n-aș face față, asta-i sigur.

Martin continuă să sporovăiască, foarte conștient că Gösta avea tendința de a fi puțin taciturn atunci când se vorbea despre altceva în afară de golf. Și cum cunoștințele de golf ale lui Martin se limitau la faptul că mingea era rotundă și albă și că jucătorii de golf puteau fi identificați de regulă prin pantalonii ecosez, ca de clovn, el hotărî să continue de unul singur conversația. De aceea, abia dacă auzi comentariul murmurat de Gösta.

— Băiatul nostru s-a născut la începutul lui august, într-o vară toridă ca asta.

— Ai un fiu, Gösta? N-am știut.

Martin încercă să-și amintească povești legate de familia lui Gösta. Știa că soția lui murise cu câțiva ani în urmă, însă nu își putu aminti să fi auzit ceva despre un fiu. Mirat, se întoarse pentru a se uita la colegul lui.

Gösta își privea fix mâinile, pe care și le ținea în poală. Avea încă pe deget verigheta de aur și o învârtea absent. Nu părea să fi auzit întrebarea lui Martin. În schimb, continuă pe un ton uniform:

— Majbritt se îngrășase treizeci de kilograme. Era mare cât casa. Și ea abia se mișca pe caniculă. Spre final, stătea doar la umbră și gâfâia. Îi aduceam cană după cană cu apă, însă era ca și cum aș fi dat apă unei cămile. Setea nu părea să i se potolească vreodată.

Râse, un râs straniu, introspectiv, ușor tandru. Martin își dădu seama că Gösta era atât de afundat în negura amintirilor, încât vorbea pentru sine.

— Băiatul a fost perfect când a venit pe lume, continuă Gösta. Bucălat și frumușel foc. Leit mie, spunea toată lumea. Însă apoi totul s-a petrecut pe neașteptate.

Își învârtea verigheta din ce în ce mai repede.

— Eram în vizită la ei, la spital, când brusc, a încetat să mai respire. S-a creat o agitație de nedescris. Au venit oameni alergând din toate direcțiile și ni l-au luat. Apoi nu l-am mai văzut decât atunci când l-am așezat în coșciug, însă a fost o înmormântare frumoasă. După aceea, pur și simplu n-am mai vrut să încercăm să avem alți copii. Dacă lucrurile ar fi luat din nou o întorsătură greșită? Majbritt nu ar mai fi fost în stare să suporte așa ceva, și nici eu. Prin urmare, a trebuit să ne mulțumim unul cu celălalt.

Gösta tresări, ca revenindu-și din transă. Se uită cu reproș la Martin, ca și cum el ar fi fost vinovat pentru tot șuvoiul acela de vorbe.

— Nu e ceva despre care să mai vorbim, înțelegi tu. De altfel, nu e nici ceva despre care să stați voi și să bârfiți în timpul pauzelor de cafea. S-a întâmplat acum patruzeci de ani și nimeni altcineva nu trebuie să afle.

Martin încuviință. Însă nu se putu abține să-l bată ușor pe umăr pe Gösta. Bătrânul bombăni, însă Martin simți că în momentul acela se formase între ei o legătură fragilă, în vreme ce, până atunci, nu existase decât o lipsă reciprocă de respect. Probabil că Gösta tot nu era cel mai bun exemplu de ofițer de poliție pe care l-ar fi putut produce instituția, însă asta nu însemna că nu deținea experiența și cunoștințele necesare, iar Martin putea învăța câte ceva de la el.

Amândoi fură ușurați când ajunseră în camping. Tăcerea care urmase confesiunilor putea fi apăsătoare, așa cum fuseseră ultimele cinci minute.

Gösta porni încet, cu mâinile în buzunare și cu o expresie abătută pe chip, în căutarea unor turiști din camping care i-ar fi putut răspunde la întrebări. Martin ceru îndrumări spre cortul lui Liese și fu surprins să vadă că acesta era cu puțin mai impunător decât o batistă. Se afla înghesuit între două corturi mai mari, ceea ce îl făcea să pară și mai mic, prin comparație. Niște copii se jucau și țipau în cortul din

dreapta; în cel din stânga, un tip vânjos la vreo douăzeci și cinci de ani bea bere sub o acoperitoare ieșită în exterior. Cu toții îl priviră curioși pe Martin când se apropie de cortul lui Liese.

N-avea cum să bată la ușă, așa că o strigă pe nume, cu o ușoară ezitare. Fermoarul cortului se desfăcu și în deschizătură apăru capul blond al lui Liese.

Două ore mai târziu, cei doi polițiști plecară fără să fi aflat nimic nou. Liese nu mai avea nimic de declarat pe lângă ce-i spusese deja la secție lui Patrik, și niciun alt vilegiaturist nu observase nimic special cu privire la Tanja sau la Liese.

Însă altceva îi atrăsese lui Martin atenția și îi rămăsese undeva, într-un colț al minții. Căută cu înfrigurare printre vagile amintiri senzoriale din vizita în camping, însă nu găsi nimic. Văzuse el ceva ce ar fi trebuit consemnat, însă nu-și mai aducea aminte ce anume. Intrigat, bătu cu degetele în volan, dar, într-un final, fu nevoit să renunțe la încercarea de a identifica acea amintire vagă.

Merseră înapoi într-o tăcere deplină.

•

Patrik spera că la bătrânețe avea să fie precum Albert Thernblad. Nu atât de singur, firește, însă la fel de stilat. Albert nu decăzuse după moartea soției sale, așa cum făceau mulți bărbați în vârstă, care ajungeau să locuiască singuri. Dimpotrivă, era elegant, în cămașă cu vestă, iar părul și barba albă îi erau îngrijite. Deși se deplasa cu greutate, avea o ținută demnă, cu capul sus, iar din puținul pe care Patrik apucase să-l vadă, casa lui dădea impresia de-a fi păstrată în curățenie și bună ordine. De asemenea, Patrik fusese mișcat de felul în care Albert primise vestea despre fiica sa. Părea că se împăcase cu soarta lui și că își trăia viața pe cât putea de bine, având în vedere circumstanțele.

Patrik fusese adânc impresionat de pozele cu Mona, pe care i le arătase Albert. Ca de-atâtea ori înainte, își dădu seama că era mult prea ușor să privească victimele omorurilor doar ca pe niște statistici sau să le eticheteze drept „reclamantul” sau „victima”. Nu conta că persoana fusese jefuită sau, în cazul acela, ucisă. Albert făcuse bine că îi arătase pozele. Urmărise evoluția Monei de la nou-născut la copilaș bucălat, apoi de la școlăriță la studentă. Pentru a ajunge la fata fericită, sănătoasă ce fusese chiar înainte de dispariție.

Însă exista și o altă față despre care trebuia să afle mai multe. În plus, cunoștea prea bine orașul, cât să știe că zvonurile umblau deja prin comunitate, cu viteza luminii. Ar fi fost mai bine să le-o ia înainte și să discute cu mama lui Siv Lantin, deși încă nu aveau vreo confirmare a identității lui Siv. Ca să fie sigur, îi verificase adresa înainte de a pleca de la secție. Fusese mai greu să o găsească pe mama lui Siv, deoarece Gun nu se mai numea Lantin. Trebuie să se fi

căsătorit, sau recăsătorit, după cum era situația. După puțină muncă de cercetare, descoperise că numele ei de familie era acum Struwer și că exista o casă de vacanță înregistrată pe numele Gun și Lars Struwer în Norra Hamngatan, în Fjällbacka. Numele Struwer îi suna cunoscut, însă nu prea știa de unde.

Avu noroc și găsi un loc de parcare pe Planarna, mai jos de restaurantul de vară, și parcurse cu piciorul ultima sută de metri. În timpul verii se circula într-un singur sens pe Norra Hamngatan, însă, pe porțiunea scurtă pe care merse, văzu cum trei șoferi imbecili nu fuseseră în stare să citească semnele de circulație. Fu nevoit să se lipească de zidul de piatră, în vreme ce aceștia încercară să se strecoare prin traficul din direcția opusă. Se pare că acolo unde locuiau ei, terenul era atât de accidentat, încât se vedeau nevoiți să conducă un autoturism de teren cu tracțiune integrală. Genul acela de vehicul era mult prea comun printre turiștii de vară. Patrik presupuse că zona Stockholmului era, în cazul acela, considerată teren accidentat.

Îl bătea gândul să-și scoată insigna și să le tragă un perdaf, dar se abținu. Dacă polițiștii ar fi stat să-i învețe ce înseamnă bunul-simț pe turiștii amatori de plajă, atunci n-ar mai fi avut timp pentru nimic altceva.

Patrik ajunse în sfârșit la reședința corectă, o casă albă cu margini albastre înspre partea stângă a drumului, vizavi de toate acele căsuțe roșii, folosite pe rând drept magazii pentru bărci, care dădeau orașului Fjällbacka imaginea sa caracteristică. Stăpânii casei erau ocupați cu descărcatul unor valize imense dintr-un Volvo V70 auriu. Mai precis, un domn mai în vârstă, în costum la două rânduri, sălta oftând valizele, în vreme ce o femeie scundă, machiată strident, stătea alături și gesticula. Amândoi erau bronzați, cu pielea aproape arsă, iar dacă vara suedeză n-ar fi fost atât de însorită, Patrik ar fi bănuit că fuseseră în vacanță în străinătate. În anul acela, insulițele stâncoase din Fjällbacka ar fi putut servi drept salon de bronzare.

Se duse spre ei și ezită o clipă, înainte de a-și drege vocea pentru a le atrage atenția. Amândoi se opriră din ceea ce făceau și se întoarseră.

— Da?

Vocea lui Gun Struwer era ușor ascuțită, iar Patrik observă pe chipul ei o expresie arțăgoasă.

— Numele meu este Patrik Hedström și sunt de la poliție. Aș putea vorbi puțin cu dumneavoastră?

— În sfârșit!

Ea ridică mâinile cu unghii vopsite în roșu și își dădu ochii peste cap.

— Când mă gândesc cât a durat! Nu înțeleg unde se duc banii noștri

din impozite. Toată vara i-am reclamat pe cei care au parcat ilegal pe locul nostru, însă poliția n-a zis nici „pâs”. Aveți de gând să faceți în sfârșit ceva legat de neobrăzarea asta? Am plătit mulți bani pentru casa asta și credem că avem dreptul să ne folosim propriul loc de parcare. Însă poate cerem prea mult!

Își puse mâinile în șolduri și-l privi chiorâș pe Patrik. Soțul femeii arăta de parcă ar fi vrut să intre în pământ de rușine. Se pare că problema respectivă nu era atât de importantă pentru el.

— De fapt, nu mă aflu aici din cauza unor contravenții legate de parcare, spuse Patrik. Însă, mai întâi trebuie să vă întreb: numele dumneavoastră de domnișoară a fost Gun Lantin? Și aveți o fiică pe nume Siv?

Gun tăcu dintr-odată și își duse mâna la gură. Nu mai era nevoie de alt răspuns. Soțul ei fu primul care își veni în fire și îl conduse pe Patrik spre ușa de la intrare, care stătea deschisă. Părea cam riscant să lase geamantanele în stradă, așa că Patrik luă două și îl ajută pe Lars Struwer să le care înăuntru. Gun se repezi în casă, înaintea lor.

Luară loc în sufragerie, Gun și Lars unul lângă celălalt pe canapea, în vreme ce Patrik alese fotoliul. Gun stătea agățată de Lars, însă mângâierile acestuia păreau ceva aproape mecanic, ceva ce știa că se cuvine într-o asemenea situație.

— Ce s-a întâmplat? Ce ați aflat? Au trecut peste douăzeci de ani. Cum de-a ieșit ceva la iveală după atât de mult timp? întrebă ea pe nerăsuflate.

— Trebuie să accentuez faptul că nu avem încă o identitate confirmată, însă e posibil să o fi găsit pe Siv.

Gun își duse repede mâna la gât, părând că rămăsese fără grai.

Patrik continuă.

— Încă așteptăm confirmarea din partea medicului legist, însă pare aproape sigur că e Siv.

— Dar cum, unde…? se bâlbâi femeia.

Întrebările erau aceleași ca ale tatălui Monei.

— O tânără a fost găsită moartă în Prăpastia Craiului. Alături de ea au fost găsite și rămășițele a alte două victime. Mona Thernblad și, probabil, Siv.

După cum îi explicase și lui Albert Thernblad, Patrik îi spuse lui Gun că fetele fuseseră transportate în acel loc și că poliția făcea tot posibilul să afle cine ar fi putut comite crimele.

Gun își rezemă capul de pieptul soțului său, dar Patrik observă că avea ochii uscați. I se părea că juca teatru, însă era doar o bănuială.

Când își veni în fire, Gun scoase din poșetă o oglinjoară de mână și își verifică machiajul. Apoi îl întrebă pe Patrik:

— Ce se întâmplă acum? Când putem revendica rămășițele bietei noastre Siv?

Fără a-i aștepta răspunsul, se întoarse către soțul ei.

— Lars, trebuie să-i facem bietei mele micuțe o înmormântare cum se cade. După aceea, am putea servi cafea și răcoritoare invitaților în sala de gală de la Grand Hotel. Poate chiar o cină propriu-zisă, cu trei feluri. Crezi că ar trebui să-l invităm pe…

Pomeni numele unuia dintre ștabii din comunitatea de afaceri. Întâmplarea făcea ca Patrik să știe că acesta deținea o casă pe strada aceea.

Gun continuă.

— M-am întâlnit la magazinul Eva cu soția lui, mai pe la începutul verii, și a zis că ar trebui neapărat să ne întâlnim cândva. Știu că ar aprecia invitația.

Un ton entuziast i se strecură în voce, în vreme ce pe chipul soțului ei apăru o încruntătură dezaprobatoare. Brusc, Patrik își aminti unde auzise numele lor de familie. Lars Struwer era fondatorul unuia dintre cele mai mari lanțuri de magazine alimentare din Suedia, dar ieșise de mulți ani la pensie, dacă își amintea bine, iar lanțul fusese vândut unei companii străine. Nu-i de mirare că își puteau permite o casă în zona aceea. Tipul valora multe, multe milioane. De la sfârșitul anilor ’70, mama lui Siv urcase, cu siguranță, pe scara socială, fără să mai fie nevoită să locuiască în timpul anului într-o căsuță de vară, alături de fiica și nepoata sa.

— Dragă, n-ar trebui să ne facem griji mai târziu cu privire la chestiunile practice? Ai nevoie de puțin timp pentru a te împăca mai întâi cu vestea.

Îi aruncă o privire dojenitoare, iar Gun își plecă privirea, amintindu-și că trebuia să joace rolul mamei îndurerate.

Patrik privi în jur. În ciuda naturii triste a vizitei sale, simți că-i vine să râdă. Locul era o parodie a caselor de turiști, pe care Ericăi îi plăcea să le ridiculizeze. Întreaga cameră era decorată precum cabina unei bărci cu pânze, în tonuri bleumarin, cu hărți de navigație pe pereți, lămpi sub formă de faruri, perdele cu model de scoici, ba chiar și o cârmă veche pe post de măsuță de cafea. Un bun exemplu al faptului că banii mulți și bunul-gust nu mergeau neapărat mână în mână.

— Mă întreb dacă mi-ați putea spune câte ceva despre Siv. Tocmai l-am vizitat pe Albert Thernblad, tatăl Monei, și mi-a arătat niște fotografii din copilăria ei. Aș putea vedea câteva poze și cu fiica dumneavoastră?

Spre deosebire de Albert, care se înseninase la perspectiva de a vorbi despre lumina ochilor săi, Gun se foi încurcată pe canapea.

— Păi, nu prea văd cu ce ar ajuta. Poliția ne-a pus multe întrebări despre Siv atunci când a dispărut. Toate lucrurile acelea există probabil în arhivele lor…

— Știu, dar mă gândeam, mai degrabă, la un nivel personal. Ce fel

de față era, ce lucruri îi plăceau, ce voia să se facă, și tot așa.

— Ce voia să se facă? Asta nu intra în discuție. A lăsat-o grea neamțul ăla, pe când avea șaptesprezece ani. După aia, am avut grijă să nu-și mai piardă timpul cu studiile. Oricum era deja prea târziu, și nu aveam nicio intenție să-i îngrijesc eu bebelușul, asta cu siguranță.

Tonul îi era disprețuitor. Patrik îl văzu pe Lars uitându-se la soția sa și se gândi că, indiferent care ar fi fost imaginea lui despre Gun la început, când se căsătoriseră, acum nu mai rămăsese mare lucru din iluziile sale. Dezgustul și resemnarea se puteau citi pe chipul lui, care exprima, de asemenea, și o adâncă dezamăgire. Era evident că mariajul lor ajunsese la un punct în care Gun nu mai făcea mari eforturi de a-și ascunde adevărata fire. Poate că Lars o iubise la început, însă Patrik bănuia că, pentru Gun, atracția constase în toate acele milioane frumoase din contul bancar al soțului său.

— Dar fiica lui Siv? Unde e acum?

Patrik se aplecă înainte, curios să audă răspunsul.

Din nou, lacrimi de crocodil.

— După ce Siv a dispărut, nu i-am putut purta de grijă de una singură. Am vrut, firește, dar erau vremuri grele și era pur și simplu exclus să îngrijești o fetiță mică. Așa că m-am descurcat cum am putut și am trimis-o în Germania, la tatăl ei. Ei bine, n-a fost prea încântat să se trezească peste noapte cu un copil pe cap, însă nu prea avea ce face. La urma urmei, era tatăl fetei, iar eu aveam hârtiile doveditoare.

— Deci acum trăiește în Germania?

Lui Patrik îi licări o idee în minte. „S-ar putea ca…? Nu, ar fi greu de crezut”.

— Nu, a murit.

Ideea dispăru la fel de rapid precum venise.

— A murit?

— Da, într-un accident de mașină, la vârsta de cinci ani. Însă neamțul nu s-a obosit să mă sune pentru a-mi da vestea. Am primit o scrisoare prin care eram anunțată că Malin a murit. Nici măcar nu am fost invitată la înmormântare, vă puteți imagina? Propria mea nepoată și nu m-am putut duce la înmormântarea ei.

Vocea îi tremură de indignare.

— Niciodată nu a răspuns la scrisorile pe care i le-am trimis atunci când trăia fata. Nu credeți că ar fi trebuit s-o ajute puțin pe bunica bietei lui copile orfane de mamă? Eu am fost cea care s-a asigurat ca ea să aibă mâncare pe masă și haine de îmbrăcat în primii doi ani de viață. Nu credeți că aveam dreptul la niște despăgubiri?

Gun se întărâtase singură, din cauza nedreptății care i se părea că îi fusese făcută, și nu se liniști până când Lars nu-i puse mâna pe umăr. O strânse binevoitor, dar ferm, acesta fiind modul său de a o admonestă.

Patrik se abținu să răspundă. Știa că orice replică ar fi avut, ea nu ar fi fost apreciată de Gun Struwer. De ce naiba considera că tatăl copilului ar fi trebuit să-i trimită bani? Nu-și dădea seama cât era de absurdă? Se părea că nu. Văzu cum obrajii ei bronzați, tăbăciți, se făcură stacojii de furie, în ciuda faptului că fiica sa era moartă de peste douăzeci de ani.

Făcu o ultimă încercare de a afla ceva personal despre Siv.

— Există cumva niște fotografii?

— Păi, nu i-am făcut multe poze, dar s-ar putea să găsesc ceva.

Gun părăsi camera, lăsându-l pe Patrik singur cu Lars. Stătură în tăcere pentru câteva clipe. Apoi Lars spuse ceva, însă cu o voce atât de joasă, încât să nu poată fi auzită de Gun.

— Nu are inima atât de împietrită precum pare. Gun are câteva calități prețioase.

Mda, sigur, gândi Patrik. *Acum încearcă să-i ia apărarea.* Însă Lars făcea probabil ceea ce putea pentru a justifica de ce și-o alesese drept soție. Patrik estimă că Lars era cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât Gun și n-ar fi fost prea exagerat să presupună că alegerea lui fusese făcută cu o altă parte a corpului, alta decât capul. Cu toate că Patrik era nevoit să admită că poate profesia lui îl făcea puțin cinic. Poate chiar fusese dragoste adevărată. De unde să știe el?

Gun se întoarse, nu cu un album gros precum cel adus de Albert, ci cu o singură fotografie alb-negru, pe care i-o întinse posacă lui Patrik. Înfățișa o adolescentă ursuză, care își ținea în poală fiica nou-născută. Spre deosebire de pozele cu Mona, în aceasta nu se zărea niciun pic de bucurie pe chipul fetei.

— Ei bine, trebuie să ne ocupăm cu aranjatul casei. Abia ne-am întors din Provence, unde locuiește fiica lui Lars.

Din felul în care Gun rostise cuvântul „fiică”, Patrik își putu da seama că ea și fiica sa vitregă nu se înghițeau deloc.

Înțelese, de asemenea, că prezența sa nu mai era dorită, așa că le mulțumi pentru ajutor.

— Și mulțumesc pentru că mi-ați împrumutat fotografia. Promit să o returnez în stare bună.

Gun flutură nepăsătoare din mână. Apoi își aduse aminte de rolul ei și făcu o grimasă.

— Vă rog să mă anunțați când știți ceva sigur. Tare mult aș vrea să o pot înmormânta pe micuța mea Siv.

— Bineînțeles, voi reveni de îndată ce aflu ceva.

Tonul lui Patrik fu inutil de tăios, însă chiar găsise de prost gust întregul spectacol ipocrit.

Când ajunse înapoi pe Norra Hamngatan, începu să plouă torențial. Stătu neclintit pentru un moment și lăsă stropii de apă să spele sentimentul dulceag pe care-l căpătase în urma vizitei la familia

Struwer. Simțea nevoia să ajungă acasă cât mai repede și să o îmbrățișeze pe Erica, să simtă cum viața pulsa în ea, atunci când avea să-i pună mâna pe pântece. Avea nevoie să simtă că lumea nu era atât de crudă și de rea cum părea uneori. Pur și simplu, nu putea fi așa.

4.

1979, vara

Părea că trecuseră luni de zile. Însă ea știa că nu avea cum să fie atât de mult. Și, cu toate astea, fiecare oră petrecută acolo jos, în întuneric, părea o viață întreagă.

Avea mult prea mult timp în care să se gândească. Mult prea mult timp în care să simtă durerea contorsionându-i fiecare nerv. Timp în care să se gândească la tot ce pierduse. Ori la ce urma să piardă.

Știa deja că nu avea să mai scape vreodată de acolo. Nimeni nu s-ar fi putut elibera de un asemenea chin. Chiar și-așa, nu mai simțise niciodată mâini mai catifelate decât ale lui. Nu mai existaseră alte mâini care s-o fi dezmierdat cu atâta dragoste, iar asta o făcea să tânjească și mai mult după atingerea sa. Nu cea înfiorătoare, dureroasă, ci atingerea ușoară ce-i urma. Dacă ar mai fi simțit vreodată până atunci așa ceva, totul ar fi fost diferit, acum știa asta. Senzația pe care o avea când el își plimba mâinile peste tot corpul ei era atât de pură, de inocentă, încât îi ajungea până în adâncurile sufletului ei înghețat, acolo unde nimeni nu mai reușise până atunci să răzbată.

Pe întuneric, el devenise totul pentru ea. Nu fusese rostit niciun cuvânt, dar își imagina cum ar fi sunat vocea lui. Părintească, blândă. Însă îl ura atunci când venea durerea. Atunci visa să-l ucidă. Măcar de-ar fi putut.

•••

Robert îl găsi în magazie. Se cunoșteau atât de bine, încât știa că acolo se ducea Johan când ceva îl îngrijora. Când văzu casa goală, merse direct spre magazie și, așa cum se aștepta, își găsi acolo fratele, șezând pe podea, cu genunchii trași spre sine și cu brațele strâns înfășurate în jurul picioarelor.

Erau atât de diferiți, ei doi, încât lui Robert îi venea greu să creadă că erau frați. Personal, se mândrea cu faptul că nu petrecea nicio clipă din viață meditând la ceva sau încercând să anticipeze consecințele. Pur și simplu, acționa și lăsa lucrurile să iasă cum or ieși. Vom trăi și vom vedea – acela era mottoul lui, și nu vedea niciun rost în a-și face griji legate de lucruri pe care nu le putea controla. Viața te aruncă într-o parte sau în alta, așa stătea treaba.

Pe de altă parte, Johan analiza totul mult prea mult, și asta în detrimentul său. Pentru o clipă, Robert simți o împunsătură de regret că fratele lui mai mic alesese să-i calce pe urme, însă poate era mai bine așa. Altminteri, Johan s-ar fi simțit dezamăgit. Erau fiii lui Johannes Hult și părea că un blestem se abătuse asupra familiei lor nenorocite. Era exclus ca vreunul dintre ei să reușească în orice ar fi încercat să facă, așadar ce rost avea să mai încerce?

N-ar fi recunoscut asta vreodată, nici picat cu ceară, dar își iubea fratele mai mult decât orice pe lume. Îl întrista să vadă silueta lui Johan, în întunecimea magaziei. Mintea fratelui său părea a fi departe și era cuprins de o tristețe pe care Robert o întrezărea din când în când. Sufletul lui Johan părea învăluit într-un nor de melancolie, care îl mâna săptămâni la rând într-un loc întunecat și înspăimântător. Nu zărise vreo urmă de-a lui toată vara, însă acum Robert îi putu simți prezența fizică îndată ce intră pe ușă.

— Johan?

Nu primi niciun răspuns. Robert înaintă în beznă. Se lăsă pe vine lângă fratele său și îi puse mâna pe umăr.

— Johan, iar stai aici?

Fratele lui mai mic dădu doar din cap. Când Johan își întoarse capul, Robert văzu, spre surprinderea sa, că fața îi era umflată de plâns. Asta nu se întâmpla de obicei în timpul unei pase de-a lui Johan. Brusc, Robert se simți încurcat.

— Ce e, Johan? Ce s-a întâmplat?

— Tata.

Restul propoziției fu înecat în suspine, iar Robert se chinui să audă ce spunea.

— Ce zici tu acolo despre tata, Johan?

Johan inspiră adânc de câteva ori pentru a se calma, apoi spuse:

— Acum toată lumea o să-și dea seama că tata a fost nevinovat. Că nu din cauza lui au dispărut fetele alea. Nu înțelegi? Oamenii or să știe în sfârșit că nu a fost el!

— Ce tot îndrugi acolo?

Robert îl scutură, însă își simți inima tresărindu-i.

— Mama a fost în oraș și a auzit că au găsit o fată care-a fost ucisă, iar lângă ea le-au găsit pe fetele dispărute. Nu pricepi? O fată a fost omorâtă *acum.* Deci nimeni nu poate susține că tata a făcut-o, nu?

Johan scoase un râset ușor isteric. Robert încă nu putu înțelege în întregime ceea ce spunea fratele său. De când își găsise tatăl pe podeaua hambarului, cu un laț în jurul gâtului, el visase întruna și tânjise să audă cuvintele ce țâșneau în momentul acela din gura lui Johan.

— Nu-ți bați joc de mine, nu? Pentru că te ia naiba dacă o faci.

Robert își încleștă pumnul, însă Johan continuă doar să râdă isteric, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Robert înțelese atunci că erau lacrimi de bucurie. Johan se întoarse și își îmbrățișă fratele așa de strâns, încât acesta abia mai putu respira. Când Robert înțelese că fratele lui spunea adevărul, îl strânse la rândul său în brațe, cât putu de tare.

În sfârșit, tatăl lor avea să fie răzbunat. În sfârșit, ei doi, dar și mama lor, aveau să poată ține capul sus, fără să mai audă șoapte pe la spate și fără să mai vadă cum oamenii îi arată cu degetul, atunci când

au impresia că nu se uită. Acum, toți aveau să regrete, toți acei bârfitori nenorociți. Timp de douăzeci și patru de ani, orașul le discreditase familia, însă acum aveau să simtă cu toții rușinea.

— Unde e mama?

Robert se trase de lângă fratele său și îl privi întrebător. Johan începu să chicotească incontrolabil. Printre râsete, murmură ceva imposibil de înțeles.

— Ce-ai zis? Calmează-te și vorbește clar! Te-am întrebat unde-i mama.

— E la unchiul Gabriel.

Chipul lui Robert se înnegură.

— Ce naiba face la nenorocitul ăla bătrân?

— Îi spune verde-n față adevărul, cred. N-am văzut-o niciodată așa supărată ca atunci când a venit acasă și mi-a spus ce-a auzit. S-a dus direct la fermă ca să-și verse năduful pe Gabriel. Probabil că asta l-a mai adus la viață. Păcat că n-ai văzut-o. Cu părul vâlvoi și cu fum aproape ieșindu-i pe urechi.

Imaginea mamei lor, cu părul ridicat și cu norișori de fum ieșindu-i pe urechi, îl făcu acum și pe Robert să chicotească. De când o știa, mama lor fusese ca o umbră, târându-se și vorbind nedeslușit, așa că era greu să și-o imagineze turbată de furie.

— Mi-ar fi plăcut să-i văd fața lui Gabriel atunci când mama a dat buzna la el. Și ți-o poți imagina pe mătușa Laine?

Johan îi imită la perfecție expresia îngrijorată a feței, pe care o avea în timp ce își frângea mâinile. Cu o voce ascuțită, el recită: „Dar, vai, Solveig! Draga mea Solveig, nu ar trebui să folosești un asemenea limbaj!”

Amândoi frații se prăbușiră la podea, izbucnind în hohote de râs.

— Te gândești vreodată la tata? întrebă Johan.

Întrebarea lui îi readuse cu picioarele pe pământ, iar Robert tăcu pentru o clipă, înainte de a răspunde.

— Da, firește. Cu toate că mi-e greu să-mi amintesc altceva în afară de cum arăta în ziua în care a murit. Să te bucuri că nu a trebuit să-l vezi. Dar tu te gândești la el?

— Da, tot timpul. Însă e ca și cum aș urmări un film, dacă înțelegi ce vreau să zic. Îmi aduc aminte cum era mereu vesel și cum obișnuia să glumească și să danseze și să mă ridice în aer. Dar văd totul de la distanță, exact ca într-un film.

— Știu ce zici.

Rămaseră unul lângă celălalt, uitându-se fix la tavan, în vreme ce ploaia bătea în acoperișul de tablă de deasupra lor.

Johan spuse în șoaptă:

— Ne-a iubit, nu-i așa, Robert?

Robert răspunse la fel de încet:

— Sigur că ne-a iubit, Johan, sigur.

•

Erica îl auzi pe Patrik scuturându-și umbrela pe treptele din față și se ridică de pe canapea pentru a-l întâmpina la ușă.

— Bună? spuse el, privind surprins în jur.

Părea a nu se fi așteptat ca totul să fie calm și tăcut. De fapt, Erica ar fi trebuit să fie puțin supărată pe el fiindcă nu o sunase toată ziua, însă era prea fericită să-l vadă acasă pentru a-i mai reproșa ceva. Știa, de asemenea, că Patrik era la un telefon distanță și nu se îndoia de faptul că mintea îi zbura la ea de-o mie de ori pe zi. Avea un extraordinar sentiment de siguranță atunci când se gândea la relația lor. Era foarte încurajator.

— Unde sunt Conny și pungașii? șopti el, încă nesigur dacă plecaseră sau nu.

— Britta a primit în cap o farfurie cu macaroane și cârnați Falun, așa că n-au mai vrut să stea. Ce musafiri nerecunoscători!

Pe Erica o amuză chipul șocat al lui Patrik.

— Pur și simplu, mi-am ieșit din sărite. Trebuia să trag linie undeva. Se pare că în următorul secol nu vom primi invitații din partea aceasta a familiei, însă nu e ceva ce-aș regreta. Dar tu?

— Dumnezeule mare, nu!

Patrik își dădu ochii peste cap.

— Chiar ai făcut asta? I-ai aruncat în cap o farfurie întreagă cu mâncare?

— Pe cuvânt. Toată buna mea creștere s-a dus direct pe apa sâmbetei. Acum probabil că nu voi mai ajunge niciodată în rai.

— Mmm, ești tu însăți o bucățică de rai, așa că nu-i nevoie…

Îi ciuguli gâtul, chiar unde știa că se gâdilă. Ea îl împinse, râzând.

— O să-mi fac niște ciocolată fierbinte, apoi va trebui să-mi povestești despre Marea Gâlceavă.

Patrik o luă de mână și o conduse în bucătărie, unde o ajută să se așeze într-un scaun.

— Pari obosit, spuse ea. Cum merg lucrurile?

El oftă, în timp ce amestecă niște praf de ciocolată O'Boy într-o oală cu lapte.

— Păi, cazul mergea bine, însă nu și acum. Am fost norocoși că specialiștii au terminat cu examinarea locului crimei înainte să vină vremea asta. Dacă am fi găsit cadavrele azi, nu alaltăieri, nu ar mai fi existat mare lucru de cercetat. Apropo, mulțumesc pentru informațiile pe care le-ai căutat pentru mine. S-au dovedit a fi foarte utile.

Se așeză în fața ei, așteptând să se încălzească laptele cu ciocolată.

— Dar voua cum vă merge? Totul în regulă cu bebelușul?

— Toate-s bune la noi. Viitorul nostru mic fotbalist și-a făcut, ca de obicei, de cap, însă am avut o zi minunată după plecarea lui Conny și

a Brittei. Era probabil lucrul de care-aveam nevoie. În sfârșit, m-am putut relaxa și-am putut citi un pic. N-a fost nevoie decât de-o vizită din partea unor rude țicnite.

— E grozav. Deci nu trebuie să-mi fac griji pentru voi doi?

— Nu, nicidecum.

— Vrei să încerc să stau acasă mâine? Eventual aș putea lucra puțin de aici – măcar aș fi aproape.

— Drăguț din partea ta, dar sunt bine, sincer. Cred că e mai important să te concentrezi asupra găsirii ucigașului, cât lucrurile încă sunt calde. O să-ți cer cât de curând să stai acasă.

Ea zâmbi și îl bătu ușor peste mână. Apoi continuă:

— Și, în plus, pare că începe o adevărată nebunie. Am primit azi câteva telefoane de la oameni care m-au bombardat cu întrebări despre cât de mult știe poliția. Firește că nu le-am spus nimic și n-aș fi făcut-o nici dacă aș fi știut ceva, însă nu e cazul.

Aici fu nevoită să facă o pauză pentru a-și trage răsuflarea.

— Iar biroul de turism nu e singurul loc unde se primesc o groază de telefoane de la oameni care nu mai îndrăznesc să vină aici și își anulează rezervările. O mare parte din traficul cu bărci cu pânze s-a îndreptat către alte porturi. Așa că, dacă nu vi s-au făcut încă presiuni de la industria turistică locală, ar fi bine să vă pregătiți pentru asta.

Patrik încuviință. Se temuse că avea să se întâmple așa ceva. Nebunia generală urma să se amplifice și să se înrăutățească, până când vor avea pe cineva de aruncat în spatele gratiilor. Pentru un oraș precum Fjällbacka, care trăia din turism, omuciderile echivalau cu dezastrul. Își aminti de o vară din urmă cu câțiva ani, când un violator comisese patru violuri în timpul lunii iulie, până să fie prins, într-un final. Afacerile orașului au avut mult de suferit fiindcă turiștii au ales alte destinații, în localități învecinate precum Grebbestad și Strömstad. O crimă avea să creeze o situație și mai neplăcută. Din fericire, era treaba șefului să se ocupe de asemenea lucruri. Era bucuros să-l lase pe Mellberg să se îngrijească de genul acela de probleme.

Patrik își frecă rădăcina nasului. Simțea că îl ia o durere puternică de cap. Tocmai voia să ia o pastilă, când brusc își dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua. În mod normal, mâncarea era unul din răsfățurile pe care și le permitea în viață, iar un mic început de burtă stătea mărturie pentru asta. Nu-și putea aminti ultima dată când sărise peste câteva mese sau chiar peste una. Era prea obosit să mai gătească. În schimb, făcu vreo două sandviciuri fără felia de deasupra, cu brânză și caviar, pe care le înmuie în ciocolata fierbinte. Ca de obicei, Erica îi aruncă o privire oarecum dezgustată la vederea respingătoarei sale combinații gastronomice, însă pentru Patrik era ambrozie pură. După trei sandviciuri, durerea lui de cap rămăsese

doar o amintire și simți un nou val de energie.

— Scumpo, ce-ar fi să-i invităm pe Dan și pe prietena lui în weekend? îi propuse. Am putea face niște grătărele.

Erica se încruntă și nu păru prea entuziasmată.

— Auzi, nu prea i-ai dat vreo șansă Mariei. De câte ori ai văzut-o? De vreo două ori?

— Bine, bine, știu. Dar e așa de…

Erica se opri o clipă, căutând cuvântul potrivit.

— Așa o puștoaică de douăzeci și unu de ani.

— Păi, nu prea are ce face. Sunt de acord că uneori pare un pic aeriană, dar cine știe, poate e doar timidă. Și merită să faci un efort, măcar de dragul lui Dan. Vreau să zic, în definitiv, el a ales-o. Iar după divorțul de Pernilla, nu e chiar așa de ciudat că a întâlnit pe cineva nou.

— Uimitor cât de tolerant ai devenit în ultima vreme, spuse ursuză Erica, deși se vedea nevoită să admită că avea dreptate. De ce ești atât de mărinimos?

— Sunt întotdeauna mărinimos atunci când e vorba de puștoaice de douăzeci și unu de ani. Au atâtea calități.

— A, da? Cum ar fi?

Erica se răți înainte de a-și da seama că Patrik o tachina.

— Eh, lasă! Da, probabil că ai dreptate. Bineînțeles că ar trebui să-i invităm pe Dan și pe drăguța lui.

— Auzi la tine!

— Bine, bine, Dan și *Maria*. Sunt sigură că va fi plăcut. Aș putea scoate afară vechea căsuță de păpuși a Emmei, ca să aibă ce face cât timp noi, adulții, luăm cina.

— Erica…

— Bine, mă potolesc. Dar mi-e așa de greu să mă abțin. E ca un fel de tic.

— Fată rea ce ești! Vino aici să-mi dai o îmbrățișare, în loc să-ți urzești planurile mișelești.

Îl ascultă și se ghemuiră împreună pe canapea. Pentru Patrik, acesta era lucrul care făcea posibilă confruntarea cu aspectele mai întunecate ale umanității pe care le întâlnea în munca sa – Erica și gândul că și datorită lui lumea avea să fie un loc mai sigur pentru bebelușul ce-i împingea acum palma cu tălpile picioarelor, sub pielea întinsă de pe pântecele Ericăi. Afară, vântul se liniști odată cu lăsarea amurgului, iar cerul se transformă din gri în roz-aprins. Prezise că a doua zi avea să fie din nou însorit.

Prezicerile lui Patrik în legătură cu vremea senină se adeveriră. A doua zi, părea că ploaia nici nu venise vreodată. Până la prânz, din asfalt ieșeau din nou aburi. Deși îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou, Martin nădușea, dar starea aceea începuse să i se pară una firească.

Temperaturile mai scăzute din urmă cu o zi erau doar o himeră.

Martin se simțea ușor derutat în legătură cu modul în care să-și continue misiunea. Patrik se afla în biroul lui Mellberg, așa că Martin nu avusese încă șansa de a se consulta cu el. Una dintre problemele lui era legată de informațiile din Germania. Era posibil ca poliția germană să îl contacteze dintr-o clipă în alta și se temea să nu rateze unele lucruri pe care i le-ar fi putut spune, din cauza slabelor sale cunoștințe de limba germană. Așa că lucrul cel mai bun ar fi fost să găsească pe cineva care să-l ajute cu traducerea, printr-o conexiune telefonică în trei. Însă cui să ceară ajutorul? Interpreții cu care Martin lucrase în trecut fuseseră cu precădere vorbitori de limbi baltice, dar și de rusă și poloneză, din cauza problemelor cu vehicule furate, care tot dispăreau către țările acelea. Nu mai avusese nevoie de ajutor la limba germană. Scoase cartea de telefon și răsfoi prin ea, mai mult sau mai puțin la nimereală, nesigur de ceea ce căuta. Unul din anunțuri îi dădu o idee strălucită. Având în vedere numărul turiștilor germani care se perindau anual prin Fjällbacka, biroul de turism din oraș trebuia să aibă un angajat care să vorbească fluent limba. Formă nerăbdător numărul.

Îi răspunse o voce feminină limpede și veselă.

— Biroul de turism Fjällbacka, bună dimineața, Pia la telefon.

— Bună ziua, aici Martin Molin de la secția de poliție din Tanumshede. Mă întrebam dacă aveți cumva acolo pe cineva care vorbește fluent germana?

— Păi, bănuiesc că eu aș fi persoana aceea. Despre ce este vorba?

Vocea ei suna din ce în ce mai atrăgătoare, cu fiecare secundă, iar Martin avu o idee sclipitoare.

— Aș putea veni acolo pentru a discuta cu dumneavoastră? Dacă aveți timp?

— Sigur. Mă duc să iau prânzul într-o jumătate de oră. Dacă reușiți să ajungeți aici până atunci, ne-am putea întâlni la Café Bryggan.

— E perfect. Ne vedem acolo într-o jumătate de oră.

Cuprins de veselie, Martin închise telefonul. Nu prea era sigur ce fel de nebunie pusese stăpânire pe el, însă fata avea o voce atât de plăcută.

O jumătate de oră mai târziu, își parcă mașina în fața magazinului de feronerie și traversă Piața Ingrid Bergman, croindu-și drum printre turiști. Simți brusc că-i piere curajul. Asta nu-i o întâlnire romantică, ci una în interes de serviciu, ținu el să-și reamintească. Însă nu putu să nege că ar fi fost crunt dezamăgit dacă Pia de la biroul de turism s-ar fi dovedit a avea dinții încălecați și 200 de kilograme.

Merse de-a lungul debarcaderului, către mesele cafenelelor, și se uită în jur. La una din mesele de lângă balustradă, o tânără într-o bluză albastră și cu un fular colorat îi făcea cu mâna. Scoase un suspin

de ușurare, urmat numaidecât de un sentiment triumfător că avusese dreptate. Pia era dulce ca mierea. Ochi mari, căprui și păr brunet, cârlionțat. Un zâmbet larg, cu dinți strălucitori și gropițe fermecătoare. Avea să fie un prânz mult mai plăcut decât îmbucatul pe nerăsuflate al unei salate cu paste reci, alături de Hedström, în bufetul de la secție. Nu că i-ar fi displăcut Hedström, însă cu siguranță colegul lui nu se compara cu bomboana asta!

— Bună, sunt Martin Molin.

— Eu sunt Pia Löfstedt.

După ce făcură prezentările, amândoi comandară chelneriței blonde și înalte câte o ciorbă de pește.

— Avem noroc, spuse Pia. „Heringul" este aici săptămâna asta.

Văzu că Martin nu avea idee despre ce vorbea ea.

— Christian Hellberg. Bucătarul anului 2001. E din Fjällbacka. Vei vedea îndată ce guști ciorba de pește. E divină.

Gesticulă cu nerăbdare tot timpul cât vorbi, iar Martin se surprinse uitându-se la ea fascinat. Pia era complet diferită de fetele cu care se întâlnea și probabil că de aceea i se părea atât de grozav să se afle în fața ei. Fu nevoit să își aducă aminte că nu era o întâlnire; era un prânz în interes de serviciu, iar el chiar avea lucruri importante de discutat.

— Trebuie să recunosc, nu se întâmplă prea des să fim sunați de poliție, presupun că are de-a face cu acel cadavru găsit în Prăpastia Craiului, nu-i așa?

Întrebarea fusese formulată ca un fapt de drept și nu ca o încercare de a produce senzație, iar Martin dădu aprobator din cap.

— Da, așa este. După cum probabil ați auzit, victima era o turistă germană și s-ar putea să avem nevoie de ajutor cu traducerea. Credeți că v-ați putea descurca?

— Am studiat în Germania timp de doi ani, deci nu ar trebui să existe probleme.

Le sosi ciorba, iar după o înghițitură, Martin înclină să fie de acord cu ceea ce înțelegea Pia prin „divin". Încercă din greu să nu o soarbă, însă nu se putu abține. Speră ca ea să fi citit *Emil în Lönneberga* de Astrid Lindgren. „Trebuie să o sorbi, altfel nu știi că e ciorbă…"

— Ciudat…, spuse Pia, oprindu-se pentru a mai lua o lingură de ciorbă.

O adiere ușoară trecea din când în când pe deasupra meselor, oferind câteva clipe de răcoare. Amândoi urmăriră cum un bac frumos de modă veche înainta încet, cu velele abia fluturând. Nu era destul vânt pentru o zi bună de navigare, așa că majoritatea bărcilor aveau motoarele pornite. Pia continuă:

— Turista aceea germană… Tanja o chema, nu-i așa? A venit la birou acum vreo săptămână și ne-a rugat s-o ajutăm la traducerea

unor articole.

Interesul lui Martin spori dintr-odată.

— Ce fel de articole?

— Despre fetele acelea care au fost găsite lângă ea. Articole în legătură cu dispariția lor. Articole vechi pe care le-a fotocopiat, parese că de la bibliotecă, aș zice eu.

Lingura lui zornăi atunci când, cuprins de uimire, îi dădu drumul în castron.

— De ce v-a rugat s-o ajutați să le citească?

— Nu știu de ce. Și nici n-am întrebat-o. De fapt, noi nu avem voie să facem lucruri de genul ăsta în timpul programului, însă era miezul zilei și toți turiștii înotau prin recifuri, așa că era liniște. Și, în plus, părea atât de nerăbdătoare, încât mi s-a făcut milă de ea.

Pia ezită.

— Credeți că are ceva de-a face cu crima? Poate că ar fi trebuit să sun și să vă povestesc mai devreme…

Păru îngrijorată, iar Martin se grăbi să o liniștească. Pentru un motiv anume, nu dorea să riște să-i insufle niciun fel de sentiment neplăcut.

— N-aveai cum să știi că ar fi putut fi important, zise el. Însă e bine că mi-ai spus.

Își savurară mâncarea și discutară despre subiecte mai plăcute. Ora ei de prânz se termină mult prea devreme. Pia fu nevoită să fugă la micuțul stand de informații din mijlocul pieței ca să nu-și supere colega că trebuie să-și amâne propriul prânz. Înainte ca Martin să se dezmeticească, ea plecă, după o despărțire mult prea zorită. Îi stătuse pe vârful limbii să o întrebe dacă s-ar mai fi putut întâlni din nou, însă nu fu în stare să rostească acele cuvinte. Bombănind și înjurând, se îndreptă spre mașină. În drum spre Tanumshede, gândurile i se îndreptară fără să vrea spre ceea îi spusese Pia despre Tanja. De ce era interesată de fetele acelea? Cine era ea? Care era legătura dintre Tanja, Siv și Mona? Ce anume îi scăpa?

•

Viața era frumoasă. Viața era chiar foarte frumoasă. Nu își amintea ca aerul să-i fi părut vreodată atât de curat, aromele atât de puternice ori culorile atât de strălucitoare. Viața era, într-adevăr, frumoasă.

Mellberg se uită la Hedström, care stătea așezat în scaunul dinaintea lui. Un tip arătos și un polițist talentat. Poate că până atunci nu o exprimase întocmai în termenii aceia, însă avea să profite din plin de ocazie, chiar în momentul de față. Citise undeva că un lider bun trebuia să critice și să laude cu aceeași fermitate. Era posibil ca înainte să fi fost un pic cam generos cu observațiile, însă acum vedea totul mult mai clar și avea de gând să îndrepte lucrurile.

— Cum merge ancheta? întrebă el.

Hedström îl puse la curent cu ceea ce aflaseră până în acel moment.

— Excelent, excelent, spuse Mellberg, încuviințând jovial din cap. Am primit mai multe telefoane supărătoare azi. Oamenii sunt foarte nerăbdători ca ancheta asta să fie finalizată cât mai repede, pentru a nu avea efecte de lungă durată asupra industriei turistice, după cum s-a exprimat atât de competent cineva. Însă nu ai de ce să-ți faci dumneata griji pentru asta. I-am asigurat eu însumi pe toți că angajații cei mai competenți ai departamentului dumitale, Patrik, lucrează zi și noapte pentru a arunca făptașul în spatele gratiilor. Așa că tu continuă să-ți faci treaba la obișnuitul standard înalt, iar eu mă voi ocupa de ștabii orașului.

Hedström îi aruncă șefului său o privire nedumerită.

Mellberg își privi colegul, apoi afișă un zâmbet larg. De-ar ști el, juniorul…

•

Ședința informativă cu Mellberg ținuse peste o oră. Patrik îl căută pe Martin în drum spre biroul său, însă acesta nu părea a fi prin preajmă. Așa că Patrik merse la Hedemyr și cumpără un sandvici în folie de plastic, pe care îl înfulecă repede la bufet, alături de o ceașcă de cafea. Cum termină de mâncat, auzi pașii lui Martin pe hol. Îi făcu semn să intre în biroul lui.

Patrik începu prin a-l întreba:

— Ai observat ceva ciudat la Mellberg în ultima vreme?

— În afara faptului că nu se mai plânge și nu mai critică, râde mereu, a slăbit mult și poartă haine care chiar par să fi fost la modă de curând, prin anii ’90? Nu.

Martin schiță un zâmbet ironic.

— Ceva e putred aici. Nu că m-aș plânge. Nu se amestecă în anchetă, iar azi m-a lăudat așa de mult că m-am înroșit. Însă ceva e…

Patrik dădu din cap. Însă speculațiile lor în legătură cu noul Bertil Mellberg trebuiau să aștepte; aveau de discutat chestiuni mult mai presante. Unele lucruri trebuiau savurate fără a pune întrebări.

Martin îi povesti că făcuseră o vizită inutilă în camping și că nu mai aflaseră nimic folositor de la Liese. Apoi îi raportă ce-i spusese Pia despre Tanja, cum se dusese la biroul de turism și îi rugase să o ajute în legătură cu niște articole despre Mona și Siv. În momentul acela, Patrik deveni brusc interesat.

— Știam eu că trebuie să fie o legătură acolo! Însă ce naiba ar putea fi? spuse el, scărpinându-se în cap.

— Ce ți-au zis ieri părinții?

Cele două fotografii pe care Patrik le primise de la Albert și Gun stăteau pe birou. Le ridică și i le dădu lui Martin. Îi descrise întâlnirea cu tatăl Monei și mama lui Siv, fără să poată să-și ascundă antipatia față de cea din urmă.

— Oricum, probabil că au fost ușurați să afle că fetele au fost găsite în sfârșit. Cred că a fost un chin pentru ei să treacă an după an, fără să știe unde se aflau. Se zice că nesiguranța este cel mai cumplit lucru.

— Da, dar să sperăm acum că Pedersen va confirma că al doilea schelet îi aparține lui Siv Lantin, altfel chiar am dat de bucluc.

— Așa e, însă după toate probabilitățile, scheletul îi aparține. Încă nu se știe nimic legat de urmele de pământ găsite pe oase?

— Din nefericire, nu. Și, oricum, nu știu cât de mult ne-ar spune. Se poate să fi fost îngropate undeva. Chiar dacă identificăm tipul de sol, e ca și cum am căuta acul în carul cu fân.

— Pe ADN contez cel mai mult. De îndată ce vom avea un suspect, vom ști dacă este persoana corectă prin analizarea ADN-ului și compararea cu ce avem.

— Sigur, tot ce-avem de făcut acum e să găsim persoana corectă.

Rămaseră tăcuți o vreme, meditând la caz până când Martin risipi atmosfera posomorâtă și se ridică în picioare.

— Ei bine, nu aflăm nimic doar stând aici. Ar fi indicat s-o iau din loc, spre ocnă.

Îl lăsă pe Patrik gânditor, la birou.

•

Atmosfera la cină era extrem de tensionată. Nu era ceva ieșit din comun, de când Linda se mutase acolo, însă în acel moment aerul părea atât de încărcat, încât puteai să-l tai cu cuțitul. Fratele ei tocmai le spusese pe scurt despre vizita pe care Solveig i-o făcuse tatălui lor, însă nu era în mod special nerăbdător să discute acel subiect.

Linda n-avea de gând să lase ca lucrul acesta să-i stea în cale.

— Deci, până la urmă, nu unchiul Johannes le-a omorât pe fetele alea. Probabil că tata se simte groaznic. Își arată cu degetul propriul frate, care mai târziu se dovedește a fi nevinovat.

— Taci din gură – n-ar trebui să vorbești despre lucruri pe care nu le cunoști.

Toți cei de la masă tresăriră. Se întâmpla rar, aproape niciodată, ca Jacob să vorbească răspicat. Până și Linda se simți un pic speriată pentru o clipă, însă își înăbuși emoția și continuă cu hotărâre.

— Chiar așa, de ce a crezut tata că unchiul Johannes a fost vinovatul? Nimeni nu îmi spune niciodată nimic.

Jacob ezită pentru o clipă, însă își dădu seama că nu era de ajuns să-i spună să termine cu întrebările, așa că hotărî să-i facă pe plac. Măcar parțial.

— Tata a văzut-o pe una din fete în mașina lui Johannes în noaptea dispariției.

— Și tata ce căuta afară, cu mașina, în miez de noapte?

— Fusese în vizită la mine, la spital și hotărâse să meargă acasă, în loc să rămână peste noapte.

— Asta-i tot? De-asta l-a reclamat pe Johannes la poliție? Vreau să zic, trebuie să existe o grămadă de alte explicații pentru așa ceva. Poate că o ducea cu mașina o bucată de drum spre casă.

— S-ar putea. Deși Johannes a negat că ar fi văzut-o măcar pe fată în acea noapte. A declarat că fusese acasă, în pat, la ora aceea.

— Dar bunicul ce-a zis? Nu s-a înfuriat când Gabriel a sunat la poliție în legătură cu Johannes?

Linda era complet fascinată. Se născuse după dispariția fetelor și nu auzise decât fragmente ale poveștii. Nimeni nu dorea vreodată să vorbească despre cele întâmplate, așa că aproape tot ce povestea Jacob acum era în întregime nou pentru ea.

Jacob răsuflă zgomotos.

— Dacă s-a înfuriat bunicul? Ba bine că nu! De altfel, se afla în spital în perioada aceea, ocupat să-mi salveze viața, deci s-a supărat foarte tare că tata a fost în stare de așa ceva.

Copiii fuseseră trimiși afară din cameră. Altminteri ochii le-ar fi scânteiat când Jacob pomeni că bunicul îi salvase viața. Auziseră povestea de nenumărate ori și niciodată nu se plictiseau de ea.

Jacob continuă:

— Era atât de mânios, încât voia să modifice testamentul și să-l numească pe Johannes drept unic moștenitor, însă n-a apucat s-o facă înainte să moară Johannes. Dacă n-ar fi murit, poate că noi am fi stat în cabană, în locul lui Solveig și al băieților.

— Dar de ce avea tata o părere așa de proastă despre Johannes?

— Ei bine, nu prea știu. Tata nu a fost niciodată prea vorbăreț cu privire la subiectul acesta, însă bunicul ne-a spus multe lucruri care ar putea oferi o explicație. Tatăl mamei a murit atunci când Johannes a venit pe lume, iar după aceea, au tot călătorit cu bunicul când acesta mergea cu mașina de-a lungul și de-a latul coastei de vest, predicând și ținând slujbe. Bunicul mi-a spus că remarcase încă de la început că atât Johannes, cât și Gabriel dețineau puteri tămăduitoare, așa că fiecare slujbă se încheia cu ei vindecând oameni din asistență, care sufereau de handicapuri sau boli.

— A făcut tata asta? Vreau să zic, a vindecat oameni? Încă o mai poate face?

Linda rămase cu gura căscată de uimire. Se deschisese larg poarta către o încăpere cu totul nouă din istoria familiei sale. Abia dacă mai îndrăznea să respire, temându-se că Jacob avea să tacă și să refuze a-i împărtăși restul lucrurilor pe care le știa. Auzise că el și bunicul avuseseră dintotdeauna o legătură specială, mai ales după ce se aflase că bunicul era perfect compatibil, ca donator de măduvă osoasă, cu Jacob, care suferea de leucemie. Însă Linda nu știuse că bunicul îi dezvăluise atât de mult. Firește, auzise că îl porecliseră „Predicatorul”. Auzise, de asemenea, zvonuri conform cărora își acumulase averea

prin escrocherii, însă niciodată nu considerase poveștile despre Ephraim altceva decât născociri exagerate. Linda nici nu se născuse atunci când acesta murise, așa că îi păruse doar un bărbat aspru și în vârstă, din pozele de familie.

— Nu, îmi vine greu să cred că poate să o facă.

Jacob zâmbi ușor când și-l imagină pe tatăl său cel corect în postura de tămăduitor al bolnavilor și al betegilor.

— În ceea ce-l privește pe tata, probabil că nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Iar din câte spunea bunicul, nu este ieșit din comun ca o persoană să își piardă abilitatea respectivă când ajunge la pubertate. Este posibil să o recapete mai târziu, însă nu e ușor. Eu cred că atât Gabriel, cât și Johannes au pierdut-o după ce au devenit adulți. Cred că tata îl detesta pe Johannes fiindcă ei doi erau atât de diferiți. Johannes era foarte chipeș și putea să farmece pe oricine, însă era cu desăvârșire iresponsabil față de tot din viața lui. Atât el, cât și Gabriel au primit o sumă considerabilă de bani atunci când bunicul încă trăia, dar lui Johannes i-a trebuit doar un an ca să-și risipească partea. Asta l-a înfuriat pe bunicul – și a modificat testamentul și l-a numit pe Gabriel succesorul său principal, în loc să împartă moștenirea în mod egal între ei. Dar, după cum am spus, dacă ar fi trăit mai mult, poate că s-ar fi răzgândit din nou.

— Însă trebuie să fi fost și altceva, spuse Linda. Tata nu l-ar fi putut urî într-atât pe Johannes doar pentru că era mai arătos și mai fermecător. Ăsta nu-i un motiv ca să-ți denunți fratele la poliție, nu-i așa?

— Nu, bănuiala mea e că ultima picătură a fost atunci când Johannes i-a furat tatii logodnica.

— Poftim? Tata avea de gând să se însoare cu Solveig? Vaca aia grasă?

— N-ai văzut poze de pe vremuri cu Solveig? Era o adevărată frumusețe, să știi, iar ea și tata au fost logodiți. Dar într-o zi, i-a spus că era îndrăgostită de unchiul Johannes și că avea să se mărite cu el. Cred că asta chiar l-a distrus pe tata. Știi cât detestă orice fel de neorânduială sau dramă în viața lui.

— Da, trebuie să-l fi înnebunit complet.

Jacob se ridică de la masă, ca pentru a indica sfârșitul conversației.

— Ei bine, ajunge cu secretele de familie pentru moment. Însă poate acum înțelegi de ce lucrurile sunt un pic tensionate între tata și Solveig.

Linda chicoti.

— Aș fi dat orice să fiu o muscă pe-un perete atunci când și-a făcut apariția pentru a-l apostrofa pe tata. Ce mai circ trebuie să fi fost!

Până și Jacob schiță o urmă de zâmbet.

— Da, „circ” ar fi, probabil, cuvântul cel mai potrivit. Dar încearcă

să-ți înfrânezi veselia atunci când îl vezi pe tata, în regulă? Nu cred că ar găsi nimic amuzant în asta.

— Bine, bine, voi fi fată cuminte.

Își puse farfuria în mașina de spălat vase, îi mulțumi Maritei pentru masă și urcă în camera ei. Era pentru prima oară de mult timp când ea și Jacob râseseră împreună de ceva. Putea fi extrem de plăcut dacă și-ar fi dat măcar silința, gândi Linda, ignorând cu abilitate faptul că ea însăși nu fusese tocmai veselă în ultimii ani.

Ridică telefonul și încercă să dea de Johan. Spre surprinderea ei, își dădu seama că, de fapt, îi păsa de cum se simțea acesta.

•

Lui Laine îi era frică de întuneric. Teribil de frică. În ciuda tuturor serilor petrecute la fermă fără Gabriel, nu se obișnuise niciodată cu asta. Înainte o avea măcar pe Linda acasă, iar înainte de aceea, pe Jacob, însă acum era singură-cuc. Știa că Gabriel era nevoit să călătorească mult și, cu toate acestea, nu putea să nu se amărască. Aceasta nu era viața la care visase atunci când, prin căsătorie, se trezise bogată. Nu că banii ar fi avut prea mare importanță; sentimentul de securitate fusese cel care o ispitise. Securitatea pe care i-o dădeau firea previzibilă a lui Gabriel și banii pe care-i știa în bancă. Își dorea să trăiască o viață complet diferită de cea a mamei sale.

Tânără fiind, trăise sub teroarea atacurilor de furie pe care le avea tatăl său la beție. Acesta se purtase ca un tiran cu întreaga familie și își transformase copiii în niște oameni nesiguri și însetați de dragoste și tandrețe. Ea rămăsese singura dintre cei trei frați. Atât fratele, cât și sora ei căzuseră pradă amărăciunii din sufletul lor, unul interiorizând-o, iar celălalt exteriorizând-o. Laine era copilul mijlociu care nu făcuse niciuna, nici alta. Ea era doar nesigură și vulnerabilă. Nu îndeajuns de puternică pentru a-și manifesta insecuritatea, ci lăsând-o, pur și simplu, să o macine, an după an.

O simțea cel mai acut seara, atunci când cutreiera singură prin camerele tăcute. În acele momente își amintea limpede răsuflarea urât mirositoare, bătăile și dezmierdările clandestine pe timp de noapte.

Crezuse cu adevărat, atunci când se căsătorise cu Gabriel, că găsise în sfârșit cheia cu care să descuie ungherul întunecat din sufletul ei. Însă nu era proastă. Știa că ea nu era decât un premiu de consolare. Gabriel se mulțumise cu ea pentru că nu o putea avea pe cea pe care o dorea cu adevărat. Însă asta nu contase deloc. Într-un fel, era mai simplu așa. Nu existau sentimente care ar fi putut tulbura suprafața calmă. Doar rutina anostă și previzibilă din lanțul interminabil al zilelor. Crezuse că asta era tot ce își dorise.

Treizeci și cinci de ani mai târziu, știa cât de mult se înșelase. Nimic nu era mai rău decât să fie singură, în vreme ce era căsătorită. Asta

căpătase atunci când spusese „Da” în biserica din Fjällbacka. Trăiseră vieți paralele. Avuseseră grijă de fermă, își crescuseră copiii și vorbiseră despre vreme, în absența altor subiecte de discuție.

Numai ea știa că exista în Gabriel un alt om decât cel pe care acesta îl arăta în fiecare zi lumii. De-a lungul anilor, îl observase, îl studiase în secret și treptat ajunsese să-l cunoască pe omul care ar fi putut fi. O uimea dorința pe care acesta o deșteptase înăuntrul ei. În spatele măștii anoste, în spatele ținutei rezervate, se afla un bărbat pasional, însă era ascuns atât de bine, încât Laine credea că nici măcar el însuși nu-și dădea seama de asta. Văzuse adunându-se multă furie în el, însă era sigură că exista o cantitate egală de dragoste, dac-ar fi avut măcar priceperea de a o scoate la iveală.

Nici atunci când Jacob fusese bolnav, nu se putuseră apropia unul de celălalt. Stătuseră împreună alături de fiul lor, știind că Jacob se afla la un pas de moarte și, cu toate acestea, nu fuseseră în stare să își ofere reciproc consolare. Adesea simțise că Gabriel nu îi dorea prezența acolo.

În ceea ce privește neputința de a comunica a lui Gabriel, vina era în mare parte a tatălui său. Ephraim Hult fusese un bărbat impunător, care îi făcea pe toți cei care intrau în contact cu el să se alăture uneia din cele două tabere posibile: prieten sau dușman. Nimeni nu era neimportant pentru Predicator, însă Laine înțelesese cât de greu trebuie să fi fost să crești în umbra unui asemenea om. Fiii lui nu ar fi putut fi cu mult diferiți. Johannes se comportase ca un copil mare toată viața lui, cât fusese ea de scurtă. Fusese un hedonist care-și luase tot ceea ce dorise și niciodată nu stătuse să observe haosul lăsat în urma lui. Gabriel alesese drumul opus. Laine văzuse cât de rușinat era de tatăl său și de Johannes, de gesturile lor năvalnice, de felul cum străluceau ca un far, în orice împrejurare. Gabriel voia să dispară îndărătul unui anonimat care să arate lumii că nu avea nimic în comun cu tatăl lui. Gabriel râvnea, mai mult decât orice, la demnitate, ordine și justiție. Nu vorbea niciodată despre copilăria lui și despre anii petrecuți călătorind cu Ephraim și Johannes. Însă Laine știa câte ceva despre asta și înțelegea cât de important era pentru soțul ei să ascundă partea aceea a trecutului său, atât de diferită de imaginea pe care voia să o arate lumii. Faptul că Ephraim fusese cel care îl readuse pe Jacob înapoi la viață îi trezise lui Gabriel sentimente contradictorii. Bucuria dată de găsirea unei căi de a înfrânge boala lui Jacob fusese umbrită de faptul că neînfricatul cavaler venit în ajutor fusese tatăl lui, și nu el însuși. Ar fi dat orice să fie eroul fiului său.

Gândurile lui Laine fură întrerupte de un zgomot venit de-afară. Cu coada ochiului, văzu trecând iute prin grădină o umbră, apoi două. Teroarea puse din nou stăpânire pe ea. Se duse să caute telefonul și intră în panică, înainte de a-l găsi la locul lui, în încărcător. Cu degete

tremurânde, formă numărul de mobil al lui Gabriel. Ceva lovi fereastra, iar femeia scoase un țipăt. Geamul fusese spart de o piatră, care zăcea acum pe podea, printre cioburi de sticlă. O nouă piatră trecu prin fereastra alăturată. Cu un suspin, ea țâșni din cameră și merse sus la etaj, unde se încuie în baie, așteptând cu disperare să-i audă vocea lui Gabriel. În schimb, intră căsuța vocală a telefonului mobil, iar ea simți teroarea din propria-i voce atunci când îi lăsă un mesaj incoerent.

Tremurând, Laine se așeză pe podea, cu brațele strâns înfășurate în jurul genunchilor și ciuli urechile. Nu se mai auzi nimic, însă nu îndrăzni să se miște din loc.

La venirea dimineții, se afla tot acolo.

•

Țârâitul telefonului o trezi din somn pe Erica. Privi spre ceas. Zece și jumătate dimineața. Trebuie să fi ațipit după ce, jumătate de noapte, se învârtise de pe-o parte pe alta, transpirată și fără să-și găsească o poziție confortabilă.

— Alo.

Vocea-i era răgușită de somn.

— Bună, Erica. Scuze, te-am trezit?

— Da, dar nu contează, Anna. Oricum n-ar trebui să dorm până la ora asta.

— Ba ar trebui – dormi cât poți de mult. În curând, somnul va fi un lux. Chiar, cum te simți?

Erica îi înșiră surorii sale toate greutățile sarcinii, aceasta știind exact despre ce era vorba, fiindcă ea însăși avea doi copii.

— Biata de tine… Singura consolare e să știi că va trece, mai devreme sau mai târziu. Cum e să-l ai pe Patrik prin jur? Nu vă călcați reciproc pe nervi? Îmi amintesc că prin ultimele săptămâni nu-mi doream decât să fiu lăsată în pace.

— Știu ce zici. Trebuie să recunosc, aproape că mă urcam pe pereți. Așa că nu m-am împotrivit cu prea multă înverșunare atunci când i s-a dat pe mână o anchetă într-un caz de crimă și a fost nevoit să meargă la lucru.

— O crimă? Ce s-a întâmplat?

Erica îi spuse despre turista germană ucisă și despre cele două femei care fuseseră găsite împreună cu ea.

— Dumnezeule, ce groaznic!

Legătura telefonică fu întreruptă de niște păcănituri.

— Chiar, unde ești? Te simți bine pe barcă?

— Da, ne distrăm de minune. Emmei și lui Adrian le place la nebunie și curând vor fi marinari în toată regula, dacă Gustav va avea un cuvânt de spus în privința asta.

— Ah, Gustav. Cum merg lucrurile între voi? E pregătit să-i fie

prezentat familiei?

— De fapt, chiar de-asta te sun. Suntem în Strömstad acum și ne-am gândit să navigăm în jos, până prin zona voastră. Să-mi zici dacă nu ai chef – altminteri plănuiam să ne oprim mâine în Fjällbacka și să trecem să te salutăm. Dormim pe vas, așa că nu-ți vom da deloc bătăi de cap. Spune dacă ți se pare prea mult. Doar că ar fi grozav să te vedem.

— Bineînțeles că puteți veni. Mâine îi așteptăm la un grătar pe Dan și pe prietena lui, așa că nu va fi niciun deranj să aruncăm niște burgeri în plus pe grătar.

— Ah, grozav, atunci o voi cunoaște și eu în sfârșit pe mielușică.

— Ascultă, Anna. Patrik deja mi-a atras *mie* atenția să fiu drăguță, așa că nu începe și tu…

— În regulă, doar că va fi nevoie de niște pregătiri suplimentare. Trebuie să verificăm ce gen de muzică e-n vogă momentan printre puști și ce stiluri sunt tari și dacă luciul de buze aromat încă mai e la modă. Uite planul: dacă te uiți tu pe MTV, eu o să iau revista aia săptămânală pentru adolescenți și-o să fac niște cercetări. Crezi că încă mai apare *Starlet*? Dacă da, probabil că și revista aia ar fi o idee bună.

Erica râdea atât de tare, că se ținea cu mâinile de stomac.

— Oprește-te, mor. Acum fii drăguță… Vezi tu, cine se știe cu musca pe căciulă să tacă din gură. Noi încă nu l-am cunoscut pe Gustav, așa că, din câte știm, ar putea fi un bleg.

— Ei bine, nu știu dacă „bleg” ar fi chiar cuvântul pe care să-l asociez cu Gustav.

Erica își dădu seama că glumețul ei comentariu o făcuse pe Anna să se bosumfle. Ce sensibilă putea fi!

— Mă consider norocoasă că o persoană cu poziția lui Gustav s-a uitat la mine, o mamă singură și așa mai departe. Ar avea de unde alege din lista de debutante și, cu toate astea, m-a preferat pe mine, și cred că asta spune multe despre el.

Și Ericăi i se părea că asta spunea multe despre el, însă din nefericire, nu în felul în care înțelegea sora ei. Anna nu avusese niciodată prea mult fler în legătură cu bărbații, iar felul în care vorbea despre Gustav suna oarecum îngrijorător. Însă Erica hotărî să nu îl judece în avans. Trăgea nădejde că toate presimțirile ei rele aveau să se risipească atunci când îl va cunoaște.

— Când ajungeți aici? întrebă pe un ton vesel.

— În jurul orei patru. E în regulă?

— E perfect.

— Ne vedem atunci. Te pup. Pa.

După ce închise telefonul, Erica se simți ușor îngrijorată. Era ceva în tonul forțat al Annei care o făcea să se întrebe cât de potrivită era, de

fapt, pentru ea relația cu fantasticul, aristocraticul Gustav af Klint.

Se bucurase atunci când Anna divorțase de Lucas Maxwell, tatăl copiilor. Anna se întorsese apoi la visul ei de a studia arta și antichitățile și avusese șansa extraordinară de a-și găsi o slujbă cu normă redusă la Asociația pentru Licitații din Stockholm. Acolo îl cunoscuse pe Gustav. Acesta se trăgea dintr-una din cele mai nobile familii suedeze. Își petrecea timpul administrând moșia familiei din Hälsingland, care în secolul al șaisprezecelea fusese conferită unuia dintre strămoșii săi, de către Regele Gustav Vasa. Familia lui făcea parte din anturajul familiei regale, iar dacă tatăl său era ocupat, invitația la vânătoarea anuală a regelui îi era uneori transmisă, în schimb, lui Gustav. Copleșită, Anna îi povestise toate acestea surorii sale. Erica se simțise ușor stingheră, fiindcă văzuse cam prea mulți aristocrați bădărani care frecventau cluburile din zona Stureplan. Nu îl întâlnise niciodată pe Gustav, așa că poate el era diferit de moștenitorii înstăriți care, la adăpostul averilor și titlurilor, alegeau să se comporte ca niște porci, în locuri precum Riche sau Spy Bar. Avea să afle a doua zi. Își dorea din suflet să se înșele și ca Gustav să fie de-un calibru complet diferit. Nimeni nu merita fericire și stabilitate mai mult decât Anna.

Erica porni ventilatorul și se gândi cum să-și petreacă ziua. Moașa îi explicase că hormonul oxitocină, secretat în cantități tot mai mari pe măsură ce femeia se apropie de momentul nașterii, creează gravidei puternice instincte de cuib. Fapt care explică de ce în ultimele săptămâni Erica sortase, numerotase și catalogase într-un mod aproape maniacal toate lucrurile din casa lor, de parcă viața ei ar fi depins de asta. Era obsedată de ideea că totul trebuia să fie pregătit și ordonat înainte de venirea pe lume a bebelușului. Însă ajunsese la un stadiu în care nu prea mai avea ce organiza în casă. Dulapurile fuseseră aranjate, camera copilului era gata, iar sertarele cu argintărie fuseseră orânduite. Singurul loc unde trebuia să facă ordine era beciul, plin de vechituri. Zis și făcut. Se ridică pufăind și își puse hotărâtă sub braț ventilatorul de birou. Ar fi fost bine să se grăbească, înainte ca Patrik să afle ce făcea.

•

Luase o pauză de cinci minute pentru a ieși puțin și a mânca o înghețată de ciocolată, când Gösta își scoase capul pe una din ferestrele deschise și îl strigă.

— Patrik, ai un telefon. Cred că ar trebui să vezi ce e.

Patrik termină rapid înghețata Magnum și merse înăuntru. Ridică receptorul de pe biroul lui Gösta și fu puțin surprins să audă cine era. După o scurtă conversație, timp în care își luase niște notițe, închise telefonul.

— După cum ai auzit, cineva a spart geamurile casei lui Gabriel

Hult. Vrei să vii să aruncăm o privire? îi spuse el lui Gösta, care îl privise de pe scaunul de la biroul său.

Gösta păru surprins că Patrik îl rugase pe el și nu pe Martin, însă dădu afirmativ din cap.

Câteva minute mai târziu, ajungând pe aleea principală din fața garajului, nu se putură abține să scoată niște suspine de invidie. Conacul unde locuia Gabriel Hult era cu adevărat impresionant. Strălucea precum o perlă albă în mijlocul acelei vegetații, iar arinii înșiruiți de-a lungul aleii se aplecau solemn în vânt. Patrik socoti că Ephraim Hult trebuie să fi fost un predicator al naibii de bun pentru a i se fi oferit o asemenea bijuterie de reședință.

Chiar și scrâșnetul pietrișului de sub tălpi, în timp ce străbăteau aleea spre treptele principale, suna luxos. Era foarte curios să vadă interiorul casei.

Gabriel însuși deschise ușa. Atât Patrik, cât și Gösta își șterseră cu grijă tălpile pe preș, înainte de a pătrunde în foaier.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede. Soția mea este foarte tulburată din cauza întregului incident. Azi-noapte am fost plecat din oraș cu afaceri, așa că era singură acasă când s-a întâmplat.

În timp ce vorbea, îi conduse către o cameră mare, frumoasă, cu ferestre înalte ce lăsau să intre cât mai multă lumină cu putință. Pe o canapea albă stătea o femeie cu o expresie îngrijorată pe chip, care se ridică să-i întâmpine.

— Laine Hult. Vă sunt recunoscătoare că ați răspuns cu atâta promptitudine.

Luă din nou loc, iar Gabriel le făcu semn lui Patrik și lui Gösta să se așeze pe canapeaua de vizavi. Amândoi se simțiră ușor încurcați. Nu se puseseră la patru ace pentru a merge la serviciu, așa că și unul, și celălalt purtau pantaloni scurți. Măcar Patrik avea un tricou frumos, în vreme ce Gösta purta o cămașă veche cu mâneci scurte, dintr-un fel de material sintetic, cu model verde-mentă. Contrastul era cu atât mai mare cu cât Laine purta o rochie deschisă la culoare, dintr-o pânză în tonuri naturale, iar Gabriel era îmbrăcat în costum. Trebuie să-i fie cald, gândi Patrik, sperând că Gabriel nu era mereu nevoit să poarte asemenea haine în arșița verii. Însă era destul de greu să și-l imagineze în ceva mai puțin formal, și nici măcar nu părea a năduși în costumul său bleumarin închis. Dimpotrivă, subsuorile lui Patrik se umezeau doar la gândul de a purta genul respectiv de costumație în acel anotimp.

— Soțul dumneavoastră mi-a spus pe scurt la telefon ce s-a întâmplat, însă mi-ați putea da mai multe detalii?

Patrik îi zâmbi încurajator lui Laine în timp ce își scoase carnețelul și pixul. Așteptă.

— Ei bine, ieri mă aflam singură acasă. Gabriel e deseori plecat în

călătorii, deci am parte de destul de multe nopți solitare.

Patrik simți tristețea din vocea ei și se întrebă dacă și Gabriel o sesizase.

— Știu că e prostesc, continuă ea, însă mi-e tare frică de întuneric, așa că de regulă stau în cele două camere atunci când sunt singură, în dormitorul meu și în camera cu televizorul, aflată chiar alături.

Patrik observă că ea spusese dormitorul „meu" și asta îl duse imediat cu gândul la cât de deplorabil era când cuplurile căsătorite nici măcar nu mai dormeau în același pat. Asta nu avea să li se întâmple niciodată lui și Ericăi.

— Tocmai mă pregăteam să-l sun pe Gabriel când am văzut ceva mișcându-se afară. În clipa următoare, ceva a zburat printr-una din ferestrele de la capătul casei, către stânga, față de unde mă aflu acum. Am reușit să văd că era o piatră mare, înainte ca o alta să spargă geamul de alături. Apoi am auzit doar un sunet de pași care alergau și am zărit două umbre dispărând la marginea pădurii.

Patrik luă notițe folosind scurte cuvinte-cheie. Gösta nu spusese nimic de când sosiseră, cu excepția numelui său, atunci când i se făcuse cunoștință cu Gabriel și Laine. Patrik îl privi întrebător, pentru a vedea dacă dorea să clarifice vreun lucru referitor la incident, însă el stătea în tăcere, studiindu-și atent cuticulele. „E ca și cum aș fi adus după mine un opritor de ușă", gândi Patrik.

— Aveți vreo idee ce motiv ar fi avut cineva să facă așa ceva?

Răspunsul veni rapid din partea lui Gabriel, aproape ca și cum acesta ar fi dorit să evite ca Laine să poată spune ceva.

— Nu, nimic în afară de invidia veche de când lumea. Faptul că familia mea locuiește aici, în conac, a fost mereu un ghimpe în coastă și am avut parte de câteva atacuri la beție, de-a lungul anilor. Doar farse inocente. Și la fel s-ar fi încheiat și asta, dacă soția mea nu ar fi insistat să anunțe poliția.

Îi aruncă o privire urâtă lui Laine, care, pentru prima dată în timpul conversației, dădu dovadă de puțină energie și-l privi dușmănos, la rândul ei. Comportamentul sfidător al soțului său păru a aprinde în ea o scânteie mocnită. Vorbi pe un ton calm, privind țintă la Patrik:

— Cred că ar trebui să purtați o discuție cu Robert și Johan Hult, nepoții soțului meu, și să-i întrebați unde au fost ieri.

— Laine, chiar nu e nevoie!

— Tu nu erai aici, așa că nu știi cât de groaznic a fost să zboare pietre prin geam, la doar câțiva metri de mine. M-ar fi putut lovi. Și știi la fel de bine ca mine că idioții ăia doi au făcut-o.

Gabriel rosti printre dinții încleștați, cu mușchii fălcilor vizibil încordați.

— Laine, ne-am înțeles…

— *Tu* te-ai înțeles!

Îl ignoră și se întoarse către Patrik, susținută de propria ei dovadă neobișnuită de sfidare.

— După cum am spus, nu i-am văzut, însă aș fi putut jura că erau Johan și Robert. Mama lor, Solveig, a fost aici mai devreme și s-a purtat foarte dezagreabil. Amândoi băieții sunt de soi rău, după cum știți deja. Fără îndoială că ați mai avut de-a face cu ei în trecut.

Gesticulă înspre Patrik și Gösta, care nu putură face altceva decât să dea aprobator din cap. Firește că se mai confruntaseră cu rău famații frați Hult, ba chiar cu o frecvență alarmantă, încă de pe vremea când nu erau decât niște adolescenți plini de coșuri.

Laine îi mai aruncă lui Gabriel încă o privire nimicitoare, ca pentru a vedea dacă îndrăznea să o contrazică, însă el nu făcu decât să ridice resemnat din umeri. Era un gest care indica faptul că se spăla pe mâini de toată chestiunea.

— Ce a cauzat cearta cu mama lor? întrebă Patrik.

— Nu că una ca ea ar avea nevoie de cine știe ce scuză. Ne-a urât dintotdeauna, însă ce a făcut-o să-și piardă cumpătul ieri a fost vestea legată de cadavrele găsite în Prăpastia Craiului. Cu inteligența ei limitată, Solveig a făcut în așa fel încât să pară că soțul ei, Johannes, a fost acuzat pe nedrept, și a dat vina pentru asta pe Gabriel.

Cuprinsă de surescitare, vorbea pe un ton mai ridicat și gesticula, cu palmele în sus, spre soțul său, care, în acel moment, părea a fi cu gândul în cu totul altă parte.

— Am citit ziarele din perioada când au dispărut fetele, spuse Patrik. Am văzut că l-ați denunțat la poliție pe fratele dumneavoastră. Ne-ați putea spune câte ceva despre asta?

Gabriel tresări aproape imperceptibil, semn că întrebarea îl deranjase, însă vocea îi sună calm atunci când răspunse.

— S-a întâmplat acum mulți, mulți ani. Însă dacă mă întrebați dacă susțin în continuare că mi-am văzut fratele cu Siv Lantin, atunci răspunsul este da. Fusesem la spital în Uddevalla, în vizită la fiul meu, pe-atunci bolnav de leucemie, și veneam cu mașina spre casă. În sus, pe drumul spre Bräcke, am văzut mașina fratelui meu. Mi s-a părut un pic ciudat să conducă în miez de noapte, așa că m-am uitat mai atent. Atunci am văzut-o pe fată pe scaunul de lângă șofer, cu capul rezemat de umărul fratelui meu. Părea adormită.

— Cum ați știut că era Siv?

— N-am știut. Însă am recunoscut-o îndată ce i-am văzut poza în ziar. Vreau să subliniez faptul că niciodată nu am afirmat că fratele meu le-ar fi ucis pe acele fete, așa cum oamenii de-aici din oraș v-ar da de înțeles. Tot ce-am făcut a fost să raportez că l-am văzut cu fata numită Siv, fiindcă am considerat că asta era datoria mea de cetățean. Nu avea nimic de-a face cu vreun conflict dintre noi doi, ori cu vreo răzbunare, precum au susținut unii. Am spus poliției ce am văzut. Cât

despre ce însemna asta, am lăsat autoritățile să afle. Și evident că niciodată nu au găsit vreo dovadă împotriva lui Johannes, așadar cred că această discuție nu își are rostul.

— Însă ce credeți *dumneavoastră*? spuse Patrik, privindu-l curios pe Gabriel.

Îi era greu să înțeleagă cum cineva ar fi putut fi într-atât de conștiincios, încât să-și arate cu degetul propriul frate.

— Nu speculez; mă rezum la fapte.

— Însă vă cunoșteați bine fratele. Credeți că ar fi fost capabil de crimă?

— Fratele meu și cu mine nu aveam multe în comun. Uneori mă uimea faptul că împărțeam aceleași gene, într-atât de diferiți eram. Mă întrebați dacă îl consideram în stare să ia viața cuiva?

Gabriel își aruncă mâinile înainte.

— Chiar nu știu. Nu-mi cunoșteam îndeajuns de bine fratele ca să pot răspunde la această întrebare. Iar acum pare inutil, în orice caz, având în vedere ultimele evenimente, nu credeți?

Cu asta, consideră discuția încheiată și se ridică din fotoliu. Patrik și Gösta înțeleseră aluzia nu tocmai subtilă, îi mulțumiră pentru timpul acordat și plecară.

— Ce zici, să mergem să-i întrebăm pe băieți ce-au făcut azi-noapte?

Întrebarea fusese retorică, iar Patrik pornise deja spre casa lui Johan și a lui Robert, fără a mai aștepta răspunsul lui Gösta. Îl enervase lipsa de implicare a bătrânului în timpul anchetei. De ce-ar fi fost nevoie pentru a-l mai înviora puțin pe tipul ăsta învechit? Era adevărat că nu prea mai avea mult până la pensionare, însă până atunci, la naiba, era de serviciu și trebuia să-și facă treaba.

— Ei bine, care-i părerea ta cu privire la toate astea?

Iritarea din vocea lui Patrik era evidentă.

— Păi nu știu care alternativă e mai rea. Că avem un ucigaș care a omorât cel puțin trei fete în ultimii douăzeci de ani, și nicio idee cu privire la identitatea lui. Sau că într-adevăr a fost Johannes Hult cel care le-a torturat pe Siv și pe Mona, și că în momentul de față avem de-a face cu un ucigaș care-l copiază. Pentru a urmări prima pistă, ar trebui probabil să verificăm registrul închisorii. A fost cineva închis după dispariția lui Siv și a Monei, apoi eliberat înainte să fie ucisă turista germană? Asta ar explica pauza dintre crime.

Tonul lui Gösta era contemplativ, iar Patrik îl privi, uimit. Bătrânul nu era așa de pierdut în ceață precum crezuse.

— Asta ar fi destul de ușor de verificat. Nu avem prea mulți prizonieri în Suedia care să fi ispășit o sentință de douăzeci de ani. Vrei să verifici tu, când ajungem înapoi la secție?

Gösta dădu afirmativ din cap și rămase tăcut, privind pe fereastra laterală.

Drumul spre cabana forestieră devenea din ce în ce mai prost. În linie dreaptă, era doar o distanță scurtă între reședința lui Gabriel și a lui Laine și micuța cabană unde trăiau Solveig și fiii ei. Însă era o distanță considerabil mai lungă pe scara socială. Locul arăta ca o groapă de gunoi: trei mașini șubrede, aflate în diferite stadii de deteriorare, arătau de parcă ar fi fost azvârlite acolo, și existau multe vechituri de natură incertă. Era, în mod evident, o familie de strângători. Patrik își închipui că, dacă s-ar fi apucat să scotocească, ar fi putut găsi, de asemenea, o grămadă de bunuri furate, care dispăruseră în urma jafurilor petrecute la casele de vară din vecinătate, însă acum nu pentru asta se aflau acolo. Era o chestiune de priorități.

Robert veni spre ei din direcția unei barăci, unde meșterise la una din mașinile vechi. Era îmbrăcat într-o salopetă de blugi murdară și spălăcită. Mâinile îi erau mânjite de ulei, avea și pe față dâre și pete uleioase. Își șterse mâinile pe o cârpă și le ieși în întâmpinare.

— Ce dracu' mai vreți acum? De căutați ceva pe-aici, trebuie să-mi arătați hârtiile corespunzătoare înainte să puteți atinge ceva.

Tonul său îi era familiar lui Patrik. Și, pe bună dreptate, având în vedere că se întâlniseră cu multe ocazii de-a lungul anilor.

Patrik ridică mâinile, într-un gest de respingere.

— Stai liniștit. Nu căutăm nimic. Vrem doar să stăm un pic de vorbă.

Robert îi privi cu suspiciune, apoi încuviință din cap.

— Și vrem să vorbim și cu fratele tău. E aici?

Reticent, Robert dădu din nou din cap și strigă înspre casă:

— Johan, au venit polițaii. Vor să discute cu noi.

— Am putea să mergem înăuntru și să stăm jos?

Fără a aștepta un răspuns, Patrik se îndreptă spre ușă, cu Gösta urmându-l îndeaproape. Robert nu avu de ales și îi însoți. Nu se obosi să-și scoată salopeta de lucru sau să-și spele mâinile. Patrik știa, de la celelalte descinderi pe care le făcuseră aici, că n-avea niciun rost să încerci să păstrezi curățenia. Murdăria acoperea toate lucrurile din casă. Fără îndoială, cu mulți ani înainte, cabana fusese un loc foarte primitor, în ciuda dimensiunilor reduse, însă anii de neglijare își spuseseră cuvântul, iar acum locul era o zonă calamitată. Tapetul era de un maro deprimant, cu fâșii desprinse și cu o mulțime de pete. Pe lângă murdărie, totul părea a fi acoperit cu o pojghiță fină de grăsime.

Cei doi polițiști o salutară din cap pe Solveig, care stătea la masa șubredă din bucătărie, ocupată cu albumele ei foto. Părul închis la culoare îi atârna în șuvițe inerte, de-o parte și de alta a feței, iar când își dădea agitată bretonul din ochi, degetele îi luceau de grăsime. Patrik își șterse în mod inconștient mâinile de pantalonii săi scurți, apoi se așeză cu precauție chiar pe marginea unui scaun cu spătar

drept. Johan ieși dintr-o cămăruță vecină și stătu posac pe lavița din bucătărie, lângă fratele și mama lui. Cu ei așezați într-un șir, Patrik putu observa asemănările de familie. Frumusețea trecută a lui Solveig era păstrată precum un ecou pe chipurile fiilor săi. După câte auzise, Johannes fusese un flăcău chipeș, iar dacă fiii lui și-ar fi îndreptat spinările, ar fi arătat relativ decent. Însă aceștia aveau o nestatornicie care indica un temperament oarecum alunecos. „Prefăcut" era probabil cuvântul pe care-l căuta Patrik. Dacă înfățișarea cuiva putea fi prefăcută, atunci respectiva descriere i s-ar fi aplicat cu siguranță lui Robert. Patrik încă mai întrezărea speranțe pentru Johan. De fiecare dată când se întâlniseră oficial, băiatul mai tânăr se dovedise mereu a fi făcut dintr-un aluat mult mai moale decât al fratelui său. Uneori, Patrik putea simți la el o ambivalență în legătură cu făgașul pe care și-l alesese în viață, acela de a merge pe urmele lui Robert. Era mare păcat că Robert avea o asemenea influență asupra lui, altminteri Johan ar fi putut avea o viață complet diferită. Însă probabil că era prea târziu pentru asta.

— Ce dracu' vreți acum?

Johan puse aceeași întrebare arogantă ca și fratele său.

— Am vrea doar să aflăm ce ați făcut azi-noapte. I-ați vizitat pe unchiul și mătușa voastră și v-ați amuzat un pic, aruncând cu pietre?

Cei doi frați schimbară o privire complice, înainte să afișeze o mască de ignoranță completă.

— Nu, de ce-am face asta? Ieri am fost acasă toată seara, nu-i așa, mama?

Amândoi se întoarseră către Solveig, care încuviință, închisese albumul și stătea acum ascultând cu atenție discuția dintre fiii ei și polițiști.

— Da, amândoi au fost aici azi-noapte. Ne-am uitat împreună la televizor. Am petrecut o seară plăcută în familie.

Nici măcar nu se obosi să își ascundă sarcasmul.

— Johan și Robert nu au ieșit puțin? Să spunem, în jurul orei zece?

— Nu, n-au fost plecați nici măcar o clipă. Din câte-mi amintesc, nici măcar la closet nu s-au dus.

Același ton sarcastic, iar fiii nu se putură abține să rânjească batjocoritor.

— Deci cineva a spart aseară niște ferestre de la casa lor. Trebuie să-i fi speriat de moarte.

Rânjetul se transformă într-un hohot, făcându-l pe Patrik să se gândească la personajele de desene animate Beavis și Butthead.

— Nu, de fapt, chestia a speriat-o doar pe mătușa voastră. Gabriel a fost plecat din oraș ieri, așa că ea se afla singură în casă.

Dezamăgirea li se citi pe fețe. Speraseră probabil să-i sperie pe amândoi și nu luaseră în considerare faptul că Gabriel putea fi plecat

de acasă.

— Am auzit că le-ai făcut o mică vizită la conac ieri, Solveig. Și au fost făcute niște amenințări. Ai ceva de spus cu privire la asta?

Întrebarea venise din partea lui Gösta. Atât Patrik, cât și frații Hult, îl priviră uimiți.

Solveig râse grosolan.

— Așadar, au spus că i-am amenințat, da? Ei bine, n-am spus nimic din ce să nu merite. Gabriel l-a arătat cu degetul pe soțul meu, ca pe un criminal. El i-a luat viața soțului meu, ca și cum ar fi legat el însuși lațul.

Pe chipul lui Robert, un mușchi se contractă la pomenirea felului în care murise tatăl său. Patrik își aminti deodată ce citise: că Robert fusese acela care îl găsise spânzurat pe tatăl său.

Solveig își continuă tirada.

— Gabriel l-a urât dintotdeauna pe Johannes. A fost invidios pe el încă de pe vremea când erau mici. Johannes era tot ce nu putea fi el, iar Gabriel o știa. Ephraim l-a favorizat mereu pe Johannes, și într-un fel, îl înțeleg. Ei bine, niciodată nu ar trebui să preferi un copil în defavoarea celuilalt, spuse ea dând din cap către băieții așezați alături, pe laviță. Însă Gabriel era o persoană rece, în vreme ce Johannes era plin de viață. Ar trebui să știu: am fost logodită întâi cu unul, apoi cu celălalt. Era imposibil să-l faci pe Gabriel să se entuziasmeze în legătură cu ceva. Era mereu exasperant de corect. Spunea că trebuie să așteptăm până când vom fi căsătoriți. Mă scotea din minți. Apoi și-a făcut apariția fratele lui și a început să dea târcoale prin zonă, iar asta a fost ceva complet diferit. Mâinile acelea ale lui puteau fi peste tot asupra ta, într-o clipită. Cu o singură privire, mă făcea să ard de dorință.

Rânji și se uită în gol, ca și cum și-ar fi retrăit nopțile fierbinți ale tinereții.

— La naiba, ține-ți gura, mamă!

Pe fețele fiilor ei se citea dezgustul. Evident că doreau să fie scutiți de detaliile trecutului amoros al mamei lor. Patrik își închipui o Solveig goală, trupul unsuros zvârcolindu-se cu pasiune, și fu nevoit să clipească pentru a scăpa de imagine.

— Așa că îndată ce-am auzit de fata ucisă și, de asemenea, că le-au găsit pe Siv și pe Mona, m-am dus acolo să le spun ce am pe suflet. Din pură invidie și răutate, Gabriel l-a distrus pe Johannes. Și ne-a distrus și nouă viețile, a mea și a băieților, însă acum adevărul a ieșit la iveală pentru toată lumea. Acum le va fi rușine și își vor da seama că i-au dat crezare unui mincinos. Și sper ca Gabriel să ardă în flăcările iadului pentru păcatele lui.

Începuse să se ambaleze, devenind la fel de furioasă ca și cu o zi înainte. Johan îi atinse brațul, cu un gest liniștitor și dojenitor

totodată.

— Ei bine, indiferent de motiv, nu te poți apuca să amenințiți oamenii. Și nici n-ar trebui să arunci cu pietre în ferestrele lor!

Patrik arătă cu degetul spre Robert și Johan. Nu crezuse nicio clipă povestea mamei lor, cum că ar fi fost acasă, în fața televizorului. Erau conștienți că el știa, iar acum îi avertiza că urma să fie cu ochii pe ei. Drept răspuns, băieții doar bombăniră.

Dar Solveig păru a ignora avertizarea. Obrajii îi erau încă roșii de mânie.

— La drept vorbind, Gabriel nu e singurul căruia ar trebui să-i fie rușine. Când vom primi scuze din partea poliției? Cum ați umblat voi prin Västergården și ați întors totul cu susul în jos! Și l-ați luat pe Johannes cu mașina poliției, pentru interogatoriu. Într-un fel, și voi i-ați semnat condamnarea la moarte. N-ar fi timpul să-mi cereți iertare?

Pentru a doua oară, Gösta interveni.

— Până nu vom afla cu exactitate ce li s-a întâmplat acelor trei fete, nu vom cere iertare pentru nimic. Și până când vom da de capăt întregii chestiuni, vreau să te porți ca un om de treabă, Solveig.

Hotărârea din glasul lui Gösta suna oarecum neobișnuit.

Când erau din nou în mașină, Patrik întrebă surprins:

— Tu și Solveig vă cunoașteți?

Gösta mormăi.

— Depinde ce înțelegi prin „cunoașteți”. E de-aceeași vârstă cu fratele meu cel mic și a fost pe la noi pe-acasă de nenumărate ori pe vremea când eram băieți. Până când a ajuns la vârsta adolescenței, i se dusese vestea peste tot. Era cea mai frumoasă fată din ținut, trebuie să te anunț, deși e greu de crezut, la cum arată acum. Mda, mare păcat. Când te gândești că lucrurile au luat o întorsătură atât de urâtă pentru ea și pentru băieți.

Dădu din cap, cu părere de rău.

— Și nici măcar nu pot spune că are dreptate, că Johannes a murit nevinovat. Chiar nu prea știm nimic!

Exasperat, se lovi cu pumnul în coapsă. Patrik își zise că era ca și cum ar fi văzut un urs trezindu-se dintr-o lungă hibernare.

— Verifici închisorile după ce ne întoarcem?

— Da, da, ți-am zis deja! Nu sunt atât de bătrân încât să nu mai înțeleg un ordin din prima, iată-mă acum, ascultând de-un mucos căruia abia ce i s-a uscat cașul la gură…

Gösta se uită mohorât în gol, dincolo de parbriz.

Încă mai aveau cale lungă de parcurs, se gândi Patrik, obosit.

•

Până sâmbătă, Erica își dădu seama că abia aștepta să-l aibă din nou acasă pe Patrik. Acesta promisese să-și ia liber la sfârșit de săptămână, iar acum ieșeau în larg, înspre recifuri, cu barca lor din lemn. Fuseseră

norocoși să găsească o barcă aproape la fel ca *snipa* pe care o avusese tatăl Ericăi, Tore. Era singurul gen de barcă pe care ea și-ar fi putut imagina să-l aibă. Niciodată nu fusese prea interesată de sporturile nautice, în ciuda câtorva ieșiri la orele de navigație, iar o barcă motorizată, din fibră de sticlă, mergea într-adevăr mai repede, însă cine se grăbea?

Pentru ea, sunetul făcut de motorul *snipei* reprezenta sunetul copilăriei sale. Când era mică, dormise deseori pe dușumeaua călduță de lemn, cu pulsația liniștitoare a motorului șoptindu-i în urechi. De obicei, prefera să urce și să stea pe prora ridicată dinaintea parbrizului, însă nu îndrăznea să o facă așa cum era acum, nu tocmai mlădioasă. În schimb, se așeză pe una din banchetele aflate în spatele panourilor de protecție. Patrik stătea la cârmă, cu vântul bătându-i prin păr și cu un zâmbet pe chip. Porniseră devreme pentru a ajunge acolo înaintea turiștilor, iar aerul era proaspăt și curat. Stropi fini udau barca din când în când, și Erica putea simți gustul de sare din aerul inhalat. Era greu de imaginat că purta înăuntrul său o ființă care, în vreo câțiva ani, avea să stea la pupă alături de Patrik, purtând o vestă de salvare largă, de culoare portocalie, cu un guler mare, așa cum făcuse și ea de atâtea ori, alături de tatăl său.

Erica simți că încep să o usture ochii la gândul că tatăl ei nu avea să-și cunoască vreodată nepotul. Și nici mama ei, dar, din moment ce acesteia nu îi păsase cu adevărat de Erica sau de Anna, părea greu de crezut că un nepot i-ar fi trezit mai multe sentimente. Mai ales că mama ei se purtase mereu nefiresc de ceremonios atunci când îi întâlnea pe copiii Annei. Le dădea o îmbrățișare stingheră atunci când circumstanțele și compania păreau să o ceară. Erica fu din nou cuprinsă de amărăciune, însă înghiți în sec pentru a și-o înăbuși. În clipele sale mai întunecate se temea că perioada maternității se va dovedi la fel de împovărătoare pentru ea precum fusese pentru Elsy – că dintr-odată avea să se transforme în glaciala și inabordabila sa mamă. Partea rațională a minții sale îi spunea că era ridicol să aibă asemenea gânduri, însă frica nu era rațională și, cu toate acestea, era prezentă. Pe de altă parte, Anna era o mamă afectuoasă și iubitoare pentru Emma și Adrian, așa că de ce n-ar fi fost și Erica la fel? În felul acesta, încerca să se liniștească singură. Măcar alesese tatăl potrivit pentru copil, gândi în timp ce se uită spre Patrik. Calmul său imperturbabil și încrederea ce i-o inspira compensau propria ei neliniște, într-un mod în care nimeni nu mai reușise până atunci să o facă. Avea să fie un tată extraordinar.

Traseră la mal într-un golfuleț adăpostit și își întinseră prosoapele pe stânca goală și netedă. Asta îi lipsise pe vremea când trăia în Stockholm. Arhipelagul de-acolo era atât de diferit, cu toate pădurile și lăstărișurile lui. Cumva, acesta păruse mereu sălbatic și izolat. O

grădină inundată, după cum îl numeau disprețuitor locuitorii coastei de vest. Insulele erau atât de pure, în simplitatea lor dezarmantă. Granitul în tonuri roz și gri reflecta apa cristalină pe fundalul frumuseții sfâșietoare a unui cer lipsit de nori. Micile flori ce creșteau în crăpăturile din stâncă reprezentau singura formă de vegetație, iar frumusețea lor putea fi pe deplin apreciată în acest cadru pustiu. Erica închise ochii și se simți lunecând într-un somn plăcut, pe fundalul apei clipocind și al bărcii lovindu-se încetișor de locul ancorării.

Când Patrik o trezi cu blândețe, ea nu prea știu la început unde se află. Lumina bruscă a soarelui o orbi pentru câteva clipe atunci când deschise ochii, iar Patrik nu era decât o umbră întunecată ce se deslușea deasupra ei. Odată dezmeticită, își dădu seama că dormise timp de aproape două ore. Acum era avidă să mănânce gustarea pe care o aduseseră cu ei.

Turnară cafea din termos în două căni mari și mâncară chifle cu scorțișoară. Nicăieri nu era mai bună mâncarea decât undeva departe, pe-o insulă, iar ei o savurară din plin. Însă Erica nu se putu abține să aducă din nou în discuție subiectul interzis.

— Apropo, cum vă mai merge?

— Așa și-așa. Un pas înainte, doi înapoi.

Răspunsul lui Patrik fu concis. Era limpede că nu dorea ca urâtul ce se strecura adeseori în meseria lui să umbrească acea pace inundată de soare.

Însă curiozitatea Ericăi era prea mare și nu se putu abține să încerce să afle mai mult.

— Ți-au fost de vreun folos articolele pe care le-am găsit? Crezi că totul se leagă de familia Hult? Sau doar a avut Johannes ghinionul de a fi târât în asta?

Patrik oftă, ținând ceașca de cafea în mâini.

— Măcar de-aș ști. Toată familia Hult pare un cuib nenorocit de viespi și chiar aș prefera să nu mă amestec în treburile lor. Însă e ceva care nu pare tocmai în regulă. Nu știu dacă are sau nu de-a face cu crimele. Poate gândul că poliția se poate să fi contribuit la sinuciderea unei persoane nevinovate mă face să sper că a existat un temei pentru suspiciunile noastre. În definitiv, mărturia lui Gabriel a fost singurul indiciu concret pe care-l avea poliția la data dispariției fetelor. Însă nu ne putem concentra exclusiv asupra lui; trebuie să întreprindem o cercetare mai amplă.

Tăcu pentru câteva clipe, apoi continuă.

— Chiar aș prefera să nu vorbesc despre asta. Momentan simt că trebuie să mă deconectez de tot ce e legat de crimă și să mă gândesc la altceva.

Ea încuviință.

— Promit să nu mai pun alte întrebări. Mai vrei o chiflă?

El nu refuză, iar după câteva ore de citit și bronzat pe insulă, hotărâră că era timpul să meargă acasă pentru a se pregăti de sosirea oaspeților. Deciseră în ultima clipă să îi invite, de asemenea, pe tatăl lui Patrik și pe soția sa, așa că pe lângă copii, mai erau opt adulți pe care grătarul trebuia să-i hrănească.

•

Gabriel devenea mereu neliniștit în preajma sfârșitului de săptămână, când se presupunea că avea să se relaxeze și să nu muncească. Problema era că nu știa ce să facă atunci când nu lucra. Munca era viața lui. Nu avea vreo ocupație preferată în timpul liber și nici dorința de a-și petrece vremea cu soția sa, iar copiii deja se mutaseră de-acolo, cu toate că situația Lindei era discutabilă. Consecința era că de obicei se încuia în birou, unde stătea cu nasul în registrele contabile. Cifrele reprezentau singurul lucru din viață pe care-l înțelegea. Spre deosebire de oameni, cu emoțiile și iraționalitatea lor supărătoare, cifrele se supuneau unor reguli stricte. Putea mereu să se bazeze pe ele. Se simțea liniștit în lumea lor. Îi era ușor să înțeleagă de unde i se trăgea această sete de disciplină și claritate. O punea pe seama copilăriei sale haotice, însă nu era ceva asupra căruia stăruise vreodată. Nevoia de ordine îi fusese folositoare; așadar, originea ei avea o însemnătate redusă ori inexistentă.

Timpul petrecut pe drumuri alături de Predicator era ceva la care se străduia să nu se gândească. Însă atunci când își amintea de copilărie, imaginea tatălui său, în chip de Predicator, se ivea mereu pe neașteptate. O siluetă fără chip, care inspira groază și care le umplea zilele cu oameni isterici, zbierând, sporovăind. Bărbați și femei care încercau să-i înșface pe el și pe Johannes. Care îi înhățau cu mâini ca niște gheare, silindu-i să le aline orice suferințe fizice ori mentale i-ar fi chinuit. Care credeau că el și fratele său dețineau răspunsul la rugile lor. O cale directă către Dumnezeu.

Johannes iubise anii aceia. Savurase succesul și îi făcuse plăcere să se afle în centrul atenției. Uneori, Gabriel îl surprinsese în timp ce își privea fascinat mâinile noaptea, atunci când se duceau la culcare, ca și cum ar fi încercat să vadă sursa tuturor acelor miracole nemaiîntâlnite.

În vreme ce Gabriel a trăit un sentiment uriaș de recunoștință odată cu dispariția harului, Johannes a rămas neconsolat. Nu a putut face față ideii că acum era doar un băiat obișnuit, lipsit de vreun talent special; era precum toți ceilalți. A jelit și l-a implorat pe Predicator să-l ajute în a-și recăpăta vocația. Însă acea viață luase sfârșit, glăsuise tatăl lor cu asprime, iar alta avea să înceapă. Necunoscute erau căile Domnului.

Atunci când se mutară în conacul de la marginea orășelului Fjällbacka, Predicatorul deveni Ephraim, și nu Tata, în ochii lui

Gabriel, iar el iubi încă din prima clipă această nouă viață. Nu pentru că devenise mai apropiat de tatăl său – Johannes fusese dintotdeauna preferatul lui, ceea ce și continua să fie – ci pentru că își găsise, într-un final, un cămin. Un loc unde să poată sta, un cadru în jurul căruia să își ordoneze viața, cu bătăi ale ceasului pe care să le urmeze și cu ore pe care să le respecte. O școală pe care să o frecventeze. Iubea, de asemenea, ferma și visa ca într-o zi să fie capabil să o conducă după cum dorea. Știa că ar fi un administrator mai bun decât Ephraim și Johannes la un loc, iar serile se ruga ca tatăl lui să nu facă greșeala de a-i permite fiului preferat să preia ferma, atunci când cei doi vor crește mari. Pentru el nu conta dacă Johannes avea să primească toată dragostea și atenția, atât timp cât el, Gabriel, avea să capete ferma.

Iar asta se și întâmplă. Însă nu în felul în care își închipuise el. În lumea sa imaginară, Johannes fusese de asemenea acolo, dintotdeauna. Abia la moartea acestuia, Gabriel înțelese de ce avea nevoie de fratele lui nepăsător; avea nevoie să își facă griji pentru el și avea nevoie să se înfurie pe el. Și cu toate acestea, Gabriel nici că s-ar fi putut comporta într-un chip mai diferit.

O rugase pe Laine să păstreze tăcerea cu privire la faptul că îi bănuiau pe Johan și Robert de a fi aruncat cu pietre în geamuri. Asta îl surprinse. Începuse oare să își piardă simțul pentru lege și ordine, sau îl încercau, în subconștient, sentimente de vinovăție legate de soarta familiei? Nu știa, dar ulterior fu recunoscător că Laine alesese să-l sfideze și să le spună polițiștilor totul. Însă și acest lucru îl uimise. Își vedea soția mai degrabă ca pe o marionetă stridentă, dezarticulată, care dădea mereu aprobator din cap, decât ca pe o ființă umană cu voință proprie. Îl șocară sarcasmul din tonul ei și împotrivirea pe care i-o văzuse în priviri. Îl îngrijorară puternic. Având în vedere tot ce se întâmplase în ultima săptămână, simți că întreg echilibrul lumii sale se clătina. Pentru un om care detesta schimbarea, asta reprezenta o perspectivă înfricoșătoare. Gabriel se retrase și mai adânc în lumea cifrelor.

•

Primii invitați sosiră la timp. Tatăl lui Patrik, Lars, și soția sa, Bittan, veniră la ora patru fix, aducând gazdelor flori și o sticlă de vin. Tatăl lui Patrik era un bărbat înalt, bine făcut, cu pântecele mare. Soția sa din ultimii douăzeci de ani era minionă și rotundă precum o mingiuță. Însă îi stătea bine, iar ridurile de expresie din jurul ochilor indicau o înclinație permanentă spre râs. Erica știa că, din multe puncte de vedere, lui Patrik îi era mai ușor să se înțeleagă cu Bittan decât cu propria lui mamă, Cristina, care era o persoană mult mai aspră și mai exigentă. Divorțul fusese greu, fiecare luptase cu înverșunare pentru partea sa, dar cu timpul se stabilise un acord de pace între Lars și Cristina, deși ei doi nu aveau să fie vreodată

prieteni. Uneori, însă, la anumite evenimente sociale, păreau să se înțeleagă. Cu toate acestea, tot era mai simplu să îi invite separat. Cum Cristina se afla în acel moment la Göteborg, în vizită la sora mai mică a lui Patrik, nu aveau de ce să-și facă griji pentru că îi invitaseră la grătar doar pe Lars și Bittan.

Cincisprezece minute mai târziu, își făcură apariția Dan și Maria. Abia ce luară loc în grădină și îi salutară politicos pe Lars și Bittan, când Erica o auzi pe nepoata sa, Emma, strigând de pe panta care ducea spre casă. Merse în întâmpinarea lor, iar după ce-i îmbrățișă pe copii, îi fu prezentat noul bărbat din viața Annei.

— Bună, ce plăcere să te cunosc în sfârșit!

Întinse mâna ca să-l salute pe Gustav af Klint. Prima impresie îi confirmă presimțirile. Arăta exact ca toți junii din clasa superioară din Östermalm, care-și petreceau timpul prin cluburile din Stureplan, în Stockholm. Păr negru, pieptănat pe spate. Cămașă și pantaloni într-o combinație ce se voia obișnuită, însă Erica avea o oarecare idee despre prețul lor, precum și obligatoriul pulover înfășurat peste umeri. Fu nevoită să-și amintească să nu-l judece în avans. Abia dacă omul deschisese gura, că ea își și vărsa năduful asupra lui. Pentru o clipă, se întrebă cu neliniște dacă nu cumva pura invidie o făcea să se zbârlească de fiecare dată când avea de-a face cu o persoană născută într-o familie cu dare de mână. Speră să nu fie așa.

— Ce face puiul mătușii? Ești drăguț cu mămica ta?

Arma își lipi urechea de burtica Ericăi, ascultând un răspuns la întrebarea ei. Apoi râse și îi dădu surorii sale o îmbrățișare puternică. După ce primi și Patrik una, fură conduși spre ceilalți oaspeți și se făcură prezentările. Copiilor li se dădu drumul în grădină, în vreme ce adulții beau vin – sau cola, în cazul Ericăi –, iar carnea era pusă pe grătar. Ca de obicei, în vreme ce femeile stăteau de vorbă, masculii se adunaseră în jurul grătarului, simțindu-se niște adevărați lei-paralei. Erica nu înțelesese niciodată treaba cu bărbații și grătarul. Bărbați care, în mod normal, susțineau că habar n-au să gătească o halcă de carne într-o tigaie, se considerau experți când era vorba să pregătească la perfecție carnea pe un grătar în aer liber. Aprovizionarea cu felurile secundare de mâncare le putea fi încredințată femeilor, care funcționau, de asemenea, drept excelente furnizoare de bere.

— Dumnezeule, ce loc grozav aveți aici!

Maria trecuse deja la al doilea pahar de vin, în vreme ce restul lumii abia dacă începuse a sorbi din primul.

— Mulțumim. Da, și nouă ne place.

Ericăi îi venea greu să afișeze câtuși de puțină afecțiune față de prietena lui Dan. Nu putea înțelege ce vedea acesta la ea, mai ales prin comparație cu fosta lui soție, Pernilla. Socoti că era încă unul din

acele mistere ale bărbaților, pe care femeile nu le puteau pricepe. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că nu o alesese pe Maria datorită abilităților ei conversaționale. Cu toate astea, se părea că Maria îi trezise instincte materne lui Bittan, care îi acorda o atenție sporită. Acest lucru le permise Annei și Ericăi să stea de vorbă.

— E așa chipeș, spuse Anna, privindu-l admirativ pe Gustav. Gândește-te, un tip ca el să fie interesat de mine!

Erica o privi pe frumoasa ei soră mai mică și se întrebă cum se putea ca o persoană precum Anna să-și piardă complet încrederea în sine. Cândva, fusese un spirit puternic, independent, liber, însă anii alături de Lucas și abuzul acestuia îi frânseseră avântul. Erica fu nevoită să-și înăbușe dorința de a o scutura bine. Îi privi pe Emma și pe Adrian alergând plini de energie în jurul lor și se întrebă cum de sora ei nu putea fi mândră atunci când vedea ce copii minunați crescuse. În ciuda perioadelor mai puțin fericite prin care trecuseră, aceștia erau fericiți și puternici, și își iubeau familia și prietenii. Iar totul i se datora numai Annei.

— N-am prea avut încă ocazia să vorbesc cu el, spuse Erica, însă pare de treabă. Va trebui să revin cu o evaluare mai detaliată după ce îl voi cunoaște mai bine. Se pare însă că lucrurile au mers bine când ați stat închiși împreună pe bărcuța aceea cu pânze. A fost un semn bun, îmi închipui.

Zâmbetul ei păru rigid și fals.

— N-aș numi-o chiar bărcuță, spuse Anna râzând. A împrumutat un Najad 400 de la un prieten. Era loc destul pentru o ceată întreagă.

Discuția le fu întreruptă de sosirea grătarelor, iar jumătatea masculină a grupului li se alătură, încântată de a fi îndeplinit echivalentul modern al măcelăririi unui tigru preistoric.

— Și despre ce sporovăiți voi aici, fetelor?

Dan o cuprinse cu un braț pe Maria, care se gudură pe lângă el. Guduratul se transformă într-o adevărată îmbrățișare. Deși trecuseră ani buni de când ea și Dan fuseseră împreună, Erica nu era deosebit de încântată să-i vadă pe cei doi uniți într-un sărut. Și Gustav îi privi cu dezaprobare, însă Erica nu putu să nu observe, cu coada ochiului, cum acesta avusese grijă să se holbeze la decolteul adânc al Mariei.

— Lars, nu-ți turna așa de mult sos pe friptură! Știi că trebuie să fii atent la greutate, din cauza inimii.

— Ce vrei să spui? Sunt puternic precum un bivol! Totul e mușchi curat, anunță zgomotos tatăl lui Patrik, lovindu-și pântecele. Iar Erica a zis că a pus ulei de măsline în sos, deci îmi face bine. Uleiul de măsline e bun pentru inimă. Oricine îți va spune asta.

Erica își reprimă dorința de a sublinia că respectiva cantitate pe care și-o turnase peste friptură nu putea fi considerată o porție recomandată. Avuseseră aceeași discuție de nenumărate ori, iar Lars

era expert în a asculta doar sfaturile nutriționale care îi conveneau. Mâncarea reprezenta marea pasiune a vieții sale și lua drept afronturi personale toate încercările de a i se restrânge obiceiurile alimentare. Bittan se resemnase de mult cu felul său de-a fi, însă tot mai încerca, din când în când, să-i ofere mici sfaturi. Toate încercările de a-l pune la dietă eșuaseră, fiindcă lua pe furiș mâncare ori de câte ori ea se întorcea cu spatele. Apoi făcea ochii mari de uimire că nu pierduse în greutate, cu toate că nu mâncase mai mult decât un iepure obișnuit, așa cum spunea.

— Îl cunoști pe E-Type?

Maria încetase cu foratul în adâncurile gurii lui Dan și îl privea acum fascinată pe Gustav.

— Vreau să spun, își petrece timpul cu Prințesa și amicii ei, iar Dan a zis că știi familia regală, deci m-am gândit că poate îl cunoști. E grozav!

Gustav păru cu desăvârșire uimit de faptul că cineva ar fi putut crede că era mai grozav să-l cunoască pe E-Type decât pe Rege, dar răspunse precaut la întrebarea Mariei.

— Sunt un pic mai mare decât Prințesa încoronată, însă fratele meu mai mic îi cunoaște pe ea și pe Martin Eriksson.

Maria păru confuză.

— Cine e Martin Eriksson?

Gustav oftă adânc și, după o scurtă pauză, spuse fără prea multă tragere de inimă:

— E-Type.

— Ah, am înțeles. Grozav.

Râse și păru foarte impresionată.

„Dumnezeule mare, gândi Erica, o avea măcar douăzeci și unu de ani, cum pretinde Dan?" Ea i-ar fi dat mai degrabă șaptesprezece. Însă era drăguță, până și Erica trebuia să recunoască asta. Aruncă o privire în jos, înspre pieptul său greu, care-i confirma că zilele când sfârcurile îi erau îndreptate în sus erau de mult apuse.

Probabil că nu fusese cea mai reușită petrecere pe care o dăduseră. Erica și Patrik făcuseră tot posibilul să anime conversația, însă ai fi zis că Dan și Gustav erau de pe planete diferite, iar Maria băuse mult prea mult vin, într-un timp mult prea scurt. Fusese nevoită să verse în baie. Singurul care se simțea bine era Lars, ciugulind încet resturile de pe platou și nesocotind privirile nimicitoare ale lui Bittan.

Toată lumea plecă până la ora opt, iar Patrik și Erica rămaseră singuri cu vasele murdare.

Hotărâră să le ignore pentru o vreme și se așezară, cu paharele în mână.

— Of, cât mi-aș dori un pahar cu vin în momentul ăsta!

Erica privi mohorâtă paharul său de cola.

— Ei bine, după cina asta, pot înțelege de ce ai avea nevoie de-un pahar. Iisuse Hristoase, cum de-am putut aduna laolaltă o asemenea ceată pestriță? Și ce naiba a fost în mintea noastră?

Râse și dădu din cap.

— „Îl cunoști pe E-Type?"

Patrik vorbi ascuțit pentru a o imita pe Maria, iar Erica nu se putu abține din chicotit.

— „Dumnezeule, e grozav!"

El continuă în falset, iar chicotul Ericăi se transformă într-un râset nestăpânit.

— „Mămica mea spune că nu contează dacă ești un pic toantă, atâta vreme cât ești drăgălaaașă!"

Acum Patrik își înclină șarmant capul, iar Erica râse și mai tare, ținându-se de burtă și simțind că se sufocă.

— Oprește-te, nu mai rezist. Nu ai zis *că eu* trebuie să fiu drăguță?

— Bine, în regulă, știu. Doar că mi-e așa greu să mă abțin.

Patrik deveni serios.

— Erica, tu ce părere ai despre Gustav? Nu pare tocmai cea mai afectuoasă persoană din lume. Chiar crezi că este potrivit pentru Anna?

Râsul îi pieri brusc și Erica se încruntă.

— Nu, de fapt sunt îngrijorată. Oricine ar fi mai bun decât unul care își bate soția, aș zice eu, dar aș fi…

Ezită, căutând cuvântul potrivit.

— Aș fi dorit ceva mai bun pentru Anna. Ai văzut ce urât se uita când copiii făceau zgomot și se zbenguiau? Pun pariu că e genul care consideră că odraslele trebuie să se vadă și nu să se audă. Iar asta nu i se potrivește deloc Annei. Ea are nevoie de cineva drăguț, tandru și iubitor. Cineva care să o facă să se simtă bine. Indiferent ce-ar spune acum, eu văd că nu se simte bine. Însă nu crede că ar merita mai mult.

Priviră cum soarele apunea în mare, ca o minge roșie de foc, dar de data aceea, frumusețea serii era umbrită de grijile pe care Erica și le făcea pentru sora ei. Uneori simțea o responsabilitate atât de mare, încât abia dacă mai putea respira. Dacă o apăsa o asemenea răspundere față de sora sa, atunci cum avea să facă față îndatoririlor legate de mica viață dinăuntrul ei?

Își rezemă capul pe umărul lui Patrik și lăsă amurgul să-i învăluie.

•

Ziua de luni începu cu vești bune. Annika se întorsese din vacanță. Bronzată și sănătoasă, relaxată după amor și vin din abundență, stătea acum la biroul de la recepție, radiind spre Patrik atunci când acesta intră, târându-și picioarele. În mod normal, ura diminețile de luni, însă apariția Annikăi făcu dintr-odată ca ziua să pară mai luminoasă. Într-un fel, ea era centrul în jurul căruia gravita restul secției. Ea

organiza, ocăra, mustra și ridica în slăvi, după cum era cazul. Indiferent de problemă, puteau mereu conta pe-o vorbă înțeleaptă și încurajatoare din partea ei. Până și Mellberg începuse să aibă un oarecare respect pentru ea. Nu mai îndrăznea să-i aplice ciupituri clandestine și priviri lacome, ce fuseseră mult prea dese în perioada de început.

Patrik venise abia de-o oră, când Annika îi bătu în ușă, cu o mină serioasă.

— Patrik, am aici un cuplu care vrea să raporteze dispariția fiicei lor.

Se priviră, pe deplin conștienți de gândurile ce le treceau amândurora prin minte.

Annika pofti înăuntru cuplul îngrijorat care, cu umerii plecați, luă loc în fața biroului lui Patrik. Se prezentară drept Bo și Kerstin Möller.

— Fiica noastră nu s-a întors acasă azi-noapte.

Tatăl fu cel care vorbi. Era un bărbat scund și îndesat, cam la patruzeci de ani. În timp ce vorbea, se tot juca nervos cu pantalonii săi scurți, cu model țipător, și privea fix suprafața biroului. Realitatea faptului că se aflau în secția de poliție, raportând dispariția fiicei lor, le declanșă sentimentul de panică. Vocea i se frânse, așa că vorbi mai departe soția lui, și ea scundă și dolofană.

— Stăm la campingul din Grebbestad. Jenny plănuia să meargă în Fjällbacka în jurul orei șapte, cu niște tineri pe care-i cunoscuse. Cred că se duceau prin cluburi, însă a promis să se întoarcă până-n ora unu. Stabiliseră să vină înapoi cu mașina și aveau de gând să ia autobuzul până în oraș.

Vocea ei deveni răgușită și fu nevoită să facă o pauză înainte de a continua.

— Văzând că nu se întoarce, am început să ne facem griji. Am trecut pe la cortul uneia dintre fetele cu care trebuia să fie și i-am trezit și pe ea, și pe părinții ei. Ne-a spus că Jenny nu a apărut la stația de autobuz unde stabiliseră să se întâlnească. S-au gândit că se hotărâse să nu mai vină. Atunci ne-am dat seama că s-a petrecut ceva grav. Jenny nu ne-ar face niciodată așa ceva. Este unicul nostru copil și întotdeauna ne anunță dacă întârzie. Ce i s-o fi putut întâmpla? Am auzit despre fata pe care au găsit-o în Prăpastia Craiului. Credeți că…

Aici vocea i se stinse și femeia începu să plângă în hohote, pradă disperării. Soțul o cuprinse cu brațele, însă și ochii lui fură năpădiți de lacrimi.

Patrik era agitat. Foarte agitat. Însă încercă să nu o arate.

— Nu cred că există vreun motiv ca să tragem asemenea concluzii în momentul de față.

„Dumnezeule, cât de corect poate să sune ceea ce spun”, gândi Patrik, însă mereu îi era greu să facă față unor astfel de situații. Din

compasiune, neliniștea resimțită de acei oameni îi cauză un nod în gât, însă nu își putea îngădui să-și arate slăbiciunea. Trebuia să dea dovadă de o corectitudine aproape birocratică.

— Să începem cu niște întrebări despre fiica dumneavoastră. Spuneți că numele ei e Jenny. Câți ani are?

— Șaptesprezece, aproape optsprezece.

Kerstin plângea în continuare, cu chipul îngropat în pieptul soțului său, așa că Bo fu cel nevoit să-i ofere lui Patrik detaliile necesare. Drept răspuns la întrebarea dacă aveau o fotografie recentă a fetei, mama lui Jenny își șterse ochii cu un șervețel și scoase din poșetă o poză color, de la școală.

Patrik luă fotografia și o studie. Era fata de șaptesprezece ani tipică, machiată un pic cam mult și cu o privire ușor sfidătoare. Le zâmbi părinților și încercă să dea dovadă de un aer încrezător.

— Drăguță fată. Sunt sigur că sunteți foarte mândri de ea.

Amândoi dădură din cap cu zel, iar Kerstin reuși chiar să zâmbească puțin.

— E o fată bună. Cu toate că adolescenții au toanele lor. Anul ăsta nu a vrut să vină cu noi într-o excursie cu cortul, deși am făcut asta în fiecare vară, de când era ea mică, însă am insistat mult. I-am spus că probabil e ultima vară în care să putem face împreună ceva și a cedat.

Auzind ceea ce tocmai spusese în legătură cu ultima vară, Kerstin izbucni în plâns, iar Bo îi mângâie părul.

— Sper că veți trata cazul cu toată seriozitatea, spuse bărbatul. Am auzit că e nevoie să treacă douăzeci și patru de ore înainte de începerea unei căutări, însă credeți-ne când vă spunem că trebuie să se fi petrecut ceva. Altfel ne-ar fi sunat. Nu e genul de fată care să-și ia tălpășița, lăsându-ne să stăm și să ne facem griji.

Încă o dată, Patrik încercă să pară cât se putea de calm, însă gândurile i se învârteau frenetic. Îi veni în minte imaginea trupului gol al Tanjei, în Prăpastia Craiului și clipi ca s-o alunge.

— Nu vom aștepta douăzeci și patru de ore, asta e doar în filmele americane. Însă va trebui să încercați să nu vă faceți griji. Chiar dacă vă cred pe cuvânt că Jenny este o fată extrem de conștiincioasă, am mai văzut întâmplându-se lucruri din astea. O persoană tânără cunoaște pe cineva, uită de ceas, uită că mama și tata își fac griji acasă. Nu e ceva neobișnuit. Dar vom începe ancheta imediat. Când mergeți spre ieșire, lăsați-i Annikăi un număr la care vă putem găsi, și vă voi anunța cum aflăm ceva. Și să ne comunicați, vă rog, dacă aveți vești de la ea sau dacă apare în camping. Totul se va rezolva, veți vedea.

După ce plecară, Patrik se întrebă dacă nu cumva promisese prea mult. Simțea un gol în coșul pieptului, ceea ce nu era semn bun. Privi fotografia lui Jenny. Speră că era doar pe la vreo petrecere.

Se ridică și merse la Martin. Ar fi fost cel mai bine să înceapă imediat căutările. Dacă se întâmplase ce era mai rău, nu aveau niciun minut de pierdut. Conform raportului medicului legist, Tanja fusese prizonieră aproximativ o săptămână, înainte să moară. Timpul se scurgea repede.

5.

1979, vara

Durerea și întunericul făceau ca timpul să se scurgă într-o negură fără de vise. Zi sau noapte, viață sau moarte, nu conta. Nici măcar pașii de deasupra capului său, certitudinea răului care se apropia, nu puteau face realitatea să pătrundă în sălașul întunecat. Nici sunetul oaselor rupte, amestecat cu țipetele de durere ale cuiva. Poate că erau ale ei. Nu prea știa.

Partea cea mai groaznică era izolarea. Absența completă a sunetelor, a mișcărilor sau a oricărei senzații de atingere a pielii sale. Nu și-ar fi putut imagina vreodată cât de chinuitoare era lipsa contactului uman. Sfida orice suferință. Îi brăzda sufletul ca un cuțit și îi cauza atacuri ce o făceau să se cutremure din tot corpul.

Între timp, mirosul străinului devenise pe de-a-ntregul cunoscut. Nu dezagreabil. Nu cum și-ar fi imaginat ea mirosul răului. În schimb, era proaspăt și plin de promisiunea verii și a căldurii. Aproape că părea palpabil, în contrast cu aerul întunecat și umed pe care-l inspira constant pe nări. Aerul care o învăluia ca o pătură moale și care, încetul cu încetul, devora ultimele rămășițe ale persoanei care fusese înainte să ajungă acolo. De aceea, sorbea cu nesaț aroma căldurii atunci când necunoscutul se apropia. Merita să îndure tot răul pentru a i se îngădui timp de o clipă să tragă în piept mireasma vieții, care, probabil, își urma cursul obișnuit, undeva, deasupra. Totodată, îi evoca o stare chinuitoare de pierdere. Nu mai era persoana care fusese odată; îi lipsea persoana care nu va mai fi vreodată. Era un rămas-bun dureros, însă, pentru a supraviețui, trebuia să o facă.

Dar ceea ce o chinuia cel mai mult, acolo sub pământ, era gândul la copilul ei. Atunci fiica sa se născuse, ea o învinuise pentru că trăia, iar acum, în ultimul ceas, înțelesese că fata ei fusese, de fapt, un dar. Amintirea brațelor ei moi, cuprinzându-i grumazul, sau a ochilor mari ce o priveau lacomi, căutând ceva ce ea era incapabilă să ofere, o bântuia în vise colorate. Putea vedea fiecare detaliu al chipului fiicei sale. Fiecare pistrui, fiecare șuviță de păr, chiar și mica buclă de la spate, ca a ei. Făgăduia întruna, sieși și lui Dumnezeu, că, dacă va scăpa vreodată din acea temniță, își va repara greșeala față de copilul ei, va răscumpăra fiecare secundă în care acestuia i se refuzase dragostea de mamă. Dacă…

•••

— Nu ieși din casă așa!

— Ies cum vreau și nu e treaba ta cum mă îmbrac!

Melanie se încruntă la tatăl ei, care se încruntă, la rându-i. Motivul pentru care se certau întotdeauna: cât era sau, mai degrabă, cât nu era

de îmbrăcată.

Melanie trebuia să admită că ținuta pe care o alesese era cam sumară, însă ei i se părea drăguță, iar prietenele sale se îmbrăcau exact la fel. Și, în definitiv, avea șaptesprezece ani. Nu era o copilă, așa că putea hotărî singură ce să poarte. Își studie cu dispreț tatăl; când se înfuria, fața și gâtul îi căpătau o tentă roșiatică. Să fie a naibii dacă ea avea să ajungă bătrână și fleșcăită! Pantalonii lui scurți marca Adidas ieșiseră din modă cu cincisprezece ani în urmă, iar cămașa pestriță, cu mânecă scurtă, nu se asorta deloc. Pântecele proeminent pe care-l căpătase de la prea multe pungi de chipsuri mâncate pe canapeaua din fața televizorului amenința să-i facă să pocnească niște nasturi. Colac peste pupăză, în picioare purta niște șlapi din plastic, dezgustători. Îi era rușine să fie văzută în compania lui și ura faptul că trebuia să stea în nenorocitul ăla de camping toată vara.

Când era mică, iubea vacanțele în camping, în rulotă. Mereu fuseseră o grămadă de copii cu care să se joace și împreună puteau înota și alerga nestingheriți printre rulotele parcate. Însă acum prietenii ei se aflau în Jönköping, iar cel mai rău era că fusese nevoită să-l lase în urmă pe Tobbe. Acum că nu mai era acolo pentru a-și apăra interesele, era sigură că băiatul avea să se cupleze cu nenorocita aia de Madde, care se ținea de el ca scaiul. Dacă avea să se întâmple asta, ea făgădui solemn să-și urască părinții pentru tot restul vieții.

Statul într-un camping din Grebbestad era chiar oribil și, pe deasupra, o tratau de parcă avea cinci ani, nu șaptesprezece. Nici măcar nu-și putea alege îmbrăcămintea. Își aruncă sfidător capul pe spate și își aranjă partea de sus a ținutei, care nu era mai mare decât sutienul unui costum de baie. Minusculii pantaloni scurți de blugi îi stăteau oarecum deranjant între fese, dar privirile din partea băieților făceau să merite întregul disconfort. Partea cea mai bună a ținutei sale o reprezenta perechea de pantofi cu platformă și toc înalt, care o făceau mai înaltă cu cel puțin 10 centimetri.

— Atâta vreme cât îți plătim mâncarea și acoperișul de deasupra capului, noi decidem, și acum ești atât de…

Tatăl ei fu întrerupt de o bătaie puternică în ușa rulotei. Recunoscătoare pentru grațiere, Melanie se grăbi să deschidă. Afară stătea un bărbat cu părul închis la culoare, în jur de treizeci și cinci de ani, iar fata își aranjă ținuta automat, împingându-și pieptul în afară. Poate un pic cam bătrân pentru gusturile ei, însă arăta bine și, în plus, îi făcea plăcere să-l irite pe tata.

— Numele meu este Patrik Hedström și sunt de la poliție. Pot intra pentru o clipă? Este în legătură cu Jenny.

Melanie se dădu la o parte pentru a-i permite să treacă, însă doar cât să fie nevoit să se înghesuie pe lângă silueta-i sumar îmbrăcată.

După ce Patrik și tatăl fetei își strânseră mâna, se așezară la măsuță.

— Să o chem și pe soția mea? Este jos, la bazin.

— Nu, nu va fi nevoie. Melanie e cea cu care aș dori să schimb câteva cuvinte. După cum probabil știți, Bo și Kerstin Möller au raportat dispariția fiicei lor, Jenny. Au zis că tu și Jenny trebuia să mergeți ieri în Fjällbacka, așa e?

Melanie trase imperceptibil de piesa care-i acoperea bustul, pentru a expune mai mult decolteu, și își umezi buzele înainte să răspundă. Un polițist. Asta chiar că era sexy.

— Da, trebuia să ne întâlnim în stație la șapte, ca să prindem autobuzul 10 spre oraș. Niște băieți pe care-i cunoscuserăm urmau să urce la Tanum Strand. Voiam să mergem să vedem dacă e animație. Nu aveam vreun plan anume.

— Dar Jenny nu a apărut?

— Nu, a fost ciudat. Nu ne știm prea bine, dar părea de treabă. Am fost tare surprinsă când, efectiv, nu a apărut. Nu pot spune că am fost chiar așa dezamăgită. Se cam ținea după mine și nu mă deranja ca Micke și Fredde să fie doar ai mei. Vreau să spun, tipii din Tanum Strand.

— Melanie! spuse tatăl ei, aruncându-i o privire nervoasă.

Ea îl privi dușmănos, la rându-i.

— Ce? Ce să fac, dacă mi se părea un pic tocilară. Nu-i vina mea că a dispărut. Probabil că doar s-a dus înapoi în Karlstad. Pomenise de-un băiat pe care-l cunoscuse acolo. Dacă avea minte cât de cât, și-ar fi băgat picioarele în nenorocita asta de vacanță în rulotă și s-ar fi întors la el.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să faci așa ceva! Tobbe ăla…

Patrik se văzu nevoit să pună capăt disputei dintre tată și fiică. Dădu ușor din mână spre a le atrage atenția. Din fericire, cei doi se calmară.

— Deci nu ai idee de ce nu a venit?

— Nu, habar n-am.

— Știi dacă a mai stat și cu alți copii de-aici din camping? Oricine căruia să i se fi destăinuit?

Ca din greșeală, Melanie atinse ușor cu piciorul său dezgolit piciorul polițistului și savură imaginea acestuia tresărind. Bărbații erau ai naibii de simpli. Nu conta ce vârstă aveau, cu toții erau cu mintea la un singur lucru. Dacă o fată știa asta, putea să-i determine să facă orice dorea. Îi atinse din nou piciorul. Buza superioară începuse să-i pară ușor nădușită. Pe de altă parte, era destul de înăbușitor și înăuntrul rulotei.

Făcu o pauză înainte să răspundă.

— Era un tip, un tocilar cu care probabil se întâlnea aici vara, de când era mică. Complet penibil, dar, după cum am spus, nici ea nu era super-grozavă, așa că se potriveau de minune.

— Știi cum îl cheamă sau unde l-aș putea găsi?

— Părinții lui au o rulotă parcată la două rânduri de aici. E aia cu dungi maro și albe și cu toate nenorocitele de ghivece cu mușcate, la intrare.

Patrik îi mulțumi fetei pentru ajutor și se strecură îmbujorat pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă.

Melanie încercă să ia o atitudine cât mai seducătoare cu putință atunci când, din cadrul ușii, îi flutură din mână polițistului, în semn de la revedere. Taică-său își începuse din nou predica moralizatoare, însă ea nu-l ascultă. Oricum nu spunea niciodată ceva care să merite ascultat.

Asudat și din alte motive, pe lângă vremea înăbușitoare, Patrik merse repede mai departe. Era o ușurare să scape din rulota aia mică și îngrămădită și să iasă pe terenul aglomerat de afară. Se simțise ca un pedofil atunci când adolescenta aceea îi vârâse în față sânii ei mici, iar atunci când începuse să-i atingă piciorul, nu știuse ce să facă. I se părea atât de neplăcut. Și nici nu avea prea multe haine pe ea. Pe tot corpul ei era distribuit în total destul material cât pentru o batistă. Într-o străfulgerare, își dădu seama că peste șaptesprezece ani, propria lui fiică s-ar fi putut îmbrăca așa și ar fi putut face avansuri bărbaților mai în vârstă. Se înfioră la gândul acela și speră de îndată ca Erica să aducă pe lume un băiat. Măcar știa cum funcționau băieții adolescenți. Fata aceea păruse o creatură de pe altă planetă, cu tot machiajul și bijuteriile ei atârnătoare. Și nici nu putuse să nu observe cercelul pe care îl avea în buric. Poate că îmbătrânea el, dar nu i se părea deloc sexy. În schimb, se gândise la riscul de infectare. Însă, fără îndoială, era ceva specific vârstei. Încă își mai amintea cum mama îl făcuse cu ou și cu oțet atunci când se întorsese acasă cu un cercel într-una din urechi, iar la vremea aceea avea nouăsprezece ani. Cercelul dispăruse imediat, iar mai cutezător de-atât, el nu fusese.

Se pierdu printre rulotele care erau așezate atât de aproape una de cealaltă, încât păreau stivuite. Nu înțelegea de ce oamenii voiau să-și petreacă vacanțele claie peste grămadă, înghesuiți ca sardelele. Însă își dădea seama că pentru mulți, acesta devenise un stil de viață, iar ceea ce îi atrăgea era compania altor vilegiaturiști, care se întorceau în același loc, în fiecare an. Unele rulote abia dacă mai puteau fi numite așa, după felul cum erau dispuse, cu corturi în toate direcțiile. Arătau mai degrabă a căsuțe permanente, ridicate în același punct, an după an.

După ce întrebă în stânga și-n dreapta, Patrik găsi, într-un final, rulota descrisă de Melanie. Văzu stând afară un tânăr înalt, greoi și plin de coșuri. Lui Patrik i se făcu milă de el atunci când îi observă pustulele roșii și albe. Băiatul părea că nu se poate abține să le stoarcă un pic, deși, cu siguranță, avea să rămână cu cicatrici, vizibile multă

vreme după dispariția acneei.

Soarele îl orbi când se opri în fața tânărului și Patrik fu nevoit să-și ducă mâna la ochi. Își lăsase ochelarii de soare la secție.

— Bună ziua, sunt de la poliție. Am vorbit cu Melanie, care stă undeva mai jos și care mi-a spus că o știi pe Jenny Möller, așa e?

Băiatul dădu afirmativ din cap, fără să spună nimic. Patrik se așeză pe iarbă lângă el și văzu că, spre deosebire de Lolita adolescentă de la câteva rulote distanță, el părea sincer îngrijorat.

— Pe mine mă cheamă Patrik, pe tine?

— Per.

Patrik ridică din sprâncene, semn că se aștepta la mai mult.

— Per Thorsson.

Băiatul smulgea nervos smocuri de iarbă din pământ și privea fix la ceea ce făcea. Fără să se uite la Patrik, spuse:

— E vina mea dacă i s-a întâmplat ceva.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik, tresărind.

— Din cauza mea a pierdut autobuzul. Ne întâlnim aici în fiecare vară de când suntem mici și mereu ne-am distrat împreună. Însă după ce-a cunoscut-o pe maimuța aia de Melanie, a devenit așa plictisitoare. Nu pomenea decât de Melanie – Melanie în sus, Melanie în jos, Melanie zice asta și tot așa. Înainte, puteam vorbi cu Jenny despre lucruri importante, lucruri care însemnau ceva, dar acum, numai machiaj și haine și porcării de-astea. Nici măcar nu îndrăznea să-i spună lui Melanie dacă voia să se vadă cu mine, pentru că Melanie, normal, crede că sunt un tocilar sau ceva de genul ăsta.

Smulgea acum iarba într-un ritm mai alert și un mic petic golaș se formă în fața sa, devenind mai mare cu fiecare smoc extras. Mirosul puternic al mâncării pe grătar plutea în aer, deasupra capetelor lor, strecurându-li-se în nări. Stomacul lui Patrik chiorăi.

— Așa sunt adolescentele. O să treacă, promit. Apoi vor fi din nou oameni obișnuiți.

Patrik zâmbi, însă apoi deveni serios.

— Dar cum adică, e vina ta? Știi unde este? Fiindcă dacă e așa, află că părinții ei sunt foarte îngrijorați.

Per dădu din mână, respingând ideea.

— Habar n-am unde e, presimt doar că i s-a întâmplat ceva rău. N-ar fi dispărut niciodată așa. Și având în vedere că voia să facă autostopul…

— Autostopul? Încotro? Când a făcut autostopul?

— De-aia e vina mea.

Per îi vorbea lui Patrik cu o răbdare exagerată, ca și cum ar fi fost un copilaș.

— Am început să mă cert cu ea chiar atunci când se pregătea să meargă la întâlnirea cu Melanie, în stația de autobuz, continuă el. M-

am enervat așa de tare pentru că Jenny părea să creadă că sunt bun să-i țin companie doar pe la spatele netrebnicii ăleia de Melanie. Am înșfăcat-o pe Jenny când a trecut pe lângă mine și i-am spus ce cred despre asta. S-a întristat, însă nu m-a contrazis. A stat acolo, pur și simplu, și m-a ascultat. După o vreme, a spus că din cauza mea pierduse autobuzul și că avea să fie nevoită să facă autostopul până în Fjällbacka. Apoi a plecat.

Per își ridică privirea de la peticul golaș din peluză și se uită la Patrik. Buza inferioară îi tremura, iar Patrik putu să observe lupta înfrigurată a băiatului ca să evite umilința de a plânge în mijlocul tuturor celorlalți vilegiaturiști.

— Deci de-aia e vina mea. Dacă nu aș fi început să mă cert cu ea din cauza unui lucru care acum pare al naibii de absurd, ar fi prins autobuzul acela și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. O fi luat-o cu mașina vreun psihopat nenorocit și e numai vina mea.

Vocea îi sui cu o octavă și, brusc, sună spart. Patrik îi vorbi, continuând să dea din cap.

— Nu e vina ta. Și nici măcar nu știm dacă i s-a întâmplat ceva. Asta încercăm să aflăm. Cine știe, ar putea apărea oriunde. Poate că s-a dus doar să facă vreo poznă.

Tonul lui era liniștitor, însă își dădea seama singur cât de fals suna. Știa că neliniștea din ochii băiatului se vedea, de asemenea, și într-ai lui. La doar câteva sute de metri, soții Möller stăteau în rulotă, așteptându-și fiica. Patrik simți în stomac senzația glacială că Per avea dreptate și că se prea putea ca ei să aștepte în van. Cineva o luase pe Jenny. Cineva cu intenții necurate.

•

În vreme ce Jacob și Marita erau la muncă, iar copiii la bonă, Linda îl aștepta pe Johan. Era pentru prima dată când aveau să se întâlnească în casa din Västergården, și nu în hambar, iar Lindei i se părea palpitant. Gândul că se întâlneau într-un loc interzis, sub acoperișul fratelui său, adăuga savoare rendez-vous-ului. Abia când văzu expresia de pe chipul lui Johan, în clipa când acesta trecu pragul, își dădu seama că revenirea în acea casă îi trezea băiatului sentimente destul de diferite.

Nu mai fusese acolo de când trebuiseră să plece din Västergården, la scurt timp după moartea lui Johannes. Cu pași șovăitori, Johan merse de colo-colo, întâi în sufragerie, apoi în bucătărie, apoi în baie. Părea că ar fi vrut să înmagazineze fiecare detaliu. Se schimbaseră multe. Jacob reparase tâmplăria și zugrăvise pereții. Casa nu mai arăta așa cum și-o amintea Johan. Linda îl urmă la mică distanță.

— A trecut mult timp de când n-ai mai fost aici.

Johan încuviință din cap, iar mâna îi alunecă de-a lungul poliței aflate deasupra căminului, în sufragerie.

— Douăzeci și patru de ani. Aveam doar cinci ani când ne-am mutat de-aici. A făcut multă treabă în casă.

— Da, toate trebuie să funcționeze pentru Jacob. Mereu face pe dulgherul sau repară lucruri. Totul trebuie să fie atât de perfect.

Johan nu-i răspunse. Părea a fi în altă lume. Linda începu să regrete că îl invitase acasă. Mintea ei stătea doar la o hârjoneală în pat, lipsită de griji, nu la o călătorie prin tristele amintiri din copilărie ale lui Johan. Prefera să nu se gândească la acea latură a lui, partea cu sentimente și experiențe care nu o includeau pe ea. Fusese atât de fermecat de ea, aproape că o diviniza. Voia certitudini de la el și nu imaginea bărbatului în toată firea, gânditor, îngrijorat, care se plimba în momentul acela prin casă.

Îl trase de mânecă, iar el tresări, ca deșteptat din transă.

— Ce-ar fi să mergem sus? Camera mea e în pod.

Johan o urmă pasiv în sus, pe scările abrupte. Trecură de etajul doi, însă când Linda începu să urce treptele spre pod, Johan șovăi în urma ei. Camera lui și a lui Robert se aflase acolo, sus, unde fusese, de asemenea, și dormitorul părinților.

— Așteaptă o clipă, vin imediat, trebuie doar să verific ceva.

Nu dădu atenție protestelor Lindei și, cu o mână tremurândă, deschise prima ușă de pe culoar. Acolo era odaia copilăriei sale. Încă mai era camera unui băiețel, însă acum îi aparținea lui William, cu jucăriile și hainele acestuia aruncate peste tot. Se așeză pe patul mic și văzu, cu ochii minții, cum arătase încăperea pe vremea când fusese locuită de el. După un timp, se ridică și merse în camera de alături, cea care fusese a lui Robert. Se schimbase și mai mult decât vechea lui odaie. Acum era în mod evident camera unei fete, zugrăvită în roz și având drept decorațiuni principale tulul și paietele. Plecă aproape instantaneu. În schimb, fu atras ca un magnet de încăperea aflată la capătul culoarului. Timp de multe nopți, umblase tiptil pe covorul pus de mama sa în hol, înspre ușa albă, pe care o deschidea grijuliu, apoi se strecura în patul părinților. Acolo putea dormi în siguranță, fără coșmaruri și monștri imaginari sub pat. Cel mai mult i-ar fi plăcut să se ghemuiască lângă tatăl său și să doarmă. Văzu că Jacob și Marita păstraseră vechiul și impunătorul schelet al patului; camera aceea se schimbase cel mai puțin.

Simți lacrimi arzându-i îndărătul pleoapelor și clipi ca să le împiedice revărsarea, înainte să se întoarcă pentru a da ochii cu Linda. Nu voia să pară atât de moale în fața ei.

— Ai terminat cu privitul prin jur? Nu-i nimic de furat aici, dacă la asta te gândești.

Vocea ei avea o nuanță răutăcioasă, pe care nu o mai auzise până atunci. O scânteie de furie se aprinse în el, întețită de gândul la tot ce-ar fi putut să fie. Johan o înșfăcă dur de braț pe Linda.

— Ce naiba vorbești acolo? Crezi că verific dacă e ceva de furat? Ești nebună. Am stat aici cu mult înainte ca fratele tău să se instaleze și, dacă n-ar fi fost nenorocitul de taică-tău, casa asta încă ar fi a noastră. Așa că taci naibii din gură.

Pentru o clipă, Linda rămase fără grai, șocată de schimbarea produsă în Johan, care era mereu atât de blajin. Apoi își smuci brațul și mârâi:

— Știi, nu-i vina tatii că al tău și-a prăpădit toți banii pe jocuri de noroc. Și indiferent ce-a făcut tata, n-a putut să-l împiedice pe lașul de taică-tău să se sinucidă. El a fost cel care a ales să vă abandoneze și nu poți da vina pe tata pentru asta.

De furie, pete albe apărură în câmpul vizual al lui Johan. Își încleștă pumnii. Linda părea așa mică și fragilă, încât se întrebă dacă ar fi putut să o frângă în două, dar se forță să inspire adânc și să se calmeze. Vorbi cu un glas straniu și șuierător:

— Sunt multe lucruri pentru care pot să dau vina pe Gabriel, și chiar o fac. Tatăl tău ne-a distrus viețile din pură invidie. Mama mi-a spus cum era. A zis că toți îl iubeau pe tata și considerau că Gabriel nu era mai mult decât o murătură scofâlcită, iar el nu putea tolera asta. Însă mama a fost la fermă ieri și i-a zis vreo două. Păcat totuși că nu i-a tras și o chelfăneală bună, dar presupun că nu îndrăznește să ridice mâna asupra lui.

Linda râse batjocoritor.

— A fost o vreme când nu părea s-o deranjeze să-l atingă. E dezgustător să mă gândesc la tatăl meu împreună cu mama ta netrebnică, însă așa a fost, cel puțin până când și-a dat ea seama că probabil era mai ușor să-l mulgă de bani pe tatăl tău și nu pe al meu. Atunci s-a tot dat bine pe lângă el. Știi cum i se spune cuiva care face asta? Târfă.

Picături fine de salivă aterizară pe obrazul lui Johan atunci când Linda, aflată la aproximativ aceeași înălțime, îi aruncă în față aceste cuvinte.

Temându-se că nu ar fi în stare să se controleze, Johan se trase încet către scări. I-ar fi plăcut să-i cuprindă gâtul firav cu mâinile și să-l sugrume, doar pentru a o reduce la tăcere, în schimb, dădu bir cu fugiții.

Tulburată de felul în care degenerase situația și mânioasă că nu poseda asupra lui controlul pe care și-l imaginase, Linda se aplecă peste balustradă și urlă cu răutate în urma lui:

— Fugi, fraiere! Oricum, nu erai bun decât la un singur lucru. Și nici măcar la ăla nu erai foarte bun.

Îi făcu semn cu degetul mijlociu, însă el se afla deja în drum spre ușa principală și nu văzu.

Linda se gârbovi. Pradă rapidelor schimbări de dispoziție

adolescentine, regretă deja ceea ce spusese. Dar fusese teribil de furioasă.

•

În momentul primirii faxului din Germania, Martin tocmai închidea telefonul, după ce vorbise cu Patrik. Vestea că Jenny fusese probabil luată cu mașina de un necunoscut nu îmbunătățea cu nimic situația. Oricine ar fi putut să o ia pe fată; cel mai bun lucru pe care îl puteau face în momentele acelea era să se bazeze pe ochiul atotvăzător al publicului. Reprezentanții presei îl sunaseră într-o nebunie pe Mellberg. Cu acoperirea în presă pe care o așteptau acum, Martin spera să fie sunați de oricine ar fi văzut-o pe Jenny urcând într-o mașină în afara campingului. Spera să poată alege informațiile reale din asaltul afurisitelor de telefoane – cele venite din partea oamenilor deranjați mental sau a celor care profitau de ocazie pentru a crea necazuri unora pe care nu îi sufereau.

Faxul adus de Annika era scurt și concis. Cu chiu, cu vai înțelese din cele câteva propoziții că îl căutau pe fostul soț al Tanjei, el fiind ruda cea mai apropiată. Martin fu surprins că o femeie așa tânără era deja divorțată, însă era scris acolo, negru pe alb. După un moment de ezitare și o scurtă consultare prin telefon cu Patrik, formă numărul biroului de turism din Fjällbacka. Nu putu să nu zâmbească atunci când auzi vocea Piei la celălalt capăt al firului.

— Alo, aici Martin Molin.

Clipa de tăcere fu puțin cam lungă.

— De la poliția din Tanumshede.

Îl deranjă că trebuia să explice cine era. El ar fi putut spune oricui până și numărul ei de la pantof, dacă ar fi fost întrebat.

— O, da, bună, iartă-mă. Sunt complet pierdută atunci când e vorba de nume, dar sunt mai bună când e vorba de fizionomii. Un lucru bun, în meseria asta.

Râse.

— Cu ce îți pot fi de folos astăzi?

„Cu ce să încep?" se întrebă Martin, însă apoi își aminti de ce o sunase și își veni în fire.

— Trebuie să dau un telefon important în Germania și nu îndrăznesc să încerc, la notele slabe pe care le aveam în liceu la germană. Ai putea să asculți și să traduci pentru mine, pe o a treia linie?

— Bineînțeles, răspunse ea imediat. Trebuie doar să-mi rog colega să-mi țină puțin locul.

O auzi vorbind cu cineva în fundal, apoi vocea îi reveni pe linie.

— În regulă, sunt gata. Cum anume funcționează? Mă suni tu sau cum?

— Da, îți fac legătura, apoi aștepți lângă telefon până când te voi

suna peste câteva minute.

După fix patru minute, îi avea pe aceeași linie pe fostul soț al Tanjei, Peter Schmidt, și pe Pia. Începu precaut prin a-și exprima condoleanțele și regretul pentru că suna în circumstanțe atât de nefericite. Poliția germană îl anunțase deja pe Peter despre moartea fostei sale soții, așadar Martin nu fu nevoit să îi dea vestea; cu toate acestea, se simțea extrem de stânjenit fiindcă suna la atât de puțin timp după ce bărbatul fusese informat. Acesta reprezenta unul din aspectele cele mai dificile ale profesiei sale. Slavă Domnului că era un eveniment destul de rar în munca lui polițienească de zi cu zi.

— Cât de multe știți despre călătoria Tanjei în Suedia?

Pia traduse fluent întrebarea în germană, apoi traduse răspunsul lui Peter în suedeză.

— Absolut nimic. Din nefericire, nu ne-am despărțit amiabil, așa că după divorț abia dacă ne-am vorbit. Când eram căsătoriți, n-a pomenit nimic despre vreo dorință de a călători în Suedia. Prefera mai degrabă să meargă în vacanțe însorite, prin sud, în Spania sau în Grecia. Aș zice că Suedia i-ar fi părut o țară mult prea friguroasă pentru a o vizita.

„Friguroasă", gândi Martin cu ironie, privind pe geam cum aburii se ridicau dinspre trotuar. „În regulă, iar pe străzi umblă urși polari…" Își continuă interogatoriul.

— Deci nu a menționat nimic în legătură cu vreo problemă pe care o avea de rezolvat în Suedia? Nimic despre un loc numit Fjällbacka?

Încă o dată, răspunsul lui Peter fu negativ, iar Martin nu mai știu ce să întrebe. Încă nu aflase ce îi spusese Tanja tovarășei sale de drum despre scopul călătoriei. O ultimă întrebare îi veni în minte tocmai când se pregătea să-i mulțumească lui Peter și să-și ia rămas-bun.

— Mai există cineva cu care am putea vorbi? Unica rudă pe care ne-a dezvăluit-o poliția germană ați fost dumneavoastră, însă poate că avea vreo prietenă?

— Ar trebui să-l sunați pe tatăl ei. Locuiește în Austria. Probabil că de aceea nu e în evidența poliției. Așteptați o secundă, să-i găsesc numărul de telefon.

Martin auzi zgomotul făcut de mutarea unor lucruri, după ce Peter se îndepărtă. La scurt timp, acesta reveni. Pia continuă să traducă, rostind foarte clar numerele care îi erau citite.

— Nu sunt sigur dacă vă va putea spune ceva. În urmă cu doi ani, chiar după ce am divorțat, el și Tanja au avut o ceartă de proporții. Nu a vrut să-mi spună de ce, însă nu cred că și-au mai vorbit de multă vreme. Dar nu se știe niciodată. Salutați-l din partea mea.

Discuția nu dăduse mari rezultate, însă Martin îi mulțumi pentru ajutor și îl întrebă dacă mai putea apela la el, în caz că ar fi avut și alte întrebări.

Pia rămase pe linie și, anticipându-i rugămintea, îl întrebă dacă voia să-l sune atunci pe tatăl Tanjei, pentru a-l putea ajuta cu traducerea.

Telefonul sună de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Însă remarca fostului soț al Tanjei cu privire la cearta dintre aceasta și tatăl ei îi stârnise curiozitatea lui Martin. Ce motiv într-atât de serios să fi avut cei doi, încât să-i determine să rupă orice fel de legătură? Și exista oare vreo conexiune cu deplasarea Tanjei în Fjällbacka și cu interesul ei față de dispariția celor două fete?

Adâncit în gânduri, Martin aproape că uită de Pia, aflată pe cealaltă linie. Se grăbi să-i mulțumească din plin pentru ajutor. Hotărârâ ca ea să-l asiste a doua zi, când avea să-i telefoneze din nou tatălui Tanjei.

Martin privi îndelung fotografia de la morgă a Tanjei. Ce anume căuta în Fjällbacka și ce găsise?

•

Clătinându-se cu grijă, Erica își croi drum de-a lungul pontonului. Era cu totul neobișnuit să vadă în acea perioadă a anului locuri vacante printre docurile destinate bărcilor. În mod normal, velierele stăteau legate în șiruri lungi. Însă uciderea Tanjei redusese numărul turiștilor și făcuse ca destui navigatori să caute alte porturi. Erica speră ca Patrik și colegii lui să rezolve curând cazul, altminteri avea să fie o iarnă grea pentru cei care își câștigau existența de pe urma turiștilor sosiți pe timp de vară.

Anna și Gustav aleseseră să meargă împotriva curentului și să mai stea câteva zile în Fjällbacka. La vederea ambarcațiunii, Erica pricepu de ce nu reușise să-i convingă să stea la ea. Era nemaipomenită. De un alb sclipitor, cu o punte de lemn, și îndeajuns de mare pentru a găzdui cel puțin două familii, barca se profila la capătul debarcaderului.

Anna îi făcu veselă semn cu mâna, apoi o ajută să urce în barcă. Erica răsuflă greu când luă loc, iar Anna se grăbi să-i aducă un pahar mare de Coca-Cola.

— Bănuiesc că te-ai cam săturat deja de asta acum, pe ultima sută?

Erica își dădu ochii peste cap.

— Ce să zic? Așa e. Însă probabil că e modul naturii de a ne face să așteptăm cu nerăbdare momentul nașterii. Măcar de n-ar fi în halul ăsta de cald.

Își șterse fruntea cu un șervețel de hârtie, dar simți instantaneu alte picături de sudoare curgându-i pe tâmple.

— Biata fetiță!

Anna îi zâmbi înduioșată.

Gustav urcă din cabină și o salută politicos pe Erica. Era îmbrăcat la fel de impecabil precum data trecută, iar dinții albi îi străluceau, pe chipul bronzat. Îi spuse Annei pe un ton dezaprobator:

— Vasele de la micul dejun sunt încă pe masa de sub punte. Ți-am spus că aș dori să păstrezi puțină ordine pe barcă. Altfel nu va merge

nicicum.

— Of, îmi cer scuze. Mă ocup imediat.

Zâmbetul pieri de pe fața Annei și, cu privirea plecată, aceasta coborî în grabă. Gustav se așeză lângă Erica, ținând o bere rece în mână.

— E imposibil să locuiești pe o barcă dacă nu păstrezi ordine și curățenie prin lucruri. Mai ales când e vorba de copii; altminteri totul ajunge să fie vraiște.

Erica se întrebă de ce nu ar fi putut strânge singur vasele de la micul dejun, dacă era așa important. Nu părea invalid.

Atmosfera dintre ei era ușor apăsătoare. Erica percepu adâncirea prăpastiei create de diferențele dintre mediile din care proveneau. Simți că trebuia să rupă tăcerea.

— E o barcă minunată.

— Da, o adevărată frumusețe.

Gustav se umflă în pene de mândrie.

— Am împrumutat-o de la un bun prieten, însă acum sunt nerăbdător să fac pasul cel mare și să cumpăr și eu una.

Din nou, tăcere. Erica fu recunoscătoare când Anna ieși prin tambuchi și se așeză lângă Gustav. Își puse paharul cu băutură în cealaltă parte. O privire încruntată apăru pe chipul lui Gustav.

— Ai putea, te rog, să nu îți pui paharul acolo? O să lase cercuri pe lemn.

— Scuze, spuse Anna, cu o voce rugătoare, și se grăbi să-și ridice paharul.

— Emma.

Gustav își îndreptă atenția asupra fiicei Annei.

— Nu ai voie să te joci cu vela, ți-am mai spus asta. Pleacă de-acolo imediat.

Fiica de patru ani a Annei se făcu că nu auzi și îl ignoră. Gustav era pe punctul să se ridice, când Anna sări în picioare.

— Mă ocup eu de ea. Nu te-a auzit.

Fetița pufni furioasă că fusese ridicată și își luă expresia cea mai îmbufnată, în timp ce Anna o purtă în brațe către grupul de adulți.

— Ești tont.

Emma dădu să-i aplice o lovitură în tibie lui Gustav, iar Erica zâmbi în sinea ei.

Gustav o apucă de braț pentru a o mustra și, pentru prima oară, Erica observă o scânteiere în ochii Annei. Aceasta îi împinse mâna lui Gustav și o trase pe Emma aproape.

— Să nu pui mâna pe ea!

El ridică mâinile în aer.

— Scuză-mă, dar copiii tăi se poartă mereu cum nu se cade. Cineva trebuie să-i învețe niște maniere.

— Copiii mei sunt foarte bine educați, mulțumesc, iar de maniere mă pot ocupa și singură. Haideți acum, să mergem la Acke să cumpărăm niște înghețată.

Îi făcu semn Ericăi, iar aceasta era cum nu se poate mai fericită să stea pentru o vreme singură cu sora ei și copiii, fără Domnul Cu-Nasul-Pe-Sus. Adrian stătea în căruț, iar Emma alerga înaintea lor.

— Erica, ți se pare că sunt exagerat de sensibilă? Abia dacă i-a atins brațul. Vreau să spun, știu că Lucas m-a făcut să fiu un pic cam ocrotitoare cu copiii…

Erica îi cuprinse brațul surorii sale.

— Nu îmi pari deloc prea ocrotitoare. Personal, cred că fiica ta se pricepe de minune să ghicească oameni și ar fi trebuit s-o lași să-i tragă un șut ca lumea.

Figura Annei se întunecă.

— Acum cred că tu ești cea care exagerează. N-a fost chiar așa grav, dacă stau să mă gândesc. Dacă nu ești obișnuit cu copiii, nu-i de mirare că te enervezi.

Erica oftă. Pentru o clipă, crezuse că sora ei avea să dea dovadă de coloană vertebrală și să pretindă să fie tratați așa cum meritau – ea și copiii ei –, însă Lucas își făcuse treaba bine.

— Cum merge cu obținerea custodiei?

La început, Anna păru că vrea să evite încă o dată întrebarea, însă apoi răspunse pe o voce joasă:

— Nu merge nicicum. Lucas s-a hotărât să folosească toate trucurile murdare posibile, iar faptul că l-am cunoscut pe Gustav l-a înfuriat și mai rău.

— Dar nu are niciun as în mânecă, nu-i așa? Vreau să spun, cum ar putea spune că ești o mamă rea? Dacă există o persoană care să aibă motive întemeiate pentru a refuza cuiva custodia, atunci persoana aceea ești tu.

— Sigur, dar Lucas pare să creadă că, dacă inventează destule lucruri, ceva cu siguranță se va prinde.

— Dar cum rămâne cu acel raport la poliție, pentru abuzul asupra copiilor? Nu ar trebui să conteze mai mult decât orice ar putea el să scornească?

Anna tăcu, și un gând neplăcut îi trecu Ericăi prin minte.

— Nu l-ai raportat niciodată, așa-i? M-ai mințit în față și ai spus că l-ai raportat, însă nu ai făcut-o niciodată.

Sora ei nu avu curaj să o privească în ochi.

— Răspunde odată! E adevărat? Am dreptate?

Anna răspunse pe un ton arțăgos.

— Da, ai dreptate, dragă soră mai mare. Dar te rog să nu mă judeci. Nu ai fost în pielea mea, așa că n-ai idee cum stau lucrurile. Cum e să trăiești cu groaza permanentă de a nu ști ce e în stare să facă. Dacă l-

aș fi raportat, m-ar fi hăituit cât de departe aș fi fugit. Am sperat să ne lase în pace dacă nu merg la poliție. Și a părut să funcționeze la început, nu crezi?

— Da, însă acum nu mai merge. La naiba, Anna, trebuie să înveți să gândești pe termen lung.

— Ție ți-e ușor să vorbești! Stai aici și te bucuri de toată siguranța pe care și-ar putea-o dori cineva, cu un bărbat care te adoră și care nu ți-ar face niciun rău. Iar acum ai până și bani în bancă, datorită cărții despre Alex. E-al naibii de ușor să vorbești! Nu știi cum e să fii singură cu doi copii, să te spetești ca să le pui mâncare pe masă și să-i îmbraci. Ție mereu îți merge ca pe roate. Și să nu crezi că n-am observat cum te uiți la Gustav, cu nasul pe sus. Ai impresia că le știi pe toate, dar habar n-ai de nimic!

Anna refuză să-i dea Ericăi șansa de a replica. Cu Adrian în căruț și ținând-o pe Emma strâns de mână, se grăbi înspre piațetă. Erica fu lăsată în mijlocul trotuarului, cu lacrimi adunându-i-se în gâtlej. Se întrebă cum de lucrurile putuseră lua o asemenea întorsătură. Nu fusese rău intenționată. Voia doar ca Anna să aibă parte de viața pe care o merita.

•

Jacob își sărută mama pe obraz și îi strânse formal mâna tatălui. Relațiile dintre ei fuseseră dintotdeauna așa. Mai degrabă distante și corecte, decât călduroase și sincere. Era ciudat să-și perceapă tatăl drept un străin, însă aceea reprezenta descrierea cea mai potrivită. E-adevărat că auzise poveștile despre cum acesta veghease asupra lui zi și noapte la spital, alături de mama sa, însă nu avea decât amintiri vagi din perioada aceea. Nu îi apropiase deloc. În schimb, fusese apropiat de Ephraim, pe care îl considera mai mult un tată decât un bunic. De când Ephraim îi salvase viața, donându-i din propria măduvă osoasă, în ochii lui Jacob el purtase deasupra capului aureola unui sfânt.

— Nu te duci la muncă astăzi?

Mama lui, care stătea pe canapea lângă el, părea mai îngrijorată decât de obicei. Jacob se întrebă ce primejdii își imagina aceasta că pândeau după colț. Își petrecuse toată viața clătinându-se parcă pe muchia unei prăpăstii.

— M-am gândit să mă duc puțin mai târziu astăzi. Și să lucrez, mai degrabă, diseară. Am simțit că trebuie să trec pe aici, să văd cum stau lucrurile cu voi, amândoi. Am auzit despre geamurile sparte. Mamă, de ce nu m-ai sunat pe mine, în locul lui tata? Aș fi putut ajunge aici într-o clipită.

Laine zâmbi drăgăstos.

— Nu am vrut să te deranjez. Nu îți face bine să te necăjești.

Jacob nu răspunse, însă îi zâmbi duios.

Ea îi atinse mâna.

— Știu, știu, dar lasă-mă să fac lucrurile după capul meu. Vezi tu, calul bătrân nu se mai învață la buiestru.

— Nu ești bătrână, mamă, ești încă doar o fetișcană.

Ea se îmbujoră de plăcere. Acest schimb de replici era un vechi joc de-al lor. Jacob știa că o încânta să audă asemenea comentarii și i le oferea cu drag. Ei nu îi fusese ușor de-a lungul anilor cu tatăl băiatului, iar complimentele nu erau punctul forte al lui Gabriel.

Gabriel pufni nerăbdător în fotoliu. Se ridică.

— Ei bine, acum poliția a discutat cu netrebnicii de verișori ai tăi, deci să sperăm că vor tăcea din gură o vreme.

Porni spre biroul său.

— Ai o clipă să te uiți prin cifre?

Jacob îi sărută mamei sale mâna, încuviință din cap și își urmă tatăl. Gabriel începuse în urmă cu câțiva ani să îl implice pe fiul său în afacerile fermei, iar pregătirea acestuia era încă în desfășurare. Tatăl său dorea să se asigure că, într-o bună zi, Jacob avea să fie pe deplin capabil de a prelua de la el frâiele. Întâmplarea a făcut ca Jacob să aibă un talent înnăscut pentru conducerea unei ferme, descurcându-se de minune atât în ceea ce privea conturile, cât și sarcinile manuale.

După ce se sfătuiră pentru o vreme asupra registrelor, Jacob se întinse și spuse:

— Mă gândeam să merg sus să-l vizitez pe bunicul. A trecut multă vreme de când n-am mai fost acolo.

— Hmm, poftim? Ah, în regulă, du-te.

Gabriel era adânc cufundat în lumea cifrelor.

Jacob urcă la etaj și merse încetișor spre ușa care ducea spre aripa stângă a conacului. Acolo își trăise zilele bunicul, până în clipa morții, iar Jacob avea multe amintiri despre acel loc.

Păși înăuntru. Totul era neatins. Jacob fusese cel care îi rugase pe părinții lui să nu mute și să nu schimbe nimic în aripa respectivă, iar aceștia îi respectaseră dorința, pe de-a-ntregul conștienți de legătura unică dintre el și Ephraim.

Odaia avea un aer auster. Decorul era masculin și sobru. Se deosebea în mod evident de restul decorului luminos al conacului, iar Jacob avea mereu senzația că pătrunde într-o lume cu totul diferită.

Șezu în fotoliul de piele din dreptul ferestrei și ridică picioarele pe scăunelul special. Copil fiind, obișnuia să se ghemuiască pe podea precum un cățeluș la picioarele bunicului și să asculte plin de respect poveștile acestuia din vremurile de demult.

Istorisirile despre vindecările miraculoase îl stârniseră. Ephraim îi descrisese în detaliu extazul din privirile oamenilor și cum aceștia se concentrau în întregime asupra Predicatorului și a fiilor săi. Vocea lui Ephraim era precum tunetul, iar Jacob nu se îndoise vreodată de vraja

pe care o putea avea asupra mulțimilor. Părțile lui preferate din acele povești erau cele privitoare la miracolele înfăptuite de Gabriel și Johannes. Fiecare zi adusese o nouă minune, iar lui Jacob toate acestea i se păreau nemaipomenite. Nu înțelesese niciodată motivul pentru care tatăl său refuzase să vorbească despre perioada aceea a vieții sale; ba dimpotrivă, lui Gabriel părea să-i fie rușine de ea. Cum o fi fost să deții harului tămăduirii, să poți vindeca bolnavii și să poți lecui ologii? Câtă amărăciune trebuie să fi simțit frații atunci când harul acesta dispăru! Gabriel ridicase din umeri, iar Johannes fusese distrus. Noaptea se ruga lui Dumnezeu să-i redea harul, iar de câte ori vedea un animal rănit, alerga la el și încerca să invoce puterea pe care o posedase cândva.

Jacob nu înțelesese niciodată de ce Ephraim râdea cu atâta poftă când povestea despre acele vremuri. Trebuie să fi fost un motiv de mare tristețe pentru Johannes, iar o persoană aflată atât de aproape de Dumnezeu, precum Predicatorul, ar fi trebuit să înțeleagă asta. Însă Jacob își iubea bunicul și niciodată nu punea la îndoială vreun lucru spus de acesta ori felul în care era spus. În ochii săi, bunicul nu putea să greșească. În definitiv, îi salvase viața lui Jacob. Poate că nu prin puterea atingerii, ci prin donarea de măduvă osoasă, prin care îi insuflase din nou viață. Datorită acestui fapt, Jacob îl venera.

Însă partea cea mai grozavă era felul în care Ephraim își încheia mereu istorisirile. Făcea o pauză lungă, teatrală, își privea nepotul fix în ochi și spunea: „Iar tu, Jacob, porți la rândul tău acest har înăuntrul tău, el doar așteaptă să fie ademenit afară”.

Jacob iubea cuvintele acelea.

Nu reușise niciodată să scoată la iveală harul, însă pentru el era îndeajuns să știe că bunicul spusese că se găsește acolo. Atunci când se aflase în suferință, Jacob se străduise să închidă ochii și să îl invoce, ca să se vindece, însă văzuse doar întunecime, aceeași întunecime care îl ținea în momentul acela într-un clește de fier.

Poate că ar fi aflat calea dacă bunicul ar fi trăit mai mult. La urma urmei, acesta îi instruise pe Gabriel și pe Johannes, așa că de ce nu și-ar fi putut învăța și nepotul?

Țipătul ascuțit al unei păsări de afară îl trezi pe Jacob din meditația adâncă. Întunecimea dinlăuntrul său se strânsese din nou ca o chingă în jurul inimii, iar el se întrebă dacă strânsoarea ar fi putut deveni într-atât de puternică, încât să-i oprească bătăile. În ultima vreme, i se întâmpla asta tot mai des.

Își trase picioarele și își cuprinse genunchii cu brațele. De-ar fi fost acolo Ephraim. Bunicul lui l-ar fi putut ajuta să găsească lumina tămăduitoare.

•

— În situația de față vom presupune că Jenny Möller nu stă ascunsă

din proprie voință. Am dori, de asemenea, să avem ajutorul publicului, și rugăm pe oricine a văzut-o să ne dea un telefon, îndeosebi cine a văzut-o într-o mașină sau în apropierea unei mașini. După câte știu, ea încerca să facă autostopul către Fjällbacka, iar orice informație legată de asta este de mare interes.

Patrik îl privi în ochi pe fiecare dintre reporterii adunați. În același timp, Annika împărțea în stânga și în dreapta fotografia lui Jenny Möller. În plus, avea să se asigure că toate ziarele primiseră o copie spre publicare. Aceasta nu era întotdeauna procedura standard, însă în stadiul acela, considerau că era nevoie de presă.

Spre marea surpriză a lui Patrik, Mellberg fusese cel care sugerase ca el să țină grabnic anunțata conferință de presă. Mellberg însuși stătea în spatele micii săli de conferințe din cadrul secției și îl urmărea pe Patrik.

Mai multe mâini fură ridicate.

— Are dispariția lui Jenny vreo legătură cu uciderea Tanjei Schmidt? Și ați găsit vreo dovadă care să lege crima cea mai recentă de decesul Monei Thernblad și al lui Siv Lantin?

Patrik își drese vocea.

— Înainte de toate, nu am obținut încă o confirmare a identității a lui Siv, așadar v-aș fi recunoscător dacă nu ați menționa asta în articole. Altminteri, nu doresc să comentez asupra concluziilor trase, pentru a nu stingheri ancheta aflată în desfășurare.

Reporterii oftară la gândul de a fi din nou obstrucționați din cauza superstițiilor polițiștilor, însă continuară să fluture din mâini pentru a pune întrebări.

— Turiștii au început să părăsească Fjällbacka. Au dreptate să se teamă pentru propria lor siguranță?

— Acesta nu reprezintă un motiv de îngrijorare. Depunem eforturi considerabile pentru a rezolva cazul de față, însă momentan trebuie să ne concentrăm să o găsim pe Jenny Möller. Am terminat ce am avut de spus. Vă mulțumesc.

Patrik părăsi încăperea, în ciuda protestelor venite din partea jurnaliștilor, însă văzu cu coada ochiului că Mellberg rămase în urmă. Speră doar ca superiorul lui să nu spună vreo inepție.

Merse în biroul lui Martin și se așeză pe marginea mesei.

— Iisuse, e ca și cum ai băga mâna într-un cuib de viespi!

— Așa e, însă de data asta s-ar putea să fie de ajutor.

— Da, e posibil ca vreo persoană să o fi văzut pe Jenny urcând într-o mașină, în caz că a făcut autostopul, așa cum a declarat băiatul. La traficul de pe Grebbenstadsvägen, ar fi de mirare ca nimeni să nu fi observat nimic.

— S-au întâmplat și lucruri mai stranii, oftă Martin.

— Încă n-ai dat de tatăl Tanjei?

— Am încercat din nou. M-am gândit să aștept până diseară. Ar putea fi la muncă.

— Probabil că ai dreptate. Știi dacă Gösta a verificat la închisori?

— Da, cât de incredibil ar suna, chiar a făcut-o. Absolut nimic. Nu există deținuți care să fi stat închiși în tot acest timp, până acum. Nici nu cred că îți imaginai să fi fost. Vreau să spun că, și dacă l-ar fi împușcat pe Rege, tot ar fi scăpat după vreo câțiva ani, pentru bună purtare. Ba chiar puteau să fie eliberați condiționat după câteva săptămâni.

Își aruncă iritat pixul pe birou.

— Ascultă, nu fi atât de cinic. Ești mult prea tânăr pentru asta. După zece ani în poliție ai voie să începi să devii înverșunat, însă până atunci trebuie să rămâi încrezător și să-ți pui speranțele în sistem.

— Da, bătrâne.

Martin se prefăcu a-l saluta fără vlagă, iar Patrik se ridică, râzând.

— Apropo, continuă Patrik, nu putem presupune că dispariția lui Jenny are vreo legătură cu crimele din Fjällbacka. Așa că, de dragul siguranței, roagă-l pe Gösta să verifice dacă au fost eliberați de curând din închisoare violatori sau indivizi cu infracțiuni de natură sexuală. Roagă-l să verifice și din alte surse cine a fost condamnat pentru viol, abuz asupra femeilor și așa mai departe, oricine ar fi putut opera în sector.

— Bună idee, însă la fel de ușor s-ar putea să fie cineva din afară, venit aici ca turist.

— Adevărat, însă trebuie să începem de undeva, iar opțiunea asta e la fel de bună ca oricare alta.

Annika își băgă capul pe ușă.

— Mă scuzați că vă întrerup, domnilor, însă Medicina Legală e pe fir pentru tine, Patrik. Să îți fac legătura aici sau vorbești din biroul tău?

— Vorbesc din biroul meu. Acordă-mi câteva clipe.

Se așeză la birou și așteptă să sune telefonul. Inima îi bătea puțin mai repede. Veștile de la departamentul de Medicină Legală erau comparabile cu așteptarea cadoului de Crăciun. Nu se știa niciodată ce surprize aveau să fie în pachet.

Zece minute mai târziu, se înapoie în biroul lui Martin, dar rămase în picioare, în cadrul ușii.

— Avem confirmarea că scheletul al doilea îi aparține lui Siv Lantin, după cum ne așteptam. Și e gata și analiza solului. S-ar putea să avem ceva util acolo.

Martin se aplecă înainte în scaun, cu luare-aminte, și își împreună brațele.

— În regulă, nu mă mai lăsa să fierb. Ce-au aflat?

— Pentru început, același tip de sol găsit pe trupul Tanjei exista atât

pe pătura unde fusese întinsă aceasta, cât și pe schelete. Înseamnă că la un moment dat s-au aflat în același loc. Apoi, Laboratorul Criminalistic Suedez a găsit în sol un îngrășământ folosit exclusiv în agricultură. Au reușit, de asemenea, să stabilească tipul lui și numele producătorului. Însă partea cea mai bună e că nu se vinde cu amănuntul, ci se achiziționează direct de la furnizor. În plus, nu este unul din tipurile comune aflate pe piață. Prin urmare, dacă le vei transmite înapoi un răspuns și îi vei ruga să alcătuiască o listă a clienților care au achiziționat acest produs chimic, s-ar putea să ajungem în sfârșit la un rezultat. Poftim un bilet cu numele îngrășământului și al producătorului. Probabil că au numărul în *Pagini Galbene*.

Martin flutură din mână pentru a-l întrerupe.

— Mă ocup eu de asta. Te anunț de îndată ce voi primi listele.

— Grozav!

Patrik îi făcu un semn încurajator cu degetul mare în sus, apoi bătu ușor peste tocul ușii.

— Apropo…

Patrik se afla deja pe coridor și se întoarse, la auzul vocii lui Martin.

— Da?

— Au zis ceva legat de ADN-ul găsit?

— Încă mai lucrează la asta. Tot LCS efectuează analizele și pare-se că au o listă de așteptare a naibii de lungă. Știi, multe violuri în perioada asta a anului.

Martin încuviință din cap, mohorât. Știa prea bine. Era unul din marile avantaje ale iernii care dura jumătate de an. Mulți violatori considerau că era prea frig afară pentru a-și trage pantalonii jos, însă asta nu îi deranja pe timp de vară.

Patrik fredonă în timp ce merse înapoi în biroul său. Aveau în sfârșit o pistă. Chiar dacă nu era mare lucru, măcar aveau ceva concret.

•

Ernst se răsfăță cu un hotdog cu piure de cartofi, în piațeta din Fjällbacka. Șezu pe una din băncile cu vedere înspre mare și nu pierdu din ochi pescărușii care îi dădeau târcoale. Dacă ar fi avut ocazia, i-ar fi înșfăcat hotdogul, așa că nu îi scăpă nicio clipă din ochi. Ale naibii păsări idioate. Pe când era copil, obișnuia să se amuze legând un pește de un băț de pescuit și ținându-l de celălalt capăt. Atunci când pescărușul neștiutor înfuleca peștele, băiatul avea propriul său zmeu însuflețit, fluturând neajutorat și panicat în aer. Un alt truc preferat era să furișeze afară niște băutură de casă de-a tatii și să înmoaie în ea bucăți de pâine. Apoi le arunca pescărușilor. Imaginea lor învârtindu-se în văzduh îl făcea mereu să râdă așa de tare, încât trebuia să se întindă pe pământ și să se țină de stomac. Acum nu mai îndrăznea să joace asemenea feste copilărești, însă și-ar fi dorit să o facă. Ai naibii

șobolani ai mărilor, asta erau.

Zări cu coada ochiului o figură cunoscută. Gabriel Hult trase pe bordura din fața standului de ziare, într-un BMW. Ernst se îndreptă pe bancă. Era la curent cu ancheta legată de uciderea fetei germane doar din pricina frustrării de a fi fost lăsat la o parte, așadar știa totul despre mărturia lui Gabriel împotriva fratelui său. Cine știe, poate mai exista ceva de stors de la snobul ăla nenorocit. Doar gândul la ferma și ogoarele deținute de Gabriel îl făcea galben de invidie, așa că ar fi fost grozav să-l preseze un pic. Iar dacă exista cea mai mică șansă de a afla ceva folositor investigației, pentru a-i da peste nas jalnicului de Hedström, atunci ar fi fost un adevărat bonus.

Aruncă restul de hotdog și piure în cel mai apropiat coș de gunoi și merse agale spre mașina lui Gabriel. BMW-ul argintiu strălucea în soare și nu se putu abține să-și plimbe încet mâna peste capotă. La naiba, asta era mașina pe care merita s-o ai. Își trase repede mâna atunci când Gabriel ieși din chioșc cu un ziar, aruncându-i o privire neîncrezătoare lui Ernst, în timp ce acesta stătea nemișcat lângă ușa pasagerului.

— Mă scuzați, aceea pe care vă rezemați e mașina mea.

— Da, așa e.

Ernst se strădui să vorbească pe un ton cât mai insolent cu putință. Cel mai bine era să impună imediat respectul.

— Ernst Lundgren, secția de poliție Tanumshede.

Gabriel oftă.

— Ce mai e acum? Iar au pus ceva la cale Johan și Robert?

Ernst râse.

— Sunt sigur că da, după câte-i știu pe nemernicii ăia doi, însă nimic despre care să fi aflat noi în clipa de față. Nu, am câteva întrebări cu privire la femeile găsite în Prăpastia Craiului.

Făcu semn din cap spre treptele din lemn ce șerpuiau pe marginea dealului, înspre locația pe care tocmai o menționase.

Gabriel își încrucișă brațele, cu ziarul strâns sub unul din ele.

— Ce aș putea să știu eu în legătură cu asta? Sper că nu e din nou vechea poveste cu fratele meu. Niște colegi de-ai dumneavoastră m-au întrebat deja despre asta. În primul rând, s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă și, având în vedere evenimentele din ultimele zile, ar trebui să fie evident că Johannes nu a avut nimic de-a face cu asta. Uitați-vă aici!

Despături ziarul și îl ținu în fața lui Ernst. Pe prima pagină trona fotografia lui Jenny Möller, alături de o poză de pașaport neclară a Tanjei Schmidt. Titlul, așa cum era de așteptat, era menit să facă senzație.

— Credeți că fratele meu s-a ridicat din mormânt și a făcut asta?

Vocea lui Gabriel tremura de furie.

— Cât mai aveți de gând să pierdeți timpul luându-mi familia la întrebări, în vreme ce adevăratul ucigaș colindă în libertate? Singurul lucru pe care îl dețineți împotriva noastră e mărturia mea de acum douăzeci de ani. Pe-atunci eram sigur de ceea ce văzusem, însă, la naiba! Nu prea era lumină afară, stătusem de veghe lângă patul de suferință al fiului meu și poate că pur și simplu am făcut o greșeală!

Mânios, Gabriel dădu ocol mașinii spre portiera șoferului și apăsă pe un buton, iar ușile se deschiseră automat. Înainte de a intra în mașină, îi ținu lui Ernst o ultimă predică moralizatoare tumultuoasă.

— Dacă mai continuați așa, mă văd nevoit să recurg la avocații noștri. M-am săturat ca lumea să se holbeze tot timpul la mine, din clipa în care ați găsit cadavrele acelea. Și nu am de gând să vă permit să tot lansați zvonuri despre familia mea, doar pentru că nu sunteți în stare să găsiți altceva mai bun.

Gabriel trânti portiera și plecă în trombă. Se îndreptă spre Galärbacken, cu o viteză care făcea pietonii să se dea în lături, speriați.

Ernst râse pe înfundate. O fi avut el bani, Gabriel Hult, însă ca polițist, Ernst avea puterea de a crea probleme în micul său univers tihnit. Deodată, viața păru cu mult mai bună.

•

— Ne confruntăm cu o criză ce va afecta întreaga comunitate.

Stig Thulin, cel mai influent cetățean al comunității, îl privi cu ochii mici pe Mellberg, care nu păru prea impresionat.

— Da, după cum v-am spus dumneavoastră și tuturor celor care au sunat, lucrăm de zor la această anchetă.

— Primesc zilnic telefoane de la oameni de afaceri îngrijorați, și le înțeleg neliniștea. Ați văzut cum arată campingurile și porturile pe-aici? Nu sunt afectate doar afacerile din Fjällbacka, ceea ce oricum ar fi fost destul de rău. În urma celei mai recente dispariții, turiștii ocolesc, de asemenea, și orașele din apropiere. Grebbestad, Hamburgsund, Kämpersvik, ba chiar începe să se resimtă și înspre Strömstad. Vreau să știu ce măsuri concrete aveți de gând să luați pentru a rezolva această situație!

Stig Thulin, care în mod normal rânjea cu toți dinții, avea acum nobila-i frunte brăzdată de o căutătură încruntată. Era reprezentantul de seamă al orașului de mai bine de-un deceniu, iar prin părțile locului i se dusese oarecum vorba că era un armăsar. Mellberg trebuia să admită că putea înțelege de ce femeile din zonă cădeau pradă farmecului său. Nu că Mellberg ar fi avut asemenea înclinații, lucru pe care se grăbea el însuși să îl sublinieze, însă până și un bărbat putea observa că Stig era în formă pentru un domn de cincizeci de ani, cu niște atrăgătoare șuvițe cărunte pe la tâmple, combinate cu niște ochi albaștri de flăcău.

Mellberg zâmbi liniștitor.

— Stig, tu știi la fel de bine ca mine că nu pot intra în detalii cu privire la modul în care anchetăm. Va trebui să mă crezi pe cuvânt atunci când spun că depunem toate eforturile ca să o găsim pe Möller și pe cel care a comis aceste crime îngrozitoare.

— Chiar dețineți resursele pentru o anchetă așa de complexă? Nu ar trebui poate să cereți ajutor din știu eu, Göteborg?

Tâmplele cărunte ale lui Stig străluceau de sudoare. Statutul său politic depindea de cât de mult îi satisfăceau eforturile sale pe oamenii de afaceri ai comunității. Fuseseră atât de nemulțumiți în ultimele zile, încât nu se zărea nimic bun la următoarele alegeri. Era lacom după putere. Bănuia, de asemenea, că ascensiunea sa politică era, în mare parte, motivul pentru succesele pe care le avea în așternut.

O cută de iritare apăru acum și pe fruntea deopotrivă de nobilă a lui Mellberg.

— Vă asigur că nu avem nevoie de ajutor în această anchetă. Și trebuie să spun că nu apreciez lipsa dumneavoastră de încredere în expertiza noastră, dacă ne adresați o astfel de întrebare. Nu am avut niciodată plângeri referitoare la modul nostru de lucru, iar în situația de față, nu văd niciun motiv pentru astfel de critici nefondate.

Mulțumită aptitudinilor sale excelente în privința relațiilor interumane, care îi serviseră bine în politică, Stig înțelese când era momentul să se retragă. Inspiră adânc și își reaminti că amestecul în departamentul local de poliție nu ar fi servit scopurilor sale.

— Mă rog, poate a fost un pic cam pripit să încep să vă pun la îndoială metodele. Bineînțeles că vă bucurați de încrederea noastră deplină. Însă chiar trebuie să subliniez importanța rezolvării acestei situații cât mai curând posibil.

Drept răspuns, Mellberg doar încuviință din cap. După ce își luară la revedere, cetățeanul cel mai de seamă al comunității părăsi grabnic secția de poliție.

•

Melanie se examină în fața oglinzii în care se putea vedea în întregime și pe care își sâcâise tatăl să o monteze în rulotă. Nu era rău. Cu toate că nu ar fi stricat să mai slăbească niște kilograme. Își întinse pielea de pe abdomen și trase aer în piept. Așa, acum arăta mai bine. Nu voia să se vadă niciun strop de grăsime. Hotărî ca în următoarele săptămâni să nu mănânce decât un măr la masa de prânz. Mama putea să spună ce voia, însă Melanie ar fi dat orice să nu fie la fel de grasă și dezgustătoare ca mama ei.

După ce își ajustă o ultimă dată ața de la bikini, Melanie îți luă geanta de plajă și un prosop și se pregăti să plece să înoate. Fu întreruptă de o bătaie în ușă. Se gândi că poate erau niște amici de-ai săi. Probabil că voiau să o invite să meargă cu ei. Deschise ușa. În

clipa următoare, fu aruncată înapoi în rulotă și se lovi cu șoldul de măsuță. Vederea i se întunecă de durere. Izbitura o lăsă fără suflare și o aduse în imposibilitatea de a rosti vreun sunet. Un bărbat pătrunse cu forța înăuntru, iar fata se chinui să-și aducă aminte unde îl mai văzuse. Îi era vag familiar, însă șocul și durerea îi îngreunau efortul de a se concentra. Însă un gând se ivi imediat: dispariția lui Jenny. Panica o deposedă acum de orice fel de împotrivire, iar fata se prăbuși neajutorată la podea.

Nu protestă atunci când el o prinse brusc de braț și o forță să meargă către pat. Însă când începu să-i tragă firele prinse la spate de la bikini, groaza îi dădu putere fetei, care încercă să-l lovească între picioare. Rată și îl izbi în schimb în coapsă, iar replica veni numaidecât. Un pumn îi aterizâ în șale, exact unde se lovise de masă, și din nou i se tăie răsuflarea. Se cufundă în pat și renunță. Forța loviturii bărbatului o făcu să se simtă mică și neajutorată, iar singurul gând pe care-l avea în minte era supraviețuirea. Se pregăti să moară. Așa cum era sigură, în acel moment, că murise și Jenny.

Un zgomot îl făcu pe bărbat să se întoarcă exact în clipa când îi trăsese până la genunchi bikinii Melaniei. Înainte să poată reacționa, ceva îl izbi în cap, iar el se prăbuși în genunchi, cu un geamăt gutural. În spatele lui, Melanie îl văzu pe Per – tocilarul – cu o bâtă de baseball în mână. Bâta greoaie. Atât a reușit să observe înainte ca totul să se întunece.

•

— La naiba, ar fi trebuit să-l recunosc!

Martin bătea înciudat din picior și gesticula spre omul care în acel moment era împins pe bancheta din spate a mașinii de poliție, cu cătușe la mâini.

— Cum naiba ai fi putut? La închisoare a pus pe el cel puțin douăzeci de kilograme și și-a vopsit părul blond. Nici propria mamă nu l-ar fi recunoscut. În plus, nu văzuseși decât o fotografie.

Patrik încercă să-l consoleze pe Martin, însă avea senzația că vorbea de unul singur. Se aflau în campingul Grebbestad, lângă rulota părinților lui Melanie. De jur-împrejurul lor se adunase o mulțime de gură-cască, veniți să vadă ce se întâmpla. Melanie fusese deja dusă cu ambulanța la Spitalul Uddevalla. Când Patrik îi sunase, părinții fetei se aflau în centrul comercial Svinesund și, în stare de șoc, aceștia merseseră cu mașina direct la spital.

— M-am uitat direct la el, Patrik. Cred că l-am și salutat din cap. Probabil s-a distrat copios când am plecat. De altfel, cortul lui era chiar lângă al Tanjei și al lui Liese. La naiba, cât de prost pot să fiu?

Se lovi cu pumnul peste frunte, pentru a-și accentua spusele, simțind furia clocotindu-i în piept. Jocul de-a „ce-ar fi fost dacă” își începuse deja manevrele diabolice. Dacă l-ar fi recunoscut pe Mårten

Frisk, Jenny ar fi fost în momentul acela acasă cu părinții ei. Dacă, dacă, dacă.

Patrik era pe deplin conștient de ceea ce se petrecea în mintea lui Martin, însă nu știa ce vorbe i-ar fi putut oferi colegului său puțină alinare. Probabil că, în locul lui, și el s-ar fi simțit la fel, cu toate că autocritica era complet nefondată. Era aproape imposibil să identifice infractorul care, în urmă cu cinci veri, fusese arestat pentru patru violuri. Mårten Frisk avea pe-atunci doar șaptesprezece ani – un tânăr pricăjit, brunet, care se folosea de un cuțit pentru a-și forța victimele să i se supună. Acum era o namilă blondă musculoasă, care în mod evident considera că, pentru a fi stăpân pe situație, nu trebuia să se bazeze decât pe forță. Patrik bănuia, de asemenea, că în transformarea fizică a lui Mårten jucaseră un rol și steroizii, care erau ușor de procurat în centrele de detenție din țară. Iar proaspăt dobândita forță a bărbatului nu-l ajutase deloc să-și potolească agresivitatea inerentă; în schimb, prefăcuse o flacără mocnită într-o vâlvătaie mistuitoare.

Martin arătă spre tânărul ce stătea deoparte, oarecum încurcat, rozându-și agitat unghiile. Bâta fusese deja confiscată de poliție, iar neliniștea îi era vizibilă pe chip. Probabil nu era sigur dacă legea avea să îl declare erou sau criminal. Patrik îi făcu semn cu capul lui Martin să îl însoțească și amândoi merseră spre locul în care stătea băiatul, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Per Thorsson, așa-i?

El încuviință din cap.

Patrik îi explică lui Martin.

— Este prietenul lui Jenny Möller. El este cel care mi-a spus că fata avea de gând să facă autostopul până în Fjällbacka.

Patrik se întoarse către Per.

— Ai făcut o treabă grozavă. Cum de ai știut că nenorocitul ăla voia s-o violeze pe Melanie?

Per privi în pământ.

— Îmi place să stau și să mă uit la oameni cum trec. L-am observat imediat pe tip când și-a făcut cortul aici cu o zi în urmă. Era ceva în felul cum umbla, dându-se mare în fața tuturor fetelor tinere. I se părea că arată așa de grozav, cu brațele lui de gorilă. Și am văzut și cum le privea pe fete. Mai ales dacă nu aveau prea multe haine pe ele.

— Și ce s-a întâmplat azi?

Martin îl îndrumă nerăbdător spre răspunsurile pe care le voia.

Fără să-și ridice privirea din pământ, Per continuă.

— L-am văzut cum a stat și a urmărit când părinții Melaniei au plecat cu mașina, apoi a mai așteptat o vreme.

— Cât de mult? spuse Patrik.

Per se gândi.

— Cinci minute, să zicem. Apoi s-a dus hotărât spre rulota Melaniei

și m-am gândit că poate are de gând să se dea la ea sau așa ceva. Însă când ea a deschis ușa, s-a năpustit înăuntru și m-am gândit, la naiba, probabil că el a luat-o pe Jenny. Așa că m-am dus și-am luat una din bâtele de baseball ale copiilor, apoi am fugit înăuntru și l-am lovit în cap cu ea.

Per fu nevoit să facă o pauză pentru a-și trage sufletul și, pentru prima oară, ridică privirea și se uită direct la Patrik și la Martin. Aceștia îi văzură buza inferioară tremurând.

— O să am necazuri din cauza asta? Vreau să zic, fiindcă l-am lovit în cap?

Patrik îl bătu încurajator pe umăr.

— Îți promit că nu vor exista repercusiuni. Nu că am încuraja civilii să acționeze de capul lor, nu mă înțelege greșit – însă adevărul e că, dacă nu ai fi intervenit, probabil ar fi violat-o pe Melanie.

Per se prăbuși literalmente de ușurare, dar curând se adună și spuse:

— Să fi fost el cel care… vreau să zic, cu Jenny?

Nici nu putu rosti cuvintele, iar în momentul acela, asigurările încurajatoare ale lui Patrik încetară. Fiindcă întrebarea lui Per ținti direct în miezul propriilor sale gânduri.

— Nu știu. Ai observat să o fi privit vreodată așa pe Jenny?

Per chibzui cu înfrigurare, însă clătină din cap.

— Nu știu. Adică, sunt sigur că a făcut-o, se uita la toate fetele care treceau, dar nu pot spune că a privit-o pe ea în mod special.

Îi mulțumiră lui Per și îl predară părinților să-i îngrijorați. Apoi plecară spre secție. Acolo, deja în arest, se afla persoana pe care probabil o căutaseră cu asemenea zel. Fără a-și dea seama, amândoi se rugau ca bărbatul acela să fie făptașul.

•

Atmosfera din sala de interogatoriu era tensionată. Gândul la Jenny Möller îi ținea sub presiune și erau cu toții nerăbdători să afle adevărul de la Mårten Frisk, însă știau, de asemenea, că unele lucruri nu puteau fi forțate. Patrik conducea interogatoriul, iar faptul că îl rugase pe Martin să-l asiste nu mirase pe nimeni. După ce trecură prin procedurile obligatorii, indicarea numelor, a datei și a orei, spre a fi înregistrate, se puseră pe treabă.

— Te afli în arest pentru tentativa de viol asupra lui Melanie Johansson. Ai ceva de declarat cu privire la asta?

— Da, și încă cum!

Mårten se rezema leneș în scaun, cu unul din bicepșii săi enormi în jurul spătarului. Purta haine de vară: un maiou și pantaloni cât mai scurți, spre a expune cât mai mulți mușchi cu putință. Părul său oxigenat era un pic cam lung, iar o șuviță îi tot intra în ochi.

— N-am făcut nimic din ce n-a vrut, iar dacă susține altceva, înseamnă că minte! Ne-am dat întâlnire când părinții aveau să fie

plecați și abia începusem să ne facem comozi când a dat buzna idiotul ăla nenorocit cu bâta. Și, apropo, vreau să depun plângere pentru atac. Așa că puteți scrie asta pe foile voastre.

Făcu semn spre carnețelele pe care Patrik și Martin le aveau în față și râse batjocoritor.

— Putem vorbi despre asta mai târziu. Momentan vorbim despre acuzațiile îndreptate asupra ta.

Tonul concis al lui Patrik sugera întregul dispreț pe care i-l provoca omul aflat în fața sa. Din punctul lui de vedere, tipii duri care atacau fetițe erau de cea mai joasă teapă.

Mårten dădu din umeri, ca și când nu ar fi contat. Anii săi în pușcărie îl instruiseră bine. Ultima dată când se aflase în fața lui Patrik, era un băiat de șaptesprezece ani, pricăjit și nesigur care, aproape cum s-a așezat, a și recunoscut cele patru violuri. Acum învățase de la băieții duri, iar transformarea sa fizică se potrivea evoluției mentale suferite. Ceea ce rămăsese la fel era ura și agresivitatea față de femei. Din câte știa poliția, acestea îl determinaseră în trecut să comită violuri brutale, însă nu și omoruri. Patrik se temu că anii petrecuți în închisoare cauzaseră mai mult rău decât și-ar fi imaginat. Avansase oare Mårten Frisk de la stadiul de violator la cel de ucigaș? Dacă da, unde se afla Jenny Möller și cum se lega dispariția ei de decesul Monei și al lui Siv? La momentul uciderii celor două fete, Mårten nici măcar nu era născut!

Patrik oftă și continuă interogatoriul.

— Să zicem că te-am crede. Încă există o mare coincidență care nu ne dă pace, și anume faptul că te aflai în campingul Grebbestad la data dispariției unei fete pe nume Jenny Möller. Te aflai, de asemenea, în campingul Sälvik din Fjällbacka atunci când o turistă germană a dispărut, iar ulterior a fost găsită ucisă. Iar cortul tău fusese chiar lângă cel al Tanjei Schmidt și al prietenei sale. E puțin ciudat, credem noi.

Mårten păli vizibil.

— Ce dracu'? N-am avut nimic de-a face cu toate astea.

— Dar știi despre ce fată vorbesc?

Bărbatul răspunse cu ezitare:

— Da, le-am văzut pe lesbienele alea două în cortul de lângă al meu, însă niciodată nu m-am dat în vânt după genul lor și, în plus, erau un pic cam bătrâne pentru gusturile mele. Amândouă îmi păreau niște scorpii.

Patrik se gândi la chipul oarecum comun, însă prietenos, din poza de pașaport a Tanjei. Își reprimă impulsul de a-i azvârli carnețelul în față lui Mårten. Ochii îi erau reci ca gheața atunci când îl privea pe bărbatul dinaintea sa.

— Cum rămâne cu Jenny Möller? O blondă drăguță, șaptesprezece

ani. E exact genul tău, nu-i așa?

Picături mici de sudoare începură să apară pe fruntea lui Mårten. Avea ochi mici, care clipeau iute când devenea neliniștit, iar acum bărbatul clipea frenetic.

— N-am avut nimic de-a face cu asta. N-am atins-o, jur!

Ridică mâinile ca pentru a arăta că era nevinovat. Fără să vrea, lui Patrik i se păru că simte o urmă de adevăr în protestele bărbatului. Comportamentul lui când îi pomenise de Tanja și de Jenny fusese cu mult diferit de cel pe care îl manifestase în legătură cu Melanie. Cu coada ochiului, Patrik observă că și Martin căzuse pe gânduri.

— În regulă, recunosc că poate tipa de azi nu era de-acord cu tot ce se întâmpla, însă trebuie să mă credeți, n-am idee ce ziceți voi acolo despre celelalte două. Jur!

Panica din vocea lui Mårten era evidentă. Într-un schimb tacit de priviri, Martin și Patrik hotărâră să încheie interogatoriul. Din nefericire, îi dădeau crezare bărbatului. Ceea ce însemna că undeva, altcineva o ținea captivă pe Jenny Möller, în cazul în care nu era deja moartă. Deodată, păru foarte improbabil ca ei să își poată ține promisiunea făcută lui Albert Thernblad, aceea de a-l găsi pe ucigașul fiicei sale.

•

Gösta era neliniștit. Era ca și cum o parte a corpului, ce fusese multă vreme rigidă, își recăpătase elasticitatea. Munca de polițist îl făcuse atât de blazat, încât era ciudat să se simtă din nou responsabil pentru ceva. Bătu prudent la ușa lui Patrik și spuse:

— Pot intra?

— Poftim? A, da.

Patrik privi distrat în sus, de la biroul său.

Gösta intră, gârbovit, și luă loc în scaunul pentru vizitatori. Nu spuse nimic, iar după un moment, Patrik fu nevoit să-i dea un imbold.

— Da? Aveai ceva pe suflet?

Gösta își drese vocea și își studie mâinile, pe care și le ținea în poală.

— Am primit lista ieri.

— Ce listă?

Patrik se încruntă, întrebător.

— Cea cu violatorii din ținut, care au fost eliberați din închisoare. Conținea doar două nume, iar unul era Mårten Frisk.

— Și ce-i cu fața asta lungă?

Gösta privi în sus. Resimțea neliniștea ca pe-un mare gol în stomac.

— Nu mi-am făcut treaba. M-am gândit să verific numele, unde se aflau, cu ce se ocupau, să stau de vorbă cu ei. Dar pur și simplu nu am avut energia necesară. Ăsta e adevărul gol-goluț, Hedström. N-am avut niciun chef. Iar acum…

Patrik nu răspunse. Aștepta doar continuarea.

— Acum îmi dau seama că, dacă mi-aș fi făcut treaba, poate puștoaica n-ar fi fost atacată, aproape violată astăzi, iar noi am fi avut, de asemenea, șansa de-i pune întrebări despre Jenny cu o zi înainte. Cine știe, poate ar fi schimbat lucrurile pentru ea, poate a fost o chestiune de viață și moarte. Ieri ar fi putut fi în viață, iar azi ar putea fi moartă. Și toate astea fiindcă sunt atât de leneș și nu mi-am făcut datoria!

Se lovi cu pumnul peste coapsă, pentru a-și accentua spusele.

Patrik stătu pentru o clipă în tăcere, dar apoi se aplecă peste birou, încrucișându-și mâinile. Tonul vocii sale era încurajator, nu plin de reproș, după cum se așteptase Gösta. Își privi uimit colegul.

— Adevărat, Gösta, munca ta lasă uneori de dorit. Amândoi știm asta. Însă nu e de competența mea să rezolv problema asta; trebuie să se ocupe de ea superiorul nostru. În ceea ce-l privește pe Mårten Frisk și faptul că nu l-ai verificat ieri, poți să nu te mai gândești la asta. În primul rând, nu i-ai fi putut da de urmă așa de repede la camping; ar fi durat cel puțin vreo două zile. În al doilea rând, mă tem că nu el a răpit-o pe Jenny Möller.

Gösta îl privi mirat.

— Dar am crezut că era ca și rezolvat!

— Și eu am crezut la fel. Și încă nu sunt pe deplin convins, însă pe parcursul anchetei, nici Martin, nici eu, nu am avut impresia că el ar fi răpitorul.

— Nu mai spune!

Gösta judecă în tăcere. Dar neliniștea nu i se risipi.

— Cum aș putea ajuta?

— După cum am spus, încă nu suntem pe de-a-ntregul siguri, însă i-am recoltat lui Frisk o probă de sânge, care ne va indica dacă el e omul nostru sau nu. Deja a fost trimisă către laborator și le-am zis că e o urgență. Aș fi recunoscător dacă i-ai mai presa un pic. Dacă până la urmă se dovedește a fi Frisk, fiecare oră ar putea fi vitală pentru Möller.

— Sigur, mă voi ocupa de asta. O să mă înfig în ei ca un pitbull.

Patrik zâmbi. Dacă ar fi fost vorba să-l compare pe Gösta cu o rasă de câine, ar fi fost mai degrabă un Beagle obosit.

Dornic acum să îi facă pe plac, Gösta sări din scaun și, cu o viteză nemaivăzută, o zbughi din birou. Ușurarea pe care o simțea știind că nu era de vină pentru o greșeală îl făcea să zburde. Își făgădui să muncească mai din greu ca niciodată, ba chiar să rămână puțin și peste program în seara aceea. Nu, aproape că uitase, avea o partidă programată pe terenul de golf la ora cinci. Ei bine, avea să lucreze până târziu în altă zi.

•

Laine detesta să fie nevoită să calce printre toate mizeriile și gunoaiele. Era ca și cum ar fi intrat într-o altă lume. Păși grijuliu printre ziare vechi, saci de gunoi și Dumnezeu mai știe ce.

— Solveig?

Niciun răspuns. Își strânse poșeta aproape de corp și merse de-a lungul coridorului. Acolo o zări. Senzația de repulsie pe care-o simți îi cuprinse întreg corpul. O ura pe această femeie mai mult decât orice altceva, incluzându-l pe tatăl său. În același timp, depindea de ea. Gândul acela îi întorcea mereu stomacul pe dos.

Solveig zâmbi când o zări.

— Ei bine, ca să vezi! Punctuală ca întotdeauna. Fără îndoială, ești de nădejde, Laine.

Închise albumul la care migălea și îi făcu semn femeii să ia loc.

— Aș prefera să las doar ce am de lăsat. Sunt un pic pe fugă…

— Ascultă, Laine, cunoști regulile jocului. Mai întâi o ceașcă de cafea, în pace și liniște, apoi plata. Ar fi tare nepoliticos din partea mea să nu-i ofer nimic unui musafir de asemenea rang înalt.

Tonul îi era plin de dispreț. Laine știa prea bine că nu trebuia să obiecteze. Era un joc pe care-l jucaseră de nenumărate ori de-a lungul anilor. Dădu deoparte câteva firimituri de pe lavița din bucătărie și nu putu să nu se strâmbe când se așeză. De fiecare dată când venea acolo, se simțea murdară ore întregi după aceea.

Solveig se ridică încet de pe scaunul ei cu spătar drept și puse, cu grijă, albumele deoparte. Așeză pe masă două cești de cafea ciobite, iar Laine trebui să reziste impulsului de a o șterge pe-a ei. Apoi își făcu apariția un coș cu biscuiți finlandezi fărâmițați, iar Solveig o îndemnă pe Laine să servească. Luă o bucățică, rugându-se în gând ca vizita să se încheie mai repede.

— Ce plăcut e, nu-i așa?

Solveig înmuie un biscuit în cafea și o examină pe Laine, care nu spunea nimic. Continuă:

— Greu de crezut că una din noi trăiește într-un conac, iar cealaltă într-o colibă amărâtă. Și cu toate astea, iată-ne stând aici, ca două vechi prietene. Am dreptate, Laine?

Laine închise ochii și speră ca umilința să înceteze curând. Până data următoare. Își frânse mâinile pe sub masă, reamintindu-și de ce se supunea acelui chin, iarăși și iarăși.

— Știi ce mă deranjează, Laine?

Solveig vorbi cu gura plină de biscuiți. Din gură îi cădeau firimituri pe masă.

— Faptul că ai trimis poliția după băieții mei. Știi, Laine, credeam că noi două avem o înțelegere. Însă poliția a venit și a pretins ceva absurd. Au spus că tu ai declarat că băieții mei au spart câteva geamuri acasă la tine. Așa că nu-i de mirare că am căzut pe gânduri.

Laine nu putea decât să dea din cap.

— Cred că merit niște scuze, ce zici? Fiindcă, după cum am explicat polițiștilor, băieții au fost aici toată noaptea. Așa că nu ar fi putut zvârli cu pietre în conac.

Solveig luă o înghițitură mică de cafea și făcu semn cu ceașca înspre Laine.

— Ei bine? Aștept.

— Îmi cer scuze, mormăi Laine umilită, cu capul plecat.

— Pardon, n-am prea auzit ce-ai spus.

Demonstrativ, Solveig făcu mâna pâlnie la ureche.

— Îmi cer scuze. Am greșit.

Ochii îi erau plini de dușmănie atunci când întâlni privirea lui Solveig, însă cumnata ei părea mulțumită.

— Așadar, ai putut. N-a fost chiar așa greu, nu? Deci să ne ocupăm acum și de cealaltă trebușoară.

Se aplecă peste masă și își linse buzele. Fără tragere de inimă, Laine își ridică poșeta din poală și scoase un plic. Solveig se întinse cu lăcomie după el și numără conținutul, cu degetele sale unsuroase.

— La fix. Ca de obicei. Da, după cum am zis întotdeauna, tu chiar știi rânduiala, Laine. Tu și Gabriel, amândoi sunteți atât de conștiincioși.

Cu senzația că era prinsă ca un hamster în rotița sa, Laine se ridică în picioare și se îndreptă spre ieșire. Odată ajunsă afară, trase adânc în piept o gură de aer vărătic proaspăt. În urma sa, o putea auzi pe Solveig strigând, înainte ca ușa să se trântească:

— Mi-a părut bine să te văd, Laine. Trebuie să repetăm și luna viitoare.

Laine închise ochii și se forță să respire calm. Uneori se întreba dacă totul chiar merita. Apoi își aminti duhoarea pe care o simțea când tatăl său îi respira în ureche și motivul pentru care viața pe care și-o clădise trebuia păstrată cu orice preț. Pur și simplu, trebuia să merite.

•

Îndată ce intră pe ușă, Patrik văzu că se întâmplase ceva. Erica stătea pe verandă, cu spatele la el, însă din atitudinea ei înțelese că se petrecuse ceva nelalocul lui. Pentru o clipă, fu copleșit de neliniște, înainte să-și dea seama că l-ar fi sunat pe mobil dacă ar fi fost ceva în neregulă cu bebelușul.

— Erica?

Se întoarse spre el, și văzu că ochii îi erau roșii de plâns. Se apropie și i se alătură pe divanul de răchită.

— Ce e, draga mea?

— M-am certat cu Anna.

— Ce mai e de data asta?

Știa despre toate suișurile și coborâșurile din complicata lor relație

și despre toate motivele pentru care se ajungea mereu la un conflict. Însă de când Anna se despărțise de Lucas, cele două surori păruseră a fi intrat într-un fel de armistițiu temporar. Patrik se întrebă ce nu funcționase de data aceea.

— Nu l-a raportat pe Lucas la poliție pentru ce i-a făcut Emmei.

— Cum naiba?

— Exact, iar acum că Lucas pretinde custodia copiilor, m-am gândit că ăsta avea să fie atuul ei principal. Doar că nu există nimic în registrele poliției, în vreme ce el o să scornească o grămadă de minciuni despre ce mamă denaturată e Anna.

— În regulă, dar el nu are dovezi.

— Da, știm asta. Dar imaginează-ți cât o s-o târască prin noroi. Îl știi cât e de șiret. Nu m-ar surprinde deloc dacă ar reuși să-i farmece pe membrii comisiei și să-l aducă pe judecător de partea lui.

Erica își rezemă fața de umărul lui Patrik.

— Imaginează-ți dacă Anna ar pierde copiii. Ar distruge-o.

Patrik o cuprinse cu brațul și o ținu strâns.

— Hai să nu dăm frâu liber imaginației. A fost o prostie din partea Annei să nu depună plângere, însă pot înțelege de ce nu a făcut-o. Lucas a demonstrat mereu că nu e de glumit cu el, deci nu e de mirare că-i inspiră o asemenea teamă.

— Probabil ai dreptate. Însă lucrul care m-a întristat cel mai tare a fost că m-a mințit în tot acest timp. Acum mă simt și eu înșelată. De fiecare dată când o întrebam despre plângerea făcută, îmi dădea câte un răspuns evaziv despre cât de aglomerată e poliția din Stockholm și cât le ia să se ocupe de toate rapoartele primite. Doar știi și tu ce-a spus. Însă totul era o minciună. Și cumva reușește mereu să mă transforme pe mine în personajul negativ.

Erica izbucni în plâns.

— Haide, dragă! Calmează-te. Nu vrem ca bebelușul să aibă impresia că vine pe lume într-o vale a plângerii.

Auzind asta, Erica nu putu să nu râdă și își șterse ochii cu mâneca.

— Acum ascultă-mă, spuse Patrik. Uneori tu și Anna vă purtați mai degrabă ca mamă și fiică, decât ca niște surori. Tu te-ai ocupat de Anna în locul mamei tale. Iar asta a făcut-o pe Anna să aibă nevoie de grija ta, în aceeași măsură în care are nevoie să se dezlipească de lângă tine. Înțelegi ce vreau să spun?

Erica dădu afirmativ din cap.

— Sigur, știu. Însă pare atât de nedrept ca eu să fiu pedepsită pentru că i-am purtat de grijă.

Începu din nou să suspine.

— Chiar te compătimești un pic, nu-i așa?

Mângâie fruntea Ericăi pentru a-i îndepărta o șuviță.

— Mai devreme sau mai târziu, tu și Anna veți pune ordine în

lucruri, așa cum ați făcut dintotdeauna. De altminteri, cred că de data asta ai putea fi tu cea generoasă. Anna pare să treacă printr-o perioadă grea. Lucas e un adversar îndârjit și, sincer, îi pot înțelege îngrijorarea. Așa că las-o mai moale și nu te mai compătimi.

Erica se eliberă din îmbrățișarea lui Patrik și îl privi urât.

— N-ai de gând să mă susții?

— Dar asta fac, draga mea, asta fac.

Îi mângâie părul, însă părea că se află departe, pierdut în gândurile sale.

— Iartă-mă, spuse Erica. Stau aici și-mi strig necazurile în gura mare. Vouă cum vă merge?

— Doamne, nici nu pomeni de asta! Azi a fost mizerabil…

— Însă nu-mi poți da detalii, termină Erica propoziția în locul lui.

— Nu, nu pot. Dar chiar a fost o zi groaznică.

Oftă și se învioră.

— Așadar, ce-ar fi să petrecem o seară tihnită împreună? S-ar părea că amândoi avem nevoie de puțină înviorare. Fug până la pescărie să cumpăr ceva bun, în timp ce tu pui masa. Cum sună?

Erica încuviință și se întoarse cu fața spre el, pentru un sărut. Patrik era, prin esență, un optimist, și tatăl copilului ei.

— Ia și niște chipsuri și sos, te rog. Nu-i nevoie să mai fiu atentă la siluetă din moment ce sunt oricum atât de grasă!

El râse.

— În regulă, șefa.

•

Martin bătea iritat cu creionul în birou. Era nervos pe el însuși. Evenimentele din ziua precedentă îl făcuseră să uite complet de telefonul pe care trebuia să i-l dea tatălui Tanjei Schmidt. Îi venea să-și tragă palme. Singura lui scuză era că nu i se mai păruse important, după ce îl arestaseră pe Mårten Frisk. Acum probabil că n-o să-l mai găsească pe tatăl fetei până seara, însă putea măcar să încerce. Se uită la ceas. Ora nouă. Înainte de a o suna pe Pia și de a o ruga să traducă, hotărî să vadă dacă domnul Schmidt era acasă.

Sună de patru ori și era pe cale să închidă. Însă la cel de-al cincilea apel, o voce răgușită răspunse. Jenat că îl trezise din somn, Martin reuși să explice, în germana sa ruginită, cine era și că avea să sune înapoi imediat. Avu noroc. Pia răspunse la telefonul biroului turistic de informații. Promise să-l mai ajute o dată, iar câteva minute mai târziu, Martin avea ambele persoane pe fir.

— Aș dori să încep prin a vă ruga să primiți condoleanțele mele sincere.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului îi mulțumi sobru pentru considerație, însă Martin putu să simtă durerea așternându-se deasupra conversației, precum o mantie grea. Era nesigur de modul în

care să continue. Vocea plăcută a Piei traducea tot, însă atunci când el cugeta asupra lucrurilor pe care să le spună, nu se auzea nimic în afară de respirația lor.

— Știți cine i-a făcut asta fiicei mele?

Vocea tatălui tremură puțin, iar Pia nu mai fu nevoită să traducă. Martin înțelese.

— Încă nu. Dar vom afla.

Asemenea lui Patrik la întâlnirea cu Albert Thernblad, Martin se întrebă dacă nu cumva promitea prea mult, însă dori să-i aline bărbatului durerea în singurul mod în care ar fi putut.

— Am vorbit cu tovarășa de drum a Tanjei, iar aceasta a spus că Tanja avea un motiv pentru care venise în Fjällbacka, aici, în Suedia. Însă când l-am întrebat pe fostul soț al ei, acesta a zis că nu știe nimic despre asta. Dumneavoastră știți ceva?

Martin își ținu respirația. Urmă o tăcere chinuitoare. Apoi tatăl Tanjei începu să vorbească.

Când Martin încheie într-un final conversația cu domnul Schmidt, se întrebă dacă auzise bine. Povestea părea mult prea fantastică. Totuși, cu siguranță avea un sâmbure de adevăr și Martin îi dădu crezare tatălui Tanjei. Tocmai când se pregătea să lase jos receptorul, își dădu seama că Pia se afla încă pe fir.

Aceasta întrebă șovăind:

— Ai aflat tot ce aveai nevoie? Cred că am tradus corect totul.

— Sunt sigur că a fost bine. Și da, am aflat exact ce aveam nevoie să știu. Sunt sigur că nu trebuie să menționez asta, dar…

— Știu, nu am voie să spun nimănui. Promit să nu divulg niciun cuvânt.

— Grozav. Apropo…

— Da?

Nu îl înșelaseră urechile? Fusese tonul ei plin de speranță? Dar curajul îl părăsi și simți, de asemenea, că nu era momentul.

— Nu, nimic. Altă dată.

— În regulă.

Acum aproape că părea dezamăgită, însă încrederea lui în sine era încă mult prea scăzută, după ultimul său eșec în dragoste. Probabil că își închipuia el lucruri.

După ce îi mulțumi Piei și închise telefonul, gândurile i se îndreptară în altă parte. Își dactilografie rapid notițele luate în urma conversației, apoi duse transcrierea în biroul lui Patrik. În sfârșit, cazul progresase.

•

Amândoi se puseseră în gardă când se întâlniră. Era prima dată când se vedeau după episodul cumplit din Västergården, și ambii așteptau ca primul pas spre împăcare să fie făcut de către celălalt.

Johan fusese cel care sunase, dar Linda chiar se simțea vinovată pentru felul în care se purtase, așa că vorbi prima.

— Știi, am spus niște lucruri tâmpite atunci. N-am vorbit serios. Doar că eram atât de furioasă.

Se aflau în locul lor de întâlnire obișnuit, sus în șura hambarului din Västergården. Profilul lui Johan părea cioplit în piatră. Apoi Linda văzu cum trăsăturile i se relaxară.

— Ei, hai să dăm uitării totul. Probabil că și eu am reacționat un pic cam dur. Doar că…

Ezită și se întoarse, căutând cuvintele potrivite.

— Era al naibii de greu să merg acolo, cu toate amintirile, și așa mai departe. Chiar nu a avut nimic de-a face cu tine.

Încă ușor precaută, Linda se strecură prin spatele lui Johan și îl cuprinse cu brațele. Cearta avusese un efect. Linda nutrea acum un oarecare respect față de Johan. Întotdeauna îl privise ca pe un băiețel, ascuns după fustele mamei și agățat de fratele lui mai mare, însă în ziua aceea văzuse un bărbat adevărat. Asta îl făcuse mai atrăgător. Incredibil de atrăgător. Îi văzuse și o latură periculoasă, iar asta îi spori, în ochii ei, farmecul. Fusese chiar la un pas să o lovească, îi citise asta în priviri. Acum, în vreme ce stătea cu obrazul apăsat de spatele lui, amintirea aceea îi dădea fiori de plăcere. Era ca și cum ar fi plutit pe lângă flacăra unei lumânări, destul de aproape cât să simtă căldura, însă destul de precaută încât să nu se ardă. Dacă exista cineva care stăpânea genul acela de pendulare, atunci persoana respectivă era Linda.

Își lăsă mâinile să rătăcească înainte. Lacome și nerăbdătoare. Încă putea simți puțină rezistență din partea lui, însă era sigură că puterea încă se afla în mâinile ei. În ciuda tuturor celor întâmplate, relația lor fusese definită dintr-o perspectivă pur fizică, iar din punctul acela de vedere, ea considera că femeile, în general, și ea, în particular, dețineau un avantaj. Un avantaj de care se folosea în momentul acela. Observă cu satisfacție cum respirația lui se îngreună, iar rezistența dinlăuntrul său se topi de tot.

Linda se mută în poala lui, iar când limbile li se atinseră, ea știu că ieșise învingătoare și în acea bătălie. Rămase cu iluzia aceea până când simți cum mâna lui Johan o apucă strâns de păr și o dă pe spate, până când o putu privi de sus, în ochi. Dacă intenția lui fusese de a o face să se simtă mică și neajutorată, ei bine, funcționase. Pentru o clipă, văzu în privirea lui aceeași scânteiere ca în timpul încăierării din Västergården. Se întrebă dacă țipătul ei de ajutor s-ar fi putut auzi până departe, în clădirea principală. Probabil că nu.

— Știi, ai face bine să te porți frumos cu mine, spuse Johan. Altminteri o păsărică ar putea șopti poliției ce am văzut eu aici, la fermă.

Ochii Lindei se deschiseră larg. Vocea i se făcu auzită într-o șoaptă.

— N-ai face asta! Ai promis, Johan.

— Conform spuselor oamenilor, o promisiune venită de la orice membru al familiei Hult nu prea înseamnă mare lucru. Ca să știi și tu.

— Nu face asta, Johan. Te rog, fac orice vrei.

— Așadar, se pare că până la urmă sângele apă nu se face.

— Ai spus tu însuți că nu poți înțelege ceea ce au făcut tata și unchiul Johannes. Ai de gând să te comporți la fel?

Vocea îi tremură. Situația îi scăpase complet de sub control. Uluită, se întrebă cum de reușise să ajungă într-o poziție atât de vulnerabilă. Ea fusese dintotdeauna cea care deținuse frâiele.

— De ce n-aș face-o? Într-un fel, aș putea spune că e vorba de karma. Trebuie să se întoarcă roata.

Îi zâmbi răutăcios.

— Dar poate că ai și tu dreptatea ta. Îmi voi ține gura. Însă nu uita că mă pot răzgândi oricând, așa că ar fi bine să te porți frumos cu mine – dragă.

Îi dezmierdă chipul, ținând-o însă într-o strânsoare dureroasă. Apoi îi împinse capul și mai în jos. Ea nu protestă. Balanța puterii se răsturnase, cu siguranță.

6.

1979, vara

Se deșteptă în sunetul unor plânsete pe întuneric. Era greu să spună dincotro veneau zgomotele, însă alunecă ușurel de-a lungul podelei, până când simți atingerea unei stofe și ceva mișcându-i-se pe sub degete. Grămada de pe jos începu să urle de groază, însă ea o calmă pe fată, îndemnând-o să facă liniște și mângâindu-i părul. Știa mai bine decât oricine cum frica putea să-ți sfâșie sufletul, până când în locul acestuia nu rămânea decât o deznădejde mocnită.

Știa că dădea dovadă de egoism, însă nu putea să nu se bucure că scăpase de singurătate. Părea o eternitate de când nu se mai aflase în compania altei persoane, însă nu credea că avea să dureze mai mult de vreo două zile. Era atât de greu să păstreze noțiunea timpului acolo jos, pe întuneric. Timpul exista doar deasupra. Pe lumină. Acolo jos, timpul reprezenta un dușman. O făcea conștientă de existența altei vieți care, până la acel moment, era posibil să fi trecut deja pe lângă ea.

Când suspinele fetei se mai potoliră, începu o avalanșă de întrebări. Nu deținea răspunsuri pe care să i le ofere. În schimb, încercă să-i explice cât de important era să se supună, să nu se împotrivească răului. Însă fata nu voia să înțeleagă. Plângea și punea întrebări, stăruia și i se ruga unui Dumnezeu în care nu crezuse nicio clipă, decât poate în urmă cu mult timp, în copilăria sa. Dar pentru prima oară, se trezi sperând că se înșală, că de fapt există un Dumnezeu. Altminteri, cum i s-ar fi părut bebelușului viața, atât fără o mamă, cât și fără un Dumnezeu pe care să se bizuie? De dragul fiicei sale, se supuse fricii, se cufundase în ea. Determinarea celeilalte fete de a-i rezista începea să-i stârnească mânia. Încercase întruna să-i explice că nu ar ajuta cu nimic, însă fata nu voia să asculte. În curând, avea să-i inoculeze și ei spiritul său războinic, iar apoi nu avea să treacă mult și speranța avea să se întoarcă, făcând-o vulnerabilă.

Auzi trapa deschizându-se și pași apropiindu-se. O împinse repede pe fată, care îi stătuse cu capul în poală. Poate avea să fie norocoasă. Poate că de data aceea el avea să-i facă rău celeilalte fete, și nu ei.

•••

Liniștea era amețitoare. Ciripitul lui Jenny umpleau, de obicei, întreaga rulotă, însă acum nu exista decât tăcere. Stăteau așezați față în față la măsuță, fiecare captiv în propriile gânduri. Fiecare pierdut într-o lume a amintirilor.

Șaptesprezece ani le zburară prin fața ochilor, ca într-un film. Kerstin simți greutatea corpușorului nou-născut al lui Jenny în brațele sale. Involuntar, își împreună mâinile spre a forma un leagăn. Bebelușul crescu, iar după o vreme, totul păru să treacă atât de

repede. Mult prea repede. De ce pierduseră atâta timp ciorovăindu-se și încăierându-se? De-ar fi știut măcar ce avea să se întâmple, nu i-ar fi adresat lui Jenny niciun cuvânt răutăcios. Stând la masă, cu sufletul greu, jură că, dacă totul s-ar termina cu bine, nu ar mai ridica niciodată vocea la fiica sa.

Bo era precum o imagine în oglindă a haosului lăuntric al soției sale. Îmbătrânise zece ani în câteva zile, iar chipul îi era brăzdat și abătut. Acela era momentul în care trebuiau să se bizuie unul pe celălalt, să se sprijine reciproc, însă teroarea îi paralizase pe amândoi.

Mâinile lui, aflate pe masă, tremurau. Bo le strânse, într-o încercare de a le potoli freamătul, însă le desfăcu repede fiindcă arăta ca și cum s-ar fi rugat. Până în momentul acela, refuzase să invoce vreo putere superioară. Asta l-ar fi forțat să recunoască ceea ce nu îndrăznise până atunci să gândească. Se agăță de speranța deșartă că fiica lui era plecată în vreo aventură inocentă. Însă știa, în adâncul său, că trecuse prea mult timp pentru ca lucrul acela să fie plauzibil. Jenny era mult prea atentă și iubitoare ca să le pricinuiască dinadins părinților ei un asemenea necaz. Bineînțeles că existaseră certuri, mai ales în ultimii doi ani, însă el avusese dintotdeauna siguranța legăturii puternice dintre ei. Știa că Jenny îi iubea. Singura explicație pentru faptul că nu se întorsese acasă trebuia să fie legată de ceva îngrozitor. Ceva se întâmplase. Cineva îi făcuse rău preaiubitei lor Jenny. Încercă să rupă tăcerea. Însă limba i se împotmoli și fu nevoit să-și dreagă vocea pentru a putea continua.

— Să sunăm la poliție din nou, să vedem dacă au făcut progrese?

Kerstin clătină din cap.

— Am sunat deja de două ori astăzi. Ne anunță ei dacă află noutăți.

— La naiba, dar nu putem sta așa!

Sări în picioare, lovindu-se cu capul în bufetul de deasupra.

— Sunt al dracu' de înghesuit aici! De ce-a trebuit s-o forțăm să vină iar într-o nenorocită de vacanță în rulotă? Nu voia să vină. De-am fi rămas acasă! S-o lăsăm să umble cu prietenii ei, în loc s-o obligăm să stea la grămadă cu noi, în văgăuna asta!

Începu să lovească bufetul. Kerstin îl lăsă în pace. Atunci când furia i se transformă în lacrimi, ea se ridică fără a spune nimic și îl cuprinse cu brațele. Stătură acolo, în tăcere, un lung răstimp, uniți în sfârșit în spaima lor și într-un sentiment crescând de mâhnire, pe care nu îl puteau îndepărta, în ciuda tuturor eforturilor de a se agăța de speranță.

Kerstin încă mai simțea greutatea pruncului în brațele sale.

•

De data aceea, soarele strălucea când Patrik merse pe Norra Hamngatan. Ezită, pentru o clipă, înainte de a bate la ușă. Apoi simțul datoriei puse stăpânire pe el și ciocăni puternic, de câteva ori. Nimeni

nu răspunse la ușă. Încercă din nou, și mai hotărât. În continuare, niciun răspuns. Tipic. Trebuia să-i fi sunat înainte de a trece pe acolo. Însă când Martin îi spusese ce aflase de la tatăl Tanjei, Patrik reacționase din impuls. Acum privi în jurul său. O femeie își îngrijea plantele, în fața casei vecine.

— Scuzați-mă, știți cumva unde se află familia Struwer? Mașina lor e aici, așa că am presupus că sunt acasă.

Femeia se opri din ceea ce făcea și dădu din cap.

— Sunt în căsuța de lângă apă.

Arătă cu un făraș mic de grădină către una din construcțiile roșii orientate spre mare.

Patrik îi mulțumi și coborî niște trepte înguste din piatră până în fața magaziei. Un șezlong era așezat pe ponton și o văzu pe Gun făcând plajă într-un bikini îngust. Observă că întregul ei corp era la fel de înroșit cum îi era și chipul, și la fel de ridat. Se părea că unor oameni chiar nu le păsa de riscul de a face cancer de piele. Își drese vocea pentru a-i atrage atenția.

— Bună ziua, scuzați-mă, vă rog, pentru că vă deranjez de dimineață, dar mă întrebam dacă aș putea vorbi puțin cu dumneavoastră.

Patrik fu nevoit să folosească un ton formal, ca de fiecare dată când aducea vești proaste. Asumarea rolului de polițist, și nu de ființă umană – acela era singurul mod în care reușea să meargă acasă și să aibă un somn liniștit noaptea.

— Daaa, sigur…

Răspunsul sună mai degrabă ca o întrebare.

— O secundă, trebuie să pun ceva pe mine.

Dispăru în ambarcațiune.

Între timp, Patrik luă loc la masă pentru a o aștepta, îngăduindu-și pentru o clipă să admire priveliștea. Portul era mai gol decât în mod obișnuit, însă marea strălucea, iar pescărușii zburau peste chei, în căutare de hrană. După câteva minute, când își făcu într-un final apariția, Gun purta un tricou și pantaloni scurți, și era urmată de Lars. Acesta îl salută ceremonios pe Patrik și luă loc la masă, alături de soția sa.

— Ce s-a întâmplat? L-ați prins pe cel care a ucis-o pe Siv?

Vocea lui Gun era nerăbdătoare.

— Nu, nu acesta e motivul pentru care mă aflu aici.

Patrik făcu o pauză și își cântări cuvintele.

— În dimineața aceasta s-a întâmplat să vorbim cu tatăl tinerei germane al cărei trup a fost găsit alături de cel al lui Siv.

O nouă pauză.

Gun ridică întrebător din sprâncene.

— Da?

Patrik îi dezvălui numele tatălui Tanjei și nu fu dezamăgit de reacția lui Gun. Aceasta sări în sus și rămase fără grai. Lars o privi surprins.

— Dar acela e tatăl lui Malin. Ce-mi spuneți aici? Malin e moartă, nu-i așa?

Îi era greu să se exprime într-un mod plin de tact. Dar, în definitiv, nu era treaba lui să fie diplomat. Hotărî să îi spună adevărul gol-goluț.

— Nu a murit. Doar a spus așa. Conform lui, solicitarea de compensații de către dumneavoastră i se păruse întrucâtva – cum s-o numesc? – supărătoare. Așa că a inventat o poveste potrivit căreia nepoata dumneavoastră a încetat din viață.

— Însă fata care a murit aici se numea Tanja, nu Malin, nu-i așa?

Gun păru confuză.

— Se pare că și-a schimbat numele cu unul care să sune mai german. Dar fără îndoială, Tanja era de fapt nepoata dumneavoastră, Malin.

Gun Struwer rămăsese și ea, o dată, fără glas. Apoi Patrik văzu cum începe să fiarbă de mânie. Lars încercă să o atingă liniștitor pe umăr, însă ea se scutură.

— Cine naiba se crede? Ai auzit vreodată un lucru mai nerușinat, Lars? Să mă mintă în față și să îmi spună că propria mea nepoată, sânge din sângele meu, a murit! În toți acești ani, ea trăia bine, sănătoasă, în vreme ce eu credeam că scumpa mea pierise de o moarte cumplită! Și să aibă tupeul de a pretinde că a făcut-o deoarece pretențiile mele erau supărătoare – ai mai pomenit așa ceva, Lars? Doar pentru că am cerut ceea ce mi se cuvenea, pretențiile mele sunt considerate supărătoare!

Lars încercă din nou să o calmeze, dar ea îl îndepărtă. Era atât de furioasă, încât picături mici de salivă i se formau în colțurile gurii.

— Ei bine, chiar intenționez să-i spun ce am pe suflet. Poliția trebuie să aibă numărul lui de telefon. L-aș dori, vă rog. Neamțul ăla nenorocit va auzi ce am de spus în legătură cu întreaga afacere.

Patrik oftă în sinea sa. Înțelegea că femeia avea dreptul să fie nervoasă, însă din perspectiva lui, ea trecea cu vederea tocmai esența lucrurilor ce îi fuseseră spuse. O lăsă în pace pentru câteva minute, să se dezlănțuie, apoi zise calm:

— Știu că pesemne vă e greu să auziți asta, însă cea pe care am găsit-o moartă în urmă cu o săptămână este într-adevăr nepoata dumneavoastră. Alături de Siv și de Mona. Așadar, trebuie să vă întreb: ați avut orice fel de interacțiune cu o tânără ce își spunea Tanja Schmidt? Nu v-a contactat în niciun fel?

Gun clătină viguros din cap, însă Lars păru gânditor. El spuse, ezitând:

— A fost cineva care a sunat de câteva ori, fără să spună nimic. Îți aduci aminte, Gun? A fost în urmă cu vreo două sau trei săptămâni,

dacă nu mă înșel, iar noi am crezut că era o glumă proastă. Credeți că ar fi putut fi ea?

Patrik încuviință.

— Foarte posibil. Tatăl ei îi spusese întreaga poveste în urmă cu doi ani și după aceea probabil i s-a părut dificil să ia legătura cu dumneavoastră. A mers, de asemenea, la bibliotecă și a făcut cópii după articolele referitoare la dispariția mamei sale, deci probabil că venise aici pentru a afla ce i se întâmplase de fapt acesteia.

— Bietul meu sufletel!

Gun înțelesese într-un final ce anume se aștepta de la ea și dădu drumul lacrimilor de crocodil.

— Când mă gândesc că scumpetea mea era încă vie și se afla atât de aproape! De ne-am fi putut întâlni înainte să… Ce fel de om mi-ar face mie așa ceva? Mai întâi Siv, apoi micuța mea Malin.

Îi trecu prin minte un gând.

— Credeți că mă aflu în pericol? Să fie cineva pe urmele mele? Am nevoie de protecție din partea poliției?

Ochii lui Gun priveau repede de la Patrik spre Lars.

— Nu cred că va fi necesar. Nu considerăm că există vreo legătură între omoruri și dumneavoastră, așa că nu e cazul să vă faceți griji.

Apoi nu putu rezista tentației și adăugă:

— În plus, criminalul are în vizor doar femei *tinere*.

Își regretă imediat spusele și se ridică pentru a indica sfârșitul conversației.

— Îmi pare foarte rău că v-am adus asemenea vești îngrozitoare. Însă v-aș fi recunoscător dacă m-ați suna în caz că vă mai amintiți ceva. Vom începe prin verificarea acelui apel telefonic.

Înainte să plece, Patrik mai aruncă o ultimă privire invidioasă spre mare. Gun Struwer era dovada cea mai bună a faptului că lucrurile bune nu se întâmplau întotdeauna celor care le meritau.

•

— Ce a zis?

Martin stătea alături de Patrik, la bufet. Ca de obicei, cafetiera stătuse pornită mult prea mult, însă cei doi erau obișnuiți și își băură lacomi cafeaua.

— N-ar trebui să spun asta, dar, la naiba, ce persoană îngrozitoare! Ce-o deranja pe ea mai mult nu era faptul că ratase atâția ani din viața nepoatei sale sau că a fost ucisă. O irita mai mult că tatăl fetei descoperise o metodă atât de eficientă de a-i nimici pretențiile la compensații materiale.

— E îngrozitor!

Cugetând asupra meschinăriei ființelor umane, amândoi se simțiră cuprinși de tristețe. Era neobișnuit de liniște în secția de poliție. Mellberg nu își făcuse apariția; se părea că își acordase niște ore

suplimentare de somn. Gösta și Ernst erau pe traseu, „vânând piraților șoselelor”, după cum obișnuiau să spună. De fapt, probabil că luau o gustare pe la vreun popas de pe marginea drumului, sperând ca pirații să intre, să se prezinte și să ceară a fi duși la închisoare. „Muncă polițienească preventivă” o numeau ei. Și probabil că aveau dreptate. Popasul era în siguranță, cel puțin atâta vreme cât ei doi se aflau acolo.

— Ce crezi că spera Tanja să obțină venind aici? Cu siguranță că nu avea de gând să facă pe detectivul particular și să afle ce i s-a întâmplat mamei sale.

Patrik dădu din cap.

— Nu, nu cred. Însă pot înțelege că era curioasă în legătură cu cele petrecute. Probabil că dorea să vadă locul cu ochii ei. Sunt sigur că mai devreme sau mai târziu ar fi luat legătura cu bunica sa. Însă îmi imaginez că lucrurile aflate de la tatăl ei probabil nu erau tocmai măgulitoare, deci înțeleg de ce și-a amânat vizita. Nu aș fi deloc surprins dacă, la primirea listelor telefonice de la Telia, se va dovedi că apelurile către Lars și Gun Struwer veneau de la un telefon public din Fjällbacka, probabil unul din camping.

— Însă cum de-a ajuns Tanja în Prăpastia Craiului, alături de scheletele mamei sale și ale Monei Thernblad?

— Știi la fel de mult ca și mine. Singurul lucru pe care mi-l pot imagina e că trebuie să fi descoperit ceva sau, mai degrabă, pe cineva care fusese implicat în dispariția mamei sale și a Monei.

— Dacă e așa, asta îl exclude în mod automat pe Johannes. El se odihnește în siguranță în mormântul său din curtea bisericii Fjällbacka.

Patrik privi în sus.

— Știm asta sigur? Știm fără nicio îndoială că este într-adevăr mort?

Martin râse.

— Glumești? S-a spânzurat în 1979. Mai mort de-atât nu se poate!

O oarecare neliniște se strecură în vocea lui Patrik.

— Știu că sună de necrezut, însă ascultă aici: imaginează-ți că poliția începuse să se apropie mult prea tare de adevăr, iar el le simțea respirația în ceafă. Era un Hult și putea face rost de o grămadă de bani, dacă nu de unul singur, atunci prin intermediul tatălui său. O mită aici, una dincolo și hopa – avem un certificat fals de deces și un coșciug gol.

Martin râse atât de tare încât fu nevoit să se țină de stomac.

— Ți-ai ieșit din minți. Vorbim de Fjällbacka, nu de Chicago în anii ’20. Sigur n-ai stat prea mult la soare? S-ar zice că ai insolație. Gândește-te că a fost găsit de fiul său. Cum faci un copil de șase ani să spună o poveste de genul ăsta, dacă nu ar fi adevărată?

— Nu știu, dar intenționez să aflu. Vii?

— Încotro?

Patrik își dădu ochii peste cap și accentuă fiecare silabă.

— Să vorbim cu Robert, bineînțeles.

Martin oftă, dar se ridică în picioare. Mormăi:

— De parcă n-am avea destule de făcut.

În drum spre ieșire, îi veni în minte ceva.

— Cum rămâne cu îngrășământul? Mă gândeam să fac niște cercetări cu privire la asta, înainte de prânz.

— Roag-o pe Annika, spuse Patrik peste umăr.

Martin se opri la recepție și îi lăsă Annikăi informațiile necesare. Aceasta n-avea mare lucru de făcut și fu recunoscătoare să primească o sarcină.

Martin nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva iroseau timp prețios. Teoria lui Patrik părea mult prea deplasată, mult prea fantezistă pentru a putea fi ancorată în realitate. Însă el era șeful în ancheta aceea…

•

Annika se dedică întrutotul misiunii. Ultimele zile fuseseră agitate, având în vedere că ea fusese cea care stătuse precum un păianjen în centrul pânzei, coordonând echipele aflate în căutarea lui Jenny. Însă după trei zile de cercetări zadarnice, acestea fuseseră oprite. Deoarece majoritatea turiștilor părăsiseră zona, ca rezultat direct al evenimentelor din ultima săptămână, centrala telefonică a secției era înfiorător de tăcută. Până și reporterii începuseră să-și piardă interesul, în favoarea noilor povești senzaționale.

Annika citi foaia pe care i-o dăduse Martin și căută un număr de telefon în agendă. După ce fu pasată de colo-colo, în diferite departamente ale companiei, află în sfârșit numele managerului de vânzări. Cu o melodie înregistrată cântându-i în ureche, așteptă pe linie, amintindu-și săptămâna de basm din Tenerife, care părea să fi avut loc în urmă cu o veșnicie. Întoarsă din vacanță, se simțise odihnită, puternică și frumoasă. După ce fusese aruncată în mijlocul vârtejului de la secție, efectele vacanței dispărură iute. Tânjea după plajele albe, apele turcoaz și castroanele mari cu sosuri delicioase. Atât ea, cât și soțul ei se îngrășaseră amândoi cu vreo trei kilograme datorită delicioaselor mâncăruri mediteraneene, însă asta nu îi îngrijora. Niciunul din ei nu fusese vreodată slab și se împăcaseră cu situația. Sfaturile de slăbit oferite în ziare îi lăsau reci. Atunci când stăteau întinși unul lângă celălalt, rotunjimile li se îmbinau perfect, într-o mare și călduroasă învăluire de senzualitate. Iar asta se petrecuse din plin în timpul concediului lor.

Amintirile de vacanță ale Annikăi fură brusc întrerupte de o voce bărbătească, melodioasă, cu un inconfundabil accent de Lysekil.

Annika îi spuse ceea ce dorea să afle.

— Vai, ce palpitant! Ancheta unei crime. Deși mă ocup de treizeci de ani de afaceri cu îngrășăminte, aceasta e prima dată când mi se cere ajutorul în cazul unei omucideri.

„Încântați să vă îndulcim ziua”, gândi Annika, însă păstră pentru sine comentariul caustic, ca să nu-i taie avântul. Uneori, apetitul publicului pentru senzațional atingea morbidul.

— Am avea nevoie de puțin ajutor în alcătuirea unei liste de clienți pentru îngrășământul dumneavoastră, FZ-302, îi spuse Annika.

— Ei bine, n-o să fie ușor. Nu am mai vândut așa ceva din 1985. Extraordinar produs, însă noile reglementări privitoare la mediul înconjurător ne-au obligat să încetăm producția.

Managerul de vânzări oftă adânc, gândindu-se la nedreptatea legilor pentru protecția mediului, ce restrângeau vânzările unui produs de succes.

— Dar presupun că aveți niște documente, îl trase de limbă Annika.

— Da, trebuie să verific la departamentul administrativ, dar e posibil să existe informații privitoare la asta, în arhive. De altfel, până în 1987 am înregistrat manual toate datele; apoi totul a fost computerizat. Însă nu cred să fi aruncat nimic.

— Nu vă amintiți de cineva care a achiziționat… – Annika își verifică notițele încă o dată – produsul FZ-302 în această zonă?

— Nu, draga mea. S-a întâmplat cu atâția ani în urmă, încât nu pot să-mi aduc aminte așa, pe loc.

Râse.

— Multă apă s-a scurs pe gârlă de atunci.

— În regulă, oricum nu îmi imaginam să fie ușor. Cât v-ar lua să adunați informațiile?

El se gândi o clipă.

— Să vedem, dacă mă prezint la fetele de la administrativ cu niște pateuri și câteva vorbe bune, aș zice că s-ar putea să primiți un răspuns un pic mai târziu astăzi ori mâine, dis-de-dimineață. E bine așa?

Era mai rapid decât îndrăznise Annika să spere atunci când fură pomenite arhivele, așa că îi mulțumi din suflet. Îi scrise lui Martin un bilet cu privire la rezultatul conversației și i-l puse pe birou.

•

— Auzi, Gösta?

— Da, Ernst?

— Poate fi viața mai bună de-atât?

Se aflau la un popas undeva lângă Tanumshede, după ce își revendicaseră una din mesele de picnic. Nu erau niște amatori, așa că fuseseră destul de prudenți încât să aducă un termos cu cafea de acasă de la Ernst. Apoi cumpăraseră o pungă mare cu chifle de la brutăria din Tanumshede. Ernst își descheiase cămașa pentru a-și expune la

soare pieptul alb și scobit. Cu coada ochiului, urmări discret un grup de tinere la vreo douăzeci de ani, care se amuzau și sporovăiau, într-o pauză de șofat.

— Ia bagă-ți limba înapoi în gură. Și, apropo de asta, încheie-te la cămașă. Ce-ar fi dacă ar trece pe lângă noi vreun coleg? Trebuie să părem că muncim.

— Hai, relaxează-te! Sunt cu toții ocupați s-o caute pe puicuța aia tânără. Nimeni nu e interesat de ceea ce facem noi.

Gösta se întunecă la față.

— Numele ei e Jenny Möller. Nu „puicuța aia tânără". Și n-ar trebui să dăm și noi o mână de ajutor, în loc să stăm aici, ca doi bătrâni nerușinați?

Făcu semn cu capul spre fetele golașe, aflate la câteva mese distanță. Ernst abia dacă își putea dezlipi privirea de la ele.

— Te-ai găsit tu să vorbești. Nu te-am auzit plângându-te în trecut, când te-am scăpat de nesuferita rutină de zi cu zi. Nu-mi spune că s-a smerit necuratul la bătrânețe.

Ernst se întoarse să-l privească, iar ochii i se îngustară într-un mod alarmant. Gösta își pierdu curajul. Poate că fusese o prostie să deschidă gura. Dintotdeauna se temuse un pic de Ernst. Acesta îi amintea mult prea bine de băieții din școală, care îl așteptau în afara terenului de joacă. Băieți care simțeau frica, apoi își exploatau, fără scrupule, superioritatea. Gösta văzuse cu ochii lui ce li se întâmpla oamenilor care îl contraziceau pe Ernst și regretă cele spuse. Murmură o replică.

— Ei, n-am vrut să zic mare lucru. Doar că îi compătimesc pe părinții ei. Fata are doar șaptesprezece ani.

— Oricum nu vor ajutorul nostru. Din nu știu ce motiv, Mellberg a început să-l lingușească pe Hedström, așa că în niciun caz n-am de gând să mă spetesc fără rost.

Vocea îi era atât de stridentă și ostilă, încât fetele își întoarseră privirile spre ei.

Gösta nu îndrăzni să-i spună lui Ernst să se potolească, dar își coborî glasul, sperând ca el să îi urmeze exemplul. Nu avea de gând să menționeze a cui fusese vina pentru excluderea din echipa de anchetă a lui Ernst. El însuși minimalizase în mod convenabil eșecul său în a raporta dispariția Tanjei.

— Cred că Hedström face treabă bună. Molin, de asemenea, a lucrat din greu. Și, ca să fiu sincer, eu n-am contribuit cât aș fi putut, spuse Gösta.

Lui Ernst nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Ce naiba tot spui acolo, Flygare? Pretinzi cumva că mucoșii ăia doi, care nu au nicio fărâmă din experiența noastră luată laolaltă, pot face o treabă mai bună decât noi? Asta încerci să spui, idiotu' naibii?

Dacă Gösta ar fi gândit înainte de a deschide gura, ar fi prevăzut efectul pe care comentariul său avea să-l aibă asupra mândriei rănite a lui Ernst. Acum se văzu nevoit să dea înapoi cât mai repede cu putință.

— Nu, nu e chiar ceea ce voiam să spun. Am zis doar că… nu, firește că nu au experiența noastră. Și încă n-au produs cine știe ce rezultate, așa că…

— Nu, bineînțeles că nu, fu de acord Ernst, ușor domolit. Până acum n-au fost în stare de mai nimic.

Gösta răsuflă cu ușurare. Încercarea sa de a dovedi puțină coloană vertebrală eșuă imediat.

— Așadar, ce zici, Flygare? Să mai servim un strop de cafea și încă o chiflă?

Gösta dădu doar din cap. Trăise atât de multă vreme sub incidența legii împotrivirii minime, încât acesta deveni, cu timpul, singurul lucru ce-i părea natural.

•

Martin privi în jur cu interes atunci când cotiră pe lângă baracă. Până atunci nu-i vizitase niciodată pe Solveig și pe băieți, așa că privi fascinat haosul dinaintea sa.

— Cum naiba poate locui cineva în condițiile astea?

Coborâră din mașină, iar Patrik își întinse brațele.

— Mă depășește. Așa îmi vine să fac ordine în mizeria asta. Am impresia că unele din mașinile avariate erau aici încă de pe vremea lui Johannes.

Auziră pași șovăitori atunci când bătură la ușă. Probabil că Solveig era la locul ei obișnuit, la masa din bucătărie și nu se grăbea să deschidă ușa.

— Ce mai e acum? Nu puteți lăsa în pace oamenii respectabili?

Martin și Patrik schimbară o privire. Afirmația femeii era contrazisă de cazierele încărcate ale fiilor săi.

— Am dori să vorbim puțin cu dumneavoastră. Și cu Johan și Robert, de asemenea, dacă sunt acasă.

— Dorm.

Ursuză, Solveig păși într-o parte, lăsându-i să intre. Martin nu-și putu ascunde expresia dezgustată, iar Patrik îi dădu un cot pentru a-l atenționa. Martin își luă rapid o mină cât putu de inexpresivă și îi urmă în bucătărie pe Patrik și Solveig. Femeia îi lăsă acolo și se duse să-și trezească fiii, care dormeau în camera pe care o împărțeau.

— Trezirea, băieți, iar au venit polițaii în inspecție. Mișcați-vă, să putem scăpa rapid de paznici.

Nu păru îngrijorată că Patrik sau Martin i-ar fi putut auzi spusele. Veni legănându-se înapoi în bucătărie și se așeză calmă la locul ei.

Amețiți de somn, Johan și Robert își făcură apariția, îmbrăcați doar

în izmene.

— Ăștia nu se dau niciodată bătuți, nu-i așa? Mie îmi miroase a hărțuire, spuse Robert.

Era la fel de calm ca întotdeauna.

Dindărătul clăii de păr ce-i atârna în ochi, Johan îi privi încordat. Se întinse după un pachet de țigări aflat pe masă și își aprinse una, scuturând nervos scrumul, până când Robert îi șuieră să termine.

Martin se întrebă cum avea colegul lui să trateze această chestiune sensibilă. Încă era destul de sigur că Patrik se lupta cu morile de vânt.

— Avem câteva întrebări cu privire la moartea soțului dumneavoastră.

Solveig și fiii săi îl priviră uimiți pe Patrik.

— Moartea lui Johannes? De ce? S-a spânzurat și prea multe n-ar mai fi de spus. În afară de faptul că oameni ca voi l-au împins spre asta.

Nervos, Robert îi porunci mamei sale să tacă. Se încruntă la Patrik.

— Ce urmăriți, în definitiv? Mama are dreptate. S-a spânzurat și asta-i tot.

— Voiam doar să clarificăm unele lucruri. Tu ai fost cel care l-a găsit?

Robert dădu din cap.

— Da, și va trebui să trăiesc cu imaginea aia pentru tot restul vieții.

— Ne-ai putea spune cu exactitate ce s-a întâmplat în ziua aceea?

— Nu văd cu ce-ar ajuta, răspunse acru Robert.

— Cu toate astea, ți-aș fi recunoscător dacă ne-ai spune, îl linguși Patrik, iar după ce așteptă un moment, primi drept răspuns o ridicare din umeri.

— Fie, dacă o să vă dea de lucru, atunci…

Își aprinse și el o țigară. Fumul plutea acum într-un nor dens, într-un colț al bucătăriei.

— M-am întors acasă de la școală și am mers în curte să mă joc o vreme. Am văzut că ușa hambarului era deschisă și am devenit curios. M-am dus să verific. Ca de obicei, era întuneric. Singura lumină era cea care se infiltra printre scânduri. Mirosea a fân.

Robert părea să fi dispărut într-o lume tainică a lui. Continuă:

— Ceva nu era în regulă.

Ezită.

— Nu pot descrie, însă părea diferit.

Johan își privea fascinat fratele. Martin avu impresia că era prima dată când acesta auzea în detaliu povestea despre ziua în care tatăl lui se spânzurase.

Robert continuă.

— M-am strecurat înăuntru, imaginându-mi că luam prin surprindere niște indieni. Am mers tiptil până spre șură, iar după

câțiva pași, am văzut ceva întins pe pământ. M-am apropiat. Când am văzut că era tata, m-am bucurat. Credeam că-mi juca o festă. M-am gândit că trebuia să mă duc până la el, iar atunci el avea să sară și să înceapă să mă gâdile sau așa ceva.

Robert înghiți cu greutate.

— Dar nu s-a clintit. L-am împins ușor cu piciorul, însă era complet nemișcat. Apoi am văzut că avea o frânghie în jurul gâtului. Când m-am uitat în sus, am văzut că frânghia atârna și de grinda tavanului.

Mâna cu care ținea țigara îi tremura. Martin aruncă o privire către Patrik, pentru a-i surprinde reacția la auzul poveștii. Îi era destul de clar că Robert nu inventase toate acele lucruri. Durerea lui era atât de palpabilă, încât Martin simți că ar fi putut-o atinge dacă ar fi întins mâna. Văzu că și colegul său era de aceeași părere.

Patrik continuă, descurajat.

— Ce-ai făcut după aceea?

Robert suflă un rotocol de fum și îl privi dezintegrându-se și dispărând.

— M-am dus după mama, firește. Ea a mers în hambar și a început să țipe așa de tare, încât am crezut că o să-mi spargă timpanele. Apoi l-a sunat pe bunicul.

Patrik fu luat prin surprindere.

— Nu la poliție?

Solveig strânse cu nervozitate fața de masă între degete și spuse:

— Nu, l-am sunat pe Ephraim. A fost primul lucru care mi-a venit în minte.

— Așadar, poliția nu a venit deloc?

— Nu, Ephraim s-a ocupat de toate. L-a sunat pe doctorul Hammarström, care la vremea aceea era medicul regiunii, iar acesta a venit să-l examineze pe Johannes. Apoi a întocmit unul din certificatele acelea cu privire la cauza morții, cum s-o chema, și s-a îngrijit ca antreprenorul de pompe funebre să vină să-l ia.

— Însă fără poliție? insistă Patrik.

— Nu, v-am spus asta. Ephraim s-a îngrijit de toate. În mod cert, doctorul Hammarström a vorbit cu poliția, însă nu au venit deloc aici. De ce ar fi făcut-o? Fusese o sinucidere!

Patrik hotărî să nu le explice faptul că poliția trebuia chemată mereu la locul unei sinucideri. Se pare că Ephraim Hult și acel doctor Hammarström deciseseră de la sine putere să nu contacteze poliția înainte ca trupul să fie îndepărtat de la locul faptei. Întrebarea era: de ce? În orice caz, era evident că în momentul acela nu aveau să mai facă și alte descoperiri. Însă Martin avu o idee.

— Ați văzut cumva o tânără prin zona asta? Douăzeci și cinci de ani, brunetă, constituție normală.

Robert râse. Glasul nu-i păstra nicio urmă din gravitatea celor

povestite.

— Având în vedere câte puicuțe umblă pe-aici, va trebui să fiți mai precișii.

Johan îi urmărea, absorbit. Îi spuse lui Robert:

— I-ai văzut poza. Cea de pe pancartele de la standurile de ziare. Turista germană pe care au găsit-o cu celelalte fete.

Solveig izbucni:

— Ce naiba tot vorbești acolo? De ce să fi fost aici? Aveți de gând să ne târâți din nou prin noroi? Mai întâi îl acuzați pe Johannes cum că ar fi răpit niște fete, iar acum veniți aici și le puneți întrebări incriminatoare băieților mei. Afară! Nu vreau să vă mai prind pe-aici! Duceți-vă naibii!

Se ridică și îi îmbrânci afară prin simpla forță a corpului său imens. Robert râse, dar Johan păru abătut.

Când Solveig se întoarse, răsuflând anevoie, după ce le trânti ușa în nas lui Martin și lui Patrik, Johan merse în dormitor fără a spune vreun cuvânt. Își trase cuvertura peste cap și se prefăcu că doarme. Însă avea ceva la care trebuia să se gândească.

•

Aflată la bordul luxoasei bărci cu pânze, Anna se simțea groaznic. Gustav fusese de acord să ridice imediat pânzele și să o lase în pace, la proră, unde ea stătea cu brațele înfășurate în jurul genunchilor. Cu un aer nobil, el îi acceptase scuzele și promisese să-i ducă în Strömstad pe ea și pe copii. De acolo puteau lua trenul spre casă.

Întreaga ei viață nu fusese altceva decât un haos neîntrerupt. Vorbele nedrepte ale Ericăi îi pricinuiau lacrimi de furie, însă această furie era amestecată cu amărăciunea resimțită din cauză că ele două ajungeau mereu la conflicte. Totul era așa de complicat în ceea ce o privea pe Erica. Niciodată nu era mulțumită să fie sora cea mare – să ofere sfaturi și remarci încurajatoare. În schimb, își luase asupra ei rolul de mamă, fără a înțelege că asta nu făcea decât să mărească golul lăsat în urmă de suportul matern pe care ele ar fi trebuit să îl aibă.

Spre deosebire de Erica, Anna nu o învinovățise niciodată pe Elsy pentru indiferența afișată față de fiicele sale. Sau, cel puțin, Anna considerase asta drept una din realitățile dure ale vieții. Dar atunci când ambii părinți îi muriseră, Anna își dăduse seama că dintotdeauna sperase ca Elsy să devină mai blândă odată cu trecerea anilor și să își intre în rolul de mamă. Însă la moartea mamei lor, cele două fete rămaseră blocate în roluri pe care niciuna din ele nu știa cum să le modifice. Intervalele de pace tacită erau înlocuite, în mod inevitabil, de războaie aprige, iar de fiecare dată când se întâmpla asta, o fărâmă din sufletul Annei se sfâșia.

În același timp, Erica și copiii reprezentau acum tot ce mai avea. Cu

toate că Anna nu voia să admită asta în fața Ericăi, ea chiar îl vedea pe Gustav așa cum era în realitate: un băiețel superficial și răsfățat. Și cu toate astea, nu se putea opune tentației; să se afișeze cu un bărbat precum Gustav îi întărea stima de sine. La brațul lui, devenea vizibilă. Lumea șoptea și se întreba cine era. Femeile aprobau din priviri hainele de marcă cu care Gustav o copleșea. Chiar și în larg, oamenii se întorceau și arătau înspre splendida ambarcațiune, iar Anna simțea o mândrie prostească în vreme ce stătea întinsă la proră, precum o frumusețe a apelor.

Însă cu alte ocazii, îi era rușine când își dădea seama că odraslele sale erau nevoite să plătească pentru nevoia ei de confirmare. Deja trecuseră prin multe, de-a lungul anilor petrecuți alături de tatăl lor, iar Anna nu putea să susțină, cu mâna pe inimă, că Gustav era un înlocuitor adecvat pentru un tată. Era aspru și neîngăduitor cu copiii și ezita să îi lase singuri cu el.

Uneori o invidia atât de mult pe Erica, încât îi venea rău. În vreme ce ea se lupta cu Lucas pentru custodia copiilor, în vreme ce ea se chinuia să o scoată la capăt și era implicată în ceea ce era (sincer vorbind) o relație sortită eșecului, Erica mergea triumfător înainte, precum Sfânta Fecioară însărcinată. Bărbatul pe care îl alesese drept tată pentru copilul său era exact genul de care Anna avea nevoie pentru a fi fericită – asta o știa. Însă, dintr-o pură tendință de autodistrugere, ea respingea mereu genul acela de bărbați. Erica ducea în momentul acela o viață lipsită de griji financiare, ba chiar se bucura de un oarecare statut de vedetă. Iar asta scotea la iveală micii drăcușori ai rivalității dintre surori. Anna nu voia să fie meschină, însă îi era greu să nu se amărască atunci când propria-i viață avea doar tente gri și mohorâte.

Țipetele agitate ale copiilor, urmate de tânguielile frustrate ale lui Gustav, o făcură să-și revină din starea de autocompătimire și o forțară să se întoarcă la realitate. Își trase și mai strâns jacheta nautică, apoi merse cu grijă de-a lungul balustradei, înspre pupă. După ce îi calmă pe copii, se forță să-i zâmbească lui Gustav. Chiar și atunci când nu aveai o mână bună, trebuia să joci cărțile ce-ți fuseseră împărțite.

•

Ca de multe ori în ultima vreme, Laine rătăci la întâmplare prin casa imensă. Gabriel era plecat într-o altă călătorie de afaceri de-a lui, iar ea era singură. Întâlnirea cu Solveig îi lăsase un gust amar și din nou simți cât de fără speranță era situația ei. Nu avea să fie niciodată liberă. Lumea abjectă și distorsionată a lui Solveig se agățase de ea ca un miros neplăcut.

Se opri în fața scărilor ce duceau spre etajul din aripa stângă a conacului. Etajul lui Ephraim. Laine nu mai fusese acolo de la moartea

lui, ba chiar cu mult timp înainte de asta. Reprezentase dintotdeauna domeniul lui Jacob și, din când în când, și al lui Gabriel. Ephraim stătuse acolo și ținuse predici pentru bărbați, ca un stăpân feudal. Femeile din lumea sa nu fuseseră decât niște biete umbre, menite să îi facă pe plac și să aibă grijă de utilitățile de la parter.

Urcă ezitând scările. Se opri în fața ușii. Apoi o deschise cu hotărâre. Apartamentul arăta exact așa cum și-l amintea. Un aer masculin încă mai plutea deasupra camerelor tăcute. Aici își petrecuse fiul ei atât de multe clipe ale copilăriei sale. Fusese așa de geloasă. Prin comparație cu bunicul Ephraim, atât ea, cât și Gabriel nu se ridicaseră la nivelul așteptărilor lui. Pentru Jacob, erau comuni, triști și exasperant de plictisitori, în timp ce pe Ephraim îl vedea ca pe o divinitate. La moartea atât de bruscă a acestuia, prima reacție a lui Jacob a fost una de șoc. Cum putuse acesta să dispară, pur și simplu? Astăzi acolo, mâine dus. El păruse o fortăreață impenetrabilă, o realitate imposibil de șters.

Lui Laine îi era rușine să admită, însă la auzirea veștii despre moartea lui Ephraim, primul ei sentiment fusese de ușurare. Dar simțise și un fel de bucurie triumfătoare că nici măcar el nu putea supune legile naturii. Uneori se îndoise chiar de moralitatea lui. Păruse atât de sigur că îl putea manipula și influența chiar și pe Dumnezeu.

Fotoliul lui Ephraim se afla în dreptul ferestrei, având o privelițe asupra pădurii de afară. La fel ca Jacob, nici ea nu putu rezista ispitei de-a se așeza pe locul acestuia, iar pentru o clipă, i se păru că îi simte prezența în cameră. Degetele sale urmăriră meditativ cusăturile tapițeriei.

Povestea despre puterile vindecătoare ale lui Johannes și ale lui Gabriel îl afectase pe Jacob. Ea nu fusese de acord cu asta. Uneori, băiatul venea jos cu o expresie hipnotizată pe chip. O înspăimântase mereu. Apoi își îmbrățișa tare fiul și îi apăsa fața de corpul său, până când îl simțea relaxat. Odată ce-i dădea drumul, totul revenea la normal. Până data următoare.

Însă acum bătrânul era de mult oale și ulcele. Slavă Domnului.

•

— Chiar crezi că teoria ta are vreun sens? Că Johannes ar putea fi în viață?

— Nu știu, Martin, spuse Patrik, aflat la volan. Însă momentan sunt gata să mă agăț de orice indiciu. Trebuie să recunoști că e puțin ciudat că poliției nu i-a fost permis să vadă trupul, la fața locului.

— Știu, dar asta indică faptul că atât medicul, cât și antreprenorul de pompe funebre au fost implicați, spuse Martin.

— N-ar fi pe atât de deplasat pe cât pare. Nu uita că Ephraim era foarte înstărit. S-a întâmplat ca banii să aducă și servicii mai mari de-

atât. Și nu m-ar mira ca ei să se fi cunoscut foarte bine. Erau cu toții membri de seamă ai comunității și, cu siguranță, erau activi în asociații caritabile, Leii[1], camera de comerț, tot ce vrei și ce nu vrei.

— Dar să ajute un suspect de crimă să dispară?

— Nu un suspect de crimă, un suspect de răpire. Din câte înțeleg, Ephraim Hult a fost, de asemenea, un om cu o extraordinară putere de convingere. Poate i-a încredințat că Johannes era nevinovat și că poliția intenționa să-l închidă, iar aceea reprezenta singura cale de a-l salva.

— Dar chiar și-așa. Și-ar fi lăsat Johannes familia de izbeliște? Cu doi băieți?

— Nu uita cum a fost descris Johannes. Un om șiret, care mereu urma calea cea mai simplă. O persoană care nu privea cu ochi buni regulile și angajamentele. Dacă exista cineva care să fi fost dispus să-și salveze pielea sacrificându-și familia, atunci acel cineva era Johannes. Scenariul se potrivește perfect.

Martin era încă sceptic.

— În cazul ăsta, unde-a fost în toți acești ani?

Patrik privi atent în ambele direcții înainte să cotească la stânga, înspre Tanumshede.

— Probabil că peste hotare, răspunse el. Cu buzunarele doldora de banii tăticului.

Îl privi pe Martin.

— Nu pari prea convins de strălucita mea teorie.

Martin râse.

— Într-adevăr, așa e. Cred să sună complet fantezist, însă, pe de altă parte, nimic din ancheta aceasta nu a avut prea multă logică până în momentul de față, așadar, de ce nu?

Patrik deveni serios.

— Îmi tot vine în minte imaginea lui Jenny Möller. Ținută în captivitate undeva, de către cineva care o torturează. Din cauza ei încerc să privesc lucrurile din altă perspectivă. Nu ne putem permite să fim la fel de convenționali precum în mod normal. Nu avem destul timp pentru asta. Trebuie să luăm în considerare până și lucrurile extrem de neverosimile. E posibil ca asta să fie doar o idee nebunească de-a mea, însă până acum nu am găsit nimic care să mă contrazică. E datoria mea față de Möller să urmez toate pistele, chiar dacă voi fi declarat idiot, drept rezultat.

Acum Martin înțelese mult mai bine raționamentul lui Patrik. Ba chiar înclină spre a recunoaște că tovarășul său ar fi putut avea dreptate.

— Însă cum poți face rost de o autorizație de exhumare, pe un temei atât de nefondat, și așa de repede?

Patrik îl lămuri cu o expresie îndârjită pe chip:

— Perseverență, Martin, perseverență absolută.

Fură întrerupți de țârâitul telefonului mobil al lui Patrik. Acesta răspunse, vorbind monosilabic, în vreme ce Martin îl privi agitat, încercând să intuiască tema conversației. După doar un minut, Patrik închise telefonul.

— Cine era?

— Annika. Ne-au sunat cei de la laborator, în legătură cu probele de ADN pe care i le-am luat lui Mårten Frisk.

— Și?

Spera din suflet ca el și Patrik să se fi înșelat. Ca ucigașul Tanjei să se fi aflat în închisoare în momentul acela.

— Probele nu se potrivesc. Sperma găsită pe corpul Tanjei nu provenea de la Mårten Frisk.

Până ca aerul să fie eliberat într-o lungă răsuflare, Martin nu își dădu seama că își ținuse respirația.

— La naiba! Totuși, n-am putea spune că e o surpriză, nu-i așa?

— Nu, însă ne făcuserăm speranțe.

Stătură pentru o vreme într-o tăcere mohorâtă. Apoi Patrik oftă adânc, de parcă și-ar fi adunat puterile pentru sarcina de proporțiile Everestului pe care o aveau de îndeplinit.

— Nu, tot ce ne-a rămas acum de făcut este să obținem în timp record autorizația de exhumare.

Patrik își luă mobilul și se puse pe treabă. Avea să fie nevoie de mai multă putere de convingere decât oricând. Nici măcar el nu era convins că avea să fie în stare de așa ceva.

•

Dispoziția Ericăi era tot mai întunecată. Trândăvia forțată o făcea să rătăcească prin casă, găsindu-și de lucru când ici, când colo. Amintirea discuției avute cu Anna îi măcina gândurile ca o mahmureală, întunecându-i și mai mult dispoziția. De asemenea, se și autocompătimea puțin. Fusese oarecum ușurată când Patrik se reîntorsese la muncă, dar nu-și imaginase că ancheta l-ar fi putut acapara așa de mult. Chiar și când era acasă, putea să observe că mintea îi stătea la acel caz. Își dădea seama cât de important era pentru el, însă exista înăuntrul său o voce supărătoare ce dorea, în mod egoist, ca Patrik să-i dea mai multă atenție.

Îl sună pe Dan. Poate că era acasă și avea timp să treacă pe la ea, pentru o ceașcă de cafea. Răspunse la telefon fiica lui cea mare și îi spuse că tata era plecat cu Maria, cu barca. Tipic. Cu toții își vedeau de viețile lor, în vreme ce ea stătea de pomană acolo, cu burta ei cea mare.

Când sună telefonul, se aruncă atât de înverșunată asupra lui, încât aproape că îl azvârli de pe măsuță.

— Alo, Erica Falck.

— Bună ziua. Îl caut pe Patrik Hedström.

— E la serviciu. V-aș putea fi eu de folos sau doriți numărul lui de mobil?

Bărbatul aflat la celălalt capăt al firului ezită.

— Ei bine, lucrurile stau în felul următor. Am făcut rost de număr de la mama lui. Familiile noastre se cunosc de multă vreme, iar ultima dată când am vorbit cu Cristina, mi-a zis că ar trebui să-l sun pe Patrik dacă drumurile noastre se intersectează vreodată. Iar acum, soția mea și cu mine tocmai am ajuns în Fjällbacka și…

Erica avu o idee strălucită. Iată soluția împotriva plictiselii ei.

— Nu ați vrea să treceți pe aici? Patrik va fi acasă la ora cinci, așa că îi puteți face o surpriză. Iar noi vom avea timp să ne cunoaștem mai bine. Ați spus că erați prieteni din copilărie?

— Da, ar fi grozav. Am petrecut mult timp împreună pe vremea când eram copii. Adulți fiind, nu prea ne-am văzut des, însă din când în când mai reușim să o facem. Timpul zboară.

Râse pe înfundate.

— Atunci trebuie neapărat să remediem situația. Cât de curând puteți ajunge?

Se consultă cu cineva, apoi reveni la telefon.

— Nu avem planificat nimic special, așa că am putea veni imediat, dacă nu vă deranjează.

— Grozav!

La perspectiva unei evadări din rutină, Erica simți cum îi revine entuziasmul. Le dădu îndrumările necesare, apoi se grăbi să pună cafeaua pe foc. Când țârâi soneria, își dădu seama că nici măcar nu îl întrebase cum îl cheamă. Ei bine, puteau începe prin a face cunoștință…

Trei ore mai târziu, Erica era plictisită de moarte. Clipi și își adună ultimele forțe, într-o încercare de a părea interesată.

— Unul din aspectele cele mai interesante ale muncii mele îl reprezintă urmărirea fluxului de RDA-uri. După cum am explicat anterior, RDA vine de la „Registru de Date ale Apelurilor” sau valorile ce conțin informații privitoare la timpul petrecut de o persoană la telefon, locul unde telefonează et cetera. Atunci când compilăm toate RDA-urile, obținem o sursă fantastică de informații referitoare la stilurile de comportament ale clienților noștri…

Ai fi zis că vorbește de o veșnicie. Avea de gând să tacă vreodată? Jörgen Berntsson era atât de plictisitor, încât Ericăi îi venea să plângă, iar soția acestuia nu era cu mult diferită. Nu pentru că ar fi recitat aceleași relatări lungi, complet banale, ci pentru că nu spusese niciun cuvânt, în afară de numele său.

Când auzi pașii lui Patrik pe veranda din fața casei, Erica sări recunoscătoare de pe canapea și merse în întâmpinarea lui.

— Avem musafiri, rosti printre dinți.

— Cine? șopti el.

— Un prieten de-al tău din copilărie. Jörgen Berntsson. Și soția lui.

— O, nu, spune-mi că glumești.

Scoase un geamăt adânc.

— Îmi pare rău, nu glumesc.

— Cum naiba au ajuns aici?

Erica își plecă vinovată privirea.

— I-am invitat eu. Ca să-ți fac ție o surpriză.

— *Ce*-ai făcut?

Vocea îi fusese mai stridentă decât intenționase, așa că șopti:

— De ce i-ai invitat aici?

Erica ridică brațele.

— Mă plictiseam așa tare, iar el a zis că sunteți prieteni vechi, și m-am gândit că te vei bucura.

— Ai idee de câte ori apărea nepoftit pe vremea când eram copii? Și nici atunci nu era cu nimic mai amuzant.

Își dădură seama că stătuseră pe hol suspect de mult. Amândoi respirară adânc, pentru a-și aduna forțele.

— Ia te uită, salut! Ce surpriză!

Erica fu impresionată de teatralitatea lui Patrik. În timp ce se așezară lângă Jörgen și Madeleine, ea afișă doar un zâmbet șters.

O oră mai târziu, era gata să comită harakiri. Patrik încă mai avea câteva ore până să ajungă la starea aceea și încă reușea să pară oarecum interesat.

— Așadar, sunteți doar în trecere?

— Da, ne-am gândit să facem o excursie cu mașina pe coastă. Ne-am oprit să vizităm o fostă colegă de-a lui Madde în Smögen și un tip în Lysekil, cu care am participat odată la un curs. Am împușcat doi iepuri dintr-un foc. Am mers în vacanță și, în același timp, am reluat legătura cu vechi cunoștințe.

Jörgen își îndepărtă de pe pantaloni un fir imaginar de praf, apoi făcu schimb de priviri cu soția sa, înainte de a se întoarce spre Patrik și Erica. De fapt, nici măcar nu mai era nevoie să deschidă gura. Aceștia erau conștienți de ceea ce avea să urmeze.

— Ei bine, acum că am văzut ce casă frumoasă aveți voi aici, și spațioasă, de asemenea – cuprinse sufrageria într-o privire, precum un consilier de taxe –, ne-am gândit să vă întrebăm dacă ar fi posibil să stăm aici o noapte sau două? Majoritatea hotelurilor sunt pline ochi.

Jörgen și Madeleine îi priviră cu nerăbdare. Și nu era nevoie ca Erica să aibă puteri telepatice pentru a simți gândurile răzbunătoare trimise de Patrik în direcția ei. Însă ospitalitatea era pentru ei doi literă de lege. Nu aveau cale de scăpare.

— Bineînțeles că puteți rămâne dacă doriți. Avem o cameră de

oaspeți pe care o puteți folosi.

— Grozav! Dumnezeule, are să fie așa distractiv! Chiar, unde rămăsesem? A, da, odată adunat destul material RDA pentru a putea începe analizele statistice…

Seara se stinse ca în ceață. Însă măcar învățaseră mai mult decât ar fi fost vreodată în stare să uite cu privire la tehnologia din spatele telecomunicațiilor.

•

Telefonul tot sună și sună. Niciun răspuns. Intră mesageria vocală: „Bună, aici Linda. Lăsați un mesaj după semnal și vă voi suna înapoi, cât pot de repede”. Enervat, Johan închise. Lăsase deja patru mesaje și ea nu-l sunase. Șovăind, formă numărul de la Västergården. Speră ca Jacob să fie la muncă. Norocul fu de partea lui, răspunse Marita.

— Alo, Linda e acasă?

— Da, e în camera ei. Cine să îi spun că o caută?

El ezită din nou. Însă probabil că Marita nu i-ar fi recunoscut vocea, chiar dacă și-ar fi spus numele.

— Spuneți-i că e Johan.

O auzi punând jos receptorul și mergând la etaj. Își imagină interiorul conacului din Västergården, care îi era mult mai clar după ce îl revăzuse pentru prima oară după atâția ani.

După o vreme, Marita se întoarse. Acum vorbea pe un ton precaut.

— Zice că nu vrea să-ți vorbească. Pot întreba care Johan ești?

— Mulțumesc pentru ajutor, însă trebuie să plec.

Se grăbi să închidă telefonul.

Era sfâșiat de sentimente contradictorii. Nu iubise niciodată pe cineva așa cum o iubise pe Linda. Dacă închidea ochii, putea încă să-i simtă atingerea pielii dezgolite. În același timp, o ura. Reacția în lanț deja începuse atunci când se întâlniseră la Västergården, ca doi combatanți. Sentimentul de ură și dorința de a-i face rău fuseseră atât de puternice, încât aproape își pierduse controlul. Cum de puteau exista în el în același timp două sentimente așa diferite?

Poate că fusese un prost să creadă că ei doi chiar trăiseră ceva special împreună. Că era mai mult decât un joc pentru ea. Stând acum lângă telefon, se simțea ca un nătărău, iar acel sentiment îi întețea și mai mult focul lăuntric. Însă exista o cale prin care putea s-o oblige să simtă și ea umilința. Avea să regrete ziua în care crezuse că poate face ce vrea din el.

Avea de gând să spună ce văzuse.

•

Patrik nu crezuse vreodată că avea să considere o exhumare ca pe o bine-venită evadare din monotonia zilei, însă după lunga și chinuitoarea seară în compania lui Jörgen și a Madeleinei, până și asta părea o activitate plăcută.

Mellberg, Martin și Patrik stătură nemișcați în curtea bisericii din Fjällbacka, observând scena macabră ce li se desfășura în fața ochilor. Era șapte dimineața, iar temperatura era plăcută, cu toate că soarele răsărise de câteva ore. Pe lângă curtea bisericii treceau puține mașini și, în afară de ciripitul păsărilor, singurul sunet era cel al lopeților împinse în țărână.

Era o experiență nouă pentru toți trei. O exhumare însemna o ocazie rară în rutina zilnică a unui polițist și niciunul din ei nu avusese de fapt vreo idee în legătură cu procedura, dintr-un punct de vedere practic. Se aducea un mic excavator și se croia drum prin straturile de pământ, până la sicriu? Sau venea o echipă de gropari profesioniști, pentru a îndeplini manual înfiorătoarea sarcină? Ultima variantă se dovedi a fi mai aproape de adevăr. Aceiași oameni care săpau gropile pentru înmormântări încercau acum să ridice afară pe cineva care fusese deja îngropat. Concentrați, ei își îndesau lopețile în țărână, fără a spune vreun cuvânt. Ce-ar fi fost de zis? Să sporovăiască despre meciul de la TV, de cu o seară înainte? Să povestească despre grătarul de la sfârșitul de săptămână? Nu, sobrietatea momentului așternuse un văl greu asupra a ceea ce făceau și vălul acela avea să se ridice doar când sicriul avea să fie scos la lumină.

— Ești sigur că știi ce faci, Hedström?

Mellberg părea îngrijorat, iar Patrik îi împărtășea sentimentul vag de neliniște. Cu o zi în urmă, recursese la toate strategiile de convingere – stăruise, amenințase și se milogise – pentru a pune în mișcare, mai repede ca niciodată, roțile justiției și ca să capete permisiunea de a deschide mormântul lui Johannes. Dar în continuare nu avea decât o bănuială și nimic mai mult.

Patrik nu era o persoană religioasă, totuși, gândul că tulbura liniștea mormântului nu îi dădea pace. Atmosfera liniștită din curtea bisericii avea ceva sacru și el spera să afle că decedatul fusese deranjat pe motive întemeiate.

— Stig Thulin mi-a telefonat ieri de la primărie și trebuie să spun că nu era încântat. Se pare că unul din oamenii pe care i-ai sunat și i-ai sâcâit ieri a luat legătura cu el și i-a spus că băteai câmpii în legătură cu o conspirație dintre Ephraim Hult și doi dintre cei mai respectabili oameni din Fjällbacka. Și că ai pomenit ceva de mite și Dumnezeu mai știe ce. Era extrem de supărat. O fi Ephraim mort, însă doctorul Hammarström este bine, mersi, la fel și antreprenorul de pompe funebre de pe vremea aia. Dacă se dovedește că aducem acuzații nefondate, atunci…

Mellberg își aruncă mâinile înainte. Nu era nevoie să termine propoziția. Patrik știa care ar fi fost consecințele. Mai întâi, avea să capete o mustrare cât toate zilele, apoi avea să fie eternul obiect de batjocură al secției.

Mellberg părea a-i citi gândurile.

— Așa că ar fi bine să ai naibii dreptate, Hedström!

Arătă cu un deget butucănos înspre mormântul lui Johannes, apoi se mută nerăbdător de pe un picior pe altul. Mormanul de pământ ajunsese la mai mult de un metru înălțime, iar sudoarea strălucea pe frunțile groparilor. Nu avea să mai dureze mult.

Buna dispoziție a lui Mellberg se întunecase un pic în dimineața aceea. Și se părea că nu numai din cauza orei matinale și a sarcinii neplăcute. Era mai mult de-atât. Irascibilitatea, care în trecut fusese un aspect constant al personalității lui, se reîntorsese după câteva remarcabile săptămâni de comportament complet schimbat. Deocamdată, furia lui nu atinsese cote maxime, însă nu era târziu. Tot timpul cât așteptaseră, el nu făcuse decât să se plângă, să înjure și să mormăie. În mod ciudat, părea mult mai simplu de acceptat decât scurta sa perioadă de veselie. Sau, cel puțin, era ceva familiar. Încă suduind, Mellberg îi părăsi pentru a merge să se dea bine pe lângă echipa din Uddevalla, care tocmai venise să-i ajute.

Martin șopti din colțul gurii:

— Indiferent ce-o fi fost, se pare că s-a încheiat.

— Ce crezi c-o fi fost? întrebă Patrik.

— Nebunie temporară?

— Annika a auzit un zvon straniu ieri.

— Ce anume? Spune-mi.

— A plecat mai devreme de la muncă ieri…, începu Patrik.

— Nimic neobișnuit în asta.

— Da, probabil că ai dreptate. Însă Annika l-a auzit sunând la Aeroportul Arlanda din Stockholm. Și părea tare grăbit.

— Arlanda? Trebuia să aștepte pe cineva acolo? Doar e aici, așa că n-ar fi putut zbura nicăieri.

Martin părea la fel de uimit ca și Patrik. Și curios, pe deasupra.

— Nu știu mai mult decât tine în legătură cu treburile lui de-acolo. Dar se îngroașă gluma.

Unul din oamenii aflați lângă mormânt le făcu semn cu mâna. Merseră ezitând către mormanul de pământ și priviră în groapă. Un sicriu maro ieșise la suprafață.

— Iată-l pe omul nostru. Să-l ridicăm?

Patrik încuviință din cap.

— Doar să fiți atenți. Voi anunța echipa, apoi vor prelua ei totul de îndată ce scoateți coșciugul la suprafață.

Se duse până la cei trei specialiști din Uddevalla. Aveau o atitudine sobră în timp ce stăteau de vorbă cu Mellberg. Un dric de la serviciul de pompe funebre fusese adus pe poteca pietruită și stătea cu ușa din spate deschisă, pregătit să transporte sicriul, cu sau fără cadavru în el.

— Sunt aproape gata. Deschidem aici coșciugul sau o faceți voi în

Uddevalla?

Torbjörn Ruud, șeful unității de specialiști, nu îi răspunse lui Patrik, în schimb dădu dispoziții singurei femei din echipă să facă niște fotografii. Abia după aceea se întoarse către Patrik.

— Probabil că o vom face aici. Dacă aveți dreptate și nu vom găsi un cadavru înăuntrul sicriului, atunci treaba noastră e gata. Dacă se va petrece scenariul mai verosimil și în sicriu va fi găsit un cadavru, atunci îl vom duce în Uddevalla, spre a fi identificat. Fiindcă bănuiesc că asta doriți să facem, nu?

Mustața lui de morsă săltă în sus și-n jos, în vreme ce bărbatul îl privi întrebător pe Patrik.

Acesta dădu din cap.

— Da, în caz că există un cadavru în coșciug, aș dori să se confirme sută la sută identitatea lui Johannes Hult.

— Asta vom putea face. Am cerut deja ieri fișele sale dentare, așa că nu veți avea de așteptat mult. În definitiv, îmi dau seama că e o urgență…

Ruud își plecă privirea. Avea o fiică de șaptesprezece ani, așa că nu era nevoie să i se explice pas cu pas caracterul presant al situației. Era de-ajuns să-și imagineze pentru o fracțiune de secundă groaza pe care trebuie să o fi simțit părinții lui Jenny Möller.

Priviră în tăcere cum sicriul se apropie încet de marginea mormântului. Într-un sfârșit, văzură apărând capacul, iar palmele lui Patrik începură să ardă de nerăbdare. În curând aveau să afle. Cu coada ochiului, el văzu ceva mișcându-se la marginea curții bisericii. Se întoarse pentru a arunca o privire. La naiba cu toate! Pe poarta care dădea înspre unitatea de pompieri Fjällbacka, o văzu venind pe Solveig, fierbând de mânie, cu toată viteza înainte. Îi era imposibil să alerge, așa că se legăna ca o corabie în ape agitate, cu privirea ațintită spre mormântul din care sicriul era acum în totalitate vizibil.

— Ce dracu' credeți că faceți aici, nenorociților?

Specialiștii din Uddevalla, care nu o întâlniseră până atunci pe Solveig Hult, se cutremurară la auzul limbajului vulgar. Patrik înțelese prea târziu că ar fi trebuit să anticipeze momentul și să pregătească un cordon polițienesc. Crezuse că ora matinală avea să fie îndeajuns pentru a ține oamenii departe de operațiunea exhumării. Dar, firește, Solveig nu era orișicine. Merse în întâmpinarea ei.

— Solveig, nu ar trebui să fii aici.

O apucă ușor de braț. Femeia se smuci și trecu năvalnic pe lângă el.

— Nu vă dați bătuți niciodată? Acum vreți să-l tulburați pe Johannes și-n mormânt? Voi chiar vreți să ne distrugeți cu orice preț viețile?

Înainte ca nimeni să poată reacționa, Solveig ajunse lângă sicriu și se aruncă asupra lui. Jeli precum o văduvă italiană la o înmormântare,

lovind capacul cu pumnii. Cu toții stăteau nemișcați. Nimeni nu știa ce să facă. Apoi Patrik zări două siluete alergând din aceeași direcție din care apăruse Solveig. Îndreptându-se spre mama lor, Johan și Robert le aruncară polițiștilor o privire dușmănoasă.

— Nu face asta, mama. Haide, să mergem acasă.

Nimeni nu se mișcă. În curtea bisericii se auzeau doar bocetele lui Solveig și vocile imploratoare ale fiilor săi. Johan se răsuci.

— A stat trează toată noaptea. De când ați sunat-o și i-ați spus ce aveți de gând să faceți. Am încercat să o oprim, dar s-a furișat afară. Nenorociților, o s-o mai țineți mult așa?

Vorbele sale erau ca un ecou al vorbelor mamei. Pentru o clipă, cu toții avură un sentiment colectiv de rușine, datorat operațiunii neplăcute pe care fuseseră obligați să o înceapă, însă „obligați" era cuvântul potrivit. Se vedeau nevoiți să termine ceea ce începuseră.

Torbjörn Ruud îi făcu semn din cap lui Patrik și cei doi merseră pentru a-i ajuta pe Johan și Robert să o ridice pe Solveig de pe sicriu. Părea că ultima ei fărâmă de putere se epuizase, iar femeia se prăbuși din nou, la pieptul lui Johan.

— Faceți ce aveți de făcut, însă, după aia, lăsați-ne în pace, spuse Johan fără să-i privească.

Fiii își sprijiniră mama, aflată între ei, și se îndreptară spre poartă. Nimeni nu se mișcă până când cei trei nu dispărură din câmpul vizual. Nu se auzi niciun comentariu în legătură cu cele întâmplate.

Sicriul era așezat lângă mormântul deschis, ascunzându-și încă secretele.

— Pare să fie un trup înăuntru? îi întrebă Patrik pe bărbații care îl ridicaseră.

— Greu de zis. Coșciugul în sine e greu. Și uneori se mai poate infiltra noroi prin vreo gaură. Singura cale de-a afla e să-l deschideți.

Momentul nu mai putu fi amânat. Fotografa făcuse toate pozele de care aveau nevoie. Ruud și colegii săi își puseră mănușile și trecură la treabă.

Încet, capacul sicriului fu deschis. Își ținură cu toții respirația.

•

Annika sună la ora opt fix. Avuseseră la dispoziție toată ziua precedentă pentru a căuta în arhive, așa că trebuia să fi găsit ceva până atunci. Și avea dreptate.

— Ce ne-am sincronizat! Tocmai am găsit fișierul cu lista de clienți pentru FZ-302. Însă vă anunț cu părere de rău că nu am vești bune. Sau poate, de fapt, sunt vești bune. Am avut doar un client în zona dumneavoastră. Rolf Persson, care apropo, încă ne este client, doar că nu pentru acest produs, firește. Uitați adresa.

Annika își notă informația. Era, de fapt, dezamăgită că nu aflase mai multe nume. Părea cam puțin să aibă de verificat un singur

cumpărător, însă poate că managerul de vânzări avea dreptate. Poate că erau de fapt vești bune. În definitiv, nu aveau nevoie decât de un singur nume.

— Gösta?

Se deplasă cu scaunul mobil de la birou către ușă, apoi scoase capul pe coridor pentru a-l striga.

Niciun răspuns. Îl strigă din nou, mai tare de data aceea, și fu încântată să-l vadă pe Gösta scoțând la rândul lui capul pe coridor.

— Am niște treabă pentru tine. Avem numele unui fermier din zonă care a folosit îngrășământul găsit pe cadavrele fetelor.

— Nu ar trebui să-l întrebăm întâi pe Patrik?

Gösta n-avea niciun chef să se miște. Era încă pe jumătate adormit și își petrecuse ultimele cincisprezece minute în fața tastaturii, căscând și frecându-se la ochi.

— Patrik, Mellberg și Martin sunt la exhumare. Nu-i putem deranja momentan. Știi de ce e graba așa mare. De data asta nu putem face totul ca la carte, Gösta.

Chiar și în circumstanțe obișnuite, era greu să o refuze pe Annika atunci când aceasta insista asupra unui lucru, iar în momentul de față, Gösta tindea să admită că motivele pentru care îi cerea ajutorul erau extrem de urgente. Oftă.

— Nu te duce singur, spuse Annika. Ține minte, nu suntem pe urmele vreunui contrabandist ordinar. Ia-l pe Ernst cu tine.

Apoi mormăi ceva atât de încet, încât Gösta fu nevoit să ciulească urechile pentru a auzi.

— Trebuie să-l folosim la ceva și pe dobitocul ăla.

Apoi ea vorbi din nou pe un ton normal.

— Și vezi să verifici cu grijă locul. La cel mai mic semn de treburi necurate, să nu te dai de gol, ci să vii înapoi aici și să-i raportezi lui Patrik. Apoi el va putea decide cursul acțiunilor!

— Habar n-am avut că te-au promovat de la secretară la șef al poliției, Annika. S-a întâmplat în timp ce erai în vacanță? bombăni cu acreală Gösta.

Însă nu o spuse destul de tare cât să fie auzit. Asta chiar ar fi însemnat să o caute cu lumânarea, și nu era într-atât de nebun.

Așezată în spatele geamului, Annika zâmbi. Ochelarii pentru computer îi stăteau cocoțați pe vârful nasului, ca de obicei. Știa exact ce tip de gânduri rebele îi zburau lui Gösta prin căpățână, dar nu îi păsa prea tare. Încetase de mult să-i mai respecte opinia. Măcar de și-ar face treaba și n-ar zăpăci sarcina primită. El și Ernst puteau reprezenta o combinație periculoasă de trimis pe teren, însă de data aceasta, fu nevoită să o citeze pe Kajsa Warg, cunoscuta autoare suedeză de cărți de bucate, din secolul al optsprezecelea: „Trebuie să folosești ceea ce ai la îndemână”.

•

Ernst nu se arătă deloc încântat că fusese luat pe sus din pat. Știind că șeful avea să fie în altă parte în dimineața aceea, se bizuise pe o moțăială suplimentară înainte ca prezența lui să fie necesară la secție. Țârâitul ascuțit al soneriei îi tulbură planurile.

— Ce naiba mai e?

În fața ușii stătea Gösta, cu degetul apăsat cu încăpățânare pe sonerie.

— Avem treabă.

— Nu mai poate să aștepte o oră? spuse morocănos Ernst.

— Nu, trebuie să mergem să vorbim cu un fermier care a cumpărat îngrășământul găsit de specialiști pe cadavre.

— Blestematul de Hedström a ordonat asta? A zis el că trebuie să merg și eu? Credeam că am interdicție la ancheta asta nenorocită.

Gösta cugetă în sinea lui dacă să mintă sau să zică adevărul. Alese cea de-a doua variantă.

— Nu, Hedström e în Fjällbacka cu Molin și cu Mellberg. Annika ne-a rugat să mergem.

— Annika?

Ernst râse strident.

— De când primim noi ordine de la o amărâtă de secretară? Nu, eu mă bag înapoi în pat pentru o vreme.

Râzând pe înfundate, dădu să-i închidă ușa în nas lui Gösta, însă fu oprit de un picior implântat în prag.

— Ascultă, chiar cred că trebuie să mergem în verificare.

Gösta făcu o pauză, apoi folosi unicul argument pe care știa că Ernst îl va asculta.

— Imaginează-ți fața lui Hedström dacă noi doi am da de cap anchetei. Cine știe, poate afurisitul ăsta de fermier o are pe fată la el acasă. N-ar fi grozav să-i prezentăm asemenea vești lui Mellberg?

O strălfulgerare îi lumină chipul lui Ernst, semn că argumentul nimerise la țintă. Deja putea auzi cuvintele de laudă ale șefului său.

— În regulă, stai o clipă, să pun niște haine pe mine. Ne vedem la mașină.

Zece minute mai târziu, erau în drum spre Fjällbacka. Ferma lui Rolf Persson se afla ușor la sud de moșia familiei Hult, iar Gösta nu putu să nu se întrebe dacă era doar o coincidență. După ce cotiră greșit o dată, cei doi găsiră drumul bun și parcară în curte. Nu se vedea niciun semn de viață. Coborâră din mașină și priviră în jur, în timp ce se îndreptară spre casa fermierului.

Arăta ca orice altă fermă din zonă. Un hambar cu pereți roșii se afla la o aruncătură de băț de casa albă, cu margini albastre în jurul ferestrelor. În ciuda tuturor rapoartelor din presă, conform cărora vânzările către UE fuseseră ca o mană cerească pentru fermierii

suedezi, Gösta știa că realitatea era mai sumbră. Ferma avea să cadă în ruină. Proprietarii păreau a face tot posibilul să o întrețină, însă vopseaua începuse a se scoroji atât pe pereții casei, cât și pe cei ai hambarului, oferind o priveliște dezolantă. Gösta și Ernst urcară treptele până pe verandă, unde tâmplăria rezistentă dovedea că gospodăria fusese construită înainte ca vremurile moderne să transforme viteza și eficiența în concepte sfinte.

— Intrați, îi chemă vocea hârâită a unei bătrâne și, înainte să pășească înăuntru, cei doi își șterseră cu grijă picioarele de prețul din fața ușii. Tavanul jos îl făcu pe Ernst să își plece capul, dar Gösta, care niciodată nu făcuse parte din impunătoarea tagmă a oamenilor înalți, merse drept înainte, fără să-și facă griji că s-ar putea lovi.

— Bună dimineața, suntem de la poliție. Îl căutăm pe Rolf Persson.

Bătrâna, care tocmai pregătea micul dejun, își șterse mâinile pe un prosop de vase.

— O secundă, mă duc după el. E pe canapea, vedeți dumneavoastră, trage un pui de somn. Așa e la bătrânețe.

Chicoti și dispăru în adâncul tainic al casei.

Gösta și Ernst priviră șovăielnic în jurul lor, apoi luară loc la masa din bucătărie. Încăperea îi amintea lui Gösta de casa copilăriei sale, cu toate că familia Persson era doar cu zece ani mai în vârstă decât el. La început, bătrâna păruse mai în etate, însă după o examinare atentă, observase că ochii îi erau mai tineri decât trupul. Asta făceau anii de trudă dintr-un om.

Încă foloseau un vechi cuptor cu lemne pentru a găti. Dușumeaua era acoperită cu linoleum, ascunzând probabil o minunată podea din lemn masiv. Era la modă prin rândurile tinerei generații să scoată la iveală asemenea podele, însă pentru generația lui și a familiei Persson, aceasta reprezenta încă un puternic memento al sărăciei din copilărie. Când a fost introdus pentru prima dată pe piață, linoleumul a devenit un simbol ostentativ al unei vieți ce nu mai era afundată în mizeria generației anterioare.

Lambriurile deteriorate îi stârneau, de asemenea, amintiri. Gösta nu se putu abține și-și plimbă un deget peste spațiul dintre două panouri. Senzația era la fel ca pe vremea când, băiat fiind, făcuse acest lucru în bucătăria părinților lui.

Ticăitul slab al unui ceas de bucătărie reprezenta singurul sunet ce putea fi auzit, însă după ce așteptară o vreme, distinseră un murmur din camera alăturată. Auzeau destul cât să își dea seama că una din voci părea agitată, iar cealaltă implora insistent. După câteva minute, bătrâna se întoarse, urmată de soțul ei. Și acesta părea să aibă peste cei șaptezeci de ani estimați. Faptul că fusese trezit din ațipeală nu îl avantaja. Părul îi stătea ridicat și cute obosite îi conturau urme adânci pe obraji. Bătrâna se întoarse la soba de gătit. Își ținea privirea plecată

și se concentra asupra oalei cu terci de ovăz în care amesteca.

— Cu ce treburi vine poliția aici?

Vocea lui Persson era autoritară, iar Gösta nu putu să nu observe că bătrâna tresări. Începu să înțeleagă motivul pentru care aceasta arăta mult mai bătrână decât era de fapt. Ea zdrăngăni oala, iar Persson urlă:

— Poți să te oprești din asta? Termini tu de făcut micul dejun mai târziu. Acum dă-ne pace.

Femeia își lăsă capul în jos și luă repede oala de pe soba de gătit. Ieși din bucătărie fără a spune vreun cuvânt. Gösta simți imboldul de a merge după ea și de a-i spune o vorbă prietenoasă, împăciuitoare, dar se abținu.

Persson își turnă în pahar și se așeză. Nu îi întrebă pe Ernst și pe Gösta dacă doreau și ei, iar aceștia oricum nu ar fi îndrăznit să spună că da. După ce dădu pe gât dușca, se șterse la gură cu podul palmei și le aruncă o privire sfidătoare.

— Ei bine? Ce doriți?

Ernst privi lacom spre paharul gol. Gösta fu cel care vorbi.

— Ați folosit vreodată un îngrășământ numit… – își consultă carnețelul – FZ-302?

Fermierul Persson râse cu poftă.

— De-asta m-ați trezit din somnul de frumusețe? Să mă întrebați ce îngrășământ folosesc? Iisuse, pesemne că poliția nu prea are mare lucru de făcut zilele astea.

Expresia lui Gösta rămase neschimbată.

— Avem noi motivele noastre pentru care întrebăm. Și am dori un răspuns.

Antipatia pe care o simțea față de bărbatul acela creștea cu fiecare secundă.

— În regulă, în regulă, nu vă impacientați. N-am nimic de ascuns.

Râse din nou și își turnă iar o dușcă.

Ernst se linse pe buze și își fixă privirea asupra paharului. Judecând după suflul lui Persson, acelea nu fuseseră primele pahare din dimineața respectivă. Având vaci care trebuiau mulse, era treaz de câteva ore, așa că pentru el era probabil ora prânzului. Cu toate că era cam devreme să tragă la măsea, gândi Gösta. Ernst nu păru a fi de acord.

— Am folosit tipul ăla de îngrășământ până cândva în ’84 sau ’85, mi se pare. După aia a apărut o nenorocită de agenție pentru protecția mediului, care a decis că ar avea un „efect negativ asupra ecosistemului”.

Vorbi pe-un ton ascuțit și făcu semnul ghilimelelor cu degetele, în aer.

— Așa că atunci a trebuit să trecem la un îngrășământ de zece ori

mai prost și de zece ori mai scump. Idioții naibii!

— Cât timp l-ați folosit?

— Of, probabil în jur de zece ani. Am cifrele exacte în registre, însă cred că a fost pe la mijlocul anilor ’70 când am început. De ce sunteți atât de interesați?

Îi privi cu suspiciune pe Ernst și pe Gösta.

— Are de-a face cu o anchetă la care lucrăm momentan.

Gösta nu mai spuse nimic, însă putu să observe cum fermierului i se aprinse încet un beculeț.

— E în legătură cu fetele alea, nu-i așa? Fetele din Prăpastia Craiului. Și cea care a dispărut? Credeți că am avut ceva de-a face cu asta? Asta v-ați băgat în cap? Iisuse Hristoase!

Persson se ridică șovăitor de la masă. Era un bărbat zdravăn. Nu prezenta niciunul din semnele obișnuite ale declinului fizic venit odată cu înaintarea în vârstă. Pe sub cămașă, brațele îi erau viguroase și puternice. Ernst se ridică și el. Era mereu eficace în situații de genul acela, gândi Gösta, recunoscător. Trăia pentru momente precum acela.

— Haideți să ne calmăm cu toții. Avem o pistă pe care o urmărim și mai multe persoane de vizitat. Nu aveți vreun motiv ca să vă simțiți arătat cu degetul. Însă am dori să aruncăm o privire, doar ca să vă putem exclude din listă.

Fermierul păru neîncrezător, însă apoi dădu din cap. Gösta avu grijă să strecoare o replică:

— Aș putea folosi toaleta dumneavoastră?

Vezica lui avusese și zile mai bune, iar nevoia de a se ușura îi crescuse treptat, devenind acută în momentul acela. Persson încuviință și arătă înspre o ușă cu literele „WC” pe ea.

— Da, la naiba, oamenii fură ca-n codru, spunea Ernst. Ce să facă oamenii cinstiți cum suntem noi doi…

Se opri vinovat, când Gösta se întoarse. Un pahar gol din fața sa arăta că Ernst avusese parte de băutura la care râvnise, iar el și fermierul arătau precum doi vechi prieteni.

Jumătate de oră mai târziu, Gösta își adună curajul ca să-și admonesteze colegul.

— Doamne, duhnești a băutură! Cum crezi că o să treci de Annika, la respirația pe care-o ai?

— Ei, hai, Flygare! Nu fi așa o cucoană demodată. Doar am gustat, nu-i nimic rău în asta. În plus, e nepoliticos să refuzi când cineva îți oferă de băut.

Gösta pufni, însă nu comentă. Se simțea descurajat. O jumătate de oră de cutreierat pe terenul fermierului nu îi adusese la absolut niciun rezultat. Nici urmă de fată sau de mormânt proaspăt dezgropat, de altfel, și o dimineață irosită. Însă Ernst și fermierul găsiseră subiecte comune în vreme ce Gösta era la toaletă, golindu-și vezica, și stătuseră

la taclale tot timpul cât umblaseră pe moșie. Din punctul său de vedere, Gösta considera că ar fi fost mai adecvat să păstreze distanța față de un posibil suspect în ancheta unei crime, dar Ernst își urma propriile sfaturi, ca de obicei.

— A dezvăluit Persson ceva util?

Ernst suflă în mâna făcută căuș, apoi adulmecă. La început, ignoră întrebarea lui Gösta.

— Auzi, Flygare, poți să oprești aici, să-mi iau niște dropsuri pentru gât?

Ursuz și tăcut, Gösta viră spre benzinăria OK Q8 și așteptă în mașină până când Ernst fugi înăuntru pentru a cumpăra ceva care să-i remedieze problema respirației. La întoarcerea în mașină, acesta răspunse la întrebare.

— Nu, chiar ne-am pierdut vremea pe-acolo. Dar al naibii de simpatic omul și pot să jur că nu are nimic de-a face cu toată povestea. Nu, putem exclude teoria chiar în momentul ăsta. Și treaba cu îngrășământul e un punct mort, de asemenea. Legiștii ăia nenorociți stau în fund toată ziua într-un laborator, analizând până le vine rău, în vreme ce noi, muncitorii din lumea reală, vedem cât de ridicole sunt teoriile lor. ADN și fire de păr, și îngrășăminte, și urme de cauciucuri, și toate porcăriile alea cu care-și pierd ei vremea. Nu, o ciomăgeală strașnică, la locul potrivit, asta face mereu lumină într-o anchetă, Flygare.

Strânse pumnul, spre a-și exemplifica modul de a privi lucrurile. Mulțumit că demonstrase cum trebuia condusă adevărata muncă de poliție, își rezemă capul de tetieră și închise ochii.

Gösta conduse în tăcere spre Tanumshede. El nu era atât de sigur.

•

Veștile ajunseseră deja la Gabriel și la familia sa. Toți trei ședeau tăcuți la masă, pentru micul dejun, fiecare cufundat în gânduri. Spre marea lor surpriză, cu o seară înainte, Linda venise acasă cu lucruri de schimb pentru a doua zi și, fără a spune o vorbă, se culcă în camera ei, care o aștepta, pregătită.

Ezitând, Laine rupse tăcerea.

— Ce drăguț că te-ai întors acasă, Linda.

Linda mormăi ceva drept răspuns, privind țintă la bucata de pâine pe care întindea unt.

— Vorbește mai tare, Linda, nu e politicos să bombăni așa.

Gabriel primi o căutătură nimicitoare din partea lui Laine, însă nu îi păsă prea mult. Era casa lui și nu avea de gând să facă mare caz, doar din plăcerea stranie de a o avea pe fată acasă pentru o vreme.

— Am zis că voi sta aici doar o noapte sau două, apoi mă voi întoarce la Västergården. Aveam doar nevoie de o schimbare de peisaj. Toate porcăriile alea cu „aleluia” începuseră să mă scoată din

sărite. Și e al naibii de deprimant să-i văd cum îi tratează pe copii. În plus, mi se pare chiar înfiorător cum copiii ăia umblă așa, vorbind despre Iisus…

— Da, i-am zis lui Jacob că mi se pare că sunt un pic cam aspri cu cei mici. Dar sunt bine intenționați. Iar credința este importantă pentru Jacob și Marita, trebuie să respectăm asta. Știu, de exemplu, că Jacob se supără cumplit când te aude înjurând. Chiar nu e un limbaj potrivit pentru o tânără domnișoară.

Iritată, Linda își dădu ochii peste cap. Voise pur și simplu să scape de lângă Johan pentru o vreme și era conștientă că acesta nu ar fi îndrăznit să o sune acolo, însă cicăleala începuse deja să o calce pe nervi. Probabil că oricum avea să fie nevoită să se întoarcă acasă la fratele său în seara aceea. Nu putea trăi așa.

— Da, presupun că ai auzit acasă la Jacob despre exhumare, spuse Laine. Tata a sunat ieri, când l-au contactat polițiștii. Ce teorie idioată au scornit! Vorbesc de un plan urzit, chipurile, de Ephraim, de a face să pară că Johannes a murit. Cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată.

Pete roșii apărură pe pieptul alb ca zăpada al lui Laine și ea continuă să se joace nervos cu colierul de perle. Linda trebui să-și înăbușe impulsul de a se întinde, a-i smulge colierul și a-i îndesa pe gât toate nenorocitele alea de perle.

Gabriel își drese vocea și se alătură discuției, pe un ton autoritar. Întreaga chestiune cu exhumarea îl deranja. Îi perturba întina și stârnea praful în lumea sa bine ordonată. Se opunea vehement acelei idei. Nu considera că poliția avea vreun temei pentru a face asemenea afirmații, însă nu aceea era problema. Și nici ideea că era deranjată liniștea locului de odihnă al fratelui său, cu toate că acel lucru era cu siguranță neplăcut. Nu, problema era haosul creat de întreaga procedură. Sicriele trebuiau îngropate, nu dezgropate. Odată săpate, mormintele trebuiau lăsate neatinse, iar sicriele, odată închise, trebuiau să rămână așa. Ăsta era mersul lucrurilor. Debit și credit. Toate la locul lor.

— Ei bine, mi se pare puțin straniu că poliția are dreptul să acționeze după capul ei, spuse Gabriel. Nu știu pe cine au presat pentru a obține permisiunea, dar, credeți-mă, intenționez să iau măsuri. În definitiv, nu trăim într-un stat polițienesc.

Linda bombăni din nou ceva, cu capul în farfurie.

— Scuză-mă, ce ai zis, draga mea? spuse Laine, întorcându-se către fiica ei.

— Am zis că n-ar trebui măcar să vă gândiți cum o fi pentru Solveig, Robert și Johan? Aveți idee cum s-or simți, știind că Johannes e dezgropat în felul ăsta? Dar nu, singurul lucru pe care îl puteți face e să vă plângeți despre cât de rușinos e pentru voi. De ce nu vă gândiți,

măcar o dată, și la alții?

Își aruncă șervețelul în farfurie și se ridică de la masă. Mâinile lui Laine zburară din nou spre colier și femeia păru a se întreba dacă să-și urmeze sau nu fiica. O privire din partea lui Gabriel o făcu să rămână locului.

— Ei bine, știm de unde-a moștenit încăpățânarea asta.

Tonul îi era acuzator. Laine nu spuse nimic.

— Are tupeul să susțină că nu ne pasă de cum suportă Solveig și băieții toate astea. Bineînțeles că ne pasă, însă ei ne-au dat de înțeles, în repetate rânduri, că nu vor mila noastră. Cum îți vei așterne, așa vei dormi.

Uneori, Laine își ura soțul. Cum stătea el acolo, atât de înfumurat, mâncând cu poftă ouă. Se imaginăă ducându-se la el, ridicându-i farfuria și ștergându-i-o de piept. În schimb, se apucă să debaraseze masa.

7.

1979, vara

Acum ele împărțeau durerea. Precum două gemene siameze, erau încleștate într-o relație simbiotică, menținută în viață de cantități egale de dragoste și ură. Pe de o parte, se bucurau că nu sunt nevoite să stea singure, acolo jos, pe întuneric. Pe de altă parte, se crease o legătură antagonică, din dorința de a fi cruțate; fiecare ar fi vrut ca, la următoarea lui apariție, cealaltă să fie nevoită să suporte chinurile.

Nu vorbeau mult. În subsolul obscur, ecoul vocilor răsuna într-un mod mult prea înspăimântător. La apropierea pașilor, ele zburau în direcții opuse, renunțând la contactul strâns, ce reprezenta singurul lor scut împotriva frigului și a întunericului. În momentele acelea, nu mai conta decât retragerea din fața durerii, și cele două fete se împingeau reciproc; niciuna să-i cadă prima în mâini necuratului.

De data aceea câștigase ea, și începu să audă țipetele. Într-un fel, era aproape la fel de rău și pentru cea care scăpase. Sunetul oaselor frânte îi era bine întipărit în memoria auditivă și putea simți fiecare răcnet în propriul său corp sfârtecat. Știa, de asemenea, ce avea să vină după țipete. Atunci, mâinile care forțau și răsuceau, crestau și răneau, aveau să se transforme, devenind afectuoase și tandre, așezate pe zona în care durerea era cel mai greu de suportat. Cunoștea acum acele mâini ca pe ale sale proprii. Erau mari și puternice, însă, în același timp, fine, lipsite de duritățiori asperități. Degetele erau lungi și delicate, ca ale unui pianist. Și cu toate că nu le văzuse niciodată, și le putea imagina destul de clar, prin ochii minții.

Strigătele se intensificară, iar ea și-ar fi dorit să poată ridica brațele pentru a-și acoperi urechile. Însă brațele-i atârnau vlăguite și nefolositoare pe lângă corp, refuzând a-i da ascultare comenzilor.

Când țipetele se stinseră, iar trapa de deasupra capetelor lor se deschise și apoi se închise la loc, ea se târî de-a lungul suprafeței reci și jilave, către sursa strigătelor.

Era momentul consolării.

•••

Când capacul sicriului fu ridicat, se făcu liniște deplină. Patrik se surprinse, pe jumătate întors, privind agitat înspre biserică. Nu știa la ce să se aștepte. Poate vreun fulger venit dinspre turnul bisericii, care să-i doboare la pământ, în plină desfășurare a activității lor blasfematoare. Însă nu avu loc nimic de genul ăsta.

Când Patrik văzu scheletul din coșciug, inima îi sări din piept. Se înșelase.

— Ei bine, Hedström, ne-ai băgat în ditamai încurcătura.

Mellberg dădu din cap, cu părere de rău. Printr-o singură propoziție, îl făcu pe Patrik să se simtă cu sabia deasupra capului. Însă șeful său avea dreptate. Era o ditamai încurcătura.

— Atunci vom lua cu noi cadavrul, pentru a putea confirma că avem individul corect. Însă probabil că nu vor exista surprize din punctul acesta de vedere. Nu ai și teorii despre cadavre schimbate între ele sau așa ceva, nu?

Patrik dădu doar din cap. Consideră că primea ceea ce i se cuvenea. Specialiștii își făcură treaba, iar puțin mai târziu, când scheletul se afla în drum spre Göteborg, Patrik și Martin urcară în mașină pentru a se întoarce la secție.

— Ai fi putut avea dreptate. N-ar fi fost exagerat.

Vocea lui Martin era încurajatoare, însă Patrik scutură încă o dată din cap.

— Nu, ai avut dreptate. Teoriile conspirației erau puțin cam exagerate pentru a fi plauzibile. Bănuiesc că voi fi nevoit să trăiesc cu greșeala asta mult timp de-acum încolo.

— Da, cred că poți fi sigur de asta, spuse Martin cu simpatie. Dar întreabă-te următorul lucru: ai fi putut trăi împăcat cu tine însuți dacă nu ai fi făcut-o? Dacă ai fi aflat ulterior că avuseseși dreptate, iar Jenny Möller ar fi plătit cu viața pentru asta? Măcar ai încercat. Trebuie să punem în practică toate ideile care ne vin în minte, nesăbuite sau nu. Asta e singura noastră șansă de a o găsi la timp.

— Dacă nu o fi deja prea târziu, spuse mohorât Patrik.

— Vezi, ăsta e exact felul în care nu ar trebui să gândim. Încă nu am găsit-o moartă, așa că trebuie să fie în viață. E singura alternativă.

— Ai dreptate. Însă pur și simplu nu știu încotro să mă îndrept. Unde să căutăm? Ne tot întoarcem mereu la nenorocita aia de familie Hult, însă niciodată nu avem ceva concret pe care să ne bazăm.

— Există legătura dintre cele trei victime Siv, Mona și Tanja.

— Însă nimic referitor la dispariția lui Jenny.

— Nu, recunoscu Martin. Însă nu prea contează, nu-i așa? Principalul e că facem tot posibilul pentru a-i găsi pe ucigașul Tanjei și pe răpitorul lui Jenny. Că or fi doi făptași diferiți sau aceeași persoană, timpul va scoate la iveală adevărul. Însă noi facem tot ce ne stă în putere.

Martin accentuă fiecare cuvânt din ultima propoziție, sperând ca sensul vorbelor sale să găsească ecou în mintea lui Patrik. Înțelegea de ce acesta își dădea cu pumnii în cap, după ce exhumarea eșuase în a-i susține teoria, însă în momentul acela nu își puteau permite un șef de anchetă fără încredere în sine. Patrik trebuia să creadă în ceea ce făceau.

Când ajunseră înapoi la secție, Annika îi opri la recepție. Cu o mână ținea telefonul, iar cu cealaltă acoperea receptorul, pentru ca persoana

de la capătul firului să nu audă ceea ce le spunea lui Patrik și Martin.

— Patrik, e Johan Hult. E tare nerăbdător să dea de tine. Poți să vorbești de la tine din birou?

Patrik încuviință și merse cu pași mari în biroul său. O secundă mai târziu, telefonul îi sună.

— Alo, Patrik Hedström.

Ascultă cu nerăbdare, întrerupse pentru a pune câteva întrebări, apoi o zbughi, cu forțe proaspete, spre biroul lui Martin.

— Haide, Molin, plecăm în Fjällbacka.

— Dar abia ne-am întors de acolo. Unde mergem?

— Trebuie să discutăm un pic cu Linda Hult. Cred că un amănunt demn de atenție începe să scoată la iveală ceva cu adevărat interesant.

•

Erica sperase ca, asemenea familiei Flood, musafirii ei să vrea să plece cu barca în timpul zilei, spre a putea scăpa de ei pentru o vreme. Se înșelase.

— Nu prea ne dăm în vânt după mare, eu și Madde. Preferăm să îți ținem companie aici, în grădină. Priveliștea e atât de frumoasă.

Jörgen privi fericit înspre insule și se pregăti pentru o zi la soare. Erica își înăbuși un râset. Bărbatul arăta stupid. Era palid precum un albinos și se părea că avea de gând să rămână așa. Se unsese cu loțiune solară din cap până-n picioare, fapt care îl făcea să pară și mai alb, dacă era posibil așa ceva. Nasul îi era, de asemenea, acoperit cu un fel de cremă fosforescentă, pentru protecție sporită. O pălărie de soare îi completa ținuta, iar după o jumătate de oră în care umblă de colo-colo, se instală, oftând cu satisfacție, lângă soția sa, pe unul din scaunele de grădină pe care Erica se simțise obligată să le aducă.

— Ah, ăsta e raiul, nu-i așa, Madde?

Bărbatul închise ochii, iar Erica se gândi că s-ar fi putut furișa în casă pentru o vreme.

Chiar atunci, el deschise un ochi și spuse:

— Ar fi prea mare deranjul dacă te-am ruga să ne aduci ceva de băut? Un pahar mare cu suc ar fi minunat. Cred că și lui Madde i-ar plăcea unul.

Soția lui încuviință doar, fără a privi în sus. De când ieșise în grădină, era captivată de o carte despre legea taxelor și, la rândul ei, părea înspăimântată de ideea de a se bronza vreun pic. Pantalonii largi până la glezne și cămașa cu mânecă lungă aveau grijă să prevină acest risc. Purta, la rându-i, o pălărie de soare, și avea nasul fosforescent. Evident că mai feriți de atât nu ar fi putut fi. Unul lângă celălalt, arătau precum doi extratereștri debarcați pe peluza Ericăi și a lui Patrik.

Erica merse legănat înăuntru și prepară niște suc. Orice, doar să nu fie nevoită să vorbească cu ei. Erau cele mai anoste persoane pe care

le întâlnise vreodată. Dacă în urmă cu o seară cineva ar fi pus-o să aleagă între a discuta cu ei și a privi cum se usucă vopseaua pe-un perete, nu ar fi existat vreun dubiu cu privire la opțiunea ei. La momentul potrivit, avea să-i spună mamei lui Patrik ce consecințe avusese faptul că aceasta le oferise, cu asemenea generozitate, numărul lor de telefon.

Măcar Patrik putea evada pentru o vreme la serviciu. Cu toate că își dădea și ea seama că era extenuat. Nu-l văzuse niciodată atât de chinuit, de hotărât să aibă rezultate. Însă miza nu fusese vreodată așa de mare.

Își dorea să-i fi fost de mai mult ajutor. Pe parcursul anchetei în cazul morții prietenei sale, Alex, reușise în mai multe rânduri să dea o mână de ajutor poliției, însă atunci avusese motive de natură personală. Acum era împiedicată și de trupul său imens. Pentru prima oară în viața ei, fusese obligată să lenevească involuntar, ca rezultat al conspirației dintre pântecele său și valul de căldură. Cumva, părea că și judecata îi era neutră. Toate gândurile i se îndreptau spre bebelușul din burtă și efortul supraomenesc ce avea să fie necesar foarte curând. Mintea ei refuza cu încăpățânare să se concentreze prea mult timp asupra altor lucruri. O uimeau mamele care lucrau până cu o zi înainte de naștere. Poate că ea era pur și simplu diferită, fiindcă, pe măsură ce sarcina înaintase, ea fusese redusă – ori promovată, în funcție de optica adoptată – la stadiul unui organism purtător în care pulsa o nouă viață. Fiecare fibră a corpului său era concentrată pe nașterea copilului, fapt pentru care intrușii reprezentau o bătaie de cap cu atât mai mare. Îi perturbau concentrarea. Nu-i venea să creadă că fusese așa de agitată, acasă, de una singură. În momentul acela, perspectiva părea un rai.

Oftând, prepară o carafă mare cu suc și gheață zdrobită și, împreună cu două pahare, o duse marțienilor aflați pe peluza ei.

•

O scurtă verificare la Västergården dezvălui că Linda nu se afla acolo. Marita păru nedumerită la apariția celor doi polițiști, însă nu puse întrebări. În schimb, îi îndrumă spre conac. Pentru a doua oară în decursul tot atâtor zile, Patrik conduse de-a lungul aleii întinse. Fu, încă o dată, uimit de frumusețea locului. Îl observă pe Martin stând alături, cu gura căscată.

— La naiba, unii oameni știu să trăiască, nu glumă.

— Da, unii o duc bine, spuse Patrik.

— Deci în casa aia imensă locuiesc doar doi oameni?

— Trei, dacă o pui la socoteală pe Linda.

— Iisuse, nu-i de mirare că-n Suedia e penurie de locuințe.

De data aceea, le răspunse Laine când sunară la ușă.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Patrik se întrebă dacă simțise cumva o urmă de anxietate în vocea ei.

— O căutăm pe Linda, spuse Martin. Tocmai am fost la Västergården, însă nora dumneavoastră a spus că se află aici.

Martin înclină vag din cap, în direcția opusă.

— Ce doriți de la ea?

Gabriel veni din spatele lui Laine, care încă nu deschisese ușa destul de mult cât să le permită să intre.

— Avem să-i punem niște întrebări.

— Nu-i pune nimeni întrebări fiicei mele până nu știm despre ce e vorba.

Gabriel își înfoie pieptul, pregătit să-și apere odrasla.

Când Patrik se pregătea să-și lanseze argumentele, pe după colțul conacului își făcu apariția Linda. Purta haine de călărie și părea că se află în drum spre grajd.

— Pe mine mă căutați?

Patrik încuviință, ușurat la gândul de a nu intra într-un conflict direct cu tatăl fetei.

— Da, avem să-ți punem câteva întrebări. Vrei să intrăm sau să rămânem aici?

Gabriel interveni.

— Ce se petrece, Linda? Ai făcut ceva despre care ar trebui să aflăm? N-avem nicio intenție de-a permite poliției să te interogheze în lipsa noastră, să-ți fie clar.

Linda, care căpătă brusc înfățișarea unei fetițe speriate, dădu șovăitor din cap.

— Să intrăm, spuse ea.

Îi urmă supusă pe Martin și Patrik pe ușa principală, către sufragerie. Nu părea să-i pese de mobilier, așa că se prăbuși pe canapea în niște haine ce duhneau a cal. Laine nu se putu abține și strâmbă din nas, privind îngrijorată spre tapițeria albă. Linda îi aruncă mamei sale o privire sfidătoare.

— E în regulă dacă îți punem niște întrebări în prezența părinților tăi? Dacă ar fi fost un interogatoriu oficial, nu le-am fi putut interzice participarea, având în vedere că ești minoră, însă pentru moment nu dorim decât să îți punem câteva întrebări, așa că…

Gabriel arăta de parcă ar fi fost pe punctul de-a începe o nouă ceartă, însă Linda ridică din umeri. Pentru o clipă, lui Patrik i se păru că distinge, dincolo de starea ei de agitație, și o urmă de satisfacție. Însă aceasta dispăru instantaneu.

— Am primit de curând un telefon din partea vărului tău, Johan Hult. Știi în legătură cu ce ar fi putut să fie?

Linda ridică iar din umeri și, cu gândul în altă parte, începu să-și pigulească pielițele din jurul unghiilor.

— Voi doi v-ați văzut destul de mult în ultima vreme, așa-i?

Patrik avansa cu grijă, pas cu pas. Johan îi povestise un pic despre relația lor, iar Patrik înțelesese că veștile nu aveau să fie bine primite de către Gabriel și Laine.

— Da, așa e, ne-am văzut de câteva ori.

— Ce dracu' îndrugi acolo?

Atât Laine, cât și Linda tresăriră. La fel ca și fiul său, Gabriel nu folosea niciodată un limbaj vulgar. Nu își aminteau să-l fi auzit vreodată rostind asemenea cuvinte.

— Ce-ți pasă ție? Mă văd cu cine am chef. Nu-i treaba ta.

Patrik interveni înainte ca situația să apuce să se înrăutățească.

— Pe noi nu ne interesează dacă sau cât de des v-ați văzut; în ceea ce ne privește, poți să păstrezi pentru tine informațiile acestea. Însă ne interesează extrem de mult o ocazie în particular. Johan a spus că v-ați întâlnit într-o seară, în urmă cu vreo două săptămâni, în șura hambarului de la Västergården.

De furie, fața lui Gabriel deveni roșie ca focul, însă nu zise nimic și așteptă răspunsul Lindei.

— Posibil. Ne-am întâlnit acolo de mai multe ori, însă nu sunt sigură când anume.

Încă își mai pigulea, foarte concentrată, unghiile, fără să se uite la niciunul dintre adulții aflați în jurul ei.

Martin vorbi în locul lui Patrik.

— Conform spuselor lui Johan, în acea seară anume ați văzut ceva deosebit. Încă nu știi despre ce e vorba?

— De vreme ce păreți să știți, de ce nu îmi ziceți voi?

— Linda! Nu înrăutăți situația prin răspunsuri obraznice! Acum, te rog, răspunde la întrebările domnilor polițiști. Dacă știi la ce se referă, atunci zi-ne. Însă dacă e vorba de ceva în care să te fi vârât acel, acel… golan, atunci am de gând să…

— Tu? Tu n-ai habar de Johan. Ești al dracului de fățarnic, dar…

— Linda…, o avertiză vocea lui Laine. Nu complica lucrurile. Fă cum spune tata și răspunde la întrebările polițistului. Apoi vom discuta mai târziu restul.

După ce chibzui pentru o clipă, Linda păru să accepte dojana mamei sale și continuă, îmbufnată.

— Bănuiesc că Johan v-a spus că am văzut-o pe fata aceea.

— Care fată?

Mirarea de pe chipul lui Gabriel era evidentă.

— Fata aceea germană, cea care a fost ucisă.

— Da, asta ne-a declarat Johan, spuse Patrik.

Așteptă în tăcere ca Linda să continue.

— Nu sunt la fel de sigură ca Johan că era ea. Văzusem pozele în pliante și semăna cât de cât cu ea, însă probabil că sunt multe fete

care arată cam la fel. Și oricum, ce treabă ar fi avut la Västergården? Nu e tocmai pe ruta turistică.

Martin și Patrik ignorară întrebarea. Știau exact ce treabă avea ea la Västergården. Urmărea singurul indiciu pe care-l avea cu privire la dispariția mamei sale – Johannes Hult.

— Unde se aflau Marita și copiii în noaptea aceea? Johan a spus că nu erau acasă, dar nu știa încotro se duseseră.

— Stăteau câteva zile în Dals-Ed, la părinții Maritei.

— Jacob și Marita mai fac asta din când în când, explică Laine.

— Când Jacob are nevoie de puțină pace și liniște, pentru a repara ceva prin casă, ea și copiii petrec câteva zile cu bunicii din partea mamei. Le oferă șansa de a se vedea mai des. Noi locuim la o distanță așa de mică, încât îi vedem pe copii aproape zilnic.

— Să trecem peste faptul dacă a fost sau nu Tanja Schmidt cea pe care ați văzut-o. Poți descrie, însă, cum arăta fata?

Linda ezită.

— Brunetă, constituție normală. Părul până la umeri. Ca aproape oricine. Nu foarte drăguță, adăugă ea, cu superioritatea unei persoane conștiente de faptul că se născuse frumoasă.

— Și cum era îmbrăcată?

Martin se aplecă înainte, încercând să-i rețină privirea adolescentei. Eșuă.

— Păi, nu prea-mi aduc aminte. S-a întâmplat acum vreo două săptămâni, iar afară începuse să se întunece.

— Încearcă, o îndemnă Martin.

— Cred că blugi. Un tricou mulat și o haină. O haină albastră și un tricou alb, mi se pare, sau să fi fost invers? A, și o geantă de umăr roșie.

Patrik și Martin schimbară o privire. Fata descrisese exact ce purtase Tanja în ziua dispariției. Tricoul era alb, iar haina albastră, nu invers.

— La ce oră ați văzut-o?

— Cred că destul de devreme, seara. În jur de șase, poate.

— Ați văzut dacă Jacob i-a dat drumul în casă?

— Nimeni nu a răspuns la ușă. Cel puțin, nu când a bătut. Apoi a ocolit casa și nu am mai putut s-o vedem.

— Ați văzut dacă a plecat? spuse Patrik.

— Nu, din hambar nu se poate vedea nici drumul. Și, după cum am spus, nu sunt la fel de sigură ca Johan că fata pe care am văzut-o era Tanja Schmidt.

— Ai idee cine altcineva ar fi putut să fie? Ce vreau să spun e că nu sunt foarte mulți străini care să bată la ușă aici, în Västergården, nu-i așa?

O nouă ridicare indiferentă din umeri. După o clipă, Linda spuse:

— N-am idee cine ar fi putut să fie. Din câte știu eu, putea să fi fost

cineva care vindea ceva.

— Însă Jacob n-a pomenit ulterior de vreun vizitator?

— Nu.

Ea nu își înflorise răspunsul, iar atât Patrik, cât și Martin își dădură seama că fata era mult mai îngrijorată de cele văzute decât voia să le dea de înțeles. Fie lor, fie părinților săi.

— Pot să întreb ce anume căutați? întrebă Gabriel. După cum am spus mai devreme, cred că asta începe să arate a hărțuire. De parcă n-ar fi de-ajuns că mi-ați dezgropat fratele! Chiar, cum a mers? Era gol sicriul?

Tonul lui Gabriel era disprețuitor, iar Patrik luă ca pe un afront personal critica lui înțepătoare.

— Am găsit un corp în coșciug. Probabil fratele dumneavoastră, Johannes.

— Probabil, pufni Gabriel, încrucișându-și brațele la piept. Acum aveți de gând să-l sâcâiți și pe bietul Jacob?

Laine îi aruncă soțului său o privire îngrozită. Abia atunci păru să înțeleagă aluziile din întrebările polițiștilor.

— Doar nu credeți că Jacob…

Mâinile lui Laine îi urcară în sus, spre gât.

— Încă nu credem nimic. Dar suntem extrem de interesați să aflăm unde s-a dus Tanja înainte să dispară. Așa că Jacob ar putea fi un martor important.

— Martor! Trebuie să recunosc, voi chiar încercați să mascați frumos totul. Dar să nu credeți vreo clipă că vom cădea în plasă. Încercați să faceți ordine în treburile pe care le-au început în ’79 colegii voștri neghiobi și nu contează pe cine azvârliți la închisoare, atâta vreme cât e un Hult, nu-i așa? Mai întâi pretindeți că Johannes e încă în viață și că, după douăzeci și patru de ani, a început să omoare fete pe-aici. Apoi, când se ivește mort de-a binelea în sicriu, începeți să vă luați de Jacob.

Gabriel se ridică și arătă cu degetul spre ușă.

— Afară! Nu vreau să vă mai văd pe-aici decât dacă aveți mandat, iar eu, șansa de a-mi suna avocatul. Până atunci, puteți să vă duceți dracului!

Vorbele de ocară începuseră să-i vină cu ușurință pe limbă, iar în colțurile gurii i se formase o spumă de salivă. Patrik și Martin știau când nu mai erau bine-veniți, așa că își terminară treaba și se îndreptară spre ieșire. În vreme ce ușa principală se închise în urma lor cu o bufnitură surdă, ultimul lucru pe care îl auziră fu vocea lui Gabriel, urlând la fiica sa:

— Ce tâmpenii ai mai făcut acum, domnișoară?

•

— Până și apele cele mai liniștite…

— Da, n-aș fi crezut că în spatele acelei măști ar putea să ardă un asemenea foc mocnit, spuse Martin.

— Cu toate că nu l-aș putea învinui. Din punctul lui de vedere…

Gândurile lui Patrik zburară din nou la monumentalul fiasco al dimineții.

— Ți-am zis să nu te mai gândești la asta. Ai făcut tot posibilul. Nu te poți compătimi la nesfârșit, spuse Martin tăios.

Patrik îl privi uimit. Martin îi văzu expresia și ridică din umeri pentru a se scuza.

— Îmi pare rău. Cred că stresul începe să-și pună amprenta și asupra mea.

— Nu, nu. Ai dreptate. Nu e momentul să-mi plâng de milă.

Își luă pentru un moment privirea de la șosea și îșI privi colegul.

— Și să nu-ți ceri vreodată scuze pentru că ai fost sincer.

— În regulă.

Merseră câteva clipe într-o tăcere stânjenitoare. Când trecură pe lângă terenul de golf Fjällbacka, Patrik înveseli atmosfera, spunând:

— N-ai de gând să-ți iei odată cardul de membru, să putem merge să jucăm o partidă?

Martin zâmbi diabolic.

— Ești sigur că te încumeți? S-ar putea să mă dovedesc a fi un jucător de golf înnăscut și să mătur podeaua cu tine.

— Mă îndoiesc. Sunt destul de talentat la golf.

— Ei bine, va trebui să-i dăm zor, pentru că nu va mai fi timp de joacă mai târziu.

— Ce vrei să spui?

Patrik păru nedumerit de-a binelea.

— Poate ai uitat, dar în câteva săptămâni o să ai un copil. Apoi, vezi tu, n-o să mai ai prea mult timp pentru distracții.

— Ei, totul se va rezolva. Bebelușii ăștia mici dorm mult, deci probabil că ne vom putea furișa la o partidă de golf. Iar Erica înțelege că trebuie ca, din când în când, să ies și să fac lucruri de unul singur. Am căzut de acord în privința asta atunci când am decis să avem un copil. Am convenit să ne oferim reciproc spațiu pentru a face lucrurile care ne plac și să nu fim doar părinți, non-stop.

Până ca Patrik să-și termine propoziția, Martin se strâmba de râs.

— Da, sigur, va fi timp berechet să faci ce-ți place. Bebelușii ăștia mici dorm așa mult, îl imită el.

Asta îl făcu să râdă și mai tare.

Patrik, care știa că sora lui Martin avea cinci copii, începu să arate ușor îngrijorat. Se întrebă dacă nu cumva Martin știa ceva în plus față de el. Dar înainte să poată întreba, îi sună telefonul.

— Hedström.

— Alo, aici Pedersen. Vă deranjez?

— Nicio problemă. Doar o clipă, să găsesc un loc unde să parchez.

Tocmai se apropiau de campingul Grebbestad și o umbră le întunecă fețele. Conduse încă vreo câteva sute de metri, până când ajunse în parcarea din cheiul Grebbestad. Acolo, întoarse și opri, ca să poată vorbi la telefon.

— Am parcat acum. Ați găsit ceva?

Nu își putu ascunde nerăbdarea din glas, iar Martin îl privi cu încordare. Afară, turiștii treceau în valuri pe lângă ei, intrând și ieșind din magazine și restaurante. Patrik privi cu invidie spre chipurile voioase și nepăsătoare ale acestora.

— Da și nu. Vom face niște cercetări mai amănunțite, însă, date fiind circumstanțele, m-am gândit că ați fi bucuros să aflați că un lucru bun a ieșit în urma autorizației de exhumare, obținută oarecum la repezeală, din câte am auzit.

— Da, nu pot nega asta. Mă simt cam prost, așa că orice aveți prezintă interes.

Patrik își ținu respirația.

— Înainte de toate, am verificat fișa dentară, iar individul din sicriu este fără doar și poate Johannes Hult, așa că, din punctul acesta de vedere, nu vă pot oferi nimic demn de interes. Pe de altă parte – aici medicul patolog nu putu rezista ispitei de a face o pauză, pentru efect –, e o absurditate să credem că ar fi murit spânzurat. Decesul prematur a fost mai degrabă cauzat de o lovitură în cap cu un obiect dur.

— Ce naiba ziceți acolo?

Patrik strigă, făcându-l pe Martin să tresară.

— Ce fel de obiect dur? A fost ciomăgit în cap sau ce-mi spuneți acolo?

— Ceva în genul acela. Însă momentan se află întins pe masa de disecție, așa că imediat ce voi afla mai multe, vă voi suna din nou. Doar atât vă pot spune, până când voi avea șansa de a efectua o examinare mai amănunțită.

— Vă mulțumesc că mi-ați telefonat așa repede. Anunțați-mă de îndată ce știți mai multe.

Triumfător, Patrik închise clapeta telefonului.

— Ce-a zis, ce-a zis?

Martin murea de curiozitate.

— Că nu sunt complet idiot.

— Ei bine, ar fi nevoie de un psihiatru pentru a confirma asta, dar ce altceva a mai zis? replică sec Martin, având în vedere că nu aprecia să fie ținut pe jar.

— A spus că Johannes Hult a fost ucis.

Martin își înclină capul și, cu o falsă disperare, se frecă peste față cu ambele mâini.

— Eu îmi dau demisia din ancheta asta nenorocită. E-o nebunie. Vrei să spui că principalul suspect în cazul dispariției lui Siv și a Monei sau, după cum s-a dovedit, în cazul morții lor, a fost, la rândul lui, ucis?

— Exact asta spun. Iar dacă Gabriel Hult are impresia că poate zbiera destul de tare încât să ne oprească să răscolim prin rufele murdare ale familiei, se înșală. Dacă există ceva care să demonstreze că are secrete de ascuns, acel ceva e următorul lucru: unul din ei știe cum și de ce a fost ucis Johannes, și modul în care se leagă moartea lui de uciderea fetelor. Pun pariu pe asta!

Lovi cu pumnul în palmă, sugerând că evenimentele triste din acea dimineață fuseseră înlocuite de-o energie reînnoită.

— Sper doar să putem lucra destul de rapid. De dragul lui Jenny Möller, spuse Martin.

Comentariul lui avu efectul unei găleți cu apă rece deasupra capului lui Patrik. Nu trebuia să permită ca spiritul de competiție să pună stăpânire asupra lui. Nu trebuia să uite motivul pentru care făceau meseria aceea. Stătură un moment și priviră oamenii care treceau pe lângă ei. Apoi Patrik porni mașina și conduse către secție.

•

Kennedy Karlsson considera că totul începuse de la numele său. Nu prea existau multe alte lucruri pe care să dea vina. Mulți dintre ceilalți băieți aveau scuze bune; părinții lor beau și îi băteau. Dar se părea că el avea doar numele pe care să poată arunca vina.

Mama lui petrecuse câțiva ani în SUA, după absolvire. Pe atunci era încă mare lucru când cineva din comunitate pleca în State. Însă la mijlocul anilor 1930, atunci când mama sa făcuse călătoria, un bilet către SUA nu mai era doar dus. Existau mulți oameni ai căror copii crescuseră și se mutaseră în orașele mari din Suedia sau de peste hotare. Singurul lucru diferit era că, dacă o persoană părăsea siguranța orășelului, lumea începea să vorbească, prezicând că lucrurile aveau să ia o întorsătură negativă. Iar în cazul mamei lui, avuseseră dreptate, mai mult sau mai puțin. După câțiva ani pe tărâmul făgăduinței, ea se întorsese cu un copil în pântece.

Kennedy Karlsson nu auzise niciodată vreo vorbă despre tatăl său. Însă nici măcar aceasta nu era o scuză potrivită. Chiar înainte de a se naște, mama lui se căsătorise cu Christer, care fusese la fel de bun ca un tată adevărat. Nu, totul se datora numelui. Presupunea că ea voise să atragă atenția asupra sa și să arate că fusese plecată în lumea cea largă, cu toate că se întorsese acasă cu coada între picioare. El avea să fie întotdeauna un memento al acelui fapt. Așa că ea nu rata vreodată ocazia de a spune oricui că fiul ei cel mare era numit după John F. Kennedy, „fiindcă, de-a lungul anilor petrecuți în SUA, îl admirase atât de mult pe bărbatul acela”. El se întreba de ce nu i-ar fi putut

spune, pur și simplu, John, dacă așa stăteau lucrurile.

Mama lui și Christer le oferiseră o soartă mai bună fraților săi. Pentru ei era de-ajuns să se numească Emil, Mikael și Thomas. Nume suedeze banale, modeste, care îl făceau pe el să iasă și mai mult în evidență. Faptul că tatăl său fusese de culoare nu îmbunătățea nicidecum situația, însă Kennedy nu considera că acela era lucrul care îl făcea să fie ciudat. Era convins că blestematul de nume purta toată vina.

Copil fiind, așteptase cu nerăbdare să înceapă școala. Își amintea bine totul. Emoțiile, bucuria, setea de a începe un lucru nou, de a privi cum dinaintea lui se deschide o lume nouă. A fost nevoie doar de o zi sau două pentru ca entuziasmul să-i piară cu totul. Din cauza blestematului de nume. A aflat în scurt timp că a fi diferit era o crimă. Un nume ciudat, o tunsoare stranie, haine demodate, toate acestea erau lucruri care dovedeau că o persoană nu era asemenea celorlalte. În plus, în cazul lui, era considerat drept circumstanță agravantă faptul că el, conform spuselor celorlalți, se credea superior fiindcă purta un nume atât de neobișnuit. De parcă el l-ar fi ales. Dacă ar fi putut decide, și-ar fi dorit un nume tipic suedez, precum Johan sau Oskar sau Frederik. Ceva care să-i permită asimilarea automată în grup.

Primele zile de școală fuseseră un coșmar și merseseră de la rău la și mai rău. Tachinările, bătăile, statutul lui de străin, toate îl făceau să ridice în jurul său un zid la fel de dur precum granitul. Curând, acțiunile îi fură afectate de gânduri. Toată furia acumulată îndărătul zidului începu să se strecoare precum aburul prin spărturi mici, care se măriră din ce în ce mai mult, până când dădu pe dinafară. Însă era prea târziu. Anul școlar fu pierdut, la fel și încrederea familiei în el. Iar prietenii lui nu erau genul pe care ar fi trebuit să-i aibă.

Kennedy însuși se resemnase în fața destinului pe care numele său i-l croise. Avea cuvântul „problemă” imprimat pe întregul chip, iar tot ce îi rămânea de făcut era să se poarte în consecință. Un stil de viață ușor, însă paradoxal de greu.

Toate acestea se schimbară odată cu venirea sa la ferma din Bullaren. Era o clauză a eliberării sale condiționate, după ce fusese prins în urma unui regretabil furt de mașină. La început, atitudinea sa constase în a opune cât mai puțină rezistență, spre a putea scăpa de acolo cât mai repede. Apoi îl cunoscuse pe Jacob. Iar prin Jacob, pe Dumnezeu.

Însă, din punctul său de vedere, cei doi erau aproape identici.

Nu se întâmplase datorită vreunui miracol. Nu auzise o voce răsunătoare, venită dinspre văzduh, nu văzuse un trăsnet lovind la picioarele sale, pentru a dovedi existența lui Dumnezeu. În schimb, totul avusese loc prin intermediul orelor petrecute cu Jacob și al

conversațiilor purtate cu acesta. Încetul cu încetul, văzu apărându-i dinainte imaginea Dumnezeului lui Jacob. Precum un puzzle care, puțin câte puțin, forma imaginea imprimată pe cutie.

La început, Kennedy opuse rezistență. Fugea și continua să facă pe nebunul, alături de amicii săi. Se îmbăta criță și era târât înapoi, într-un mod înjositor. A doua zi, cu capul plesnindu-i de durere, întâlnea privirea îngăduitoare a lui Jacob, căreia, oricât ar fi fost de straniu, părea să-i lipsească umbra de reproș.

I se plânsese lui Jacob în legătură cu numele său, explicând că de la el i se trăgeau toate greșelile făcute. Jacob îl contrazisese, explicându-i că numele lui era un lucru pozitiv, ceea ce reprezenta, de fapt, un indicator al felului în care avea să decurgă viața sa. Jacob îi explicase că numele său era un dar. A primi o asemenea identitate unică, din prima clipă a vieții sale, nu putea decât să însemne că Dumnezeu îl alesese pe el, mai presus de toți ceilalți. Numele îl făcea special, nu straniu.

Cu același entuziasm ca al unui om flămând aflat dinaintea unui ospăț, Kennedy se agățase de cuvintele lui Jacob. Cu timpul, îi deveni clar faptul că Jacob avea dreptate. Numele era un dar. Îl făcea să fie special și arăta că Dumnezeu avea un scop precis pentru el, Kennedy Karlsson. Iar pentru că aflase acest lucru înainte de a fi prea târziu, trebuia să-i mulțumească lui Jacob Hult.

Era necăjit să îl vadă pe Jacob atât de îngrijorat în ultima vreme. Kennedy nu putu ignora bârfele despre legătura dintre familia acestuia și fetele decedate și considera că înțelegea motivul neliniștii lui Jacob. Doar simțise pe pielea lui dușmănia unei comunități puse pe râcă. Acum era, în mod evident, rândul familiei Hult să fie ținta lor.

Kennedy bătu precaut la ușa lui Jacob. I se păru că aude voci agitate venind din interior. Când păși înăuntru, Jacob tocmai închidea telefonul, cu o expresie chinuită pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar o mică problemă de familie. Nimic care să te îngrijoreze.

— Jacob, problemele tale sunt și ale mele. Știi asta. Nu-mi poți spune ce s-a întâmplat? Ai încredere în mine așa cum am avut și eu în tine.

Jacob se șterse epuizat cu mâna la ochi și păru că se prăbușește.

— Totul e așa absurd. Din cauza unei greșeli făcute de tata în urmă cu douăzeci și patru de ani, poliția a venit cu ideea că avem ceva de-a face cu uciderea turistei germane, despre care s-a scris în ziare.

— E groaznic.

— Da, și conform ultimelor știri, în dimineața asta au dezgropat mormântul unchiului meu, Johannes.

— Poftim? Au profanat liniștea mormântului?

Jacob îi aruncă un zâmbet pieziș. În urmă cu un an, Kennedy nu ar

fi priceput ce însemna acel lucru.

— Da, din nefericire. Întreaga familie suferă. Însă nu putem face nimic.

Kennedy simți mânia familiară clocotindu-i în piept. Cu toate că era mai bine în momentele acelea. Era mânia lui Dumnezeu.

— Dar nu-i puteți reclama? Pentru hărțuire sau așa ceva?

Din nou, un zâmbet pieziș, trist, din partea lui Jacob.

— Din experiența ta cu poliția, zici că ar funcționa așa ceva?

Nu, asta era clar. Respectul său față de polițiști era redus, aproape inexistent. Dintre toți oamenii, el putea înțelege cel mai bine frustrarea lui Jacob.

Kennedy simți o recunoștință imensă pentru faptul că Jacob hotărâse să-i împărtășească lui grijile sale. Era un nou dar pentru care avea să-i mulțumească lui Dumnezeu în rugăciunile de seară. Tocmai voia să-i spună asta lui Jacob, când fură întrerupți de țârâitul telefonului.

— Scuză-mă.

Jacob ridică receptorul.

Când închise, la câteva minute după aceea, păru și mai palid. Ascultând jumătate din conversație, Kennedy deduse că persoana de la telefon fusese tatăl lui Jacob. Se strădui să nu arate că trăsese cu urechea.

— S-a întâmplat ceva?

Încet, Jacob își puse jos ochelarii.

— Spune-mi, ce-a zis?

Kennedy nu-și putu ascunde neliniștea.

— Era tata. Poliția a fost acolo și i-a pus întrebări surorii mele. Vărul Johan a sunat la poliție și le-a spus că el și sora mea au văzut-o la fermă pe fata ucisă. Chiar înainte să dispară. Dumnezeu să mă aibă în pază.

— Să te aibă în pază, șopti Kennedy, ca un ecou.

•

Se strânseseră în biroul lui Patrik. Era înghesuit, însă, cu puțin efort, reușiseră să încapă cu toții. Mellberg le oferise biroul său, de trei ori mai mare decât celelalte, însă Patrik nu a vrut să mute din loc toate lucrurile pe care le afișase pe tabla din spatele biroului său.

Panoul era plin de notițe și bucăți de hârtie, iar în centru se aflau fotografiile cu Siv, Mona, Tanja și Jenny. Patrik stătea pe marginea biroului, cu spatele parțial întors către ceilalți. Pentru prima dată de foarte mult timp, se aflau cu toții adunați în același loc: Patrik, Martin, Mellberg, Gösta, Ernst și Annika. Întregul grup de experți al secției de poliție Tanumshede. Toți cu ochii țintă la Patrik. Brusc, acesta simți greutatea răspunderii apăsându-i pe umeri și picături mici de sudoare începură să i se formeze deasupra șalelor. Întotdeauna

urâse să se afle în centrul atenției, iar gândul că toată lumea aștepta să audă ce avea de zis îi dădea fiori. Își drese vocea.

— Am primit în urmă cu o jumătate de oră un telefon de la Tord Pedersen, de la Medicină Legală, care mi-a transmis că exhumarea din această dimineață nu a fost inutilă.

Aici, făcu o pauză, îngăduindu-și un moment de satisfacție în urma celor spuse. Nu se bucurase la gândul că avea să fie timp îndelung ținta tuturor glumelor.

— Examinarea post-mortem a rămășițelor lui Johannes Hult a indicat faptul că acesta nu s-a spânzurat. Se pare, în schimb, că a primit o lovitură puternică în cap.

Asta stârni rumoare în rândul audienței. Patrik continuă, conștient fiind că în momentul acela captase atenția tuturor.

— Așa că mai avem o crimă, cu toate că nu e proaspătă. M-am gândit că ar fi timpul să avem o întrunire, pentru a analiza informațiile obținute. Aveți întrebări până acum?

Tăcere.

— În regulă. Atunci să purcedem.

Patrik începu să parcurgă tot materialul pe care îl aveau în legătură cu Siv și Mona, incluzând mărturia lui Gabriel. Continuă cu decesul Tanjei și cu probele medicale ce arătau că leziunile sale erau de același fel cu ale lui Siv și ale Monei. Menționă, de asemenea, că Tanja era fiica lui Siv, apoi merse mai departe, analizând mărturia lui Johan, în care acesta spunea că o văzuse pe Tanja la Västergården.

Gösta interveni.

— Dar cum rămâne cu Jenny Möller? Eu, unul, nu sunt convins că există vreo legătură între dispariția ei și crime.

Privirile tuturor se îndreptară spre fotografia blondei de șaptesprezece ani, care le zâmbea dinspre panou. Patrik o privi, la rându-i. Apoi spuse:

— Aici sunt de acord cu tine, Gösta. În momentul de față e doar o teorie, între multe altele. Însă căutările nu au dat niciun rod, iar cercetările noastre atente în rândul infractorilor violenți cunoscuți din zonă nu ne-au dus decât într-un punct mort, Mårten Frisk. Așa că singura noastră speranță e ca oamenii să ne vină în ajutor, poate există cineva care a văzut ceva. În același timp, investigațiile noastre trebuie să țină cont de posibilitatea ca aceeași persoană care a ucis-o pe Tanja să o fi răpit și pe Jenny. Acum ți-e mai clar?

Gösta dădu din cap. Practic, însemna că nu știau nimic, ceea ce îi confirmă bănuielile.

— Gösta, apropo, Annika mi-a spus că tu și Ernst ați mers să verificați pista cu îngrășământul. Ați aflat ceva?

Ernst răspunse în locul lui Gösta.

— Absolut nimic. Fermierul cu care-am stat de vorbă nu avea nicio

legătură cu toate astea.

— Dar ați aruncat o privire ca să fiți siguri?

Patrik nu era convins de garanțiile lui Ernst.

— Da, bineînțeles că am făcut-o. Și, după cum am spus, nimic, răspunse cu acreală Ernst.

Patrik îi aruncă lui Gösta o privire întrebătoare, iar acesta dădu afirmativ din cap.

— În regulă, atunci. Va trebui să ne gândim dacă are rost să continuăm în direcția aceea. Între timp, după cum am menționat, am primit un raport din partea cuiva care a văzut-o pe Tanja chiar înainte de dispariție. Fiul lui Johannes, Johan, a sunat azi de dimineață și ne-a adus la cunoștință că a văzut la Västergården o fată și că putea să jure că era Tanja. Verișoara sa, Linda, fiica lui Gabriel, era cu el. Eu și Martin am mers până acolo și am vorbit cu ea azi. A confirmat că văzuseră o fată, însă nu era la fel de convinsă precum Johan de identitatea acesteia.

— Însă putem avea încredere în martor? Cazierul lui Johan și rivalitatea dinăuntrul familiei fac ca spusele lui să nu prea aibă credibilitate, nu crezi? zise Mellberg.

— Da, asta mă îngrijorează și pe mine. Probabil că va trebui să așteptăm pentru a vedea ce zice Jacob Hult. Dar mi se pare interesant faptul că ne tot întoarcem la aceeași familie, într-un fel sau altul. Încotro ne-am îndrepta, dăm de familia Hult.

În biroul înghesuit era tot mai cald. Patrik deschisese un geam, însă nu ajutase prea mult, având în vedere că nici aerul de afară nu era răcoros. Annika încerca să-și facă vânt cu un caiet. Mellberg își șterse cu mâna sudoarea de pe frunte, iar pe sub bronz, fața lui Costa devenise de-un cenușiu alarmant. Martin își descheiase primii nasturi ai cămășii, ceea ce îl făcu pe Patrik să remarce cu invidie faptul că unii oameni reușiseră măcar să petreacă niște timp în sala de fitness.

Doar Ernst părea complet neafectat. El spuse:

— Mda, în cazul ăsta eu aș paria pe unul din netrebnicii ăia. Sunt singurii care au mai avut probleme cu poliția până acum.

— Exceptându-l pe tatăl lor, îi reaminti Patrik. Ceea ce dovedește că e ceva putred în ramura aia a familiei.

— Cum rămâne cu informația că Tanja a fost văzută ultima oară la Västergården? Conform surorii lui, Jacob se afla acasă la ora aceea. Nu pare ca totul să-l indice pe el drept suspect?

Ernst pufni.

— Și cine anume zice că fata a fost acolo? Johan Hult. Nu, n-aș crede o iotă din ce zice individul ăla.

— Când crezi că ar trebui să stăm de vorbă cu Jacob? întrebă Martin.

— Mă gândeam ca noi doi să mergem până la Bullaren, chiar după

ședința asta. Am sunat să verific, lucrează astăzi.

— Nu crezi că Gabriel l-o fi sunat pentru a-l avertiza?

— Cu siguranță, însă nu putem face nimic în privința asta. Va trebui să vedem ce are de zis.

— Ce vom face cu informația despre uciderea lui Johannes? continuă Martin cu încăpățânare.

Patrik nu voia să admită că nici el nu prea știa. În momentul acela, existau mult prea multe lucruri de luat în seamă și se temea că, dacă ar fi făcut un pas înapoi și ar fi privit totul per ansamblu, complexitatea misiunii l-ar fi făcut incapabil să acționeze. Oftă.

— Va trebui să luăm lucrurile pe rând. Nu-i vom pomeni lui Jacob nimic când vom sta de vorbă cu el. Nu vreau ca Solveig și băieții să fie avertizați.

— Așadar următorul pas va fi să discutăm cu ei?

— Da, cred că așa ar fi cel mai bine. Doar dacă nu are cineva vreo propunere mai bună?

Tăcere. Nimeni nu părea să aibă idei.

— Noi, restul, ce să facem?

Gösta răsuflă greoi, iar lui Patrik îi fu teamă ca acesta să nu sufere cumva un atac de cord, pe o asemenea căldură.

— Annika a spus că informațiile din partea oamenilor au început să iasă la iveală încetul cu încetul, de când am tipărit fotografiile lui Jenny pe pliante. Vi le-a aranjat în funcție de importanță, așa că tu și Ernst puteți începe să cercetați lista.

Patrik speră că nu făcea o greșeală primindu-l pe Ernst înapoi în anchetă. Avea să-i dea colegului său încă o șansă. Decisese asta după ce Ernst păruse a se supune ordinelor cercetând împreună cu Gösta pista cu îngrășământul.

— Annika, aș vrea să iei din nou legătura cu firma care vinde îngrășământul și să-i rogi să lărgească zona de căutare a clienților. Îmi vine greu să cred că trupurile au fost transportate foarte departe, însă ar fi totuși o idee bună să verificăm.

— Nicio problemă.

Annika își făcu și mai tare vânt cu caietul. Pe buza superioară i se formaseră picături de sudoare.

Lui Mellberg nu îi fu încredințată nicio sarcină. Patrik știa că-i venea greu să-i ordone șefului mare, așa că preferă să nu-l implice în munca zilnică pe care o presupunea ancheta. Dar trebuia să admită că Mellberg se descurcase de minune în a-i ține departe pe politicieni.

Însă tot se întâmpla ceva neobișnuit cu el. În mod normal, vocea lui Mellberg era cea mai gălăgioasă dintre toate, dar în momentul acela el stătea liniștit, uitându-se în jur de parcă ar fi fost într-o țară străină. Voioșia cu care-i uluise pe toți în ultimele săptămâni fusese înlocuită de o tăcere și mai îngrijorătoare.

Patrik întrebă:

— Bertil, ai dori să adaugi vreun lucru?

Mellberg tresări.

— Poftim? Scuze, ce-ai spus?

— Ai ceva de adăugat?

— Ah, înțeleg, spuse Mellberg, dregându-și glasul atunci când își dădu seama că toate privirile erau îndreptate asupra lui. Nu, nu cred. Pari să ai situația sub control.

Annika și Patrik schimbară o privire. În mod normal, era atent ca un șoim la tot ce se petrecea în secție, însă în momentul acela, ridică doar din umeri și din sprâncene, indicând faptul că nici el nu avea habar.

— Întrebări? Nu? în regulă. Înapoi la treabă.

Ieșiră cu toții recunoscători din biroul încins, încercând să găsească un loc mai răcoros. Doar Martin rămase în urmă.

— Când plecăm?

— M-am gândit să luăm mai întâi prânzul.

— În regulă. Să fug afară să cumpăr ceva? Apoi putem mânca la bufet.

— Sigur, ar fi grozav. Și aș avea timp să o sun pe Erica.

— Salut-o din partea mea.

Martin era deja în drum spre ieșire.

Patrik formă numărul de acasă. Spera că Jörgen și Madde nu o plictiseau de moarte…

•

— Cu siguranță e un loc izolat.

Martin privi în jurul lui, însă nu văzu decât copaci. Mergeau de cincisprezece minute cu mașina pe drumuri forestiere înguste și începu să se întrebe dacă nu cumva se pierduseră.

— Nu-ți face griji, sunt stăpân pe situație. Am mai fost aici o dată, când unul din băieți scăpase un pic de sub control, așa că pot găsi locul.

Patrik avu dreptate. Câteva minute mai târziu, virară înspre fermă.

— Pare un loc frumos, spuse Martin.

— Da, într-adevăr, și au o reputație bună. Sau, cel puțin, au reușit să păstreze o imagine favorabilă, pentru lumea din exterior. Personal, devin ușor sceptic de îndată ce se-aude în jur prea mult „aleluia”, însă ăsta-s eu. Chiar dacă la început scopul acestor organizații religioase libere este unul bun, mai devreme sau mai târziu, ele par mereu să atragă o grămadă de oameni ciudați. Oferă un puternic sentiment de apartenență la o familie, ce prinde la persoanele care simt că nu țin de niciun loc.

— Se pare că știi despre ce vorbești.

— Ei bine, sora mea a fost cândva momită într-o împrejurare destul de ciudată. Știi tu, în timpul perioadei de căutări din adolescență. Dar

a ieșit din toată treaba cu onoarea neștirbită, așa că n-a fost pe de-a-ntregul rău. Dar am învățat destule cu privire la modul în care funcționează lucrurile astea, cât să-mi dezvolt un scepticism sănătos. Însă, după cum am spus, n-am auzit nimic negativ legat de această grupare în particular, deci probabil că nu există motive de suspiciune.

— Da, ei bine, nu prea are de-a face cu ancheta noastră, spuse Martin.

Sunase a avertizare, ceea ce el și intenționase, în parte. În mod normal, Patrik era un om foarte echilibrat, însă existase în tonul lui o notă de dispreț, care îi dăduse lui Martin un motiv de îngrijorare cu privire la felul în care sentimentele personale ale acestuia ar fi putut afecta interogarea lui Jacob.

Patrik păru a-i citi gândurile. Zâmbi.

— Nu-ți face griji. E doar unul din lucrurile care mă contrariază însă nu are nimic de-a face cu ancheta.

Parcară și coborâră din mașină. Ferma era într-o continuă efervescență. Băieți și fete erau implicați în diverse activități, atât înăuntru, cât și pe-afară. Un grup înota în lac, făcând multă gălăgie. Totul părea atât de idilic. Martin și Patrik bătură la ușă. Deschise un băiat aflat la o adolescență târzie. Amândoi tresăriră. Nu l-ar fi recunoscut, dacă n-ar fi fost expresia lui posacă.

— Bună, Kennedy.

— Ce vreți?

Tonul îi era agresiv.

Atât Patrik, cât și Martin făcură ochii mari. Dus era părul lung, pe care mereu îl lăsase să-i atârne peste față. Duse, de asemenea, erau hainele negre și tenul nesănătos. Băiatul aflat în fața lor era atât de curat și de îngrijit, încât aproape că sclipea. Însă privirea agresivă era ceva de care-și aminteau din desele ocazii în care îl reținuseră pentru furt de mașini, posesie de droguri și altele.

— Se pare că-ți merge bine, Kennedy, spuse Patrik cu o voce prietenoasă.

Dintotdeauna îi fusese milă de băiat.

Kennedy nu binevoi să răspundă. În schimb, repetă întrebarea:

— Ce vreți?

— Am dori să vorbim cu Jacob. Este acasă?

Kennedy rămase în prag, pregătit să nu-i lase să intre.

— Ce vreți de la el?

Patrik spuse pe același ton prietenos:

— Nu are de-a face cu tine. Așa că mai întreb o dată, este acasă?

— Al naibii să fiu dacă vă las să-l hărțuiți. Pe el sau pe familia lui. Am auzit ce încercați voi să faceți și să știți că mi se pare o porcărie. Dar o să trageți ponoasele. Dumnezeu le vede pe toate, iar El poate vedea înăuntrul sufletelor voastre.

Martin și Patrik schimbară o privire.

— Da, în regulă, Kennedy, însă acum ar fi mai bine să te dai la o parte și să ne lași să intrăm.

Tonul lui Patrik era amenințător acum, iar după ce le pusese răbdarea la încercare, Kennedy se dădu înapoi și, ezitând, îi lăsă să intre.

— Mulțumesc, spuse Martin sec și îl urmă pe Patrik de-a lungul coridorului.

Patrik părea să știe încotro se îndrepta.

— Biroul lui e la capătul culoarului, din câte-mi aduc aminte.

Kennedy îi însoți, cu câțiva pași în urmă, precum o umbră tăcută. Martin tremura, în ciuda caniculei.

Bătură la ușă. Când intrară, Jacob se afla în spatele biroului său. Nu păru surprins să-i vadă.

— Ia uite pe cine-avem aici! Reprezentanții legii. N-aveți escroci autentici de prins?

În spatele lor, Kennedy stătea cu pumnii încleștați, în pragul ușii.

— Mulțumesc, Kennedy, acum poți pleca. Și închide ușa.

Tăcut, acesta se supuse ordinului.

— Deci presupun că știi de ce ne aflăm aici, spuse Patrik.

Jacob își scoase ochelarii pentru computer și se aplecă înspre ei. Părea chinuit.

— Da, am primit acum vreo oră un telefon de la tata. Mi-a zis o poveste fantastică, cum că dragul meu verișor ar fi susținut că a văzut-o la mine acasă pe fata ucisă.

— E adevărată povestea asta?

Patrik îl scrută pe Jacob.

— Firește că nu.

Bătu cu ochelarii în birou.

— De ce-ar fi venit la Västergården? Din câte înțeleg, era turistă, iar ferma numai pe harta turistică nu se află. Cât despre așa-zisa mărturie a lui Johan… ei bine, ați aflat până acum care e situația noastră familială. Din nefericire, Solveig și fiii săi profită de orice ocazie pentru a ne prezenta pe noi într-o lumină proastă. Este foarte trist, însă unii oameni nu îl au pe Dumnezeu în suflet, ci cu totul altceva…

— Așa o fi, spuse Patrik, zâmbind curtenitor, însă noi bănuim ce treburi ar fi putut avea la Västergården.

Zărise cumva o licărire îngrijorată în ochii lui Jacob? Continuă:

— N-a venit în Fjällbacka în vacanță, ci pentru a-și căuta rădăcinile. Și poate pentru a afla mai multe în legătură cu dispariția mamei sale.

— Mama sa? spuse Jacob, uluit.

— Da, era fiica lui Siv Lantin.

Ochelarii lui Jacob zdrăngăniră pe birou. Să fi fost surpriza prefăcută ori sinceră? se întrebă Martin, lăsându-l pe Patrik să

continue interogatoriul. Între timp, se concentră asupra reacțiilor lui Jacob.

— Ei bine, trebuie să recunosc, astea chiar sunt niște vești neașteptate. Însă eu tot nu înțeleg ce fel de treburi ar fi avut la Västergården.

— După cum am spus, cred că voia să afle mai multe despre ce i s-a întâmplat mamei sale. Și, având în vedere că unchiul tău a fost suspectul principal în anchetă…

Nu își termină fraza.

— Trebuie să spun că mie toate astea îmi sună a speculații nebunești. Unchiul meu a fost nevinovat și, cu toate astea, l-ați împins la sinucidere, cu insinuările voastre. Odată ce l-ați scos din peisaj, se pare că vreți să băgați pe altul dintre noi la închisoare. Spuneți-mi, ce ghimpe aveți în inimă, care vă roade pe dinăuntru și vă face să vreți să dărâmați ceea ce altul a clădit? Să fie credința noastră și fericirea pe care o găsim în ea așa de greu de înghițit pentru voi?

Jacob trecuse la predici, iar Martin înțelese motivul pentru care era un predicator atât de respectat. Cadența vocii sale blânde avea ceva care te fermeca.

— Ne facem doar meseria.

Tonul lui Patrik fusese tăios, iar el fu nevoit să se abțină și să nu-și arate dezgustul față de toate acele lucruri pe care le considera niște baliverne religioase. Însă până și el trebui să recunoască faptul că Jacob avea o forță anume, atunci când vorbea. Ademenite de mesajul ei, persoane mai slabe de înger decât el ar fi putut ceda cu ușurință acelei voci. Vorbi în continuare:

— Deci vreți să spuneți că Tanja Schmidt nu a venit niciodată la Västergården?

Jacob își aruncă mâinile înainte.

— Jur că nici măcar n-am văzut-o pe fată. Altceva?

Martin cugetă la lucrurile aflate de la Pedersen, medicul patolog. La faptul că Johannes nu își luase singur viața. Probabil că informația aceea l-ar fi zdruncinat destul de mult pe Jacob. Însă știa că Patrik avea dreptate. Nici n-ar fi apucat să iasă bine din cameră, că telefoanele ar fi început să sune acasă la ceilalți membri ai familiei Hult.

— Nu, cred că asta a fost tot. Însă e posibil să ne întoarcem peste o vreme.

— Nu m-ar surprinde.

Vocea lui Jacob își pierduse tonul moralizator și era din nou blajină și calmă. Martin tocmai se pregătea să întindă mâna spre clanță, când ușa fu împinsă tăcut în lături. Kennedy stătuse afară, în liniște, și o deschise exact la momentul potrivit. Probabil că trăsese cu urechea. O văpaie întunecată îi ardea în priviri. Martin se făcu mic, văzând ura

din ochii lui. Trebuie că Jacob îl învățase mai mult despre „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte” decât despre „iubește-ți aproapele”.

•

Atmosfera din jurul măsuței era apăsătoare. Nu că ar fi fost vreodată destinsă. Nu de la moartea lui Johannes încoace.

— Când are să se termine totul? șopti Solveig, apăsându-se cu mâna peste piept. De ce trebuie să intrăm mereu în rahat? Toată lumea pare să creadă că noi doar stăm aici și așteptăm să ne mai tragă cineva câte-un șut! se văicări ea. Ce vor spune acum oamenii, când vor afla că poliția l-a dezgropat pe Johannes? Credeam că bârfele or să înceteze odată cu găsirea ultimei fete, însă acum încep din nou!

— La naiba, lasă-i pe oameni să vorbească! Ce ne pasă nouă despre ce clevetesc ei pe la casele lor?

Robert stinse așa de tare țigara, încât răsturnă scrumiera.

Solveig își înhăță albumele.

— Robert! Ai grijă! Să nu-mi strici albumele.

— Așa m-am săturat de albumele tale nenorocite! Stai aici de dimineața și până seara te joci cu vechiturile alea de poze blestemate. Nu pricepi? S-au dus vremurile alea. Sunt de-acum o sută de ani, dar tu tot oftezi și-ți pierzi vremea cu pozele tale amărâte. Tata e dus, iar tu nu mai ești regina frumuseții. Uită-te la tine!

Robert apucă albumele și le trânti pe jos. Solveig se aruncă după ele cu un țipăt și începu să adune fotografiile împrăștiate pe toată dușumeaua. Asta îl înfurie și mai tare pe Robert. Ignoră privirea imploratoare a lui Solveig, se aplecă, luă o mână de fotografii și începu să le rupă în bucățele mici.

— Nu, Robert, nu, nu pozele mele! Te rog, Robert!

Gura ei părea o rană deschisă.

— Ești o bătrână grasă, nu pricepi? Iar tata s-a spânzurat. E timpul să treci peste asta.

În timpul scenei, Johan stătuse ca înghețat. Acum însă, el se ridică și îl apucă de mână pe Robert. Eliberă celelalte poze din strânsoarea puternică a acestuia și își obligă fratele să-l asculte.

— Calmează-te. Exact asta vor, nu pricepi? Vor să ne întoarcem unul împotriva celuilalt, pentru ca familia noastră să se dezbine. Însă nu le vom da satisfacție, m-ai auzit? O să rămânem împreună. Acum ajut-o pe mama să ridice albumele.

Furia lui Robert se evaporă precum aerul dintr-un balon. Se șterse cu mâna la ochi, apoi se uită îngrozit la mizeria pe care o făcuse. Solveig stătea întinsă pe podea, ca un morman flasc de carne, plângând disperată, cu bucăți de fotografii alunecându-i printre degete. Suspinele îi erau sfâșietoare. Robert căzu în genunchi și o cuprinse cu brațele. Îi mângâie tandru o șuviță slinoasă de păr de pe frunte, apoi o ajută să se ridice.

— Mamă, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă. Te voi ajuta să repari albumele. Nu pot lipi la loc pozele pe care le-am rupt, însă n-au fost prea multe. Vezi, cele mai bune încă sunt aici. Uită-te la tine în asta, ce frumoasă erai.

Ridică în fața ei o fotografie. Era Solveig, pozând într-un costum de baie decoltat decent, cu o bandă peste piept, pe care scria „Regina Lunii Mai 1967". Și era, într-adevăr, frumoasă. Suspinele i se transformară într-o tuse seacă. Luă fotografiile și zâmbi.

— Am fost chiar frumoasă, așa-i, Robert?

— Da, mamă, ai fost. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

— Vorbești serios?

Îi aruncă un zâmbet cochet și îi mângâie părul. Băiatul o ajută să meargă până la scaunul din bucătărie.

— Da. Pe cuvânt de onoare.

O clipă mai târziu, totul era strâns, iar femeia se juca din nou fericită cu albumele sale. Johan îi făcu semn lui Robert să-l însoțească afară. Se așezară pe treptele din fața cabanei și își aprinseră câte o țigară.

— La naiba, Robert, nu poți s-o iei razna tocmai acum.

Robert trasă o dâră cu piciorul prin pietriș. Rămase tăcut. Ce-ar fi putut spune?

Johan trase adânc din țigară și savură senzația fumului strecurându-i-se printre buze.

— Nu putem să le facem jocul. Am vorbit serios mai înainte. Trebuie să rămânem uniți.

Robert tăcea în continuare. Îi era rușine. Acolo unde își târâse înainte și înapoi piciorul în pietriș se formase o scobitură adâncă. Aruncă mucul de țigară în groapă și îl acoperi, deși nu era nevoie. În jurul lor era plin de mucuri vechi de țigară. După o vreme, se întoarse pentru a-l privi pe Johan.

— Johan, ai zis că ai văzut-o pe fată la Västergården.

Ezită.

— E adevărat?

Johan trase o ultimă dată din țigară și azvârli, la rându-i, mucul pe jos. Se ridică fără a-și privi fratele.

— Ba bine că nu.

Apoi se întoarse în cabană.

Robert rămase locului și, pentru prima oară în viața lui, simți o prăpastie deschizându-se între el și fratele său. Lucrul acesta îl sperie de moarte.

•

După-amiaza trecu într-o liniște înșelătoare. Patrik nu dorea să facă vreun lucru pripit, până la aflarea mai multor detalii cu privire la

examinarea post-mortem a lui Johannes, așa că aștepta să sune telefonul. Se simțea agitat și se duse până la Annika, pentru a sta puțin de vorbă cu ea.

— Cum îți mai merge?

Ca de obicei, ea îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Căldura asta nu ajută cu nimic.

În vreme ce spuse asta, remarcă briza plăcută din biroul Annikăi. Un ventilator mare huruia pe birou, iar Patrik închise ochii de plăcere.

— De ce nu mi-o fi dat și mie prin gând? I-am cumpărat Ericăi un ventilator pentru acasă, de ce n-oi fi luat unul și pentru birou? E primul lucru pe care-l voi face de dimineață, fără doar și poate.

— Așadar, cum merge cu sarcina Ericăi? Trebuie să fie groaznic pentru biata fată, pe canicula asta.

— Da, înainte să-i cumpăr ventilatorul era pe punctul de a se urca pe pereți. Nu doarme bine, are cârcei la gambe și nu poate deloc să doarmă pe burtă. Știi cum e.

— Nu, n-aș putea spune asta, replică Annika.

Șocat, Patrik își dădu seama ce spusese. Annika și soțul ei nu aveau copii, iar el nu îndrăznise niciodată să o întrebe de ce. Probabil că nu puteau să aibă. În cazul acela, dăduse cu bâta în baltă, datorită comentariului său. Ea îi remarcă stinghereala.

— Nu-ți face griji. Este o decizie pe care-am luat-o în mod conștient. N-am simțit niciodată vreo dorință grozavă de-a avea copii. Ne e de ajuns să ne revărsăm întreaga afecțiune asupra câinilor.

Patrik simți culoarea întorcându-i-se în obraji.

— Mi-a fost teamă să nu fi făcut cumva o gafă. În orice caz, ne e greu amândurora, cu toate că, desigur, cel mai greu îi este Ericăi. Vrem doar să încheiem cumva și cu asta. Iar în ultima vreme, casa noastră a fost oarecum luată cu asalt.

— Luată cu asalt?

Annika ridică dintr-o sprânceană.

— Rude și cunoștințe, care au impresia că Fjällbacka în luna iulie sună fantastic.

— Și le cam place să facă pe șefii cu tine, așa-i? spuse Annika. Da, știm cum e. Și noi am avut la început aceeași problemă legată de casa de vară, până când ni s-a umplut paharul și le-am zis tuturor profitorilor să o întindă. De-atunci nu mai știm de ei, însă am observat că nu le simțim deloc lipsa. Prietenii adevărați apar și în noiembrie. De restul vă puteți permite să vă descotorosiți.

— Adevărat, foarte adevărat, spuse Patrik, însă ușor de zis, greu de făcut. Erica i-a dat, practic, afară pe primii veniți, dar fiindcă am vrut să fim ospitalieri, am rămas acum pe cap cu următoarea serie de musafiri. Și sărmana Erica, fiind acasă întreaga zi, trebuie să-i tot servească.

Oftă.

— Atunci poate că ar trebui să fii bărbat și să rezolvi situația.

— Eu?

Patrik o privi ofensat pe Annika.

— Firește, dacă Erica se consumă, în vreme ce tu reușești să evadezi, cât e ziua de lungă, atunci poate că ar trebui să pui piciorul în prag și să te asiguri că are parte de puțină liniște. Nu poate să-i fie ușor. E obișnuită să aibă propria carieră, iar dintr-odată e nevoită să stea acasă și să-și privească buricul, timp în care viața ta decurge ca de obicei.

— N-am privit niciodată lucrurile așa, spuse jenat Patrik.

— M-am gândit eu că nu. Așa că în seara asta trebuie să scapi de musafiri, indiferent de ce ți-o șopti Martin Luther la ureche. Apoi se impune să-i acorzi viitoarei mămici atenția cuvenită. Ai vorbit cu ea și-ai întrebat-o cum se descurcă de una singură acasă, toată ziua? Bănuiesc că nici nu poate ieși afară pe căldura asta, așa că e practic prizonieră în casă.

— Corect.

Patrik ajunsese să vorbească în șoaptă. Era ca și cum ar fi fost călcat de un compactor. I se pusese un nod în gât. Era la mintea cocoșului că Annika avea dreptate. Un amestec de egoism obtuz și obiceiul lui de a se lăsa acaparat de munca sa îl făcuse să o neglijeze pe Erica. Bănuise că pentru ea era grozav să își ia o vacanță și să se dedice sarcinii. Ceea ce îl făcea să se rușineze și mai mult era faptul că o cunoștea pe Erica mai bine de-atât. Știa cât de important era pentru ea să facă lucruri importante. Nu-i stătea în fire să trândăvească. Fără îndoială că îi convenise să se amăgească singur.

— Deci nu crezi c-ar trebui să te duci acasă un pic mai devreme și să te îngrijești de soția ta?

— Dar aștept un telefon, fu răspunsul lui automat.

Privirea aruncată de Annika îi indică faptul că nu dăduse răspunsul corect.

— Vrei să spui că mobilul nu-ți funcționează decât între pereții secției? O arie cam limitată pentru un telefon mobil, nu crezi?

— Corect, murmură Patrik, chinuit.

Sări din scaun.

— Plec chiar acum acasă. Îmi redirecționezi, te rog, toate apelurile către mobil…?

Annika îl privi de parcă ar fi fost un retardat, așa că el bătu în retragere. Dacă ar fi avut o scufie, ar fi ținut-o strâns în mână, ieșind cu plecăciuni pe ușă.

Însă interveniră evenimente neprevăzute și părăsi secția abia la o oră după aceea.

•

Ernst încerca să se decidă asupra prăjiturilor de la Hedemyr. Avusese de gând să încerce la brutărie, însă coada de-acolo îl făcuse să se răzgândească.

Taman când să aleagă între chifle cu scorțișoară și mingiuțe Delicato, o zarvă cumplită de la etaj îi atrase atenția. Lăsă jos prăjiturile și merse să vadă ce se întâmplă. Magazinul era împărțit pe trei niveluri. La parter se aflau restaurantul, chioșcul și librăria, la următorul etaj erau magazinele cu produse alimentare, iar la nivelul superior se găseau îmbrăcăminte, pantofi și cadouri. Două femei stăteau în fața casei de marcat, trăgând de o poșetă. Una din ele purta în piept o insignă ce o identifica drept membru al personalului, în vreme ce femeia cealaltă arăta ca un personaj dintr-un film rusesc, cu buget redus. O fustă mini, ciorapi plasă, o bluză care i-ar fi venit unui copil de doisprezece ani, și îndeajuns machiaj cât să coloreze o hartă a drumurilor din Beckers.

— *No, no, my bag*! țipă femeia, într-o engleză stricată.

— *I saw you took something,* replică vânzătoarea, de asemenea în engleză, însă cu un accent suedez puternic.

Păru ușurată atunci când dădu cu ochii de Ernst.

— Slavă Domnului, vă rog, arestați-o pe femeia aceasta. Am văzut-o cum a dat târcoale și și-a îndesat lucruri în poșetă, după care a încercat cu nerușinare să iasă cu ele de-aici.

Ernst nu ezită. Din doi pași mari, ajunse în dreptul femeii și o apucă de braț pe presupusa hoață. Cum nu știa deloc engleză, nu se obosi să pună vreo întrebare. În schimb, îi smulse brusc poșeta încăpătoare, apoi îi răsturnă, pur și simplu, întreg conținutul pe podea. Din geantă se revărsară un uscător de păr, un epilator, o periuță electrică și, dintr-un motiv necunoscut, un porc de ceramică, purtând pe cap o cunună de Sânziene.

— Ei, ce-ai de zis în legătură cu asta? spuse Ernst în suedeză.

Vânzătoarea traduse.

Femeia dădu doar din cap, încercând să pară uimită. Spuse:

— *I know nothing. Speak to my boyfriend, he will fix this. He is boss of the police*!

— Ce zice duduia? rosti printre dinți Ernst.

Îl irita faptul că trebuia să se bazeze pe o femeie care să-i traducă.

— Zice că nu știe nimic. Și că ar trebui să vorbiți cu iubitul ei. Zice că e șeful poliției?

Vânzătoarea privi cu mirare ba la Ernst, ba la femeie, care avea acum pe chip un zâmbet de superioritate.

— A, da, cu siguranță va avea șansa de-a vorbi cu poliția. Apoi vom vedea dacă-i va da înainte cu povestea ei absurdă, despre un „iubit care-i șef la poliție”. Poate că figura asta ține în Rusia sau de unde-oi veni, cucoană, însă nu și aici, urlă el, cu fața la doar câțiva centimetri

de cea a femeii.

Aceasta nu înțelese nimic, însă pentru prima dată, păru ușor nesigură.

Ernst o escortă cu bruschețe afară din magazin și peste drum, la secția de poliție. O trăgea practic după el, iar oamenii din mașini reduceau viteza, pentru a privi circul. Annika făcu ochii mari când ei trecură val-vârtej prin fața recepției.

— Mellberg!

Vocea lui Ernst răsună pe tot coridorul. Patrik, Martin și Gösta scoaseră cu toții capetele afară, pentru a vedea ce se întâmplă. Ernst mai urlă o dată înspre biroul lui Mellberg.

— Mellberg, vino, o am aici pe prietena ta!

Chicoti în sinea lui. Acum ea avea să-și capete binemeritata pedeapsă. Era îngrijorător de liniște în biroul lui Bertil, iar Ernst începu să se întrebe dacă nu cumva șeful plecase pe furiș, în timp ce el fusese la cumpărături.

— Mellberg? strigă el pentru a treia oară, de data aceasta mai puțin entuziasmat de planul său de a o face pe femeie să-și înghită vorbele.

Ernst stătu pe coridor, ținând-o strâns pe femeie, și cu toată lumea holbându-se la el. Într-un final, Mellberg ieși din birou, cu privirea ațintită spre podea. Ernst simți un gol în stomac, dându-și seama că probabil lucrurile nu aveau să iasă la fel de minunat precum își imaginase el.

— Be-e-ertil!

Femeia se smulse din strânsoare și fugi spre Mellberg, care înlemni, ca o căprioară în lumina farurilor unei mașini. Având în vedere că ea era cu douăzeci de centimetri mai înaltă decât el, fu hilar atunci când îl apucă strâns, într-o îmbrățișare. Ernst rămase cu gura căscată. Simțind că intră în pământ de rușine, hotărî să purceadă numaidecât la redactarea cererii sale de demisie. Înainte de-a fi dat afară. Își dădu îngrozit seama că ani buni de lingușeli pe lângă șef se năruiseră din cauza unei singure acțiuni nefericite.

Femeia îi dădu drumul lui Mellberg și se întoarse pentru a-l arăta cu degetul pe Ernst, care stătea jenat, ținându-i poșeta.

— *This brutal man put his hands on me*! *He say I steal*! *Oh, Bertil, you must help your poor Irina*!

Mellberg o bătu stângaci pe umăr, fiind nevoit să ridice mâna cam până în dreptul propriului său nas.

— *You go home, Irina, OK*? *To house. I come later. OK*?

Engleza lui putea fi considerată în cel mai bun caz greoaie, însă ea pricepu, și nu aprecie ceea ce îi fusese spus.

— *No, Bertil. I stay here. You talk to that man, and I stay here and see you work, OK*?

El scutură hotărât din cap și începu să o împingă spre ieșire. Ea se

întoarse agitată și spuse:

— *But Bertil, honey, Irina not steal, OK?*

Apoi merse țanțoșă pe tocuri, după ce-i aruncă triumfătoare lui Ernst o ultimă căutătură dușmănoasă. Acesta încă stătea cu privirea ațintită spre covor, fără să îndrăznească să dea ochii cu Mellberg.

— Lundgren! La mine în birou, acum!

Lui Ernst, asta îi sună a judecata de apoi. Merse gârbovit în urma lui Mellberg. Pe coridor încă se mai vedeau capete scoase afară, cu gurile căscate. Acum măcar știau motivul tuturor acelor dispoziții schimbătoare ale șefului.

— Acum îmi spui, te rog, ce s-a întâmplat? zise Mellberg.

Ernst dădu abia perceptibil din cap. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. De data aceasta, nu era din pricina căldurii.

Îi povesti șefului său despre agitația din Hedemyr și cum o văzuse pe femeie luptându-se pentru poșetă cu vânzătoarea. Cu o voce tremurătoare, îi relată, de asemenea, cum răsturnase conținutul genții și cum găsise o serie de obiecte care nu fuseseră plătite. Apoi se cufundă în tăcere, așteptându-și judecata. Spre surprinderea lui, Mellberg se lăsă pe spate în scaun, oftând adânc.

— În ce ditamai încurcătura am aterizat!

Șovăi pentru un moment, apoi se aplecă și trase de un sertar. Scoase din el ceva și-l aruncă pe birou, înspre Ernst.

— Eu la asta mă așteptam. Pagina trei.

Curios, Ernst ridică ceea ce părea un catalog și răsfoi până la pagina trei. Foile erau pline de poze ale unor femei, cu scurte descrieri legate de înălțime, greutate, culoarea ochilor și hobby-uri. Înțelese brusc că Irina era o „mireasă la comandă”. Cu toate că nu prea exista o asemănare între adevărata Irina și prezentarea sa din catalog. În descriere, femeia omisese cel puțin zece ani, zece kilograme și unul de machiaj. În fotografii era frumoasă și inocentă, privind înspre cameră cu un zâmbet larg. Ernst se uită spre portret, apoi spre Mellberg, care își aruncă mâinile înainte.

— Vezi tu, la *asta* mă așteptam. Ne-am scris timp de un an și eram așa de nerăbdător s-o aduc aici.

Făcu semn spre catalogul din poala lui Ernst.

— Apoi a venit.

Oftă.

— Află că a fost un duș rece. Și a început imediat: „Bertil, iubitule, cumpără-mi asta și ailaltă”. Ba chiar am prins-o umblându-mi prin portofel, când avea impresia că nu mă uit. Îți jur, e-o ditamai încurcătura.

Își mângâie cuibul de păr din vârful capului, iar Ernst observă că dispăruse acel Mellberg care, pentru un timp, avusese grijă de înfățișarea sa. Acum cămașa îi era din nou pătată, iar urmele de

transpirație de sub brațe erau mari ca farfuriile pentru salată. Într-un fel, era liniștitor. Lucrurile se întorseseră la starea lor naturală.

— Contez pe tine că n-ai să te-apuci să trăncănești în legătură cu asta.

Mellberg dădu din deget spre Ernst, care clătină hotărât din cap. N-avea să spună nimic. Fu cuprins de ușurare; până la urmă, nu avea să fie concediat.

— Așadar, putem da uitării acest mic incident? Voi avea grijă să se rezolve. O voi trimite cu primul zbor înapoi acasă.

Ernst se ridică și părăsi, cu o plecăciune, încăperea.

— Și le poți spune tuturor de afară să termine cu șușotelile și să se apuce de treabă cât mai repede.

La auzul vocii răgușite a lui Mellberg, Ernst rânji larg. Șeful era înapoi în șa.

•

Dacă Patrik avusese vreun dubiu cu privire la corectitudinea sfaturilor Annikăi, acesta dispăru de îndată ce intră pe ușă. Erica i se aruncă în brațe, iar el observă epuizarea acoperindu-i chipul precum un văl. Îl năpădiră mustrările de conștiință. Trebuia să fi fost mai sensibil, mai atent la starea sufletească a Ericăi. În schimb, el se îngropase în muncă și mai mult ca de obicei, iar pe ea o lăsase să umble de colo-colo prin casă, fără nimic interesant care să-i umple timpul.

— Unde sunt? șopti el.

— Afară, în grădină, murmură Erica. Of, Patrik, nu mai rezist dacă trebuie să-i suport încă o zi. Au stat și-au pierdut vremea, așteptând ca eu să-i servesc. Nu mai rezist.

Se prăbuși în brațele lui, iar el îi mângâie părul.

— Nu-ți face griji, mă ocup eu de asta. Îmi pare așa de rău, n-ar fi trebuit să lucrez atât de mult în ultima săptămână.

— M-ai întrebat dacă sunt de acord, iar eu am spus că da. Și nici nu prea ai avut de ales, șopti Erica, cu fața îngropată în pieptul lui.

Deși se simțea vinovat, Patrik înclină să îi dea dreptate. Ce altceva ar fi putut face, când o fată dispăruse și poate era ținută captivă undeva? În același timp, trebuia să-și pună soția, copilul și sănătatea acestora pe primul loc.

— Nu sunt singurul din secție. Pot delega multe sarcini. Dar, întâi de toate, avem de rezolvat o problemă mult mai urgentă.

Se dezlipi de Erica, trase adânc aer în piept și merse în grădină.

— Salutare, tuturor! V-ați distrat bine?

Jörgen și Madde își întoarseră nasurile fosforescente spre el, încuviințând fericiți din cap. „Vă cred și eu că v-ați distrat, gândi el, cu servire completă toată ziua, ca și cum ați fi la hotel aici”.

— Ascultați, v-am rezolvat problema. Am dat niște telefoane și am

verificat. Există locuri libere la Grand Hotel, deoarece mulți turiști au plecat din Fjällbacka, dar din moment ce voi păreți să aveți un buget de vacanță limitat de călătorie, poate că n-ar fi tocmai soluția cea mai bună, nu?

Jörgen și Madde, care la început păruseră agitați, se grăbiră să îi dea dreptate. Nu, nu era soluția cea mai bună.

— Însă nu vă îngrijorați, spuse Patrik, văzând, spre satisfacția sa, cum aceștia se încruntă din nou. Am sunat și la hostelul din Valö și vă vine să credeți? Au un loc liber! Grozav, nu-i așa? Ieftin și curat. Nici că se putea mai bine.

Bătu din palme, cu un entuziasm teatral, anticipând obiecțiile pe care le observă formându-se pe buzele musafirilor.

— Așa că ar fi bine să începeți imediat să vă faceți bagajele. Vasul pleacă într-o oră, din Piața Ingrid Bergman.

Jörgen începu să spună ceva, însă Patrik ridică mâinile.

— Nu, n-aveți pentru ce să-mi mulțumiți. N-a fost niciun deranj. A trebuit doar să dau câteva telefoane.

Se întoarse rânjind în bucătărie, unde Erica, aflată la fereastră, trăgea cu urechea. Bătură palma și fură nevoiți să se abțină din chicotit.

— Frumos, șopti admirativ Erica. N-am știut că am lângă mine un maestru machiavelic de un asemenea calibru.

— Multe nu știi despre mine, iubito. Vezi tu, sunt un personaj extrem de complex…

— Ești, într-adevăr. Și eu care credeam că pari mai degrabă axat pe-un singur lucru, îl tachină ea, zâmbind.

— Ei bine, dacă nu ne-ar fi incomodat burtica aia mare, ai fi văzut exact cât de interesat sunt de-un singur lucru, veni replica lui Patrik.

Simți cum tachinările lor afectuoase risipiră tensiunea.

Deveni serios.

— Ai vreo veste de la Anna?

Zâmbetul Ericăi pieri.

— Nu, nimic. Am mers până la debarcader, să văd dacă barca mai e ancorată acolo. Se pare că au plecat.

— Crezi că s-a dus acasă?

— Nu știu. Ori asta, ori navighează în sus, de-a lungul coastei, pe undeva. Dar știi ceva? Nu mai am puterea să-mi fac griji în legătură cu asta. M-am săturat până peste cap s-o văd cum se aprinde de fiecare dată când spun vreun lucru greșit.

Oftă și începu să spună altceva, însă fură întrerupți de Jörgen și Madde, care trecură rapid pe lângă ei, mergând, supărați, să-și împacheteze lucrurile.

Puțin mai târziu, după ce Patrik îi duse pe vilegiaturiști până la vasul către Valö, se așezară pe verandă, spre a se bucura de liniște.

Dornic să-i facă pe plac și simțind că încă mai avea multe de recuperat, Patrik îi masă Ericăi picioarele umflate și gambele, în timp ce ea oftă de plăcere. Își alungă orice gând legat de uciderea fetelor și de dispariția lui Jenny Möller. Uneori, sufletul său avea nevoie de puțină odihnă.

•

Telefonul veni devreme. Ca parte a hotărârii de a se ocupa mai mult de soția lui, Patrik își luase liber în dimineața aceea. Stăteau și își savurau micul dejun în liniștea grădinii, când sună Pedersen. Scuzându-se din priviri, Patrik se ridică de la masă, dar Erica îi făcu, zâmbind, semn să meargă. Părea deja mult mai mulțumită.

— Ați aflat ceva interesant? întrebă Patrik.

— Am putea spune asta. Dacă e să începem cu cauza morții lui Johannes Hult, observația mea inițială a fost corectă. Johannes nu s-a spânzurat. Dacă voi îmi spuneți că a fost găsit pe podea, cu un laț în jurul gâtului, atunci înseamnă că lațul a fost pus acolo ulterior. Cauza morții a fost de fapt o lovitură puternică în cap, cu un obiect dur, însă nu bont. Ceva cu o margine ascuțită. Prezintă, de asemenea, o leziune la nivelul maxilarului, ceea ce ar putea indica o lovitură venită din față.

— Deci e sigur că avem de-a face cu o crimă?

Patrik ținu strâns receptorul.

— Da, ar fi fost imposibil ca el să-și producă singur rănile.

— De cât timp e decedat?

— Greu de zis. Dar s-a aflat multă vreme în pământ. Aș zice că momentul decesului și cel în care se bănuiește că s-ar fi spânzurat corespund destul de bine. Deci nu a fost îngropat ulterior, dacă asta urmăriți, spuse Pedersen, pe un ton amuzat.

Urmă o clipă de tăcere, în care Patrik reflectă asupra celor auzite. Apoi îi veni ceva în minte.

— Ați spus că la examinarea cadavrului lui Johannes ați aflat mai multe lucruri. Despre ce e vorba?

— A, da, asta o vă placă. Avem aici o stagiară pe timpul verii, pusă pe fapte mari, și ea a venit cu ideea să-i luăm lui Johannes o mostră de ADN, din moment ce oricum fusese dezgropat, și s-o comparăm cu mostra de spermă găsită pe corpul Tanjei Schmidt.

— Așa?

Patrik simți cum respirația i se precipită de nerăbdare.

— Să fiu al dracului dacă nu există o asemănare evidentă! Persoana care a ucis-o pe Tanja Schmidt este cu siguranță înrudită cu Johannes Hult.

Patrik nu-l mai auzise pe foarte cuviinciosul Pedersen înjurând până atunci, însă în momentul acela, era tentat să-i copieze comportamentul. „Fir-aș al naibii!” gândi el. Făcu o pauză ca să-și

adune gândurile, apoi zise:

— Îmi puteți spune în ce fel sunt înrudiți?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Da, de asta ne ocupăm acum. Însă avem nevoie de mai mult material de referință, așa că sarcina voastră e să luați probe de sânge de la toți membrii familiei Hult.

— De la toți? spuse Patrik.

Îl obosea numai gândul la reacția clanului – vor protesta că le violează intimitatea.

Îi mulțumi lui Pedersen pentru informații, apoi se întoarse la masa din grădină, unde Erica stătea ca o sfântă, cu cămașa albă de noapte fluturându-i și părul bălai revărsându-i-se pe umeri. Încă mai era în stare să-l lase cu respirația tăiată.

— Fugi, spuse ea, făcându-i semn cu mâna să plece, iar el o sărută recunoscător pe obraz.

— Ai ce face astăzi? o întrebă.

— Un avantaj în a avea musafiri care necesită multă atenție este acela că aștept cu nerăbdare să petrec o zi relaxându-mă. Cu alte cuvinte, am decis să nu fac nimic azi. Doar să stau întinsă afară, să citesc și să mănânc ceva bun.

— Sună bine. Voi avea grijă să mă întorc devreme astăzi. Promit că voi fi aici la patru, cel târziu.

— Spor la treabă. Vino când termini. Acum fugi, îmi dau seama că arzi de nerăbdare.

Nu fu nevoită să spună asta de două ori. Patrik se grăbi spre secție.

Când ajunse, douăzeci de minute mai târziu, ceilalți se aflau la bufet, bându-și cafeaua de dimineață. Vinovat, observă că era mai târziu decât își imaginase.

— Bună, Hedström, ai uitat să-ți pui azi alarma la ceas sau ce?

Ernst, care își recăpătase siguranța de sine, vorbea la fel de arogant ca întotdeauna.

— Mi-am luat doar câteva ore libere, ca să compensez pentru toate cele suplimentare. În plus, soția mea avea nevoie de puțină atenție, spuse Patrik, făcându-i cu ochiul Annikăi, care tocmai apăruse dinspre biroul ei de la recepție.

— Ei, probabil că ăsta e unul din beneficiile postului de investigator-șef, poți dormi câteva ore în plus când ai chef, comentă Ernst pe un ton ironic.

— Sunt responsabilul acestei anchete, așa e, dar nu sunt șef, sublinie Patrik cu blândețe.

Privirea pe care Annika i-o aruncă lui Ernst nu fu la fel de prietenoasă.

Patrik continuă:

— Iar în calitate de responsabil al anchetei, am vești proaste – și o

nouă sarcină.

Le povesti ce aflase de la Pedersen și, pentru o clipă, atmosfera din bufetul secției de poliție Tanumshede se înviora.

— Deci acum cercul posibililor suspecți s-a restrâns la patru, remarcă Gösta. Johan, Robert, Jacob și Gabriel.

— Da, și nu uitați unde-a fost văzută ultima oară Tanja, zise Martin.

— Cel puțin, conform spuselor lui Johan, le reaminti Ernst. Nu uita că Johan e cel care pretinde că a văzut-o. Personal, aș vrea să găsesc un martor mai de încredere.

— Dar și Linda a declarat că au văzut împreună pe cineva, când au fost acolo în seara aceea, așa că…

Patrik îi întrerupse.

— E un subiect controversat. De îndată ce-i vom aduna pe toți membrii familiei Hult și le vom lua probe de ADN, nu vom mai fi nevoiți să facem speculații. Vom ști sigur. Pe drum încoace, am sunat pentru a cere autorizațiile necesare. Cu toții știu de ce este urgent, așa că mă aștept să primim cât de curând undă verde din partea biroului procurorului.

Își turnă o ceașcă de cafea și luă loc, alături de ceilalți. Își puse telefonul mobil în mijlocul mesei și cu toții fură tentați să-și arunce privirile asupra lui.

— Așadar, ce părere v-a făcut scena de ieri?

Ernst mustăci. Își uită rapid promisiunea de a nu bârfi în legătură cu lucrurile pe care i le spusese Mellberg între patru ochi. Deja auziseră cu toții despre mireasa la comandă a lui Mellberg și de mult nu se mai amuzaseră atât de tare. Era ceva ce avea să fie îndelung comentat pe la spatele șefului.

— Bietul de el, râse Gösta. Dacă ești atât de disperat să ai o femeie, încât să ți-o comanzi dintr-un catalog, atunci nu poate fi decât vina ta.

— Ce față trebuie să fi făcut când s-a dus s-o ia de la aeroport și-a văzut că așteptările i-au fost înșelate! Asta ca să fiu blândă.

Annika râse cu poftă pe seama șefului. Distracția era mult mai mare atunci când ținta ironiilor era Mellberg.

— Ei bine, trebuie să recunosc că fata nu s-a culcat pe lauri. A mers drept la magazin să-și umple geanta. Și nici nu părea să fi contat prea mult ce anume fura, atât timp cât avea încă atașată eticheta cu prețul, râse Ernst. Apropo de furturi, fiți atenți aici. Bătrânul Persson, cel căruia eu și Gösta i-am făcut o vizită ieri, ne-a povestit că un dobitoc obișnuia să-i fure nenorocitul ăla de îngrășământ. De fiecare dată când făcea o comandă, pierdea vreo doi saci. Vă vine să credeți că cineva ar putea fi atât de zgârcit încât să șterpelească saci cu rahat? Rahatul e scump, într-adevăr, dar chiar și-așa…

Se lovi cu palmele peste genunchi.

— Iisuse, strigă el, ștergându-și o lacrimă din colțul ochiului.

Apoi își dădu seama că în jurul lui se făcuse o liniște mormântală.

— Ce-ai zis? întrebă Patrik, pe un ton sumbru.

Ernst auzise tonul acela cu doar câteva zile înainte și știu că făcuse din nou o boacănă.

— Păi, a zis că îi tot fura cineva saci de îngrășământ.

— Și având în vedere că Västergården este ferma cea mai apropiată, nu ți-a trecut prin cap că ar putea fi o informație prețioasă?

Vocea colegului său era atât de glacială încât Ernst simți că îngheață. Patrik se întoarse către Gösta.

— Tu ai auzit asta, Gösta?

— Nu, fermierul trebuie să i-o fi povestit în timp ce eu eram la toaletă.

Se încruntă la Ernst.

— Nu i-am dat deloc atenție, spuse Ernst, smiorcăindu-se. Ce naiba, nu pot ține minte chiar totul!

— Exact asta se presupune că ar trebui să faci. Însă vom discuta mai târziu. Întrebarea e ce însemnătate are asta pentru noi?

Martin ridică mâna, ca și cum ar fi fost încă la școală.

— Sunt singurul care consideră că ar trebui să ne îndreptăm atenția direct asupra lui Jacob?

Nu primi răspuns, așa că începu să explice.

— În primul rând, avem mărturia, deși dintr-o sursă dubioasă, conform căreia Tanja a fost la Västergården chiar înainte de dispariție. În al doilea rând, ADN-ul găsit pe corpul Tanjei provine de la o persoană înrudită cu Johannes. În al treilea rând, sacii cu îngrășământ au fost furați de la o fermă aflată poartă-n poartă cu Västergården. Sunt destule motive cât să mă facă să cred că ar trebui să-l aducem aici pentru o scurtă discuție. Timp în care putem arunca o privire pe moșia lui.

Încă nu se auzi niciun comentariu, așa că Martin își continuă argumentarea.

— După cum ai zis chiar tu, Patrik, e urgent. N-avem ce pierde dacă facem niște cercetări și îl strângem cu ușa pe Jacob. Nu aflăm nimic dacă stăm cu mâinile în sân. Trebuie să luăm probe de la membrii familiei Hult și să comparăm ADN-ul. Și asta cât mai repede!

Într-un final, Patrik luă cuvântul.

— Martin are dreptate. Avem motive întemeiate să credem că ar merita să discutăm cu el și n-ar strica să aruncăm, de asemenea, și o privire prin Västergården. Așa că iată ce vom face: Gösta și cu mine îl vom aduce pe Jacob. Martin, tu ia legătura cu Uddevalla și cere-le întăriri ca să putem verifica ferma centimetru cu centimetru. Roagă-l pe Mellberg să te ajute cu mandatele, dar asigură-te să fie valabile pentru clădirile din complex. Îi vom raporta cu toții Annikăi, după cum va fi nevoie. În regulă? Întrebări?

— Da, ce facem în legătură cu probele de sânge? întrebă Martin.

— La naiba, am uitat de asta. Trebuie să ne clonăm.

Patrik cugetă pentru o clipă.

— Martin, te poți ocupa tu și de asta, dacă primești ajutoare din Uddevalla?

Martin dădu afirmativ din cap.

— Bun, atunci contactează clinica din Fjällbacka și ia cu tine pe cineva care să știe cum se recoltează probele de sânge. Și asigură-te al naibii de bine că sunt etichetate corect. Apoi du-le cât poți de repede la laboratorul lui Pedersen. În regulă, să-i dăm bătaie. Și nu uitați de ce ne grăbim.

— Eu ce să fac?

Ernst văzu ocazia de a-i reintra în grații.

— Tu stai aici, spuse Patrik, fără să mai facă risipă de cuvinte.

Ernst mormăi, dar știu că era momentul să fie umil. Însă chiar trebuia să stea de vorbă cu Mellberg, odată ce totul avea să se încheie. Nu greșise chiar atât de rău. Doar era om, în definitiv.

•

Maritei îi crescu inima-n piept. Serviciul divin desfășurat în aer liber fusese minunat, ca de obicei, iar în centru stătea Jacob al ei. Drept, falnic și vorbind răspicat, el vestea cuvântul lui Dumnezeu. Se adunaseră mulți oameni. Pe lângă majoritatea celor de la fermă – unii nu se iluminaseră încă și refuzau să participe – veniseră o sută de alți adepți. Stăteau pe iarbă, cu ochii țintă la Jacob, care se afla la locul său obișnuit, pe bolovan, cu spatele întors către lac. În jurul lor, o dumbravă semeață de mesteceni le oferea umbră atunci când canicula era mai crâncenă și fremătă, acompaniind vocea melodioasă a lui Jacob. Uneori, femeii nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Bărbatul pe care toți îl priveau cu atâta admirație o alesese pe ea.

Avea doar șaptesprezece ani când îl cunoscuse pe Jacob. El avea douăzeci și trei și își câștigase deja reputația de bărbat influent în congregație. Asta se datora în parte bunicului său, a cărui faimă i se transmisese și lui, dar înainte de toate, propriei sale charisme. Combinația neobișnuită de blândețe și putere îi confereau o aură ce nu putea scăpa neobservată. Marita și părinții ei erau membri ai congregației de mult timp și nu pierdeau nicio slujbă. Chiar înainte de-a participa la primul serviciu divin ținut de Jacob Hult, Marita simțise un fior lăuntric, ca o presimțire că urma să aibă loc ceva măreț. Și așa s-a și întâmplat. Nu își putuse dezlipi ochii de la el. Îi privise fix gura, din care cuvântul lui Dumnezeu se revărsa cu cea mai mare naturalețe. Atunci când privirea lui Jacob o întâlnise pe-a ei, fata îi adresă lui Dumnezeu rugăciunile sale. Fierbinți, implorânde, stăruitoare. Ea, care fusese învățată că nu trebuia să se roage niciodată pentru sine, se închina acum pentru ceva atât de pământesc precum

un bărbat. Însă nu se putuse opri. Cu toate că simțea flăcările iadului pârjolind-o, căutând păcătoșii, își continuase rugile arzătoare și nu se oprise decât atunci când observase dorința din privirea lui Jacob.

De fapt, nu prea înțelegea motivul pentru care Jacob o alesese drept soție. Era conștientă că înfățișarea îi fusese dintotdeauna destul de banală, iar firea, tăcută și introvertită. Însă Jacob o dorise pe ea, iar în ziua căsătoriei, fata își promise ca niciodată să nu se îngrijoreze ori să se îndoiască de vrerea Domnului. Fără îndoială că Dumnezeu îi văzuse în mulțime pe ei doi și hotărâse că uniunea lor avea să fie benefică, iar ea trebuia să se mulțumească cu gândul acela. Poate că un om puternic cum era Jacob avea nevoie de o jumătate mai slabă, care să nu i se împotrivească. Ce știa ea?

Copiii se foiau neîncetat lângă ea, pe jos. Neînduplecată, Marita îi reduse la tăcere. Știa că mureau de nerăbdare să alerge și să se joace, însă avea să fie timp pentru asta mai târziu. În momentele acelea trebuiau să-și asculte tatăl propovăduind cuvântul lui Dumnezeu.

— Credința noastră e pusă la încercare atunci când ne confruntăm cu greutăți. Însă tot atunci, credința devine mai puternică. Fără trăinicie, ea slăbește, făcându-ne sătui și trândavi. Începem să uităm de ce trebuie să ne îndreptăm spre Dumnezeu pentru a fi călăuziți. Și curând, sfârșim prin a ne abate de la drumul cel drept. Eu însumi am fost nevoit să trec printr-o seamă de încercări în ultima vreme, după cum știți. Iar familia mea a fost, la rându-i, încercată. Forțe malefice lucrează pentru a ne pune credința la încercare. Însă lucrarea lor e sortită eșecului. Credința noastră a devenit atât de puternică, încât forțele răului n-au sorți de izbândă. Binecuvântat fie Domnul, care îmi oferă o asemenea tărie!

Ridică brațele către ceruri, iar congregația izbucni într-un „Aleluia”, cu chipurile strălucind de fericire și credință. Marita își înălță și ea brațele și îi mulțumi lui Dumnezeu. Vorbele lui Jacob o făceau să uite de greutățile ultimei săptămâni. Se baza pe el și avea încredere în Dumnezeu, iar dacă erau împreună, nimic nu i-ar fi putut clinti.

Când Jacob își încheie predica, la puțină vreme după aceea, grupuri de oameni se strânseră în jurul lui. Toți doreau să-i strângă mâna, să-i mulțumească și să-i ofere sprijin. Toți păreau să simtă nevoia de a-l atinge, luând astfel cu ei acasă puțin din calmul și credința sa. Toți doreau o bucățică din el. Marita stătea undeva în spate, având pe buze un zâmbet de triumf la gândul că Jacob îi aparținea ei. Uneori se întreba, cu vinovăție, dacă nu era un păcat dorința asta de posesiune, faptul că voia să aibă doar pentru sine fiecare fibră a lui, însă mereu își alunga acele gânduri. Era în mod evident vrerea lui Dumnezeu ca ei să fie împreună, așa că nu putea fi nicidecum considerat un lucru greșit.

Când mulțimea din jurul lui Jacob începu să se risipească, Marita

luă de mână copiii și se apropie de el. Îl cunoștea atât de bine. Văzu că însuflețirea care-l stăpânise în timpul slujbei începuse să se stingă și, în schimb, o expresie de sfârșeală îi cuprinse privirea.

— Hai să mergem acasă, Jacob.

— Încă nu, Marita. Mai întâi trebuie să fac ceva.

— Nimic care să nu poată aștepta până mâine. Te duc acasă acum, să te poți odihni. Văd că ești ostenit.

El zâmbi și o luă de mână.

— Ca de obicei, ai dreptate, înțeleaptă mea soață. Trebuie doar să-mi iau lucrurile din birou, apoi putem pleca.

Porniră spre casă, când doi bărbați își croiră drum spre ei. La început, cu soarele bătându-le în ochi, nu putură distinge cine erau, însă când aceștia se apropiară, Jacob mârâi enervat.

— Ce mai vreți acum?

Marita privi tulburată când spre Jacob, când spre bărbați, până înțelese că, judecând după tonul lui Jacob, trebuiau să fie de la poliție. Le aruncă o privire fioroasă. Ei erau cei care le creaseră atâtea neplăceri lui Jacob și familiei sale, în ultima vreme.

— Trebuie să vorbim puțin cu tine, Jacob.

— Ce-ar mai fi de spus pe lângă ce-am declarat ieri? rosti el, cu un oftat. În regulă, să terminăm odată și cu asta. Haideți în biroul meu.

Polițiștii nu se clintiră. Aruncară o privire jenată spre copii, iar Maritei toată situația începu să nu-i miroasă a bine. Instinctiv, își trase odraslele mai aproape.

— Nu aici. Am dori să stăm de vorbă la secție.

Vorbise polițistul cel tânăr. Cel mai în vârstă stătea un pic într-o parte și îl privea solemn pe Jacob. Teama puse stăpânire pe sufletul Maritei. Era, într-adevăr, așa cum spusese Jacob în predica sa, forțele răului se apropiau.

8.

1979, vara

Știa că fata cealaltă se stinsese. Din ungherul său întunecat, o auzise dându-și ultima suflare și, cu palmele împreunate, se rugase fierbinte lui Dumnezeu să o primească pe tovarășa ei de suferință. Într-un fel, o invidia. O invidia deoarece chinurile ei luaseră sfârșit.

Fata ajunsese în acel infern înaintea ei. La început, spaima o paralizase, însă brațele cu care o cuprindea și trupul cald al acesteia îi oferiseră o siguranță stranie. În același timp, nu fusese drăguță de fiecare dată. Lupta pentru supraviețuire le apropiase, dar, în același timp, le și distanțase. Ea își păstrase speranța. Cealaltă fată nu o făcuse. Știa că uneori era disprețuită fiindcă avea speranță. Însă cum și-ar fi putut-o pierde? Toată viața ei, fusese învățată că orice situație imposibilă își avea o rezolvare, așa că de ce ar fi fost altfel de data asta? Își putea vedea tatăl și mama cu ochii minții și era convinsă că în curând aceștia aveau să o găsească.

Cealaltă fată nu avusese nimic, biata de ea. Deși, acolo sus, ele nu își vorbiseră niciodată, își dăduse seama cine era, de îndată ce-i simțise, pe întuneric, trupul cald. Și, printr-un acord tacit, nu se strigară pe nume, fapt care ar fi părut cât se putea de normal. Niciuna din ele nu ar fi fost în stare să îndure o asemenea povară. Însă fata cealaltă îi povestise despre fiica ei. Fusese singura dată când simțise însuflețire în vocea ei.

Fusese nevoie de un efort aproape supraomenesc pentru a-și împreuna mâinile și a se ruga pentru cea care se stinsese. Membrele nu o mai ascultau, însă adunându-și toată puterea care-i mai rămăsese, își forță mâinile nesupuse într-o poziție de rugăciune.

Aștepta răbdătoare pe întuneric, în suferința sa. Acum era o chestiune de timp până când ei aveau să o găsească. Mama și tata. Curând…

•••

Enervat, Jacob spuse:

— Da, voi veni la secție. Însă după aia punem punct, m-ați auzit?

Cu coada ochiului, Marita îl văzu apropiindu-se pe Kennedy. Nu îl plăcuse niciodată. Avea ceva răutăcios în privire, care se îmbina cu o expresie de venerație de fiecare dată când îl privea pe Jacob. Însă Jacob o mustrase când își spusese părerea. Kennedy era un copil nefericit, care începuse în sfârșit să-și găsească liniștea interioară. Acum avea nevoie de dragoste și considerație, nu trebuia privit cu suspiciune. Însă neliniștea nu o părăsise niciodată. Un semn cu mâna din partea lui Jacob îl făcu pe Kennedy să se întoarcă, ezitant, și să meargă înapoi spre casă. Pentru Marita era ca un câine de pază care voia să-și apere stăpânul.

Jacob se întoarse către ea și-i cuprinse chipul cu mâinile.

— Du-te acasă cu copiii! Nu-i niciun pericol. Poliția vrea doar să toarne niște gaz peste focul ce într-un final îi va mistui.

Zâmbi pentru a-și îndulci vorbele, însă ea își ținu și mai strâns copiii. Aceștia se uitară, cu figuri îngrijorate, când la ea, când la Jacob. Simțeau, în felul lor, că ceva tulbura echilibrul lumii lor.

Polițistul mai tânăr vorbi din nou. De data aceasta, păru ușor jenat atunci când spuse:

— V-aș recomanda să nu duceți copiii acasă până diseară. În după-amiaza aceasta noi…, ezită o clipă, vă vom percheziționa casa.

— De-a ce credeți că vă jucați?

Jacob era atât de tulburat, încât vorbele îi rămaseră în gât.

Marita simți copiii foindu-se nerăbdători. Nu erau obișnuiți să-și audă tatăl ridicând glasul.

— Vă vom explica totul la secție. Mergem?

Fiindcă nu voia să-i supere și mai tare pe copii, Jacob dădu resemnat din cap. Îi mângâie pe creștet, o sărută pe obraz pe Marita și, flancat de cei doi polițiști, merse către mașina lor.

Marita rămase locului, împietrită, și-i privi îndepărtându-se. Aflat undeva în apropierea casei, Kennedy îi urmări și el. Privirea îi era întunecată precum noaptea.

•

Și la conac se încinseseră spiritele.

— Îmi sun avocatul! E de-a dreptul absurd! Să ne ia probe de sânge și să ne trateze ca pe niște criminali ordinari!

Gabriel era atât de furios, încât mâna îi tremura pe clanța ușii. Martin stătea pe treptele de la intrare, înfruntând calm privirea lui Gabriel. În spatele său, nădușind abundent, se afla Jacobsson, doctorul stațiunii Fjällbacka. Trupul său imens nu făcea față canicule copleșitoare, însă motivul principal pentru care sudoarea i se scurgea pe frunte era faptul că situația i se părea extrem de neplăcută.

— Sunteți liber să o faceți, dar asigurați-vă că îl informați cu privire la tipul documentului pe care îl avem și care ne dă dreptul să acționăm conform legii. Dacă nu poate ajunge aici în decursul a cincisprezece minute, putem face uz de mandatul pe care îl avem în lipsa lui, dată fiind natura urgentă a situației.

Martin vorbea în mod voit într-o manieră cât se poate de birocratică. Își imagină că acela era genul de limbaj la care ar fi reacționat cel mai bine Gabriel. Și chiar funcționă. Gabriel îi primi, șovăitor, înăuntru. Luă documentul arătat de Martin și merse direct la telefon, pentru a-și suna avocatul. Martin le făcu semn să intre celor doi polițiști trimiși drept întăriri din Uddevalla și se pregăti să aștepte. Gabriel vorbea agitat la telefon și gesticula. Câteva minute mai târziu, se întoarse în vestibul, unde se aflau ceilalți.

— Ajunge în zece minute, îi anunță Gabriel pe un ton sever.

— Bine. Unde sunt soția și fiica dumneavoastră? Trebuie să le luăm probe și lor.

— În grajd.

— Le aduceți, vă rog? îi spuse Martin unuia dintre polițiștii din Uddevalla.

— Sigur. Unde este grajdul?

— Pe lângă aripa stângă a casei se află o potecă, spuse Gabriel. Urmați-o! Grajdul e la vreo două sute de metri de aici.

Cu toate că limbajul său corporal indica în mod evident cât de deplasată i se părea situația, Gabriel încercă totuși să țină fruntea sus. Spuse cu precauție:

— Mă gândesc că voi, ceilalți, puteți intra, cât timp așteptăm.

Stăteau tăcuți pe marginea canapelei, simțindu-se cu toții stânjeniți, când își făcură apariția Linda și Laine.

— Ce se întâmplă aici, Gabriel? Polițistul spune că doctorul Jacobsson a venit să ne ia probe de sânge. Trebuie să fie o glumă!

Linda, care nu-și putea dezlipi ochii de la tânărul în uniformă ce venise după el, avea o cu totul altă opinie asupra situației.

— Grozav! spuse ea.

— Din nefericire, nu-i nicio glumă, Laine. Însă l-am sunat pe avocatul nostru, Lövgren, și trebuie să ajungă aici în orice clipă. Până atunci, nu se va lua nicio probă.

— Dar nu înțeleg. De ce vreți să faceți asta?

Laine părea calmă, dar nedumerită.

— Mi-e teamă că nu vă putem dezvălui informația aceasta, din motive tehnice ce țin de anchetă. Însă totul vă va fi explicat la timpul potrivit.

Gabriel stătea jos, studiind mandatul din fața lui.

— Scrie aici că aveți, de asemenea, permisiunea de a le lua probe de sânge lui Jacob, Solveig și băieților, așa e?

Să i se fi părut doar lui Martin sau văzuse cumva o umbră trecând peste chipul lui Laine? O clipă mai târziu, la ușă se auzi o bătaie ușoară, iar avocatul lui Gabriel își făcu apariția.

La încheierea formalităților și după ce avocatul le explică lui Gabriel și familiei sale că poliția avea toate actele necesare, li se luară pe rând probele de sânge. Mai întâi lui Gabriel, apoi lui Laine, care, spre surprinderea lui Martin, încă părea cea mai calmă dintre toți. Observă că și Gabriel îi arunca soției sale o privire mirată. În cele din urmă îi luară o probă și Lindei, care se uita atât de provocator la polițistul cel tânăr, încât Martin fu nevoit să-l mustre pe acesta din priviri.

— Și cu asta am încheiat.

Doctorul Jacobsson se ridică, adunându-și toate eprubetele cu sânge. Fură etichetate grijuliu cu numele fiecărui Hult, apoi introduse într-un răcitor.

— Acum mergeți acasă la Solveig? întrebă Gabriel, zâmbind brusc. Asigurați-vă că aveți la voi căștile de protecție și bastoanele, fiindcă probabil n-o să vă lase să luați niciun strop de sânge fără să opună rezistență.

— Putem face față situației, replică sec Martin.

Nu îi plăcea bucuria răutăcioasă din ochii lui Gabriel.

— Ei, să nu ziceți că nu v-am avertizat…, spuse acesta, râzând batjocoritor.

Laine se răsti la el:

— Gabriel, poartă-te ca un adult.

Uimit că soția lui îl certase ca pe un copil, Gabriel tăcu și se așeză. O privi de parcă ar fi remarcat-o pentru prima dată.

Martin îi conduse afară pe colegii săi și pe medic, iar acolo se împărțiră în două mașini. În timp ce mergeau spre casa lui Solveig, Patrik îl sună pe mobil.

— Bună, cum merge treaba pe-acolo?

— Așa cum ne-am așteptat, spuse Martin. Gabriel s-a făcut foc și pară, apoi și-a sunat avocatul. Însă avem lucrul pentru care am venit, așa că momentan suntem în drum spre Solveig. Nu cred că va merge la fel de ușor acolo.

— Nu, probabil că nu. Asigură-te doar ca situația să nu scape de sub control.

— Voi fi extrem de diplomat, nu-ți face griji. Cum merge treaba la tine?

— Bine. Îl avem pe Jacob în mașină și imediat ajungem în Tanumshede.

— Baftă, atunci.

— Și vouă.

Martin închise clapeta telefonului tocmai când virară spre căbănuța amărâtă a lui Solveig. De data aceasta, nu îl mai șocă la fel de mult starea jalnică a locului. Însă tot se întrebă cum reușeau unii oameni să trăiască în condițiile alea. Una era să fie săraci, dar asta nu însemna că nu puteau păstra ordine și curățenie în jur.

Bătu la ușă cu o ușoară nervozitate, însă nici în cele mai nebunești visuri nu și-ar fi imaginat primirea de care urma să aibă parte.

Poc! O palmă puternică îi ateriză pe obrazul drept și simți o durere acută. Șocul impactului îi tăie respirația. Mai degrabă simți, decât văzu, cum polițiștii din spatele lui se pregătiră să riposteze, dar îi opri cu un gest al mâinii.

— Calmați-vă, calmați-vă. Nu-i nevoie de forță. Nu-i așa, Solveig? îi spuse el cu o voce domoală femeii aflate în fața sa.

Aceasta respiră adânc, însă păru să se liniștească la auzul tonului său.

— Cum îndrăzniți să puneți piciorul aici după ce l-ați dezgropat pe

Johannes?

Își propti mâinile în șolduri, împiedicându-i să intre în casă.

— Înțeleg că ți-e greu, Solveig, însă doar ne-am făcut meseria. Ceea ce va trebui să facem și de data asta. Aș aprecia dacă ai fi cooperantă.

— Ce mai vreți acum? se răsti ea.

— Aș putea să intru o clipă și să stăm de vorbă? Îți voi explica atunci.

Se întoarse către cei trei bărbați din spatele lui și spuse:

— Așteptați aici o clipă, intru să stau puțin de vorbă cu Solveig.

Spunând acestea, intră, pur și simplu, înăuntru și închise ușa în urma sa. Luată prin surprindere, Solveig se dădu la o parte și îi permise să treacă. Martin își mobiliză toate competențele diplomatice și îi explică pe îndelete situația. După o vreme, protestele femeii se domoliră, iar câteva minute mai târziu, el deschise ușa, dându-le drumul înăuntru și celorlalți.

— Trebuie să-i aducem și pe băieți. Unde sunt?

Ea râse.

— Probabil pe-afară, în spatele casei, stau pitiți până află de ce-ați venit. Sunt sigură că sunt la fel de plictisiți ca și mine să vă tot vadă mutrele pocite.

Râse și deschise o fereastră murdară.

— Johan, Robert, haideți înăuntru. Iar a venit polițaiul ăla!

Se auziră foșnete în tufișuri, apoi Johan și Robert intrară, gârbovi. Aruncară o privire circumspectă grupului înghesuit în bucătărie.

— Ce mai e și asta?

— Acum ne vor și sângele, veni replica realistă a lui Solveig.

— Ce dracu', ați luat-o razna? Să fiu al naibii dacă vă dau vreun strop din sângele meu!

— Robert, nu face scandal, spuse Solveig, precaută. Am discutat cu poliția și am promis că vom încerca să nu-i încurcăm. Așa că stai jos și taci din gură. Cu cât scăpăm de ei mai repede, cu atât mai bine.

Spre ușurarea lui Martin, băieții hotărâră să-i dea ascultare. Posomorâți, îl lăsară pe doctorul Jacobsson să-și facă treaba. Odată luată și proba lui Solveig, medicul puse deoparte eprubetele și anunță că sarcina lui se încheiase.

— Ce aveți de gând să faceți cu sângele? întrebă Johan, mai mult din curiozitate.

Martin îi oferi același răspuns pe care i-l dăduse lui Gabriel. Apoi se întoarse către tânărul polițist din Uddevalla.

— Du-te și ia mostrele din Tanumshede și asigură-te că sunt duse la Göteborg cât mai repede posibil.

Polițistul care flirtase cu Linda dădu afirmativ din cap.

— În regulă, mă voi ocupa de asta. Mai vin încoace încă doi polițiști din Uddevalla, care or să vă dea o mână de ajutor… – își coborî glasul

și îi privi circumspect pe Solveig și pe fiii acesteia, care ascultau plini de interes conversația – cu *cealaltă* treabă. Și vă vor întâmpina la… – din nou o pauză stingheră – *cealaltă* locație.

— Bine, spuse Martin.

Se întoarse către Solveig.

— Atunci vă mulțumesc pentru cooperare.

Pentru o clipă, îi trecu prin gând să le spună despre Johannes, dar nu îndrăzni să încalce ordinul venit de la Patrik. Șeful lui voia ca nimeni să nu afle încă, așa că Martin se abținu și nu spuse nimic.

Ieșind din cabană, se opri o clipă. Lăsând la o parte căsuța dărăpănată, mașinile avariate și restul vechiturilor împrăștiate pe-afară, Solveig și fiii săi locuiau într-o zonă extrem de frumoasă. Spera ca din când în când aceștia să se poată detașa de propria nefericire, pentru a vedea frumusețea dimprejurul lor. Însă se îndoia că așa ceva ar fi fost cu putință.

— În regulă, acum spre Västergården, spuse Martin, îndreptându-se cu pași mari către mașinile de poliție.

O sarcină fusese îndeplinită, urma alta. Se întrebă cum le mergea lui Patrik și lui Gösta.

•

— De ce crezi *tu* că te afli aici? rosti Patrik.

El și Gösta stăteau unul lângă celălalt, iar în fața lor, în sala de interogatoriu, se afla Jacob.

Acesta îi privi calm, cu mâinile împreunate pe masă.

— De unde să știu? Nu a existat niciun fel de logică în modul în care mi-ați hărțuit familia, deci presupun că tot ce pot face e să mă dau câțiva pași înapoi și să încerc să mă mențin cu capul deasupra apei.

— Vrei să spui, la modul cel mai serios, că tu ai impresia că poliția are ca sarcină principală persecutarea familiei tale? Ce motiv am avea să facem asta?

Patrik se aplecă spre el, plin de curiozitate.

Din nou, același ton calm din partea lui Jacob.

— Răutatea și dușmănia nu necesită vreun motiv. Dar de unde să știu eu? Poate considerați că ați dat greș cu privire la Johannes, iar acum încercați să vă justificați cumva eroarea.

— Ce vrei să spui? întrebă Patrik.

— Vreau să spun că poate aveți senzația că, dacă ne puteți arunca acum la închisoare pentru ceva, asta înseamnă că trebuie să fi avut dreptate în legătură cu Johannes.

— Nu ți se pare cam exagerat?

— Ce-ar trebui să cred? Nu știu decât că v-ați agățat de noi precum lipitorile și că refuzați să ne dați drumul. Singura mea consolare e că Dumnezeu vede adevărul.

— Îl pomenești des pe Dumnezeu, băiatul meu, spuse Gösta. Tatăl tău e la fel de evlavios?

Întrebarea păru să-l deranjeze pe Jacob, întocmai cum intenționase Gösta.

— Credința tatălui meu se află adânc înrădăcinată în sufletul său. Însă… – păru a reflecta asupra cuvântului pe care să-l aleagă – *complicata* relație cu propriul său tată i-a afectat credința în Dumnezeu. Cu toate acestea, credința nu l-a părăsit.

— A, tatăl *său.* Ephraim Hult. Predicatorul. Voi doi ați avut o relație apropiată, spuse Gösta.

Era mai degrabă o afirmație, decât o întrebare.

— Nu înțeleg de ce vă interesează asta, însă da, bunicul și cu mine am fost extrem de apropiați.

Jacob strânse din buze.

— Ți-a salvat viața, nu-i așa? întrebă Patrik.

— Într-adevăr.

— Ce părere a avut tatăl tău despre faptul că acel părinte, cu care avea o… „relație complicată" – după cum te-ai exprimat tu – a fost în stare să-ți salveze viața, în vreme ce el *nu*? continuă Patrik.

— Orice tată își dorește să fie eroul fiului său, dar nu cred că tata privea lucrurile așa. În orice caz, bunicul mi-a salvat viața și tata i-a fost recunoscător pe veci.

— Și Johannes? Care era relația lui cu Ephraim – și cu tatăl tău?

— Sincer, nu prea văd ce importanță ar putea avea. S-a petrecut în urmă cu peste douăzeci de ani!

— Știm asta, însă tot am aprecia dacă ne-ai răspunde la întrebări, spuse Gösta.

Fațada calmă a lui Jacob începu să se năruie din loc în loc, iar el își trecu mâna prin păr.

— Johannes… ei bine, el și tata aveau, fără îndoială, problemele lor, însă Ephraim îl iubea. Cu toate că nu-și arătau deloc sentimentele, așa era generația aceea. Nu trebuia să-ți afișezi în văzul tuturor ceea ce simțeai.

— Tatăl tău și Johannes se certau des? întrebă Patrik.

— Nu știu dacă le-aș putea numi certuri. Existau neînțelegeri între ei, dar frații mereu se ciorovăiesc.

— După cum vorbește lumea, erau mai mult decât neînțelegeri. Unii au afirmat chiar că Gabriel își ura fratele, insistă în continuare Patrik.

— „Ură" este un cuvânt dur, ce n-ar trebui aruncat încoace și-ncolo. Cu siguranță că tata nu avea degeaba sentimente de afecțiune față de Johannes, însă, dacă ar fi dispus de timpul necesar, sunt sigur că Dumnezeu ar fi intervenit. Nu trebuie să se ridice frate împotriva fratelui său.

— Presupun că te referi la Cain și Abel. Interesant că ai ales tocmai

pilda aceasta din Biblie. Erau atât de tensionate lucrurile între ei? întrebă Patrik.

— Nu, nu chiar. Și firește că tata n-a ajuns să-și omoare fratele!

Jacob păru să-și mai recapete din calmul pe care începuse să și-l piardă și își împreună din nou mâinile, ca pentru rugăciune.

— Ești sigur de asta?

Gösta vorbi pe un ton plin de subînțeles.

Uluit, Jacob se uită fix la cei doi bărbați din fața sa.

— Ce spuneți voi acolo? Johannes s-a spânzurat, toată lumea știe asta.

— Ei bine, problema e că am examinat rămășițele lui Johannes, iar ele arată cu totul altceva. Johannes nu s-a sinucis. A fost omorât.

Mâinile împreunate pe masă ale lui Jacob începură să tremure incontrolabil. Părea că încearcă să articuleze cuvinte, însă nimic nu îi ieșea pe gură. Ca la un semn, Patrik și Gösta se lăsară în același timp pe spate și îl observară în tăcere pe Jacob. Părea extrem de tulburat.

— Care a fost reacția tatălui tău când a aflat de moartea lui Johannes?

— Nu, nu… nu prea știu, se bâlbâi Jacob. Eram încă în spital.

Un gând îl lovi ca un fulger.

— Încercați să insinuați că tata l-ar fi ucis pe Johannes?

Ideea îl făcu să rânjească.

— V-ați ieșit din minți! Tata să-și fi omorât fratele? Nu, e imposibil!

Rânjetul se transformă într-un râset. Nici Gösta, nici Patrik nu părură amuzați.

— Crezi că e de râs? Faptul că unchiul tău, Johannes, a fost ucis? Ți se pare un lucru amuzant? spuse Patrik, având grijă să accentueze fiecare cuvânt în parte.

Jacob tăcu brusc și privi în jos.

— Nu, firește că nu. Doar că e atât de șocant…

Își ridică din nou privirea.

— Însă acum înțeleg și mai puțin motivul pentru care vreți să vorbiți cu mine. Pe vremea aia aveam doar zece ani și eram în spital, deci bănuiesc că nu vă trece prin gând să susțineți că eu am avut vreo implicare în treaba asta.

Rosti cu emfază „eu”, pentru a sublinia absurditatea faptului.

— Pare destul de clar ce s-a întâmplat. Cel care le-a ucis pe Siv și pe Mona trebuie să fi considerat perfect momentul când voi l-ați ales pe Johannes drept țap ispășitor. Și fiindcă adevăratul criminal nu putea fi niciodată absolvit în totalitate, el l-a omorât pe Johannes și a făcut să semene a sinucidere. Ucigașul știa cum aveau să reacționeze oamenii. Ar fi considerat asta drept dovada vinovăției sale; era la fel de convingătoare ca o mărturie scrisă. Și aceeași persoană trebuie s-o fi ucis pe turista germană. Are logică, nu? spuse el nerăbdător.

Ochii îi luceau.

— O teorie deloc rea, zise Patrik, asta dacă ignori faptul că am comparat ADN-ul luat de la Johannes ieri cu o mostră de ADN extrasă din sperma găsită pe cadavrul Tanjei. S-a dovedit că Johannes era înrudit cu persoana care a ucis-o pe Tanja.

Așteptă reacția lui Jacob. Acesta nu schiță niciun gest.

Patrik continuă.

— Așa că azi am recoltat probe de sânge de la toți membri familiei tale. Le vom trimite la Göteborg spre a fi analizate, alături de mostra pe care ți-am luat-o ție. Suntem destul de siguri că vom avea în curând, negru pe alb, dovada identității criminalului. Așa că nu crezi că ar fi o idee înțeleaptă să ne spui ceea ce știi, Jacob? Tanja a fost văzută la tine acasă, ucigașul este înrudit cu Johannes – e o coincidență destul de mare, nu crezi?

Jacob se schimbă la față. Obrajii săi palizi deveniră roșii ca focul, iar Patrik îi observă maxilarele scrâșnind.

— Mărturia aia e o porcărie, iar voi știți asta. Johan a vrut să mă vadă arestat doar pentru că urăște familia noastră. Iar în ceea ce privește testele de sânge și ADN-ul, puteți să-mi luați câte probe doriți, însă la aflarea rezultatelor, voi veți implora iertare!

— În cazul acesta, promit să-mi cer iertare personal, replică liniștit Patrik. Însă până atunci, intenționez să capăt răspunsurile de care am nevoie.

Își dori ca Martin și echipa sa să-și termine treaba înaintea lui, dar, ținând cont că timpul zbura, trebuiau să se descurce cu ce aveau. Întrebarea la care doreau cel mai tare un răspuns era dacă examinarea solului din Västergården dovedise urme de FZ-302. Patrik speră ca Martin să-i raporteze curând în legătură cu vreo urmă de-a Tanjei sau de-a lui Jenny, însă analiza solului nu putea fi făcută pe loc – avea să necesite timp. Era, de fapt, sceptic cu privire la posibilitatea de a găsi ceva la fermă. Era cu putință ca Jacob să ascundă pe cineva, apoi să ucidă persoana respectivă, fără ca Marita și copiii să observe? Instinctul îi spunea că Jacob se potrivea rolului de suspect principal, dar faptul în sine îl neliniștea. Cum ar fi putut ascunde Jacob victimele în ferma unde locuia, iar familia lui să nu bănuiască nimic?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jacob spuse:

— Chiar sper să nu fi întors totul cu susul în jos acasă. Marita ar fi copleșită dacă ar găsi casa vraiște.

— Cred că oamenii noștri sunt foarte atenți, spuse Costa.

Patrik privi spre telefon. Spera ca Martin să-i dea curând de știre.

•

Johan se retrăsese în liniștea magaziei. Reacția lui Solveig, mai întâi cu privire la exhumare, apoi la testele de sânge, îi dăduse fiori. Nu putea face față tuturor acelor manifestări de furie și avea nevoie să

stea de unul singur pentru o vreme și să mediteze la cele întâmplate. Podeaua de beton pe care ședea era dură, însă minunat de răcoroasă. Își înfășură brațele în jurul genunchilor și își rezemă obrazul de ei. În momentul acela, îi simțea mai mult ca niciodată lipsa Lindei, dar dorul cumplit era amestecat cu furie. Poate că așa va fi mereu. Măcar își mai pierduse din naivitate și își recâștigase controlul. Nu ar fi trebuit niciodată să dea dovadă de slăbiciune. Însă ea fusese precum o otravă în sufletul lui. Trupul ei cel tânăr și ferm îl transformase într-un idiot. Era furios pe sine fiindcă îi permisese unei fete să i se strecoare pe sub piele în halul ăla.

Știa că era considerat un visător. Acela era și motivul pentru care fusese atât de nebun după Linda. Cu toate că era mult prea tânără, prea sigură pe sine, prea egoistă. Era convins că nu ar fi rămas în ruptul capului în Fjällbacka și că nu exista nicio șansă ca ei doi să aibă un viitor împreună. Însă visătorului din el îi fusese greu să accepte asta. Dar acum avea destulă minte.

Johan își făgădui că avea să se îndrepte. Avea să încerce să-i semene mai mult lui Robert. Dur, tare, invincibil. Robert ateriza mereu în picioare. Nimic nu părea să-l atingă. Johan invidia asta la el.

Un sunet venit din spate îl făcu să se întoarcă, gândindu-se că Robert tocmai intrase. Niște mâini îl cuprinseră de gât și simți că se sufocă.

— Nu mișca sau îți rup gâtul.

Johan recunoscu vag acea voce, însă nu o putu atribui cuiva. Odată slăbită strânsoarea din jurul gâtului, fu aruncat cu putere într-un zid. I se tăie răsuflarea.

— Ce naiba faci?

Johan încercă să se rotească, însă cineva îl apucă strâns și îl presă cu fața de zidul rece din beton.

— Tacă-ți gura!

Vocea era neînduplecată. Johan se întrebă dacă să strige după ajutor, dar se îndoia că avea să fie auzit până în casă.

— Ce naiba vrei?

Îi venea greu să-și articuleze cuvintele, cu fața apăsată cu putere în zid.

— Ce vreau? Ei bine, o să afli.

Când agresorul își expuse revendicările, Johan nu pricepu nimic. Însă când fu întors, pentru a sta față în față cu cel care îl lovise, toate lucrurile prinseră contur. Un pumn în figură îi dovedi că atacatorul vorbea serios. Dar Johan începuse să fiarbă de furie.

— Du-te dracu'! bolborosi el.

Gura i se umplu încet cu un lichid care nu putea fi decât sânge. Gândurile începură să i se încețoșeze, însă el refuză să se dea bătut.

— Vei face așa cum spun.

— Nu, murmură Johan.

Atunci, pumnii începură să curgă asupra lui. Îl izbiră ritmic, până când o vastă obscuritate se întinse peste el.

•

Ferma era un loc nemaipomenit. Martin nu putu să nu facă respectiva observație atunci când își începură munca de profanare a vieților private ale lui Jacob și ale familiei sale. Culorile din casă erau pastelate, încăperile radiau căldură și liniște și aveau o notă rustică, pe care o dădeau fețele albe de masă și perdelele subțiri, vaporoase. I-ar fi plăcut să aibă o asemenea casă. Iar acum se vedeau nevoiți să perturbe liniștea aceea. Parcurseră sistematic toată casă, bucată cu bucată. Nimeni nu spuse nimic; lucrară într-o tăcere deplină. Martin se concentră asupra sufrageriei. Frustrant era că nu știau ce anume să caute. Martin nu era sigur că aveau să recunoască urmele fetelor, chiar dacă ar fi dat de ele.

Pentru prima dată de când susținuse înflăcărat că Jacob era cel pe care-l căutau, începea să aibă dubii. Era imposibil să-și imagineze că o persoană care locuia într-o ambianță așa de pașnică ar fi fost în stare să ucidă pe cineva.

— Cum merge? îi întrebă pe polițiștii aflați la etaj.

— Până acum, nimic, îi răspunse unul din ei.

Martin oftă și continuă să deschidă sertarele biroului, răscolind prin ele.

— O să ies și-o să încep verificările în hambar, îi spuse polițistului din Uddevalla care cerceta parterul.

Răcoarea din hambar era nespus de plăcută. Pricepu de ce Linda și Johan îl transformaseră în locul lor de întâlnire. Mirosul de fân îi gâdilă nările și îi răscoli amintiri din verile copilăriei sale. Se urcă pe scară și privi atent prin crăpăturile dintre scânduri. Da, se vedea bine Västergården de-acolo, întocmai cum declarase Johan. Nu ar fi fost greu să recunoască pe cineva de la distanța aceea.

Coborî la loc. Hambarul era gol, cu excepția câtorva unelte agricole care rugineau prin preajmă. Nu era prea convins că aveau să găsească ceva acolo, însă intenționa oricum să-i roage pe ceilalți să mai arunce o privire. Părăsi hambarul și cercetă zona. Pe lângă conac și hambar, mai erau de verificat doar o magazie pentru uneltele de grădinărit și o căsuță de joacă. Nu spera că va găsi ceva în vreunul din locuri. Amândouă erau prea mici pentru a putea încăpea o persoană, cu toate acestea trebuia totuși să le verifice, de dragul siguranței.

Soarele îi ardea scalpul și făcea să-i apară picături de sudoare pe frunte. Se întoarse la conac pentru a da o mână de ajutor la cercetări, dar entuziasmul de mai devreme începuse să-i scadă. Inima îi era grea. Jenny Möller se afla undeva. Însă nu acolo.

•

Chiar și Patrik începu să fie cuprins de disperare. După câteva ore de interogatoriu, nu ajunseră nicăieri cu Jacob. Acesta păru sincer șocat de veștile legate de uciderea lui Johannes și refuza cu încăpățânare să spună altceva decât că familia îi era hărțuită, iar el era nevinovat. Patrik se surprinse în repetate rânduri privind către telefonul mobil, care îl sfida prin tăcerea în care stătea dinaintea-i, pe masă. Avea nevoie cu disperare de vești bune. Nu urmau să primească vreun rezultat cu privire la probele de sânge până cel mai devreme a doua zi de dimineață, era conștient de asta, așadar își pusese nădejdea în Martin și echipa sa, care cercetau Västergården. Însă nu primi niciun telefon. Abia la puțin timp după ora patru după-amiaza, Martin sună și raportă dezamăgit că nu găsiseră nimic și că se dădeau bătuți. Patrik îi făcu semn lui Gösta să iasă din sala de interogatoriu.

— A fost Martin la telefon. N-au găsit nimic.

Speranța din privirea lui Gösta se stinse.

— Nimic?

— Absolut nimic. Așa că nu prea avem altă opțiune decât să-i dăm drumul. La naiba!

Patrik lovi cu palma peretele, dar apoi își adună rapid gândurile.

— Ei, e doar temporar. Mâine aștept să primesc raportul cu privire la probele de sânge și atunci poate că-l vom sălta de tot.

— Sigur, dar gândește-te ce-ar putea face până atunci. Știe ce informații deținem, iar dacă-l eliberăm, s-ar putea duce direct înapoi s-o omoare pe fată.

— Și ce naiba crezi că ar fi de făcut?

Frustrarea lui Patrik se transformă în furie, însă își dădu seama că Gösta n-avea nicio vină și își ceru imediat scuze.

— Înainte să-i dăm drumul, vreau să mai fac o încercare de-a căpăta niște răspunsuri cu privire la probele de sânge. Se poate să fi aflat ceva de care să ne putem folosi acum. Ei știu de ce e atât de urgent și ne-au pus primii pe listă.

Patrik merse în birou și formă de pe telefonul fix numărul celor de la Medicină Legală. Deja îl învățase pe de rost. Dincolo de fereastră, traficul vuia ca de obicei, în arșița verii. Pentru o clipă, fu invidios pe turiștii nevinovați care treceau pe-acolo, în mașinile lor umplute până la refuz. Își dori ca și el să poată fi la fel de neștiutor.

— Alo, Pedersen, aici Patrik Hedström. Înainte de-a elibera suspectul, m-am gândit să verific dacă ați aflat ceva.

— Nu v-am zis că terminăm abia mâine-dimineață? Și să știți că în seara asta va trebui să stăm o grămadă peste program.

Pedersen păru agitat și nervos.

— Știu, mă întrebam doar dacă aveți noutăți.

O tăcere lungă indică faptul că Pedersen ducea o luptă lăuntrică în legătură cu ceva, iar Patrik stătu drept în scaunul său.

— Ați aflat ceva, nu-i așa?

— E doar o concluzie preliminară. Va trebui să verificăm și să răsverificăm înainte de-a putea dezvălui vreo informație, altminteri consecințele ar putea fi dezastruoase. În plus, testele trebuie apoi repetate de către Laboratorul de expertiză criminalistică. Aparatura noastră nu e nici pe departe la fel de sofisticată ca a lor și…

— Da, da, îl întrerupse Patrik, știu asta, însă viața unei tinere de șaptesprezece ani e în joc, așa că, dacă ar fi să existe vreun moment când ar trebui să o lăsați mai moale cu regulile, atunci momentul acela e acum.

Își ținu respirația și așteptă.

— În regulă, dar folosiți informația cu precauție. N-aveți idee în ce necazuri aș intra dacă…

Pedersen nu își termină fraza.

— Pe cuvânt de onoare, acum spuneți-mi ce-ați aflat.

Ținea strâns receptorul și palmele începură să-i transpire.

— Bineînțeles că am început cu analiza probei de sânge a lui Jacob Hult. Și am aflat niște lucruri interesante – însă deocamdată sunt doar concluzii preliminare, firește, îl avertiză din nou Pedersen.

— Da?

— Conform primului test, ADN-ul lui Jacob Hult nu se potrivește cu mostra de spermă recoltată de pe corpul victimei.

Patrik răsuflă adânc. Nici măcar nu-și dăduse seama că își ținuse respirația.

— Cât e de sigur?

— După cum am spus, va trebui să refacem testul de câteva ori pentru a fi complet siguri, însă asta reprezintă de fapt doar o formalitate, pentru a proteja drepturile legale ale persoanei. Probabil că puteți conta pe faptul că e corect.

— La naiba! Asta chiar pune ancheta într-o lumină diferită.

Patrik nu își putu masca dezamăgirea din voce. Înțelese atunci cât de sigur fusese de faptul că Jacob era cel pe care-l căutau. Aproape că o luau din nou de la zero.

— Și nu ați găsit vreo compatibilitate, la examinarea celorlalte probe?

— Încă nu am ajuns atât de departe. Ne-am închipuit că voiați să ne concentrăm asupra lui Jacob Hult, ceea ce am și făcut. Așa că, pe lângă el, nu am mai terminat decât cu o singură persoană. Însă cândva, în cursul dimineții de mâine, vă voi putea informa cu privire la restul.

— Ei bine, până atunci va trebui să-i dau drumul individului din sala de interogatoriu. Și să îi ofer scuzele mele, oftă Patrik.

— O, și ar mai fi un lucru.

— Da?

Pedersen ezită.

— A doua probă pe care am început s-o analizăm a fost cea a lui Gabriel Hult. Și…

— Da? insistă Patrik.

— Ei bine, conform analizei structurii ADN-ului celor doi, e imposibil ca Gabriel să fie tatăl lui Jacob.

Patrik înlemni în scaun, rămânând ca trăsnit.

— Mai sunteți pe fir?

— Da, sunt aici. E ceva complet neașteptat. Sunteți siguri?

Apoi înțelese care avea să fie răspunsul și anticipă spusele lui Pedersen.

— E doar o concluzie preliminară și va trebui să efectuați teste suplimentare etc. etc., știu asta, nu e nevoie să-mi repetați.

— E o informație care-ar putea fi importantă în cadrul anchetei?

— Momentan, orice e important, deci cu siguranță e ceva de care ne vom folosi. Vă mulțumesc pentru tot.

Patrik rămase uluit o clipă, meditând profund, cu palmele împreunate la ceafă și cu picioarele pe birou. Rezultatul negativ în privința lui Jacob avea să-i forțeze să regândească în întregime ancheta. Rămânea încă în picioare faptul că ucigașul Tanjei se înrudea cu Johannes, iar cu Jacob tăiat de pe listă, nu mai rămâneau decât Gabriel, Johan și Robert. Unul fusese eliminat, mai erau trei. Dar, cu toate că Jacob nu era făptașul căutat de ei, Patrik putea să jure că acesta știa anumite lucruri. Pe parcursul întregii anchete, observase la Jacob o ezitare, ceva pe care se lupta din greu să-l mascheze. Informația pe care Patrik o primise de la Pedersen le putea oferi polițiștilor avantajul de care aveau nevoie pentru a-l zgâlțâi pe Jacob destul cât să-l facă să vorbească. Patrik își luă picioarele de pe birou și se ridică. Îi expuse pe scurt lui Gösta cele aflate, apoi se întoarseră în sala de interogatoriu, unde Jacob, plictisit de moarte, își tot pigulea unghiile. Cei doi căzuseră în grabă de acord asupra tacticii pe care aveau s-o folosească.

— Cât timp trebuie să stau aici?

— Avem dreptul să te reținem timp de șase ore. Însă, după cum am menționat, tu ai dreptul să ceri un avocat, oricând dorești. Vrei să chemi un avocat?

— Nu, nu e nevoie, replică Jacob. Un om nevinovat nu are nevoie de altă apărare în afară de credința sa că Dumnezeu va pune ordine în lucruri.

— În regulă, atunci probabil că ești bine echipat. Tu și Dumnezeu păreți că sunteți „așa”, spuse Patrik, ridicându-și mâna, cu primele două degete lipite unul de celălalt.

— Fiecare își cunoaște locul, spuse Jacob precaut. Și îmi este milă de oricine care trece prin viață fără Dumnezeu.

— Așadar, vrei să spui că ne compătimești pe noi, bieții amărâți? spuse Gösta pe-un ton amuzat.

— E o pierdere de timp să vorbesc cu voi doi. V-ați ferecat sufletele.

Patrik se aplecă spre Jacob.

— Interesante discuțiile astea despre Dumnezeu, diavol, păcate și toate cele. Părinții tăi se potrivesc în tabloul ăsta? Trăiesc în conformitate cu poruncile Domnului?

— S-o fi îndepărtat el puțin de congregație, însă credința tatii continuă să fie puternică. Atât el, cât și mama, sunt oameni cu frica lui Dumnezeu.

— Ești sigur de asta? Vreau să spun, cât știi de fapt în legătură cu felul în care trăiesc?

— Ce vreți să ziceți? Doar îmi cunosc părinții. Iar ați copt ceva pentru a le târî numele prin noroi?

Lui Jacob îi tremurau mâinile, iar Patrik simți o oarecare satisfacție fiindcă fusese în stare să-i tulbure calmul stoic.

— Tot ce vreau să zic e că nu ai cum să știi ce se petrece în viața altcuiva. Părinții tăi ar putea avea pe conștiință păcate despre care tu să nu fi auzit, nu-i așa?

Jacob se ridică și merse către ușă.

— Nu, deja e prea mult. Ori mă arestați, ori mă eliberați, căci n-am de gând să mai stau aici, să vă ascult minciunile!

— Știai, de exemplu, că Gabriel nu este tatăl tău?

Jacob se opri brusc, cu mâna pe jumătate întinsă către clanță. Se întoarse încet.

— Ce-ai spus?

— Am întrebat dacă știai că Gabriel nu este tatăl tău. Tocmai am vorbit cu laboratorul care analizează probele de sânge date de voi, și nu există niciun dubiu. Gabriel nu e tatăl tău.

Fața lui Jacob deveni lividă. Veștile îl luaseră, fără îndoială, prin surprindere.

— Mi-au făcut analiza sângelui? spuse cu o voce tremurătoare.

— Da, și am promis să-mi cer iertare în cazul în care mă înșelam.

Jacob doar îi aruncă o privire pierdută.

— Îmi cer scuze, spuse Patrik. Sângele tău nu e compatibil cu ADN-ul găsit pe corpul victimei.

Jacob se prăbuși pe scaun ca un balon spart.

— Și-acum ce-o să se întâmple?

— Nu mai ești suspectat de uciderea Tanjei Schmidt. Însă eu tot cred că ne ascunzi ceva. Acum ai șansa de a ne spune ceea ce știi. Cred că ar trebui să profiți de ea, Jacob.

El dădu doar din cap.

— Nu știu nimic. Acum chiar nu mai știu nimic. Vă rog, pot pleca?

— Nu încă. Înainte să-ți dăm drumul, am vrea să vorbim și cu mama

ta.

Jacob încuviință, tăcut.

— Dar de ce vreți să vorbiți cu ea? Cu siguranță nu poate avea nimic de-a face cu ancheta.

Patrik se trezi repetând ceea ce îi spusese și lui Pedersen.

— Momentan totul are de-a face cu ancheta. Aș fi în stare să pariez pe salariul meu pe-o lună că ascundeți cu toții ceva. Iar noi intenționăm să aflăm ce anume, cu orice chip.

Jacob păru să-și fi pierdut întreaga rezistență și tot ce putea face era să dea din cap, resemnat. Veștile îl aduseseră într-o stare de șoc.

— Gösta, te poți duce cu mașina s-o iei pe Laine?

— N-avem mandat pentru a o aduce la secție, nu? spuse Gösta îmbufnat.

— Mai mult ca sigur a auzit că îl interogăm pe Jacob, așa că probabil nu va fi greu s-o convingi să vină de bunăvoie.

Patrik se întoarse către Jacob.

— Îți vom aduce de mâncat și băut, după care va trebui să aștepți aici până când vom discuta cu mama ta. Apoi vei avea ocazia să vorbești și tu cu ea. În regulă?

Jacob încuviință apatic din cap. Păru adâncit în propriile-i gânduri.

•

Înapoi acasă, în Stockholm, Anna vârî cu inima îndoită cheia în broască. Evadarea pentru o vreme fusese minunată, atât pentru ea, cât și pentru copii, însă îi temperase, de asemenea, entuziasmul față de Gustav. Recunoștea că fusese destul de obositor să stea blocată pe-o barcă alături de el și de toate hachițele lui. În plus, o mai îngrijora și ceva din tonul vocii lui Lucas, de ultima dată când vorbiseră. În ciuda tuturor abuzurilor la care o supusese, acesta păruse mereu stăpân pe sine și pe situație. Acum, pentru prima oară, simțise o urmă de panică în glasul lui, semn că se petreceau lucruri asupra cărora el nu deținea controlul. Aflase de la o cunoștință comună că lucrurile începuseră să se strice la serviciu. Își ieșise din fire în timpul unei ședințe interne, iar cu altă ocazie, insultase un client. Fațada lui începea să se fisureze. Iar asta o speria pe Anna. O speria cumplit.

Ceva era în neregulă cu broasca. Cheia nu se întorcea în direcția bună. După câteva încercări, își dădu seama că totul se întâmpla din cauza faptului că ușa nu era încuiată. Era sigură că o zăvorâse, atunci când plecase de acasă, în urmă cu o săptămână. Le spuse copiilor să stea locului și deschise ușa cu grijă. I se tăie respirația. Primul ei apartament, cu care se mândrea atât de mult, era distrus. Nu rămăsese nicio piesă de mobilier intactă. Totul era făcut bucățele, iar pe toți pereții, cineva împroșcase vopsea neagră, ca niște graffiti. Pe peretele sufrageriei stătea scris, cu litere enorme, „CURVĂ”, iar Anna își duse palma la gură, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Nu era nevoie

să se întrebe cine-i făcuse asta. Ceea ce nu-i dăduse pace de când vorbise cu Lucas devenise, în momentul acela, realitate. Era evident că starea psihică i se agravase. Ura și mânia care clocotiseră mereu în adâncul lui ieșeau acum la iveală de sub mască.

Anna se retrase pe culoar. Luă copiii și-i îmbrățișă strâns. Primul ei instinct fu de a o suna pe Erica. Apoi decise că va trebui să își poarte singură de grijă.

Fusese atât de încântată de noua ei viață și se simțise atât de puternică. Pentru prima oară, trăise senzația de a fi o femeie pe propriile-i picioare. Nu sora mai mică a Ericăi. Nu soția lui Lucas. Ci ea însăși. Acum totul se dusese de râpă.

Știa ce avea de făcut. Motanul câștigase. Șoarecele nu avea decât un loc de refugiu. Orice, doar să nu-și piardă copiii.

Un lucru, însă, știa. Era dispusă să se jertfească pe sine; putea să-i facă ce voia. Dar dacă avea să se atingă din nou de vreunul din copii, l-ar fi omorât. Fără să stea pe gânduri.

•

Nu fusese o zi bună. Pe Gabriel îl tulburase atât de mult acel asalt – după cum îl numise – al poliției, încât se încuiase în birou și refuzase să iasă. Linda se întorsese afară, la cai, iar Laine stătea singură pe canapeaua din sufragerie, uitându-se pe pereți. Gândul că Jacob era interogat la secția de poliție îi făcea ochii să se umple cu lacrimi de umilință. Instinctul său matern o îndemna să-l protejeze de orice rău, chiar dacă fiul ei era copil sau adult. Deși conștientă că nu putea controla situația, ea avea senzația că eșuase. În liniștea aceea ticăia un ceas, iar sunetul monoton aproape că o induse în transă. Sări de pe scaun atunci când cineva bătu la ușă. Deschise tremurând. În ultima vreme, fiecare bătaie în ușă părea să aducă vești neplăcute. Așa că nu fu prea surprinsă când îl văzu pe Gösta.

— Ce mai vreți acum?

Gösta tresări, jenat.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră în legătură cu niște întrebări. La secție.

Părea să aștepte un potop de proteste. Însă Laine dădu doar din cap și îl urmă pe scări, în jos.

— Nu îl anunțați pe soțul dumneavoastră că plecați? întrebă mirat Gösta.

— Nu, i-o tăie femeia, iar el îi aruncă o privire iscoditoare.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva merseseră prea departe cu familia Hult. Apoi își aminti că undeva, printre complicatele lor legături, se aflau un ucigaș și o fată dispărută. Ușa din stejar masiv se închise în urma lor, iar Laine merse, ca o soție japoneză tăcută, cu câțiva pași în urma lui Gösta, către mașină. Parcurseră drumul spre secție într-o tăcere încordată, curmată doar de o întrebare din partea

lui Laine, care dorea să știe dacă fiul ei mai era încă reținut de poliție. Gösta dădu doar din cap, iar Laine își petrecu restul călătoriei spre Tanumshede uitându-se pe geam la priveliștile rurale ce se succedau. Amurgul era deja pe-aproape, iar soarele începuse să dea o tentă roșiatică ogoarelor. Însă niciunul dintre ei nu băgă în seamă frumusețea împrejurimilor.

•

Lui Patrik i se luă o piatră de pe inimă atunci când îi văzu intrând pe porțile secției. În timpul în care Gösta mersese până acolo și înapoi, Patrik mărșăluise nerăbdător în susul și-n josul coridorului din afara sălii de interogatoriu, dorindu-și cu fervoare să-i fi putut citi gândurile lui Jacob.

— Bună ziua, spuse el, dând scurt din cap spre Laine, atunci când aceasta își făcu apariția.

Începuse să i se pară de prisos să se mai prezinte și, date fiind circumstanțele, o strângere de mână ar fi părut un gest mult prea lingușitor. Nu se aflau acolo pentru a face schimb de plezanterii. Patrik fusese ușor neliniștit în legătură cu felul în care Laine avea să facă față interogatoriului. Păruse atât de fragilă, de vulnerabilă, cu nervii întinși la maximum. Observă rapid că nu avea de ce să se îngrijoreze. Mergând în urma lui Gösta, ea avea un aer resemnat, însă calm și stăpânit.

Cum secția de poliție Tanumshede nu avea decât o sală de interogatoriu, se duseră la bufet și luară loc. Laine refuză ceașca de ceai oferită, însă atât Patrik, cât și Gösta simțiră nevoia unei infuzii de cafeină. Cafeaua avea un gust amar, dar tot o băură, nu fără să se strâmbe. Niciunul nu știa cu ce să înceapă și, spre uimirea lor, Laine fu prima care vorbi.

— Colegul dumneavoastră – făcu ea semn cu capul spre Gösta – mi-a spus că aveți câteva întrebări.

— Md-a-a, zise Patrik, ezitând. Am obținut niște informații și nu suntem siguri de modul în care să procedăm. Nu știm cum anume se potrivesc în cadrul anchetei. Poate că nu se potrivesc deloc, însă momentan timpul nu ne permite să tratăm lucrurile cu menajamente. Așa că voi trece direct la subiect.

Patrik trase adânc aer în piept. Laine continuă să îl privească impasibilă, dar când se uită în jos, la mâinile ei împreunate ce se sprijineau pe masă, Patrik văzu că articulațiile degetelor îi erau albe.

— Am primit un rezultat preliminar al analizei probelor de sânge luate familiei dumneavoastră.

Văzu, în momentul acela, cum mâinile începură să-i tremure. Se întrebă cât timp avea să își mai poată păstra calmul aparent.

— Și, pentru început, vă pot spune că ADN-ul lui Jacob nu se potrivește cu cel găsit pe corpul victimei.

Mâinile îi tremurau incontrolabil și Patrik își dădu seama că ea venise la secție pregătită pentru vestea că fiul său fusese arestat pentru omucidere. Pe chip i se citea ușurarea, și femeia fu nevoită să înghită de câteva ori, pentru a-și ține în frâu suspinele ce o înecau. Nu spuse nimic, așa că el continuă.

— Pe de altă parte, am descoperit ceva straniu atunci când am comparat probele de sânge ale lui Jacob și ale lui Gabriel. Acestea arată clar că Jacob nu are cum să fie copilul lui Gabriel…?

Tonul vocii sale transformase afirmația într-o interogație, și Patrik așteptă riposta lui Laine.

Însă ușurarea la aflarea veștii că Jacob fusese achitat pentru acuzațiile de crimă păruse a-i fi luat o piatră de pe inimă. Ezită doar o clipă, înainte de a spune:

— Da, e adevărat. Gabriel nu este tatăl lui Jacob.

— În cazul acesta, cine e?

— Nu înțeleg ce-are asta de-a face cu omorurile. Mai ales acum când se pare că Jacob nu e vinovat.

— După cum am spus mai devreme, momentan nu dispunem de timpul necesar pentru a sta să decidem ce e important și ce nu, așa că v-aș fi recunoscător dacă mi-ați răspunde, vă rog, la întrebare.

— Bineînțeles că nu vă putem obliga, spuse Gösta, însă o tânără este dată dispărută și avem nevoie de toate informațiile pe care le putem obține, chiar dacă ar părea irelevante.

— Va afla soțul meu?

Patrik șovăi.

— Nu pot promite nimic, dar nu văd niciun motiv să fugim la el ca să-i spunem. Însă, ezită el, Jacob știe despre asta.

Femeia tresări. Mâinile începură din nou să-i tremure.

— Ce-a zis?

În momentele acelea, vocea ei nu mai era decât o șoaptă.

— Nu vă voi minți. A fost tulburat. Și firește că se întreabă cine este adevăratul lui tată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, dar Gösta și Patrik o așteptară calmi să vorbească. După o vreme, ea răspunse, tot cu o voce șoptită.

— Johannes e tatăl lui Jacob.

Păru să o surprindă faptul că fusese în stare să rostească propoziția fără ca un trăsnet să zdrobească acoperișul, răpunând-o pe loc. Secretul trebuie să fi devenit mai apăsător și mai greu de răbdat odată cu fiecare an, iar acum aproape că-i părea o alinare să simtă cuvintele alunecându-i pe buze. Continuă să vorbească repede.

— Am avut o scurtă aventură. Nu i-am putut rezista. Era precum o forță a naturii, care pur și simplu apărea și înhăța orice își dorea. Iar Gabriel era atât de… diferit.

Laine își alese cuvintele cu șovăială, însă Patrik și Gösta puteau să

deducă ușor ceea ce voia să spună.

— Gabriel și cu mine deja încercaserăm de ceva timp să avem un copil, așa că, atunci când am rămas însărcinată, a fost încântat la culme. Știam că bebelușul putea fi ori al său, ori al lui Johannes, dar în ciuda tuturor complicațiilor care s-ar fi putut ivi, eu îmi doream cu ardoare ca el să fie al lui Johannes. Un fiu al lui ar fi fost… minunat! Era atât de plin de viață, de chipeș, de… însuflețit.

În priviri îi apăru o sclipire ce-i înseninâ trăsăturile și, într-o clipă, o făcu să arate cu zece ani mai tânără. Fără îndoială că fusese îndrăgostită de Johannes. Gândul la aventura lor, chiar și după atâția ani, încă o făcea să se îmbujoreze.

— Cum ați știut că era copilul lui Johannes și nu al lui Gabriel?

— Am știut de îndată ce l-am văzut, chiar în clipa când mi-a fost așezat la piept.

— Dar Johannes a știut că Jacob era fiul său, nu al lui Gabriel? întrebă Patrik.

— O, da. Și l-a iubit. Am știut dintotdeauna că pentru Johannes eram doar o distracție trecătoare, indiferent cât aș fi dorit eu să însemn mai mult, însă cu Jacob a fost altfel. Când Gabriel era plecat, Johannes trecea des pe la noi să-l vadă pe băiat și să se joace cu el. Până când Jacob s-a făcut destul de mare cât să poată povesti despre vizitele astea, iar atunci Johannes a fost nevoit să înceteze, spuse cu tristețe Laine. Ura să-și vadă fratele crescându-i primul născut, dar nu era pregătit să renunțe la stilul său de viață. Și nici la Solveig, recunoscu fără tragere de inimă Laine.

— Și cum a fost viața dumneavoastră? întrebă Patrik, înduioșat.

Ea dădu din umeri.

— La început a fost un calvar. Să locuiesc în apropierea lui Johannes și a lui Solveig, să-i văd cu băieții lor, frații lui Jacob. Însă îl aveam pe fiul meu și mai apoi, după mulți ani, am avut-o pe Linda. Și poate că pare de necrezut, dar cu timpul chiar am ajuns să-l iubesc pe Gabriel. Nu la fel ca pe Johannes, ci poate într-un mod mai realist. Johannes nu era persoana pe care să o poți iubi de-aproape, fără să ajungă să te distrugă. Dragostea mea pentru Gabriel nu e la fel de pasională, însă e mult mai ușor de îndurat.

— Nu v-ați îngrijorat că adevărul ar fi putut ieși la iveală atunci când Jacob s-a îmbolnăvit? întrebă Patrik.

— Nu, existau alte lucruri de care mă temeam mai mult, spuse tăios Laine. Dacă Jacob ar fi murit, nimic nu ar mai fi contat, cu atât mai puțin identitatea părintelui său.

Apoi vocea i se îmblânzi.

— Însă Johannes a fost atât de îngrijorat! Era disperat că Jacob suferea, iar el nu putea face nimic. Nici măcar nu putea să-și arate fățiș teama, nu putea să-i stea alături fiului său în spital. I-a fost greu.

Laine se pierdu în negura amintirilor, apoi ieși brusc din starea aceea, străduindu-se să revină în prezent.

Gösta se ridică pentru a-și umple din nou ceașca de cafea și ridică întrebător vasul spre Patrik, care dădu aprobator din cap. Când se așeză din nou, el întrebă:

— Chiar nu era nimeni care să fi bănuit ceva, nimeni care să fi știut? Nu v-ați confesat nimănui?

O cută îi străbătu chipul lui Laine.

— Ba da, într-un moment de slăbiciune, Johannes i-a spus lui Solveig despre Jacob. Cât timp a trăit Johannes, ea n-a îndrăznit vreodată să facă ceva, dar după moartea lui, a început să aibă pretenții din ce în ce mai mari, pe măsură ce banii au început să i se termine.

— Așadar, vă șantaja? spuse Gösta.

Laine încuviință din cap.

— Da, am plătit-o timp de douăzeci și patru de ani.

— Cum ați putut face asta fără ca Gabriel să observe? Fiindcă presupun că era vorba de sume mari de bani.

O nouă încuviințare din cap.

— N-a fost ușor. Dar cu toate că Gabriel e cusurgiu atunci când vine vorba de contabilitatea pentru fermă, niciodată nu a fost zgârcit cu mine. Mereu mi-a dat bani atunci când i-am cerut, pentru nevoile mele și pentru gospodărie, în general. Ca s-o pot plăti pe Solveig, a trebuit să fac economii. Îi dădeam mare parte din ce căpătăm.

Tonul îi era amar, dar avea și o notă de asprime.

— Însă presupun că în momentul acesta nu am altă opțiune decât să-i spun totul lui Gabriel. Așa că, de acum încolo, nu voi mai avea problema aceea cu Solveig.

Zâmbi pieziș, dar curând expresia îi redeveni serioasă. Îl privi drept în ochi pe Patrik.

— Dacă e să iasă vreun lucru bun din toată treaba, atunci acela e că nu îmi mai pasă ce-o să creadă Gabriel, cu toate că secretul ăsta m-a bântuit timp de treizeci și cinci de ani. Cei mai importanți pentru mine sunt copiii, Jacob și Linda. De-asta nimic nu contează, în afară de faptul că Jacob a fost achitat – fiindcă bănuiesc că așa e, nu? spuse ea sfidător, privindu-i chiorâș pe amândoi.

— Da, așa s-ar părea, da.

— Atunci de ce îl mai rețineți? Pot pleca și-l pot lua pe Jacob cu mine?

— Da, puteți, spuse calm Patrik. Însă am dori să vă cerem o favoare. Jacob știe ceva legat de toate astea și e important, pentru binele lui, să discutăm în amănunt. Încercați să-l convingeți că nu trebuie să ascundă nimic din ceea ce știe.

Laine pufni.

— Sincer, chiar îl înțeleg. De ce v-ar ajuta, după tot ce i-ați făcut lui și familiei noastre?

— Deoarece cu cât terminăm mai repede totul, cu atât vă puteți întoarce cu toții la viețile voastre.

Lui Patrik îi era greu să sune convingător. Nu voia să-i dezvăluie că rezultatele analizelor arătau că, deși Jacob nu era făptașul, acesta era totuși *cineva* înrudit cu Johannes. Reprezenta asul lor din mânecă, iar el nu intenționa să-l folosească decât atunci când ar fi fost absolut necesar. Până atunci, speră ca Laine să creadă ce-i spusese și să-i accepte raționamentul. După o așteptare scurtă, primi ceea ce dorise. Laine încuviință.

— Voi face tot ce-mi stă în putință. Dar nu sunt sigură că aveți dreptate. Nu cred că Jacob știe mai multe decât alții.

— Asta rămâne de văzut, fu răspunsul lui scurt. Veniți?

Cu pași ezitanți, ea merse către sala de interogatoriu.

Gösta se întoarse către Patrik, încruntat.

— De ce nu i-ai spus că Johannes a fost ucis?

Patrik dădu din umeri.

— Nu știu. Însă cu cât îi provoc mai mult, cu atât mai bine, asta e senzația mea. Jacob îi va spune lui Laine și să sperăm că asta o va tulbura și pe ea. Și poate, poate, îl vom convinge pe vreunul să înceapă să vorbească.

— Crezi că și Laine ascunde ceva? spuse Gösta.

— Nu știu, dar nu i-ai văzut expresia când i-am spus că Jacob a fost tăiat de pe lista suspecților? A fost surprinsă.

— Sper să ai dreptate, zise Gösta, trecându-și obosit mâinile peste față.

Fusese o zi lungă.

— O să așteptăm până când vor începe să discute acolo, înăuntru. Apoi vom merge acasă, vom mânca puțin și vom dormi. N-o să fim buni de nimic dacă suntem complet epuizați, spuse Patrik.

Luară loc pentru a aștepta.

•

Lui Solveig i se păru că aude ceva afară. Însă apoi se făcu din nou liniște. Ridică din umeri și continuă să-și răsfoiască albumele. După tot ce se întâmplase în ultimele zile, era plăcut să se bucure de senzația de siguranță pe care i-o dădeau fotografiile bine tocite. Ele nu se schimbau niciodată, cu toate că deveniseră, poate, mai șterse și mai îngălbenite, de-a lungul anilor.

Privi ceasul din bucătărie. Băieții veneau și plecau după cum îi tăia capul, dar în seara aceea promiseseră ca la ora cinei să fie acasă. Robert avea să aducă pizza de la Captain Falck, iar femeia începu să simtă junghiuri de foame în stomac. Dintr-odată, auzi pași afară și se ridică pentru a scoate paharele și argintăria. De farfurii nu era nevoie.

Mereu mâncau direct din cutie.

— Unde-i Johan? întrebă Robert, așezând pizza pe laviță și privind în jur.

— Credeam că știi tu. Eu nu l-am văzut de câteva ore, răspunse Solveig.

— Probabil e-n magazie. Mă duc să văd.

— Spune-i să se grăbească, n-am de gând să aștept, țipă Solveig în urma lui, ridicând lacomă capacul cutiei.

— Johan? strigă Robert înainte să ajungă la magazie, dar nu primi niciun răspuns.

Ei bine, asta nu însemna mare lucru; uneori, Johan părea de-a dreptul surd și orb atunci când stătea acolo.

— Johan?

Ridică un pic vocea, însă în liniștea aceea, nu se auzi decât pe sine.

Enervat, deschise ușa magaziei, gata să-și ocărască fratele pentru că stătea acolo, visând cu ochii deschiși. Însă gândul îi dispăru imediat din minte.

— Johan! Ce naiba!

Fratele său era întins pe jos, cu o aură mare și roșiatică în jurul capului. Dură o secundă până ca Robert să își dea seama că era sânge. Johan nu mișca.

— Johan!

Vocea lui Robert deveni tânguitoare, iar pieptul îi fu cuprins de suspine. Căzu în genunchi lângă Johan, șovăind să-i atingă trupul. Voia să-l ajute, dar nu știa cum, și se temea să nu-i agraveze și mai mult rănile, în caz că le-ar fi atins. Un geamăt al fratelui său îl făcu să acționeze. Se ridică de pe podea, cu genunchii mânjiți de sânge, și alergă spre casă.

— Mamă, mamă!

Solveig deschise ușa și-l privi chiorâș. Gura și degetele îi erau unsuroase, evident că deja începuse să mănânce. Acum era supărată pentru că fusese întreruptă.

— Ce naiba e cu toată gălăgia asta?

Apoi văzu petele de pe hainele lui Robert. Știu că nu era vopsea.

— Ce s-a întâmplat? Johan?

Fugi spre magazie cât o ținură picioarele, iar Robert o ajunse din urmă, înainte ca ea să parcurgă toată distanța.

— Nu intra. E-n viață, dar cineva l-a bătut groaznic. N-arată bine. Trebuie să chemăm ambulanța!

— Cine…? suspină Solveig și se prăbuși în brațele lui Robert precum o păpușă stricată.

Iritat, acesta se eliberă și o forță să stea pe propriile-i picioare.

— Nu prea contează acum. Mai întâi trebuie să aducem ajutoare pentru Johan! Mergi înăuntru și sună imediat, eu mă duc la el. Și sună

și la clinică, ambulanța trebuie să vină tocmai din Uddevalla.

Strigă aceste ordine cu autoritatea unui general, iar Solveig reacționă imediat. Fugi în casă, iar Robert se grăbi înapoi la fratele său, sigur pe faptul că ajutoarele aveau să ajungă în curând.

La sosirea doctorului Jacobsson, niciunul din ei nu se gândi măcar la circumstanțele în care se întâlniseră mai devreme, în ziua aceea. Robert se dădu ușurat la o parte, recunoscător pentru faptul că preluase controlul situației o persoană care știa ce făcea. Aștepta neliniștit aflarea unui verdict.

— E în viață, însă trebuie să-l ducem la spital cât mai curând posibil. Am înțeles că ambulanța e pe drum.

— Da, spuse Robert cu o voce stinsă.

— Du-te înăuntru și adu-i o plapumă.

Robert era destul de isteț pentru a înțelege că doctorul îi ceruse asta mai mult pentru a-i da o ocupație și mai puțin fiindcă ar fi fost cu adevărat nevoie de o plapumă. În ciuda acestui fapt era mulțumit că avea o sarcină precisă de îndeplinit și îi dădu supus ascultare. Fu nevoit să se strecoare pe lângă Solveig, care stătea la intrarea în magazie, plângând încet și tremurând. Nu avu destulă forță pentru a o consola. Era preocupat să-și adune toate puterile care îi mai rămăseseră. Ea va trebui să se descurce cum putea. Auzi sirene în depărtare. Niciodată nu fusese atât de bucuros să vadă luminile albastre pâlpâind printre copaci.

•

Laine stătu în sală cu Jacob preț de o jumătate de oră. Patrik ar fi vrut să-și lipească urechea de perete, însă își spuse să fie răbdător. Piciorul pe care-l mișca în sus și-n jos era singurul lucru care-i trăda neastâmpărul. Atât el, cât și Gösta se duseseră în birourile lor, încercând să-și ocupe timpul cu altceva, dar nu reușeau. Patrik își dorea să știe cu exactitate ce anume spera să afle din tot circul acela, dar adevărul era că nu avea nicio idee. Nădăjduia doar ca Laine să îl determine cumva pe Jacob să vorbească. Era, de asemenea, posibil să-l facă să se închidă și mai mult în sine. Se putea întâmpla în ambele feluri. Așa stăteau lucrurile. Punând în balanță riscurile și câștigurile, se ajungea deseori la deznodăminte care, privite ulterior, nu puteau fi explicate în mod logic.

Îl enerva, de asemenea, și că trebuia să aștepte până a doua zi dimineața pentru a afla rezultatele testelor de sânge. Ar fi lucrat bucuros toată noaptea, analizând indicii legate de Jenny, dacă acestea ar fi existat măcar. În schimb, probele de sânge reprezentau tot ce aveau în momentul acela, era singurul punct de la care să poată porni. Probabil că se bazase pe compatibilitatea mostrei lui Jacob mai mult decât își dăduse seama. Acum că întreaga lui teorie se prăbușise, privea pierdut o foaie goală de hârtie aflată în fața sa, și erau iarăși

înapoi de unde porniseră. Jenny era acolo, undeva, însă avea senzația că știau și mai puține decât la început. Singurele rezultate concrete de până atunci erau că probabil reușiseră să dezbine o familie și să confirme o crimă veche de douăzeci și patru de ani. În afară de asta – nimic.

Pentru a mia oară, se uită la ceas și bătu frustrat darabana cu pixul în birou. Poate că fix în momentul acela, Jacob îi dezvăluia mamei sale detalii ce aveau să rezolve întregul caz dintr-o lovitură. Poate…

Cincisprezece minute mai târziu, știu că speranțele de a căpăta vreun indiciu din partea celor doi erau pierdute. Sări din scaun când auzi că se deschide ușa de la sala de interogatoriu și porni spre ei. Fu întâmpinat de două chipuri înlemnite. Priviri aspre îl scrutară sfidător, iar el știu că, indiferent ce ascundea Jacob, acesta nu avea să dezvăluie de bunăvoie.

— Ați spus că-mi pot lua fiul cu mine, spuse Laine cu o voce tăioasă, glacială.

— Da, zise Patrik.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Puteau acum să facă lucrurile pe care i le promisese lui Gösta mai devreme. Puteau merge acasă să mănânce și să doarmă, sperând că se vor putea întoarce cu forțe proaspete a doua zi.

9.

1979, vara

Își făcea griji pentru cum avea să-i meargă mamei sale, care era bolnavă. Cum avea s-o îngrijească tatăl ei, de unul singur? Groaza de a sta singură pe întuneric îi distrugea încet speranța că va fi găsită. În lipsa atingerii moi a pielii celeilalte fete, bezna îi părea și mai adâncă, dacă așa ceva era posibil.

O deranja, de asemenea, și mirosul. Acea dulce, siropoasă miasmă a morții, care le alunga pe toate celelalte. Până și mirosul propriilor excremente se pierdea în acea aromă dezgustătoare, iar fata vomase de câteva ori, jeturi acide de fiere, fiindcă nu mai mâncase de-atâta timp. Acum începu să se simtă un dor de moarte. O înfiora mai mult decât orice altceva. Prinse să se joace cu ideea, să-i vorbească șoptit morții, să o cheme, implorând-o să o scape de durere și de chin.

Ascultă zgomotul pașilor de deasupra. Sunetul deschiderii trapei. Cel al scândurilor trase la o parte și apoi, din nou, al pașilor, coborând încet pe scări. Știa că, data următoare când avea să le-audă, va fi pentru ultima oară. Trupul său nu mai putea face față durerii și, ca și cealaltă fată, avea să se lase pradă ispitei morții.

Ca la un semn, auzi sunetul de care se temea. Cu sufletul cuprins de amărăciune, se pregăti să moară.

•••

Fusese minunat să-l aibă acasă pe Patrik un pic mai devreme în seara aceea. Dar, în același timp, nu se așteptase la asta, date fiind circumstanțele. Așteptând propriul său copil, Erica putea înțelege pentru prima oară grija unui părinte și suferea alături de părinții lui Jenny Möller.

Brusc, se simți puțin vinovată deoarece fusese atât de mulțumită întreaga zi. Odată cu plecarea oaspeților, pacea se lăsase asupra casei, îngăduindu-i astfel să stea de vorbă cu micuțul ei prieten, care se tot mișca, să se întindă, să se relaxeze și să citească o carte bună. De asemenea, urcă, suflând din greu, pe Galärbacken, până în piață, pentru a cumpăra ceva bun de mâncare, alături de o pungă mare cu dulciuri. Cea din urmă o făcea, în momentul acela, să se simtă vinovată. Moașa îi spusese răspicat că zahărul nu constituia un element sănătos în regimul alimentar al unei femei însărcinate. Consumat în cantități mari, putea chiar să transforme copilul într-un mic dependent de dulciuri. Își șoptise că era nevoie de cantități semnificative pentru ca un asemenea lucru să se întâmple, dar cu toate acestea, cuvintele moașei îi tot dădeau târcoale. Exista pe ușa frigiderului o listă lungă cu alimente pe care nu avea voie să le

mănânce. Uneori îi părea un țel imposibil acela de a aduce pe lume un copil cu sănătatea intactă. De exemplu, nu putea mânca deloc anumite feluri de pește, în vreme ce altele erau în regulă, însă nu mai mult de o dată pe săptămână. Apoi se punea întrebarea dacă erau pești de apă sărată sau dulce… ca să nu mai pomenească de dilema brânzeturilor. Erica iubea toate specialitățile de brânză și le memorase pe cele pe care le putea mânca și pe cele pe care nu putea. Spre disperarea ei, brânza cu mucegai se afla pe lista interzisă, iar ea deja visa cum avea să se delecteze cu brânză și vin roșu, de îndată ce termina cu alăptatul.

Era atât de cufundată în gândurile ei despre orgii culinare, încât nici măcar nu îl auzi pe Patrik intrând pe ușă și tresări, înfricoșată. Dură mult până ca ritmul cardiac să-i revină la normal.

— Of, Dumnezeule, ce m-ai speriat!

— Iartă-mă, n-am vrut. Am crezut că m-ai auzit venind.

Se prăbuși lângă ea pe canapeaua din sufragerie. Erica fu șocată de felul cum arăta.

— Patrik, ești cenușiu la față. S-a întâmplat ceva?

Îi veni în minte un gând.

— Ați găsit-o?

Simți un fior rece în piept.

Patrik clătină din cap.

— Nu.

Nu mai spuse nimic, așa că Erica așteptă, răbdătoare. După o vreme, el păru în stare să continue.

— Nu, n-am găsit-o. Și am senzația că am pierdut mult teren astăzi.

Se aplecă brusc, cufundându-și fața în mâini. Erica se apropie de el, îl cuprinse cu brațele și își rezemă obrazul de umărul lui. Simți cum plânge încetișor.

— La naiba, n-are decât șaptesprezece ani. Îți poți explica așa ceva? Șaptesprezece ani, și un nenorocit de psihopat are impresia că poate face orice vrea cu ea. Cine știe ce trebuie să îndure în timp ce noi suntem ocupați să alergăm de colo-colo, ca niște idioți incompetenți! De ce naiba am crezut că putem face față singuri unei asemenea anchete? De obicei, investigăm furturi de biciclete și chestii de-astea. Oare ce idiot ne-a permis să fim responsabili cu ancheta asta blestemată? – Eu!

Ridică brusc mâinile, într-un gest de neputință.

— Nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine, Patrik. Cum crezi c-ar fi decurs lucrurile dacă ar fi trimis vreo echipă din Göteborg? Ce alternativă aveai? Ei nu cunosc zona, oamenii sau cum stau treburile pe-aici. Ar fi fost imposibil să se descurce mai bine. Ar fi fost și mai rău. Iar echipa ta n-a muncit de una singură, cu toate că înțeleg de ce crezi asta. Nu uita că Uddevalla a trimis câțiva oameni să lucreze cu

voi, să organizeze căutări și tot așa. Tu însuți ai spus aseară că eforturile voastre combinate dădeau roade. Ai uitat de asta?

Erica îi vorbi ca unui copil, însă fără să-l trateze de sus. Voia doar să-l facă să se simtă mai bine. Păru să reușească, dat fiind că Patrik se calmă, iar ea îi simți trupul relaxându-se încet-încet.

— Da, probabil că ai dreptate, spuse el șovăind. Am făcut tot posibilul, dar se pare că nu există nicio speranță. Timpul se scurge și uite cum eu stau acasă, în vreme ce Jenny poate că moare, chiar în clipa aceasta.

Panica din glas începu din nou să-i crească, iar Erica îl strânse de umăr.

— Șșșt, nu poți să vorbești așa.

În vocea ei se simți o urmă de dojană.

— Nu te poți prăbuși acum. Dacă le datorezi ceva, ei și părinților săi, atunci acel lucru e să îți păstrezi calmul și să mergi mai departe.

El nu zise nimic, însă Erica observă că o asculta.

— Părinții ei m-au sunat de trei ori astăzi, spuse Patrik. De patru ori ieri. Să fie oare pentru că urmează să se dea bătuți?

— Nu, nu cred, îi răspunse Erica. Cred că doar se bazează pe tine să-ți faci meseria. Și momentan, datoria ta e să-ți aduni forțele pentru o nouă zi de muncă. Niciunul din voi nu va avea de câștigat dacă vă veți epuiza complet.

Patrik zâmbi stins când auzi propriile sale vorbe către Gösta venind ca un ecou din partea Ericăi. Poate că uneori ea chiar știa ce spune.

Hotărî să asculte sfatul soției sale. Deși nici măcar nu simți gustul mâncării, termină ceea ce îi fusese pus dinainte pe masă, apoi dormi puțin, deși nu foarte bine. Visa că o tânără blondă tot fugea de el. Se apropia destul cât s-o poată atinge, însă, când își întindea mâna ca s-o prindă, ea râdea, tachinându-l, și-i scăpa. Când fu trezit de ceasul deșteptător, era extenuat și simțea pe piele o transpirație rece.

Lângă el, Erica stătuse trează mare parte din noapte și își făcuse griji în legătură cu sora ei, Anna. Mai devreme, hotărâse ferm că nu avea să facă primul pas. Odată cu zorile cenușii, deveni la fel de sigură că, îndată ce avea să se lumineze, trebuia să o sune pe Anna. Ceva era în neregulă. Simțea asta.

•

Mirosul de spital o înfricoșa. Izul acela de sterilizant, pereții lipsiți de culoare și tablourile mohorâte aveau, cu toate, un aer de sfârșit. După ce nu fusese în stare să pună geană pe geană toată noaptea, i se păru că toți cei aflați în jurul ei se mișcau cu încetinitorul. Fâșâitul uniformelor personalului era atât de intensificat, încât suna strident în urechile lui Solveig. Se aștepta ca-n orice moment lumea să se prăbușească asupra ei. La un moment dat, înspre dimineață, doctorul îi spusese că viața lui Johan atârna de-un fir de păr, iar ea începuse

deja să-l jelească. Ce altceva ar fi putut să facă? Tot ce avusese în viață i se scursese printre degete, ca niște fire mărunte de nisip, și se dusese pe aripile vântului. Nu mai avea nimic din ceea ce își dorise să păstreze lângă ea. Johannes, viața lor din Västergården, viitorul fiilor să-i – toate se pierduseră în deșertăciune și o împinseseră într-o lume numai a ei.

Însă acum nu mai putea evada. Nu și când realitatea o împresura, luând forma vedeniilor, a sunetelor și a mirosurilor. Realitatea faptului că în momentul acela ei tăiau în trupul lui Johan era mult prea palpabilă ca să o poată ignora.

Se îndepărtase de Dumnezeu cu mult timp în urmă, însă acum i se rugă cu toată înflăcărarea de care era în stare. Îndrugă toate cuvintele pe care și le putea aminti din rugăciunile rostite în copilărie, făcu promisiuni pe care nu avea cum să le respecte vreodată, în speranța că ar fi fost îndeajuns pentru a-i da lui Johan un ajutor câtuși de mic pentru a rămâne în viață. Alături de ea ședea Robert, cu o expresie șocată ce nu se schimbă toată noaptea. Solveig nu-și dorea altceva decât să se întindă spre el și să-l atingă, să-l consoleze, să-l mângâie ca o mamă. Dar trecuseră atâția ani, încât șansa de a-i arăta orice fel de sentiment matern se risipise. În schimb, stăteau unul lângă celălalt ca doi străini, uniți doar de dragostea lor față de omul întins în pat, amândoi conștienți, în mod tacit, că, dintre ei, el era cel mai bun.

O siluetă cunoscută apăru la capătul coridorului. Unda se strecură de-a lungul pereților, nesigură de felul în care avea să fie primită – însă lui Solveig și lui Robert le pierise tot cheful de harță.

Linda se așeză tăcută lângă Robert și așteptă o vreme până să-și adune curajul și să întrebe:

— Cum se simte? Mi-a zis tata că l-ați sunat de dimineață și i-ați povestit ce s-a întâmplat.

— Da, m-am gândit că ar fi bine să afle și Gabriel – spuse Solveig, cu privirea încă pierdută – fiindcă, în definitiv, sângele apă nu se face. M-am gândit că ar fi bine să afle…

Păru să se piardă din nou în gânduri, iar fata doar dădu din cap.

Solveig continuă.

— E tot pe masa de operație. Nu știm mai mult decât că… ar putea să moară.

— Dar cine-a făcut asta? spuse Linda, hotărâtă să nu-i permită mătușii să se refugieze în tăcere, înainte de a-i da un răspuns.

— Nu știm, zise Robert. Însă indiferent cine-o fi fost nenorocitul, o să plătească pentru asta!

Lovi tare cu pumnul în suportul pentru braț și se trezi din starea de șoc. Solveig nu spuse nimic.

— Chiar, tu ce naiba cauți aici? întrebă Robert, dându-și seama abia atunci cât de ciudat era ca verișoara aceea, cu care abia dacă țineau

legătura, să apară la spital.

— Eu… noi… eu…

Linda se bâlbâi, în încercarea de a găsi cuvintele care să descrie natura adevărată a relației sale cu Johan. O surprinse că Robert nu știa. Johan îi spusese că nu-i pomenise nimic fratelui despre legătura lor, dar fata nu îl crezuse. Faptul că Johan alesese să păstreze secretul arăta cât de importantă era pentru el relația lor; înțelegând asta, Linda se simți brusc rușinată.

— Ne-am… ne-am văzut destul de mult, eu și Johan.

Își examină atent manichiura perfectă.

— Ce vrei să spui prin – v-ați văzut?

Robert o privi uluit. Apoi îi deveni limpede.

— Aha, deci voi doi… mda…

Râse.

— Na, poftim. Ca să vezi! Fratele meu mai mic. Ce mai armăsar!

Veselia îi pieri brusc când își aminti motivul pentru care se afla acolo, iar chipul lui luă din nou o expresie șocată.

În vreme ce orele se scurgeau, toți trei stăteau tăcuți în deprimanta sală de așteptare. Fiecare sunet de pași dinspre coridor îi făcea să se uite cu nerăbdare după un doctor în halat alb, care avea să intre pentru a le da veștile. Fără a fi conștienți de asta, cu toții se rugau.

•

Când fu sunat de Solveig mai devreme în acea dimineață, Gabriel rămase mirat de compasiunea pe care o simți în vocea ei. Vrajba dintre familii era atât de veche, încât devenise ca o a doua natură, însă când află despre starea lui Johan, toate ranchiunele fură lăsate la o parte. Johan era fiul fratelui său, sânge din sângele lui, iar acesta era singurul lucru care conta. Și, totuși, nu avea să fie atât de simplu să meargă la spital. Într-un fel, îi părea un gest ipocrit și fu recunoscător când Linda spuse că se va duce ea. Îi plăti chiar taxiul până în Uddevalla, deși, în circumstanțe normale, considera că a lua taxiul era culmea extravaganței.

Stătea așezat la biroul său mare, neștiind ce să facă. Lumea părea întoarsă cu susul în jos, iar lucrurile se înrăutățeau din ce în ce mai mult. Avea senzația că totul se agravase în ultimele douăzeci și patru de ore: Jacob dus la interogatoriu, percheziția la Västergården, întreaga familie nevoită să ofere probe de sânge, iar acum Johan în spital, zbătându-se între viață și moarte. Toată acea senzație de securitate, pe care își petrecuse întreaga viață ca s-o clădească, i se năruia acum în fața ochilor.

În oglinda atârnată pe peretele opus, își văzu, ca pentru prima oară, chipul. Și, într-un fel, așa și era. Văzu cât îmbătrânise în ultimele zile. Însuflețirea din priviri îi dispăruse, fața îi era brăzdată de griji, iar părul său de obicei îngrijit era răvășit și lipsit de strălucire. Gabriel fu

nevoit să admită că era dezamăgit de sine. Întotdeauna se considerase un bărbat care putea face față oricărei greutăți, o persoană pe care lumea se putea bizui în vremuri de restriște. În schimb, dintre ei doi, Laine se dovedi cea puternică. Poate că dintotdeauna știuse asta. Poate că și ea îl lăsase să se hrănească cu propriile iluzii, știind că asta avea să-l facă mai fericit. Un sentiment plăcut îl copleși. O iubire tainică. Ceva adânc îngropat dedesubtul bravadei sale egoiste și care avea acum șansa de a fi dezvăluit. Poate că din toată suferința aceea avea să iasă totuși și ceva bun.

O bătaie în ușă îi întrerupse gândurile.

— Intră.

Laine păși cu grijă înăuntru, iar el observă din nou cât de transformată era. Îi dispăruse expresia agitată de pe chip și mâinile nu-i mai tremurau; ba chiar părea mai înaltă, fiindcă începuse să stea dreaptă.

— Bună dimineața, dragă. Ai dormit bine? o întrebă el.

Laine dădu afirmativ din cap și se așeză într-unul din fotoliile destinate vizitatorilor. Gabriel îi aruncă o privire întrebătoare. Cearcănele de sub ochi îi contraziceau răspunsul afirmativ. Cu toate acestea, ea dormise mai mult de douăsprezece ore. Cu o zi înainte, când se întorsese acasă, după ce îl luase pe Jacob de la secția de poliție, abia putuse să scoată vreo vorbă de la ea. Mormăise doar că era obosită, apoi plecase să se întindă în camera ei. Ceva se petrecea, simțea asta. Laine nu-l privise deloc de când intrase în cameră. În schimb, își studiase pantofii cu mare atenție. Gabriel se simțea din ce în ce mai neliniștit, însă mai întâi trebuia să-i spună despre Johan. Pe chipul lui Laine apăru o expresie de stupefacție și compătimire în același timp, însă era ca și cum vorbele n-ar fi atins-o, de fapt. Părea atât de preocupată de ceva, încât nici măcar vestea despre cât de crunt fusese bătut Johan nu îi putea alunga concentrarea. Brusc, toate simțurile lui Gabriel fură în alertă.

— S-a întâmplat ceva ieri, la secția de poliție? Am vorbit cu Marita aseară și mi-a spus că l-au eliberat pe Jacob, așa că poliția nu putea să fi…

Nu prea știa cum să continue. Gândurile îi zburau prin minte, în vreme ce el respingea argumentele, unul după altul.

— Nu, Jacob nu mai e bănuit de nimic, zise Laine.

— Poftim? Ei bine, e fantastic!

Chipul lui Gabriel se lumină.

— Cum… ce anume s-a…

Aceeași expresie sinistră, iar Laine refuză să-l privească în ochi.

— Înainte să ajungem la asta, mai e ceva ce-ar trebui să știi.

Ezită.

— Johannes, el, el…

Gabriel se foi agitat în scaun.

— Da, ce-i cu Johannes? Ceva legat de acea regretabilă exhumare?

— Da, am putea zice asta.

O nouă pauză. Lui Gabriel îi venea s-o zgâlțâie pentru a o face să spună mai repede ce avea pe suflet. Apoi Laine inspiră adânc, iar totul fu rostit așa de repede, încât el abia putu ține pasul cu ceea ce-i era dezvăluit.

— I-au spus lui Jacob că au examinat rămășițele lui Johannes și au confirmat faptul că acesta nu s-a sinucis. A fost omorât.

Stiloul pe care Gabriel îl ținea în mână căzu pe birou. O privi pe Laine ca și cum aceasta și-ar fi pierdut mințile.

— Da, știu că sună nebunesc, continuă ea, însă ei par destul de siguri. Cineva l-a ucis pe Johannes.

— Știu și cine?

Fu singurul lucru care-i trecu prin minte să-l spună.

— Bineînțeles că nu, se răsti Laine. Abia au descoperit asta și cum au trecut atâția ani…

Ridică brusc mâinile.

— Ei bine, trebuie să recunosc, astea da știri. Însă spune-mi mai multe despre Jacob. Și-au cerut scuze polițiștii? întrebă brusc Gabriel.

— După cum ți-am zis, nu mai este suspect. Au reușit să dovedească ceea ce noi știam deja, pufni Laine.

— Nu e deloc surprinzător. Era o chestiune de timp. Însă cum…?

— Probele de sânge pe care ni le-au luat ieri. Au comparat sângele lui cu niște urme lăsate de criminal și nu s-au potrivit.

— Le-aș fi putut spune asta de la bun început. Am și făcut-o, dacă nu mă înșală memoria, declară Gabriel pe un ton plin de emfază, simțind că îi fusese luată o piatră de pe inimă. Ce-ar fi să sărbătorim cu puțină șampanie, Laine? Nu înțeleg de ce pari atât de mohorâtă.

Atunci, ea își ridică privirea și se uită fix la el.

— Pentru că ți-au analizat și ție sângele.

— Ei bine, cu siguranță n-ar fi fost compatibil, spuse Gabriel, cu un zâmbet.

— Nu, nu cu al criminalului. Dar… nu s-a potrivit nici cu al lui Jacob.

— Poftim? Ce vrei să spui? Cum nu s-a potrivit? În ce fel?

— Și-au putut da seama că nu ești tatăl lui Jacob.

Liniștea care urmă fu precum o explozie. Gabriel își văzu din nou, în fugă, reflexia chipului în oglindă. De data asta, nici măcar nu se mai recunoscu. Un străin cu gura căscată și cu ochii mari îl fixa cu privirea. Nu mai suportă și fu nevoit să se întoarcă.

Laine arăta ca și cum toate grijile din lume i se luaseră de pe umeri, iar o strălucire aparte îi cuprinse chipul. Gabriel înțelese că se simțea nespus de ușurată. Își dădu seama, dintr-odată, ce povară trebuie să fi

fost pentru ea să țină un asemenea secret, toți acei ani, însă după aceea, mânia îl lovi din plin.

— Ce naiba spui acolo? răcni atât de tare, încât femeia tresări.

— Au dreptate. Nu ești tatăl lui Jacob.

— Atunci cine naiba e?

Tăcere. Încet, adevărul începu să-i devină clar. Se lăsă pe spate în scaun și șopti:

— Johannes.

Laine nu mai trebui să o confirme. Dintr-odată, totul îi fu limpede ca bună ziua și își blestemă propria neghiobie. Cum de nu își dăduse seama mai devreme? Privirile pe furiș, sentimentul că în lipsa lui cineva se afla în casă, strania asemănare dintre Jacob și fratele său.

— Dar de ce…?

— Vrei să spui, de ce am avut o aventură cu Johannes?

Vocea lui Laine căpătase o nuanță rece, metalică.

— Pentru că el era tot ceea ce nu erai tu. Am fost, pentru tine, opțiunea secundară, o soție aleasă din motive practice, cineva la locul său, care să se asigure că viața ta avea să fie așa cum ți-ai imaginat-o dintotdeauna, cu cât mai puține bătăi de cap posibile. Totul avea să fie organizat, logic, rațional – și neînsuflețit!

Tonul îi deveni mai blând.

— Johannes n-a făcut nimic din ce n-a vrut. A iubit când a vrut, a urât când a vrut, a trăit când a vrut… Când eram cu Johannes, parcă simțeam o forță a naturii. El mă vedea cu adevărat, mă *vedea.* Nu trecea doar pe lângă mine, în drum spre următoarea întâlnire de afaceri. De fiecare dată când făceam dragoste, era ca și cum aș fi murit și-aș fi renăscut.

Gabriel se cutremură auzind pasiunea din vocea lui Laine. Apoi, tonul acesteia se schimbă, iar femeia îl privi solemn.

— Îmi pare foarte rău că te-am mințit cu privire la Jacob, toți acești ani. Crede-mă, îmi pare cu adevărat rău, și îmi cer iertare din toată inima. Însă nu intenționez să-mi cer iertare pentru că l-am iubit pe Johannes.

Se aplecă, din instinct, și își puse mâinile peste ale lui Gabriel. Acesta rezistă impulsului de a și le retrage.

— Ai avut atâtea șanse, Gabriel. Știu că și înăuntrul tău există multe din lucrurile care l-au definit pe Johannes, dar niciodată nu le permiți să iasă la suprafață. Am fi putut avea mulți ani fericiți împreună și te-aș fi iubit, într-un fel, am ajuns să te iubesc, în ciuda a toate, însă te cunosc, de asemenea, destul de bine încât să știu că nu-mi vei permite să te mai iubesc.

Gabriel nu spuse nimic. Știa că avea dreptate. Toată viața, el se chinuise să trăiască în umbra fratelui său. Trădarea lui Laine îl lovise în punctul cel mai vulnerabil.

Își aminti nopțile în care el și Laine stătuseră împreună de veghe la capul patului de spital al fiului lor. Își aminti cum își dorise ca el să fie singura persoană de-acolo și ca băiatul lui să vadă cât de neimportanți erau toți ceilalți, printre care și Laine. Din punctul său de vedere, el fusese unica persoană de care Jacob avea nevoie. Erau ei doi împotriva lumii. Acum i se părea ridicol să se gândească la asta, dat fiind că *el* era de fapt inutil în acea legătură. Johannes era cel care avusese dreptul să stea alături de Jacob, să-l țină de mână, să-i spună că totul avea să se rezolve. Alături de Ephraim, care-i salvase viața băiatului. Ephraim și Johannes. Eternul duo, căruia Gabriel nu i se putuse alătura niciodată. Acum păreau de neînvins.

— Dar Linda?

Cunoștea răspunsul, dar trebui să întrebe. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o înțepa pe Laine. Aceasta doar pufni.

— Linda e fiica ta. Fără niciun dubiu. Johannes e singurul iubit pe care l-am avut în timpul cât am fost căsătoriți, iar acum va trebui să suport consecințele.

O altă întrebare îl sâcâia și mai mult.

— Jacob știe?

— Jacob știe.

Laine se ridică, privindu-l cu tristețe. Apoi îi spuse încet:

— Îmi voi face bagajele azi. Până diseară voi pleca.

El nu o întrebă unde avea să se ducă. Nu mai conta. Nimic nu mai conta.

•

Își ascunseseră bine urmele. Ea și copiii abia dacă observaseră că poliția trecuse pe acolo. În același timp, ceva se schimbase. Ceva pe care nu-l prea putea indica, însă era acolo. Un sentiment că, acum, căminul lor nu mai era locul sigur care fusese dintotdeauna. Totul din casă fusese atins de mâini străine, care întorseseră lucrurile pe toate părțile, examinându-le atent. Căutând dovezi malefice – în casa lor! Firește că poliția suedeză își dăduse tot interesul, iar pentru prima dată în viața ei, Marita înțelegea cum trebuie să fie traiul într-unul din acele state dictatoriale sau polițienești, pe care le văzuse la știrile TV. Întotdeauna dăduse din cap și îi compătimise pe oamenii ce trăiau sub amenințarea constantă a incursiunilor în propriile cămine, cu toate acestea, niciodată nu pricepuse cu adevărat cât de mânjit se simțea cineva după aceea sau cât de mare era teama legată de ce s-ar fi putut întâmpla apoi.

În timpul nopții, îi simțise lipsa lui Jacob din patul lor. Tânjise să-l aibă alături, ținând-o de mână, asigurând-o că totul avea să fie ca înainte. Însă când sună la poliție, i se spuse că mama sa venise după el, așa că presupuse că avea să doarmă acasă la părinții lui. Ar fi putut să-i telefoneze, dar apoi se mustră fiindcă îi trecuseră asemenea

gânduri prin minte, și își spuse că era inutil. Jacob făcuse mereu ce era mai bine pentru ei. Dacă ea era supărată pentru că poliția îi invadase căminul, nici măcar nu-și putea imagina cum trebuia să se simtă soțul ei, închis și bombardat cu întrebări imposibile.

Marita debarasă încet masa, după micul dejun al copiilor. Ezitând, ridică telefonul și începu să formeze numărul socrilor, dar apoi se răzgândi și puse receptorul jos. Probabil că Jacob dormea mai mult în ziua aceea și nu voia să-l deranjeze. Chiar atunci, telefonul sună, făcând-o să tresară. Văzu după numărul de pe ecran că era sunată de la conac, așa că răspunse nerăbdătoare, sperând să-l audă pe Jacob.

— Bună, Marita, Gabriel la telefon.

Se încruntă. Abia dacă-i recunoscu vocea socrului său. Suna ca a unui bătrân.

— Bună, Gabriel. Cum vă merge?

Prin tonul vesel încerca să-și ascundă neliniștea, însă așteptă încordată ca bărbatul să continue. Brusc, îi trecu prin minte că i se întâmplase ceva lui Jacob, dar înainte să poată întreba, Gabriel spuse:

— Ascultă, Jacob e cumva pe-acasă?

— Jacob? Dar Laine l-a adus ieri de la secție. Eram sigură că a rămas la voi.

— Nu, n-a fost aici. Laine l-a lăsat aseară în fața casei voastre.

Panica din vocea lui era aidoma cu ceea ce simțea și ea.

— Dumnezeule mare, atunci unde e?

Marita se lovi cu palma peste gură, simțind că amețește.

— Trebuie să fi… trebuie să fie…

Gabriel nu reuși să-și ducă propoziția la capăt, ceea ce-i spori și mai mult anxietatea. Dacă Jacob nu se afla nici acasă la el, și nici la ei, atunci nu existau prea multe variante. Un gând sumbru îi trecu prin minte.

— Johan e la spital. A fost atacat și bătut acasă, ieri, spuse Gabriel.

— O, Doamne, cum se simte?

— Nici măcar nu știu dacă o să supraviețuiască. Linda e la spital și urma să sune dacă afla mai multe.

Marita se așeză greoi pe unul din scaunele de la bucătărie. Pieptul i se încleșta, împiedicând-o să respire. Își simți gâtul ca prins într-un laț.

— Crezi că…, începu ea.

Gabriel rosti cu o voce stinsă

— Nu, nu se poate. Cine-ar…

Apoi înțeleseră amândoi că toate grijile lor porneau de la faptul că un criminal se afla în libertate. Urmă o tăcere adâncă.

— Sună la poliție, Marita, spuse Gabriel. Vin acolo.

Apoi femeia auzi tonul telefonului.

•

Neputincios, Patrik ședea din nou la biroul său. Se forță să-și

găsească ceva de făcut, în loc să stea și să se holbeze la telefon. Era extrem de nerăbdător să capete odată răspunsurile legate de probele de sânge. Ceasul ticăia neabătut. Se hotărî să rezolve o serie de treburi administrative și scoase documentele de care avea nevoie. O jumătate de oră mai târziu, tot nu făcuse nimic cu ele; pur și simplu stătea și se uita în gol. Extenuarea datorată puținelor ore de somn se făcea simțită. Luă o gură de cafea, dar se strâmbă imediat. Era rece. Cu ceașca în mână, se ridică pentru a o umple din nou, când sună telefonul. Se aruncă așa de repede asupra receptorului, încât câțiva stropi de cafea aterizară pe birou.

— Patrik Hedström.

— Jacob a dispărut!

Fusese atât de pregătit să primească vești de la Medicină Legală, încât avu nevoie de o secundă pentru a face legătura.

— Poftim?

— Marita Hult la telefon. Soțul meu a dispărut de ieri-noapte!

— A dispărut?

Tot nu pricepea. Din pricina oboselii, gândurile îi erau încete și ezitante.

— Aseară nu s-a întors acasă. Și nici n-a dormit la ai lui. Având în vedere cele întâmplate lui Johan…

Acum chiar era pierdut.

— Stați o clipă, mai încet. Ce i s-a întâmplat lui Johan?

— E-n spital în Uddevalla. A fost bătut și nici măcar nu se știe dacă va trăi. Imaginați-vă dacă aceeași persoană l-ar ataca pe Jacob. Poate să zacă pe undeva, rănit.

Panica din vocea Maritei crescu, iar mintea lui Patrik prinse, în sfârșit, totul din urmă. Nu aflaseră despre agresarea lui Johan Hult; probabil că raportul fusese preluat de colegii lor din Uddevalla. Trebuia să ia imediat legătura cu aceștia, însă în momentul acela, lucrul cel mai important era să o calmeze pe soția lui Jacob.

— Marita, sunt sigur că Jacob n-a pățit nimic. Cu toate acestea voi trimite pe cineva să stea de vorbă cu tine și voi contacta poliția din Uddevalla, să aflu ce știu ei în legătură cu Johan. Voi trata situația cu toată seriozitatea, dar nu cred să existe încă motive de îngrijorare. Ne confruntăm deseori cu lucruri de acest fel. Dintr-un motiv sau altul, cineva decide să nu meargă acasă într-o noapte. Și se poate ca Jacob să fi fost tulburat după discuția de ieri. Poate că avea nevoie să fie singur pentru o vreme.

Marita spuse cu frustrare:

— Jacob n-ar sta niciodată departe fără să-mi spună. E mult prea atent pentru a face una ca asta.

— Vă cred, și promit că mă voi ocupa de asta imediat. Va trece pe la dumneavoastră cineva, să stați de vorbă. E în regulă? Dacă v-ați

putea suna socrii, să-i rugați să vină și ei, atunci vom putea discuta, în același timp, și cu dânșii.

— Probabil ar fi mai ușor să treceți pe la ei, zise Marita, părând ușurată că se luau măsuri imediat.

— Atunci așa vom face, spuse Patrik.

O îndemnă încă o dată să nu se gândească la ce era mai rău, apoi închise telefonul.

Dintr-odată, apatia care-l cuprinsese dispăru. În ciuda a ceea ce-i spusese Maritei, înclină să creadă că dispariția lui Jacob avea ceva ieșit din comun. Iar dacă Johan fusese victima unei agresiuni sau a unei tentative de omor, sau ce-o fi fost, atunci chiar exista un motiv serios de îngrijorare. Patrik începu prin a-și suna colegii din Uddevalla.

Câteva minute mai târziu, el află tot ce știau aceștia cu privire la atac, ceea ce nu reprezenta prea mult. Johan primise cu o seară înainte o bătaie soră cu moartea. Având în vedere că băiatul nu era în stare să le spună cine era făptașul, poliția încă nu avea vreun indiciu. Vorbiseră cu Solveig și Robert, însă niciunul dintre ei nu văzuse pe cineva în apropierea cabanei. Pentru o secundă, Patrik îl suspectă pe Jacob, însă ideea se dovedi curând a fi nefondată. Atacul asupra lui Johan avusese loc în timp ce Jacob era interogat la secție.

Patrik nu era sigur cum să procedeze. Existau două sarcini care trebuiau îndeplinite. Mai întâi, cineva trebuia să meargă la spitalul din Uddevalla și să discute cu Solveig și Robert, pentru a afla dacă aceștia știau ceva. Apoi, trebuia să trimită pe cineva la conac, pentru a vorbi cu familia lui Jacob. După câteva clipe de ezitare, hotărî să meargă el însuși în Uddevalla și să-i trimită pe Martin și Gösta la conac. Însă tocmai când se pregătea să plece, telefonul sună din nou. De data aceea, chiar *erau* cei de la Medicină Legală.

Tremurând, își luă inima în dinți și se pregăti să asculte ce avea de spus laboratorul. Poate că aveau să primească în sfârșit piesa din puzzle pe care o căutau. Însă nici prin gând nu i-ar fi trecut lui Patrik ce avea să audă în continuare.

•

Tot drumul până la conac, Martin și Gösta discutară despre ceea ce le spusese Patrik. Niciunul nu găsea vreo logică. Însă aveau treburi mult mai urgente de rezolvat și nu mai puteau pierde timpul cu enigma aceea. Singurul lucru pe care îl puteau face era să lase capul în jos și să răzbească mai departe, cu încăpățânare.

La baza scărilor ce duceau spre ușa principală, fură nevoiți să pășească peste vreo două valize uriașe. Martin se întrebă cine urma să plece într-o excursie. Păreau să fie mai multe bagaje decât ar fi avut nevoie Gabriel pentru o călătorie de afaceri, în plus, valizele aveau un aer feminin, ceea ce îl făcu să-și imagineze că-i aparțineau lui Laine.

De data aceea, nu fură conduși în sufragerie, ci de-a lungul unui coridor, spre bucătăria de la celălalt capăt al locuinței. Era o încăpere care-i plăcu imediat lui Martin. Într-adevăr, sufrageria era frumoasă, însă avea un aer oarecum impersonal. Bucătăria era un loc plăcut și confortabil, având o simplitate rustică ce lua în derâdere eleganța oarecum sufocantă a conacului. În sufragerie, Martin se simțise ca un necioplit, în schimb, acolo îi venea să-și suflece mânecile și să înceapă să amestece în oalele mari, aburinde.

Marita stătea la o uriașă masă rustică, înghesuită în capăt, lângă perete. Părea să caute siguranță într-o situație înfricoșătoare și neașteptată. De la distanță, Martin putu să audă țipete de copii, iar când își întinse gâtul și privi pe ferestrele ce dădeau spre grădină, văzu odraslele Maritei și ale lui Jacob alergând și jucându-se pe imensa peluză.

Amândoi dădură din cap spre oamenii aflați la masă. Apoi luară loc alături de Marita. Martin avu impresia că domnea o atmosferă stranie, însă nu îi putea preciza cauza. Gabriel și Laine se așezaseră cât mai departe posibil unul față de celălalt, iar el observă că evitau să se privească. Se gândi la bagajele de la ușa principală. Apoi își dădu seama că Laine trebuie să-i fi spus lui Gabriel despre aventura ei cu Johannes și despre urmarea acesteia. Nu era de mirare că atmosfera era atât de apăsătoare. Singurul lucru care o mai ținea încă pe Laine la conac era grija pe care o simțeau cu toții legată de dispariția lui Jacob.

— Să începem cu începutul, spuse Martin. Cine l-a văzut ultimul pe Jacob?

Laine făcu un semn ușor cu mâna.

— Eu.

— Și când anume a fost asta? preluă Gösta interogarea.

— În jurul orei opt. După ce l-am luat de la secție.

Făcu semn spre polițiștii aflați la masă, în fața ei.

— Și unde l-ați lăsat? întrebă Martin.

— Chiar lângă drumul spre Västergården. M-am oferit să-l conduc până sus, dar a zis că nu e nevoie. E un pic cam greu de întors la capătul aleii și sunt doar vreo două sute de metri de mers, așa că n-am insistat.

— În ce stare se afla? continuă Martin.

Îl privi pe furiș pe Gabriel. Cu toții știau despre ce era vorba, însă nimeni nu voia s-o spună direct. Martin înțelese că probabil Marita încă nu aflase că relațiile familiale ale lui Jacob se schimbaseră. Însă, din nefericire, nu se putea arăta îngăduitor în momentele acelea. Trebuia să afle toate informațiile și nu putea să stea și să se preocupe de politețuri.

— Era…

Laine căută cuvântul potrivit.

— … îngândurat. Aș zice chiar că în stare de șoc.

Marita privi derutată spre Laine, apoi spre polițiști.

— Ce vorbiți voi acolo? De ce-ar fi fost Jacob în stare de șoc? Ce i-ați făcut ieri? Gabriel a zis că nu mai era suspect, așa că de ce-ar fi fost tulburat?

Pe chipul lui Laine fu vizibilă o ușoară tresărire, singurul indiciu al frământărilor din sufletul ei, dar ea își puse calm mâna pe cea a Maritei.

— Draga mea, Jacob a primit ieri niște vești tulburătoare. În urmă cu mulți, mulți ani, am făcut un lucru pe care l-am păstrat bine ascuns, vreme îndelungată. Și mulțumită poliției – le aruncă o privire dușmănoasă lui Martin și Gösta – Jacob a aflat despre asta noaptea trecută. Mereu am vrut să-i spun, însă anii s-au scurs atât de repede, și bănuiesc că așteptam momentul potrivit.

— Momentul potrivit pentru ce? întrebă Marita.

— Pentru a-i spune lui Jacob că tatăl lui e Johannes, nu Gabriel.

Gabriel se schimonosi și tresări la fiecare cuvânt, de parcă fiecare silabă era o lovitură în inima sa. Dar expresia șocată îi dispăruse. Psihicul începuse deja să proceseze informația și nu-i mai era la fel de greu să audă toate lucrurile alea cum îi fusese întâia oară.

— Ce vreți să spuneți?

Marita îi privi cu ochii mari pe Laine și pe Gabriel. Apoi se prăbuși.

— O, Doamne-Dumnezeule, asta trebuie să-l fi distrus!

Laine se cutremură, de parcă ar fi primit o palmă.

— Ce e făcut, e bun făcut, spuse ea. Important acum e să-l găsim pe Jacob, iar apoi… – făcu o pauză – apoi va trebui să rezolvăm și restul.

— Laine are dreptate. Indiferent ce-a arătat testul de sânge, pentru mine, Jacob rămâne fiul meu, spuse Gabriel, ducându-și mâna la piept, și trebuie să-l găsim.

— Îl vom găsi, spuse Gösta. Nu e chiar atât de ciudat să fi vrut să păstreze distanța și să se gândească în liniște la toate, pentru o vreme.

Martin era recunoscător pentru tonul calm pe care Gösta putea să-l folosească atunci când dorea. În momentul acela, era foarte potrivit pentru a destinde atmosfera, iar Martin își reluă liniștit întrebările.

— Așadar, Jacob n-a venit deloc acasă?

— Nu, spuse Marita. Laine m-a sunat când au plecat de la secție, deci știam că sunt pe drum. Iar mai târziu, când n-a apărut, m-am gândit că poate a mers cu ea și a înnoptat acolo. Nu-i stătea în fire, bineînțeles, însă pe de altă parte, asupra lui și a familiei s-au făcut atâtea presiuni în ultima vreme, încât m-am gândit că poate avea nevoie să petreacă puțin timp cu părinții săi.

În vreme ce rosti ultimul cuvânt, îi aruncă o privire scurtă lui Gabriel, însă acesta doar îi zâmbi, palid. Era nevoie de timp până când să-și dea cu toții seama cum trebuia rezolvată noua situație.

— Cum ați aflat despre ce i s-a întâmplat lui Johan? întrebă Martin.

— Solveig a sunat devreme, în dimineața asta.

— V-ați… certat? se interesă prudent Martin.

— Da, se poate spune și așa. Însă bănuiesc că familia e familie, iar când cărțile sunt date pe față, atunci…

Gabriel lăsă vorbele să i se stingă.

— Linda e la spital. Se pare că ea și Johan erau mai apropiați decât și-ar fi imaginat cineva.

Gabriel râse amar.

— Ați mai aflat și altceva? întrebă Laine.

Gösta dădu din cap.

— Nu, conform ultimelor vești primite, starea lui era neschimbată. Însă Patrik Hedström se află chiar acum în drum spre Uddevalla, așa că vom vedea ce zice el. Dacă se întâmplă ceva, într-un fel sau altul, veți ști la fel de repede ca și noi. Vreau să spun, probabil că Linda vă va suna direct.

Martin se ridică.

— Ei bine, cred că avem toate informațiile necesare.

— Credeți că persoana care a încercat să-l omoare pe Johan a fost aceeași care a ucis-o pe turista germană?

Maritei îi tremură ușor buza inferioară. Nu era greu de ghicit ce voia de fapt să afle.

— Nu avem niciun motiv să credem asta, spuse Martin cu blândețe. Sunt sigur că vom afla curând ce s-a întâmplat. Mă refer la faptul că Johan și Robert s-au perindat printr-o grămadă de cercuri destul de dubioase, așa că e mai verosimil să-l găsim acolo pe atacator.

— Ce anume faceți acum pentru a-l căuta pe Jacob? continuă cu încăpățânare Marita. Trimiteți în zonă echipe de căutare sau ce anume?

— Nu, probabil că nu vom începe cu asta. Cred cu sinceritate că stă pe undeva și meditează asupra… situației. Posibil să apară acasă în orice moment. Așadar, cel mai bun lucru pe care-l puteți face e să stați acasă, apoi să ne sunați direct pe noi și să ne anunțați când va veni. În regulă?

Nimeni nu spuse nimic. Martin și Gösta luară asta ca pe o aprobare tacită. Poliția nu prea avea mare lucru de făcut în momentul acela. Însă Martin fu nevoit să admită că nu era atât de încrezător precum dăduse de înțeles familiei lui Jacob. Era o coincidență stranie ca el să dispară în aceeași seară în care vărul sau fratele sau ce-o fi fost acela pe care-l numeau Johan fusese atacat.

În mașină, pe drumul înapoi către secție, Martin îi împărtăși lui Gösta ceea ce gândea. Acesta încuviință din cap. Și el avea sentimentul că lucrurile nu stăteau cum ar fi trebuit. În viața reală, coincidențele stranii aveau loc foarte rar; nu erau lucruri pe care să se

poată baza un polițist. Nădăjduiră ca Patrik să afle mai multe.

10.

2003, vara

Se trezi cu capul plesnindu-i de durere și cu o senzație de greață în gură. Jenny nu știa unde se află. Ultimul lucru de care-și aducea aminte era că stătuse într-o mașină întunecată, care se oprise și o luase, iar acum fusese azvârlită brusc într-o realitate stranie și sumbră. La început nu se temuse deloc. Îi păruse un vis și se aștepta să se trezească dintr-o clipă în alta și să descopere că se afla înapoi în rulota familiei sale.

După o vreme, începu încet să conștientizeze că nu era un vis din care avea să se trezească. Panicată, începu să bâjbâie pe întuneric, simțind cum îi alunecă pe sub degete scânduri de lemn. O scară. Se târî în sus, orbecăind după fiecare treaptă. Se izbi cu capul de ceva. Un plafon o opri să urce mai mult de câteva trepte. Senzația de claustrofobie i se acutiză. Estimă că s-ar fi putut ridica în picioare, însă cu greu, fiindcă tavanul era foarte jos. Și nici nu îi luase mult timp să dibuie pereții de jur-împrejurul său. Locul nu putea să aibă mai mult de doi metri, de la un capăt la altul. Îngrozită, îngenunche în capul scărilor și împinse în sus, simțind cum scândurile cedează un pic. Însă nu aveau să se miște din loc. Auzi un zornăit metalic și bănui că probabil era un lacăt pe partea cealaltă.

După alte câteva încercări de a ridica trapa, coborî disperată înapoi și se așeză pe pământ, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor. Sunetul pașilor de deasupra capului său o făcu să se tragă instinctiv cât putu de departe.

Când bărbatul coborî scările, ea își imagină chipul lui, deși încăperea se afla în beznă. Îl văzuse atunci când o luase cu mașina, lucru care o speria. Jenny îl putea identifica și știa ce fel de mașină conducea. Asta însemna că n-avea să scape vie de-acolo.

Începu să țipe, însă el îi acoperi ușurel gura cu mâna și-i vorbi pe un ton liniștitor. Când fu convins că nu avea să mai urle, îi luă mâna de la gură și începu s-o dezbrace cu grijă. Îi mângâie brațele cu desfătare, aproape cu dragoste. Fata auzi cum respirația i se accelerează. Închise ochii, ca să-și alunge gândul de la ce avea să urmeze…

El își ceru iertare după aceea. Apoi începu suferința.

•••

Traficul pe timp de vară era ucigător. Exasperarea lui Patrik crescuse odată cu adunarea kilometrilor pe contor, iar atunci când viră în parcarea Spitalului Uddevalla, se forță să inspire adânc de câteva ori, pentru a se calma. De obicei, nu se ambala atât de tare când rulotele blocau tot drumul sau când turiștii conduceau încet și arătau cu degetul spre orice vedeau, fără să le pese de coada pe care-o formau celelalte mașini în urma lor. Însă dezamăgirea cauzată de rezultatele analizelor de sânge contribuise considerabil la scăderea

nivelului său de toleranță.

Încă nu-i venea să creadă. Niciuna dintre probe nu se potrivea cu ADN-ul din sperma recoltată de pe corpul Tanjei. Fusese atât de convins că aveau să afle identitatea ucigașului odată cu primirea rezultatelor, încât nu își revenise încă din șoc. O persoană înrudită cu Johannes Hult o omorâse pe Tanja, acel lucru era de netăgăduit. Însă nu era vorba de niciuna dintre rudele sale cunoscute.

Formă cu nerăbdare numărul de la secție. Annika venise la slujbă mai târziu ca de obicei, iar el o tot așteptase să apară.

— Bună, Patrik la telefon. Scuză-mă că par insistent, însă vezi, te rog, dacă poți face rost cât mai curând de niște informații cu privire la existența în zona asta a altor rude de-ale familiei Hult? Mă întreb, mai cu seamă, dacă există cumva copii nelegitimi de-ai lui Johannes Hult.

O auzi luând notițe și îi ținu pumnii. Era ultimul fir de care se putea agăța și speră din tot sufletul ca Annika să afle ceva. În caz contrar, n-ar fi avut altceva de făcut decât să stea acolo și să se scarpine-n barbă.

Se văzu nevoit să admită că, îi plăcea teoria ce tocmai îi trecuse prin minte, în vreme ce se îndrepta către Uddevalla. Ideea că Johannes ar fi putut avea în zonă un fiu despre care ei să nu fi știut. Având în vedere cele aflate despre el, nu părea de neimaginat. De fapt, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi părea chiar verosimil. Putea fi și un motiv pentru asasinarea lui Johannes, gândi Patrik, fără să știe prea bine cum avea să facă toate legăturile. Gelozia reprezenta un mobil excelent pentru o crimă, iar modul în care fusese ucis se potrivea, de asemenea, teoriei. Un omor impulsiv, nepremeditat. Un atac de furie și gelozie, sfârșit cu moartea lui Johannes.

Însă ce legătură avea asta cu uciderea lui Siv și a Monei? Aceea era piesa din puzzle căreia nu-i putea găsi locul, însă poate că descoperirile Annikăi aveau să-l ajute și din punctul acela de vedere.

Trânti portiera și merse către intrarea principală. După câteva căutări și indicații din partea angajaților prietenoși ai spitalului, el găsi într-un final secția corectă. În sala de așteptare, dădu de cele trei persoane pe care le căuta. Stăteau una în alta, ca păsările pe cablul telefonic, fără să-și vorbească și uitându-se drept înainte. Însă văzu o licărire aprinzându-se în privirea lui Solveig, atunci când femeia îl zări. Se ridică încet și merse legănându-se în întâmpinarea lui. Arăta de parcă n-ar fi închis ochii toată noaptea. Hainele îi erau mototolite și duhneau a transpirație. Părul slinos îi era încâlcit, iar în jurul ochilor avea cearcăne întunecate. Robert arăta la fel de obosit. Doar Linda părea vioaie, având o privire limpede și un aer îngrijit. Încă nu știa că familia ei era pe punctul de a se dezbina.

— L-ați prins?

Solveig trase ușor de mâneca lui Patrik.

— Din nefericire, nu avem nicio informație proaspătă. Ați aflat ceva

de la doctori?

Robert clătină din cap.

— Nu, dar încă sunt în sala de operație. Se pare că ceva îi apasă asupra creierului. Cred că-i desfac tot craniul. M-ar surprinde să găsească vreun creier pe-acolo.

— Robert!

Solveig se întoarse, mânioasă, și-i aruncă o privire aspră fiului său, însă Patrik înțelese intenția acestuia. Voia să-și ascundă îngrijorarea și să destindă atmosfera, glumind. Era o metodă care de obicei dădea roade și în cazul său.

Patrik luă loc într-unul din scaunele libere. Solveig se așeză și ea.

— Cine i-ar face una ca asta băiețelului meu?

Se foi înainte și înapoi în scaun.

— L-am văzut cum arăta când l-au luat. Era ca un străin. Numai sânge, peste tot.

Linda se cutremură și făcu o grimasă. Robert nu reacționă. Când Patrik îi privi mai atent blugii negri și bluza de trening, observă că acestea încă mai aveau pe ele sângele lui Johan.

— N-ați auzit sau n-ați văzut nimic aseară?

— Nu, răspunse Robert, enervat. Am spus deja asta celorlalți polițiști. De câte ori trebuie să repetăm?

— Îmi cer scuze, însă trebuie să pun aceste întrebări. Aveți puțină răbdare cu mine, vă rog.

Compasiunea din vocea sa era autentică. Uneori munca de polițist era dificilă, mai ales în ocazii ca aceea, când trebuia să cerceteze amănunțit viețile unor oameni care aveau pe suflet lucruri mult mai importante. Însă primi un ajutor neașteptat din partea lui Solveig.

— Robert, cooperează, te rog. Ar trebui să facem tot posibilul să-i ajutăm să-l prindă pe cel care i-a făcut asta lui Johan al nostru, știi doar.

Se întoarse către Patrik.

— Mi s-a părut că aud ceva, iar o clipă mai târziu, Robert mă striga. Însă nu am văzut pe nimeni, nici înainte, nici după ce l-am găsit.

Patrik dădu din cap. Apoi spuse către Linda:

— L-ai văzut cumva pe fratele tău, Jacob, aseară?

— Nu, spuse uimită Linda. Eram la conac. Iar el, acasă, la Västergården, nu-i așa? De ce întrebați?

— Se pare că n-a venit deloc acasă noaptea trecută, așa că m-am gândit că poate l-ai văzut.

— Nu, după cum am spus, nu l-am văzut. Însă vorbiți și cu mama și tata.

— Am făcut-o deja. Nici ei nu l-au văzut. Știi cumva unde ar putea fi?

Linda începu să devină agitată.

— Nu, unde altundeva ar putea să fie?

Apoi păru să-i vină o idee.

— Să fi mers oare la ferma din Bullaren și să fi înnoptat acolo? Bine, el n-a mai făcut niciodată asta, dar…

Patrik se lovi cu pumnul peste coapsă. Era o nebunie că nu se gândiseră la Bullaren. Se scuză și se duse să-l sune pe Martin. Avea să fie nevoit să meargă acolo imediat și să verifice.

La întoarcerea în sala de așteptare, atmosfera se schimbase. În vreme ce el stătuse de vorbă cu Martin, Linda sunase acasă de pe mobil. Îl privi acum cu tot disprețul unei adolescente.

— Dar ce se întâmplă aici? Tata a zis că Marita v-a sunat și a raportat dispariția lui Jacob și că polițiștii ceilalți au fost acolo și au pus o grămadă de întrebări. Tata părea al naibii de îngrijorat.

Stătea în fața lui Patrik, cu mâinile-n șolduri.

— Încă nu sunt motive de îngrijorare, spuse el, repetând aceleași texte pe care le folosiseră la conac Gösta și Martin. Probabil că fratele tău a vrut să fie singur pentru o vreme, însă noi trebuie să luăm în serios toate raportările de acest gen.

Linda îl privi cu suspiciune, dar păru satisfăcută. Apoi spuse încet:

— Tata ne-a spus și despre Johannes. Voi când plănuiați să le spuneți *lor*?

Făcu semn din cap înspre Robert și Solveig. Fără să vrea, Patrik urmări fascinat bolta făcută în aer de părul ei lung și blond. Apoi își reaminti vârsta fetei. Îl șocă gândul că toată acea nebunie pe care o implica întemeierea unei familii i-ar fi putut trezi dorințe carnale.

Răspunse pe același ton:

— Mai așteptăm un pic. Chiar acum nu pare a fi momentul ideal, având în vedere starea lui Johan.

— Vă înșelați în privința asta, spuse calmă Linda. Acum chiar le-ar prinde bine o veste bună. Și, credeți-mă, îl cunosc destul de bine pe Johan cât să-mi dau seama că familia asta ar primi cu bucurie știrea că Johannes nu s-a sinucis. Așa că, dacă nu aveți de gând să le spuneți, o voi face eu.

„Așa o persoană încăpățânată”, gândi el. Dădu afirmativ din cap spre Linda, apoi își drese vocea, în timp ce se așeză.

— Solveig, Robert, știu că ați avut obiecții cu privire la faptul că am deschis mormântul lui Johannes.

Robert sări din scaun, ca ars.

— Ce dracu’, ești nebun? Ai de gând să pomenești acum despre asta? N-ai destule griji?

— Stai jos, Robert, se răsti Linda. Știu ce-o să zică și crede-mă, vrei să auzi asta.

Uimit de faptul că verișoara lui cea slăbănoagă îi dădea ordine, Robert luă loc și tăcu din gură. Patrik continuă, în timp ce Solveig și

fiul ei îl priviră intens, amintindu-și de umilința simțită la vederea sicriului lui Johannes, în timp ce era ridicat din pământ.

— Un medic legist a examinat… ăă… trupul și a descoperit ceva interesant.

— Interesant, pufni Solveig. Mda, drăguță alegere de cuvinte.

— Da, scuzați-mă, nu există un mod delicat de a spune asta. Johannes nu s-a sinucis. A fost omorât.

Lui Solveig i se tăie respirația. Robert îngheță pe loc, incapabil să se miște.

— Ce-ați spus?

Solveig îi căută mâna lui Robert, iar acesta nu se opuse.

— Ați auzit bine. Johannes a fost ucis. Nu și-a luat singur viața.

Lacrimi năpădiră ochii deja înroșiți ai lui Solveig. Începu să tremure din tot corpul ei uriaș, iar Linda îl privi triumfătoare pe Patrik. Erau lacrimi de bucurie.

— Eram sigură, spuse Solveig. Știam că n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Și toți oamenii aceia, care susțineau că s-ar fi sinucis fiindcă le omorâse pe fete. Acum vor trebui să înghită-n sec. Aceeași persoană care le-a ucis pe fete trebuie să-i fi luat și viața lui Johannes al meu. Vor trebui să se târască în genunchi și să ne ceară iertare. Toți anii ăștia, în care noi am…

— Destul, mamă, o întrerupse Robert, iritat.

Păru a nu fi priceput în totalitate ceea ce spusese Patrik. Probabil că avea nevoie să digere totul.

— Ce-aveți de gând să faceți acum ca să-l prindeți pe ucigașul lui Johannes? îl chestionă Solveig, nerăbdătoare.

Patrik se întoarse către ea.

— Pesemne că nu va fi ușor. Au trecut atâția ani și nu s-a păstrat nicio dovadă care să ne poată oferi un indiciu. Însă firește că vom face tot posibilul. Atât vă pot promite.

Solveig pufni.

— Ei bine, dacă vă veți da la fel de tare silința să-l găsiți pe ucigașul lui Johannes cum v-ați dat-o ca să-l aruncați pe acesta în închisoare, atunci n-ar trebui să existe probleme. Iar acum îmi doresc și mai mult scuze din partea poliției!

Dădu din deget spre Patrik. El își dădu seama că sosise probabil timpul să plece, înainte ca situația să se înrăutățească și mai tare. Schimbă priviri cu Linda, care-i făcu discret semn să se ducă. Un singur lucru mai voia s-o roage.

— Linda, în caz că primești vreo veste de la Jacob, promite-mi că ne vei suna imediat. Trebuie să fie la Bullaren.

Fata încuviință, însă îngrijorarea i se putea citi încă în priviri.

•

Tocmai virau în parcarea secției de poliție, când sună Patrik. Martin

întoarse mașina spre șosea, în direcția Bullaren. După răcoarea binevenită a dimineții, termometrele începuseră iar să urce, așa că el dădu ventilatorul cu o treaptă mai tare.

Gösta trase de gulerul cămășii sale cu mâneci scurte.

— Măcar de s-ar domoli un pic nenorocita asta de canicula!

— Dac-ai fi pe terenul de golf, nu te-ai mai plânge, râse Martin.

— Asta-i cu totul altă treabă, zise acru Gösta.

Golful și religia erau două lucruri cu care nu era de glumit, în lumea sa. Pentru o clipă, el își dori să lucreze din nou cu Ernst. Cu siguranță, era mult mai productiv să-l însoțească pe Martin, însă trebuia să recunoască faptul că-i plăcea, mai mult decât și-ar fi imaginat, tihna dată de munca alături de Ernst. Acesta își avea defectele lui, însă niciodată nu protesta dacă Gösta se furișa câteva ore, pentru o scurtă partidă de golf.

În clipa următoare, fotografia lui Jenny Möller îi apăru în minte, iar Gösta fu lovit de un profund sentiment de vinovăție. Într-un scurt moment de luciditate, își dădu seama că devenise un bătrân acrit și ranchiunos, groaznic de asemănător cu tatăl său, la o vârstă înaintată. Dacă avea să continue așa, mai devreme sau mai târziu ar fi ajuns să stea de unul singur într-un azil, bolborosind nedreptățile imaginare care i se făcuseră, întocmai ca tatăl lui, însă fără copii care să-l mai viziteze din când în când, și atunci doar dintr-un simț al datoriei.

— Crezi că-i acolo? rosti el pentru a-și curma gândurile neplăcute.

Martin ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu m-ar surprinde prea tare să-l găsim acolo. Însă totuși merită verificat.

Întoarseră mașina în curte și fură încă o dată uimiți de tabloul idilic dinaintea lor. Ferma părea etern cufundată într-o lumină blândă, care scotea și mai mult în evidență culoarea roșiatică din Falun, printr-un minunat contrast cu albastrul lacului din spatele casei. Ca și până atunci, adolescenții alergau hotărâți de colo-colo, absorbiți de treburile lor. Lui Martin îi veniră în minte unele cuvinte, precum: minunat, vindecător, curat, folositor, suedez, iar combinația acelor termeni îi dădu o ușoară stare de disconfort. Experiența îi spunea că, dacă un lucru părea prea bun pentru a fi adevărat, atunci chiar așa era.

— O oarecare atmosferă de Tineret Hitlerist prin părțile astea, nu ți se pare? spuse Gösta, dând glas disconfortului lui Martin.

— Mda, poate. Însă cuvintele pe care le-ai ales sunt un pic cam dure. N-aș arunca în stânga și-n dreapta comentarii de genul ăsta, replică sec Martin.

Gösta păru ofensat.

— Mă scuzi, spuse el țâfnos, n-am știut că ești Poliția Gândirii. Și apropo, dacă asta ar fi fost o blestemată de tabără nazistă, n-ar fi

primit băieți precum Kennedy.

Martin ignoră comentariul și se îndreptă spre ușa de la intrare. Aceasta fu deschisă de una din instructoarele de la fermă.

— Da, ce doriți?

Fără îndoială că dușmănia lui Jacob față de poliție era molipsitoare.

— Îl căutăm pe Jacob.

Gösta încă era îmbufnat, așa că Martin luă inițiativa.

— Nu e aici. Încercați la el acasă.

— Sunteți sigură că nu e aici? Am dori să ne convingem.

Ezitând, femeia se dădu la o parte și le permise celor doi polițiști să intre.

— Kennedy, iar a venit poliția. Vor să arunce o privire în biroul lui Jacob.

— Cunoaștem drumul, spuse Martin.

Femeia nu îi luă în seamă. Kennedy se apropie de ei cu pași repezi. Martin se întrebă dacă băiatul era cumva un ghid permanent în cadrul fermei. Sau poate că doar îi plăcea să îndrume oamenii.

Fără a spune vreun cuvânt, el îi conduse pe Martin și pe Gösta de-a lungul coridorului, către biroul lui Jacob. Cei doi îi mulțumiră politicos și deschiseră ușa, cu nerăbdare. Nici urmă de Jacob. Intrară și căutară cu atenție orice semn care să fi indicat că Jacob înnoptase acolo, o pătură pe canapea, un ceas deșteptător, orice. Kennedy îi aștepta calm. Ridică mâna pentru a-și da părul de pe față, iar Martin observă că ochii îi erau negri și de nepătruns.

— Nimic. Absolut nimic, spuse Martin în timp ce mașina se îndrepta din nou spre Tanumshede.

— Nu, replică scurt Gösta.

Martin își dădu ochii peste cap. În mod evident, Gösta era încă prost dispus. Ei bine, să fie.

Însă acesta se gândea la cu totul altceva. În timpul vizitei lor la fermă, el remarcase ceva, care însă îi tot scăpa, încercă, pentru o clipă, să nu se mai gândească și să-i permită subconștientului să-și facă treaba, dar era la fel de imposibil precum ignorarea unui fir de nisip de sub pleoapă. Văzuse el un lucru – de care ar fi trebuit să-și amintească.

•

— Cum merge, Annika? Ai aflat ceva?

Ea dădu din cap. Înfățișarea lui Patrik o îngrijoră. Prea puțină odihnă, prea puțină mâncare adevărată și mult prea mult stres – toate acestea îi înlăturaseră și ultima rămășiță de bronz, lăsând în urmă doar o paloare cenușie. Stătea încovoiat, de parcă ar fi purtat pe umeri o povară și nu era nevoie să fii un geniu să-ți dai seama ce anume îl apăsa. Vru să-l sfătuiască să nu-și amestece sentimentele cu profesia, dar se abținu. Și ea simțea tensiunea, iar ultimul lucru pe care-l vedea

în fiecare noapte, înainte de-a închide ochii, era expresia deznădăjduită a părinților lui Jenny Möller, când veniseră să raporteze dispariția fiicei lor.

Hotărî să-și limiteze comentariile.

— Cum te simți?

Îi aruncă lui Patrik o privire înduioșată, pe deasupra ochelarilor.

— Pe cât de bine se poate în condițiile date.

Își trecu nerăbdător cu mâna prin păr, făcându-l să stea ridicat, precum caricatura unui profesor trăsnit.

— Ca naiba, îmi dau și eu seama! spuse cu franchețe Annika.

Niciodată nu fusese adepta îndulcirii lucrurilor. Un rahat are să miroasă tot a rahat, chiar dacă torni parfum peste el – acela era mottoul ei în viață.

Patrik zâmbi.

— Da, ceva în genul ăsta. Însă destul despre mine. Ai găsit ceva prin arhive?

— Din nefericire, nu. În registrul pentru evidența populației nu apare nimic despre alți copii de-ai lui Johannes Hult și nu prea există multe alte locuri în care să caut.

— Ar putea exista oricum copii, chiar dacă nu sunt înregistrați?

Annika îl privi de parcă ar fi fost ușor retardat și pufni:

— Păi, slavă Domnului că nu există o lege care să oblige mamele să declare numele tatălui odraslelor! Ar putea exista copii de-ai lui ascunși sub antetul de „tată necunoscut”.

— Și lasă-mă să ghicesc, sunt destul de mulți de genul ăsta, nu?

— Nu neapărat. Depinde cât de departe vrei să întinzi cercetarea, din punct de vedere geografic. Însă oamenii au fost surprinzător de respectabili prin părțile locului. Și trebuie să ții cont că aici nu vorbim de anii ’40. Johannes a fost, probabil, cel mai activ de-a lungul anilor ’60 și 70. Iar pe-atunci nu era o rușine prea mare să ai un copil nelegitim. Se prea poate ca prin 60 să fi fost considerat aproape un avantaj.

Patrik râse.

— Dacă vorbești de era Woodstock, nu cred că mișcarea flower power și iubirea liberă au pătruns vreodată până-n Fjällbacka.

— Nu spune asta. Până și apele cele mai liniștite…, zise Annika, bucuroasă că înviorase puțin atmosfera.

În ultimele zile, secția fusese ca un birou de pompe funebre. Însă Patrik redeveni brusc serios.

— Deci, teoretic, ai putea alcătui o listă cu copiii din hai să zicem, ținutul Tanum, care nu au un tată declarat?

— Da, aș putea face asta nu doar teoretic, ci și practic, însă va dura ceva, îl preveni Annika.

— Fă-o cât de repede poți.

— Cum anume vei folosi lista pentru a afla care-ar putea fi progeniturile lui Johannes?

— Vreau să încep prin a da telefoane și-a întreba. Dacă asta nu va da roade, voi găsi eu altceva.

Ușa către zona recepției se deschise, iar înăuntru pătrunseră Martin și Gösta. Patrik îi mulțumi Annikăi pentru ajutor și merse în întâmpinarea celor doi. Martin se opri, însă Gösta se uită țintă spre covor și intră în biroul său.

— Nu întreba, zise Martin, scuturând din cap.

Patrik se încruntă. Ultimele lucruri de care avea nevoie erau frecușurile dintre angajați. Era de-ajuns că Ernst își lua nasul la purtare. Martin îi citi gândurile.

— Nimic serios, nu-ți face griji.

— În regulă. Bem o cafea la bufet, să comparăm notițele?

Martin încuviință. Intrară, își turnară niște cafea, apoi luară loc la masă, față-n față. Patrik spuse:

— Ai găsit vreo urmă de-a lui Jacob la Bullaren?

— Nu, absolut nimic. Nu pare să fi fost acolo. La tine cum a mers?

Patrik îi povesti rapid despre vizita sa la spital.

— Te-ai gândit de ce analizele de sânge nu au dat niciun rezultat? întrebă Martin. Știm că făptașul pe care-l căutăm e înrudit cu Johannes, însă nu e vorba de Jacob, Gabriel, Johan ori Robert. Și având în vedere natura probei, putem exclude din start femeile. Ai vreo idee?

— Da, am rugat-o pe Annika să încerce să adune niște informații cu privire la posibila existență a unor copii nelegitimi de-ai lui Johannes, prin zona asta.

— Pare o idee bună. Cu unul ca el, m-aș mira să nu aibă copii nelegitimi împrăștiați peste tot.

— Ce părere ai de teoria conform căreia agresorul lui Johan se află acum pe urmele lui Jacob?

Patrik sorbi atent niște cafea. Era aburindă și extrem de fierbinte.

— Fără îndoială că ar fi o coincidență foarte stranie. Dar tu ce crezi?

— La fel ca tine. Că ar fi a naibii coincidența să nu fie aceeași persoană. Jacob pare să fi dispărut complet de pe fața pământului. Nimeni nu l-a văzut de-aseară. Mă văd nevoit să recunosc că sunt îngrijorat.

— Ai avut dintotdeauna o bănuială că Jacob ascunde ceva. Să fie ăsta motivul pentru care a dispărut? spuse Martin cu ezitare. Să fi aflat cineva că a fost la secția de poliție și să fi crezut că și-a dat drumul la gură despre vreun lucru pe care persoana aceasta dorea să-l țină secret?

— Poate, spuse Patrik. Însă tocmai asta e problema. În momentul de

față, orice e posibil, iar noi nu avem decât o grămadă de speculații.

Numără pe degete.

— Siv și Mona ucise în ’79; Johannes ucis în ’79; Tanja ucisă acum, la distanță de douăzeci și patru de ani; Jenny Möller răpită, pare-se că atunci când făcea autostopul; Johan bătut măr noaptea trecută, poate chiar omorât, în funcție de prognostic; și Jacob, dispărut ieri fără urmă. Tot timpul, familia Hult pare a fi numitorul comun și, cu toate astea, deținem probe conform cărora niciunul dintre ei nu se face vinovat de moartea Tanjei. Iar toate indiciile arată că persoana care a ucis-o pe Tanja le-a ucis, de asemenea, pe Siv și pe Mona.

Ridică mâinile, cuprins de frustrare.

— E-o mare încurcătură, să știi. Iar noi ne aflăm în miezul ei, proști de dăm în gropi.

— Iar ai citit prea multă propagandă antipoliției neneasc ă, spuse Martin, râzând.

— Ce să mai facem acum? Am rămas fără idei. Timpul trebuie că se scurge cu repeziciune pentru Jenny Möller, dacă n-o fi deja prea târziu.

Se grăbi să schimbe subiectul, pentru a-și alunga gândurile negre.

— Apropo, ai invitat-o în oraș pe fata aia?

— Care fată? întrebă Martin, încercând să-și păstreze o expresie neutră pe chip.

— Nici să nu-ncerci. Știi la cine mă refer.

— Dacă vorbești de Pia, n-a fost nimic de genul ăla. Doar ne-a ajutat un pic cu traducerile, atât.

— „Doar ne-a ajutat un pic cu traducerile, atât”, îl maimuțări Patrik, dând din cap dintr-o parte în alta. Nu mai sta pe margine și aruncă-te în joc acum. Îmi dau seama că la asta ți-e gândul, atunci când vorbești despre ea. Cu toate că s-ar putea să nu fie genul tău. Ești sigur că n-are deja un prieten?

Patrik zâmbi, pentru a-și mai îndulci puțin tachinările.

Martin se pregătea să-i dea o replică usturătoare, când sună mobilul lui Patrik.

Cu urechile ciulite, Martin se chinui să audă cine-ar fi putut fi la telefon. Auzi ceva legat de analizele sângelui, așa că probabil era cineva de la laborator. Fusese în stare să înțeleagă măcar atât. Nu putu culege nimic altceva din finalul conversației lui Patrik.

— Cum adică straniu? Aha… înțeleg. Ce naiba vreți să spuneți? Dar cum de… În regulă…

Martin trebui să-și înăbușe dorința de a urla. Expresiile faciale schimbătoare ale lui Patrik indicau ceva serios, dar el continua cu încăpățânare să ofere niște replici monosilabice persoanei de la laborator.

— Așadar, ziceți că s-a stabilit cu precizie relația dintre cei doi.

Patrik îi făcu semn lui Martin că își dădea intenționat silința de a împărtăși cu el câteva informații din conversație.

— Dar tot nu înțeleg cum se leagă de…? Nu, e de-a dreptul imposibil. E mort. Trebuie să existe o altă explicație. Nu, dar pentru Dumnezeu, dumneavoastră sunteți expertul. Ascultați cu atenție ce vă spun. *Trebuie* să existe o altă explicație.

Patrik părea să aștepte nerăbdător ca persoana de la celălalt capăt al firului să chibzuiască.

Martin șopti:

— Ce se petrece?

Patrik ridică un deget pentru a-l face să tacă. Acum era clar că avea să primească în sfârșit un răspuns.

— Nu e deloc neverosimil. Ba chiar, în această situație aparte, e complet plauzibil.

Figura lui Patrik se lumină. Martin își văzu colegul cuprins de ușurare, în vreme ce el aproape că lăsa pe masă urme adânci de zgârieturi.

— Dumnezeule mare! Mulțumesc! Mulțumesc din suflet!

Patrik închise brusc mobilul și se întoarse către Martin, încă având pe chip expresia de ușurare.

— Știu cine-o are pe Jenny Möller! Și n-o să-ți vină să crezi…

•

Operația se încheiase. Johan fusese dus în secția de terapie intensivă, legat la tot felul de tuburi și tubulețe, departe, în propria-i lume obscură. Robert stătea lângă pat, ținându-l de mână. Solveig plecase să caute o toaletă, așa că rămăsese singur cu fratele lui, fiindcă pe Linda nu o lăsaseră să intre. Nu voiau să fie prea multe rude în cameră, toate deodată.

Tubul gros din gura lui Johan era conectat la un aparat ce scotea un șuierat ascuțit. Robert trebui să se forțeze să nu respire în același ritm cu mașinăria. Era ca și cum ar fi vrut să-l ajute pe Johan să răsufle, în încercarea de a face orice pentru a îndepărta sentimentul de neputință care amenința să-l copleșească.

Mângâie cu degetul mare palma lui Johan. Îi trecu prin gând să se uite la linia vieții fratelui său, dar se dădu bătut, neștiind care dintre cele trei cute distincte era linia vieții. Johan avea două cute lungi și una scurtă. Robert speră ca aceea scurtă să fie linia iubirii.

Gândul la o lume fără Johan îi aduse cu o senzație ametitoare de deșertăciune. Știa că, de obicei, el părea a fi cel mai rezistent dintre ei doi, liderul. Însă adevărul era că, fără Johan, el nu făcea nici cât negru sub unghie. Johan dădea dovadă de o blândețe de care Robert avea nevoie pentru a-și păstra propriul simț al umanității. Orice urmă de bunătate îi dispăruse atunci când găsise trupul tatălui său. În lipsa lui Johan, asprimea pe care o simțea lăuntric ar fi pus stăpânire asupra

lui.

Aflat la capul patului de spital al fratelui său, Robert continuă să facă promisiuni. Cum că totul avea să fie diferit dacă lui Johan i s-ar fi dat să trăiască. Făgădui să nu mai fure, să-și găsească o slujbă, să încerce să facă ceva bun cu viața lui; și da, chiar să se tundă.

Făcu ultima promisiune cam fără tragere de inimă, dar, spre marea lui surprindere, aceasta păru să schimbe lucrurile. Simți în mâna lui Johan un tremur ușor ca un fulg, o mișcare delicată a degetului arătător, ca și cum ar fi încercat să dezmierde, la rându-i, mâna lui Robert. Nu era mult, însă era de-ajuns pentru el. Așteptă cu înflăcărare întoarcerea lui Solveig. Era nerăbdător să-i spună că Johan al ei avea să se facă bine.

•

— Martin, te caută la telefon un individ care susține că are informații cu privire la atacul asupra lui Johan Hult.

Annika scoase capul pe ușă, iar Martin se opri și se întoarse.

— La naiba, n-am timp acum.

— Să-l rog să revină? spuse Annika uimită.

— Nu, la naiba, nu, vorbesc cu el acum.

Martin dădu buzna în biroul Annikăi și-i smulse telefonul. După ce ascultă atent pentru o vreme și puse câteva întrebări, închise și fugi pe ușă.

— Annika, eu și Patrik trebuie să plecăm. Poți să dai de Gösta și să-l rogi să mă sune imediat pe mobil? Și unde-i Ernst?

— Gösta și Ernst au plecat să ia prânzul, dar îi sun pe mobil.

— Foarte bine.

Își luă zborul.

Câteva clipe mai târziu, Patrik apăru val-vârtej.

— Annika, ai luat legătura cu Uddevalla?

Ea îi făcu semn că da.

— Totul e în regulă, sunt pe drum!

— Grozav!

Dădu să plece, dar se opri.

— Am uitat să-ți spun, nu mai e nevoie să lucrezi la lista cu copii fără tați declarați.

După care, Annika îl privi și pe el dispărând în grabă de-a lungul coridorului. Agitația din secție era de nedescris. Patrik îi spusese în grabă ce se întâmplase și se simțea cuprinsă de frenezie. Era o ușurare să aibă în sfârșit un rezultat concret, iar în momentul acela, fiecare minut conta. Le făcu semn cu mâna lui Patrik și lui Martin când aceștia trecură prin dreptul ferestrei și părăsiră secția.

— Baftă! le strigă, nesigură dacă o auziseră.

Formă repede numărul lui Gösta.

•

— Mda, e cum nu se poate mai rău, Gösta. Cum stăm noi așa, în vreme ce puștii ăia fac pe cocoșii.

Ernst ajunsese la subiectul lui preferat, iar Gösta fu nevoit să admită că începuse să-l calce pe nervi. Cu toate că mai devreme îl criticase pe Martin, o făcuse mai degrabă fiindcă nu-i plăcea să fie mustrat de cineva care nu avea nici jumătate din vârsta lui. Apoi își dădu seama că nu fusese mare lucru.

Merseseră cu mașina în Grebbestad și acum erau la restaurantul Telegrafen și luau prânzul. Oferta culinară din Tanum nu era prea grozavă și se plictisiseră de ea destul de repede. Iar Grebbestad era la doar zece minute distanță, de-a lungul coastei.

Telefonul lui Gösta se afla pe masă. Când sună, amândoi văzură pe ecran că erau apelați de la secție.

— La naiba, nu răspunde. Ai dreptul să-ți mănânci prânzul în pace și liniște.

Ernst se întinse pentru a-i închide lui Gösta telefonul, însă fu oprit de o privire din partea colegului său.

Nimeriseră chiar în intervalul aglomerat de la prânz. Unii dintre clienții obișnuiți priviră mânioși către persoana care îndrăznise să răspundă la telefon în mijlocul restaurantului. Gösta îi privi urât, la rându-i, și vorbi mai tare. Când termină, puse pe masă o bancnotă, se ridică și-i făcu semn lui Ernst să procedeze la fel.

— Avem treabă.

— Nu poate aștepta? N-am luat nici măcar o gură.

— Poți să mănânci ceva la secție, mai târziu. Acum avem de săltat un individ.

Pentru a doua oară pe ziua aceea, Gösta se îndrepta către Bullaren; de data aceasta, el era la volan. Îi spuse lui Ernst ceea ce-i raportase Annika. Când ajunseră, o jumătate de oră mai târziu, găsiră un adolescent care-i aștepta pe marginea drumului, la mică distanță de fermă, întocmai cum li se spusese.

Opriră mașina și coborâră.

— Tu ești Lelle? întrebă Gösta.

Băiatul încuviință. Era zdravăn și mătăhălos, cu o ceafă de luptător și mâini uriașe. Născut, parcă, pentru a fi agent de pază și protecție, își spuse Gösta. Sau un acolit, ca în cazul acela. Însă un acolit cu mustrări de conștiință, sau cel puțin așa părea.

— Ne-ai sunat, așa că vorbește, spuse Gösta.

— Da, s-auzim. Hai, dă-i drumul, zise Ernst pe un ton agresiv, iar Gösta îl avertiză din priviri. Nu era nevoie să facă pe durul.

— Ei bine, după cum i-am spus și fetei de la secție, eu și Kennedy am făcut ieri o prostie.

O prostie, gândi Gösta. Băiatul avea în mod clar tendința de a minimaliza lucrurile.

— Da?

— L-am bătut un pic pe individul ăla, cel care e rudă cu Jacob.

— Johan Hult?

— Mda, cred că Johan îl cheamă.

Vocea îi deveni stridentă.

— Jur, n-am știut că o să-l bată așa de rău. Kennedy a zis că vrea doar să stea de vorbă cu el. Ca să-l amenințe un pic. Nimic serios.

— Însă nu asta s-a întâmplat.

Gösta încercă să adopte un ton părintesc, dar nu-i prea ieși.

— Nu, Kennedy a luat-o razna. A început să zică o grămadă de chestii, despre cât de grozav e Jacob și cum că el, adică Johan, l-a săpat, nu știu cum, și a mințit în legătură cu ceva, iar Kennedy a vrut ca el să-și retragă cuvintele și când Johan a refuzat, atunci Kennedy chiar și-a ieșit din fire și l-a bătut măr.

Băiatul fu nevoit să se oprească pentru a-și trage sufletul. Gösta considera că, în mare parte, pricepuse despre ce era vorba, însă nu era complet sigur. Puștii din ziua de azi nu păreau să vorbească aceeași limbă.

— Și tu ce făceai între timp? Pierdeai vremea prin grădină? spuse Ernst, disprețuitor.

Căpătă o altă privire întunecată din partea lui Costa.

— Îl țineam pe tip, spuse încet Lelle. Îl țineam de brațe, să nu poată riposta, dar n-am știut că o s-o ia razna Kennedy. De unde să fi știut?

Se uită când la Costa, când la Ernst.

— Ce-o să se întâmple acum? Pot rămâne aici? Sau o s-ajung la închisoare?

Zdrahonul nu mai avea mult și izbucnea în plâns. Era ca un băiețel speriat, iar Gösta nu mai trebui să se chinuie să vorbească pe un ton părintesc; acum venea de la sine.

— Vom discuta mai târziu despre asta. O să se rezolve. Momentan, lucrul cel mai important e să stăm de vorbă cu Kennedy. Poți fie să aștepți aici cât timp noi mergem după el, fie să vii în mașină. Tu alegi.

— Voi aștepta în mașină, spuse încet Lelle. Oricum vor afla ceilalți că eu l-am turnat pe Kennedy.

— În regulă, să mergem.

Parcurseră cu mașina ultimele sute de metri spre fermă. Ușa le fu deschisă de aceeași femeie care îi întâmpinase mai devreme pe Gösta și pe Martin. Acum era și mai nervoasă.

— De data asta ce mai vreți? Va trebui să instalăm o ușă batantă, pentru poliție. Pe cuvânt, n-am mai pomenit așa ceva. După toată cooperarea pe care-am dovedit-o de-a lungul anilor…

Gösta o întrerupse, ridicând mâna. Cu un aer mormântal, spuse:

— N-avem timp de discuții. Trebuie să vorbim cu Kennedy. Acum.

Femeia simți nota gravă din vocea lui și îl strigă imediat pe

Kennedy. Când vorbi din nou, intonația îi fu mai blândă.

— Ce vreți de la Kennedy? A făcut ceva?

— Veți afla mai târziu detaliile, spuse Ernst. Momentan sarcina noastră e să-l ducem pe băiat la secție și să discutăm acolo cu el. Îl luăm și pe voinicul acela, Lelle.

Kennedy păși din umbră. Purta pantaloni închiși la culoare și un tricou alb. Iar cu părul pieptănat grijuliu, părea un elev de la un internat englezesc și nu un fost infractor, de la casa de corecție. Singurul detaliu care nu se potrivea erau zgârieturile mari de pe articulațiile degetelor. Gösta înjură în sinea sa. Asta observase el mai devreme. Trebuia să-și fi adus aminte.

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Vorbea foarte îngrijit, însă poate ușor exagerat. Își dădură seama că făcea eforturi imense de a vorbi corect, ceea ce diminua întreg efectul.

— Am stat de vorbă cu Lelle. Așa că va trebui să vii cu noi la secție.

Kennedy își lăsă capul în jos, într-o consimțire tacită. Dacă învățase ceva de la Jacob, aceea era că trebuia să suporți consecințele faptelor tale, pentru a fi vrednic în fața lui Dumnezeu.

Aruncă împrejur o ultimă privire, plină de regret. Avea să-i lipsească ferma.

•

Stătură tăcuți, față în față. Marita luase copiii cu ea și mersese la Västergården ca să-l aștepte pe Jacob. Afară cântau păsările, dar înăuntru era liniște. Valizele încă se aflau la capătul scărilor principale. Laine nu putea pleca înainte de-a ști că Jacob nu pățise nimic.

— Vreo veste de la Linda? întrebă ea pe-un ton nesigur, temându-se să nu clatine fragilul armistițiu temporar dintre ea și Gabriel.

— Nu, nu încă. Biata Solveig, zise Gabriel.

Laine se gândi la toți anii de șantaj, însă nu spuse nimic. O mamă nu poate decât să simtă compasiune față de o altă mamă, al cărei copil a fost rănit.

— Crezi că și Jacob…?

Vorbele i se opriră în gât.

Cu un gest neașteptat, Gabriel își puse mâinile pe ale ei.

— Nu, nu cred. Ai auzit ce-a spus poliția. Cu siguranță e pe undeva și încearcă să pună lucrurile cap la cap. Are multe la care trebuie să mediteze.

— Da, asta cu siguranță, spuse Laine cu amărăciune.

Gabriel tăcu, însă mâna îi rămase pe-a ei. Era incredibil cât de liniștitor era gestul acela, iar femeia își dădu seama că era pentru prima oară în toți acei ani când Gabriel dădea dovadă de-o asemenea tandrețe. O senzație plăcută îi cuprinse întreg trupul, dar, în același timp, era amestecată cu tristețea despărțirii. Nu dorea să-l părăsească.

Luase acea decizie pentru a-l scuti pe el de umilința de-a o da afară, însă brusc fu nesigură dacă era una corectă. Apoi el își îndepărtă mâna, iar clipa trecu.

— Știi, privind în urmă, pot spune că mereu am avut senzația că Jacob îi semăna mai mult lui Johannes decât mie. Am privit-o ca pe-o farsă răutăcioasă a sorții. În afară, poate că Ephraim părea mai apropiat de mine decât de Johannes. Tata locuia aici cu noi, iar eu moșteniseam conacul și toate cele. Însă nu era așa. Motivul pentru care se certau atât de des era că, de fapt, semănau atât de tare. Uneori ai fi zis că Ephraim și Johannes erau una și aceeași persoană. Eu mereu am fost lăsat pe dinafară. Până când s-a născut Jacob, iar eu mi-am regăsit în el atât tatăl, cât și fratele. Era ca și cum aș fi fost acceptat, în sfârșit, în micul lor grup. Dacă m-aș fi apropiat destul de mult de fiul meu și l-aș fi cunoscut foarte bine, atunci ar fi fost ca și cum i-aș fi știut, în același timp, pe Ephraim și pe Johannes. Aveam să devin parte a grupului lor.

— Știu, spuse Laine cu blândețe, însă Gabriel nu păru s-o audă.

Continuă, privind pe geam, în depărtare.

— L-am invidiat pe Johannes. El chiar credea minciunile tatii despre puterile noastre de a vindeca oamenii. Imaginează-ți puterea pe care i-a oferit-o credința aceea! Să-ți privești mâinile și să știi că sunt uneltele lui Dumnezeu. Să vezi oamenii ridicându-se și făcând pași, să faci orbii să vadă și să fii conștient că tu însuți ai înfăptuit asta. Eu, unul, doar am privit spectacolul. Mi-am văzut tatăl călăuzind și dirijând și am detestat fiecare clipă. Johannes nu-i vedea dinaintea lui decât pe suferinzi. Nu vedea decât poarta sa directă spre Dumnezeu. Cât trebuie să fi suferit atunci când aceasta i s-a ferecat! Iar eu nu i-am oferit niciun strop de mângâiere. Ba dimpotrivă, am fost în extaz. În sfârșit, eu și Johannes puteam fi niște băieți normali. În sfârșit, puteam fi egali. Însă asta nu s-a întâmplat niciodată. Johannes a continuat să fascineze oamenii, în vreme ce eu, eu…

Vocea i se pierdu.

— Ai toată puterea lui Johannes. Însă nu îndrăznești să te folosești de ea, Gabriel. Asta e diferența dintre voi doi. Dar crede-mă, e acolo.

Pentru prima oară în toți anii petrecuți împreună, ea îi zări lacrimi în ochi. Nu își arătase slăbiciunea nici măcar atunci când Jacob se îmbolnăvise. Laine îl apucă de mână, iar el o strânse tare.

Gabriel spuse:

— Nu-ți pot făgădui iertare. Însă pot promite că voi încerca.

— Știu. Crede-mă, Gabriel, știu.

Îi luă mâna și își atinse cu ea obrazul.

•

Neliniștea Ericăi creștea cu fiecare ceas. O durere cumplită de șale nu-i dădea pace și își masa, absentă, zona aceea cu vârfurile degetelor.

Încercase toată dimineața să o sune pe Anna, acasă și pe mobil, însă nu o găsise. Făcuse rost de la Informații de numărul de mobil al lui Gustav, însă acesta nu-i putu spune decât că, în urmă cu o zi, îi dusese pe Anna și pe copii cu barca în Uddevalla și că, de acolo, aceștia luaseră trenul. Ar fi trebuit să ajungă în Stockholm în seara aceea. Pe Erica o deranjă faptul că el nu părea deloc îngrijorat. Aduse, calm, o grămadă de explicații logice: poate că fuseseră obosiți și deconectaseră telefonul, bateria de la mobil se descărcase sau poate că Anna nu își plătise factura – lucru pe care-l spuse râzând. Comentariul acela o făcu pe Erica să fiarbă și îi închise în nas telefonul. Dacă până atunci nu se frământase, cu siguranță o făcea în momentul acela.

Încercă să-l sune pe Patrik pentru a-i cere sfatul sau măcar pentru a primi niște încurajări, însă acesta nu răspunse nici la mobil, nici la telefonul de la birou. Apelă centrala și Annika îi spuse că era plecat cu treabă și că nu știa când avea să se întoarcă.

Erica dădu în continuare telefoane, cuprinsă de agitație. Durerea sâcâitoare nu voia să dispară. Pe când se pregătea să renunțe, cineva răspunse la mobilul Annei.

— Alo?

O voce de copil. Emma, probabil, se gândi Erica.

— Bună, draga mea, aici e mătușa. Spune-mi, unde sunteți?

— În Stockholm, spuse peltic Emma. A venit bebe?

Erica zâmbi.

— Nu, încă nu. Ascultă, Emma, aș putea vorbi cu mami?

Emma îi ignoră cererea. Acum că avusese norocul să pună mâna pe telefonul mamei, ba chiar să răspundă la un apel, nu intenționa să renunțe prea ușor la asta.

— Știi ce-vaaa? zise Emma.

— Nu, nu știu, spuse Erica, dar scumpete, putem vorbi despre asta mai târziu. Acum chiar aș vrea să vorbesc cu mama ta.

Începu să-și piardă răbdarea.

— Știi ce-vaaa? repetă cu încăpățânare Emma.

— Nu, ce? oftă obosită Erica.

— Ne-am mutat!

— Da, știu, ați făcut-o mai demult.

— Nu, azi! spuse triumfător Emma.

— Azi?

— Da, ne-am mutat înapoi acasă cu tata, anunță Emma.

Erica simți cum camera începe să se învârtă prin fața ochilor. Însă înainte de-a putea spune altceva, o auzi pe Emma zicând:

— Pa, pa, acum trebuie să merg la joacă.

Apoi legătura se întrerupse.

Erica închise telefonul, cu inima grea.

•

Patrik bătu violent în ușa de la Västergården. Răspunse Marita.

— Bună ziua, Marita. Avem mandat de percheziție a casei.

— Dar deja ați făcut-o, spuse ea, nedumerită.

— Am descoperit informații noi. Am o echipă cu mine, însă i-am rugat să aștepte la distanță, ca să te lăsăm să-ți iei copiii cu tine. Nu e nevoie să vadă atâta poliție și să se sperie.

Ea încuviință, fără a spune vreun cuvânt. Grijile pe care și le făcuse pentru Jacob îi epuizaseră toate puterile și nu mai avea energia să obiecteze. Se întoarse pentru a merge să-i ia pe copii, însă Patrik o opri, cu o nouă întrebare.

— Mai există alte clădiri în complex, pe lângă cele pe care le putem vedea în jur?

Marita clătină din cap.

— Nu, doar casa, hambarul, magazia de unelte și căsuța de joacă. Atât.

Patrik încuviință și-i permise să plece.

Un sfert de oră mai târziu, casa era pustie. Își puteau începe căutările. Patrik le dădu niște instrucțiuni scurte, în sufragerie.

— Am mai fost o dată aici, fără să găsim nimic, însă acum va trebui să căutăm mai amănunțit. Uitați-vă peste tot, și prin asta vreau să spun peste tot. Dacă e nevoie să smulgeți scânduri din podea sau de pe pereți, faceți-o. Dacă e nevoie să dezmembrați mobila, faceți și asta. Ați înțeles?

Cu toții încuviințară. Deși simțeau că sunt pe cale să facă ceva nu tocmai bun, erau nerăbdători să se apuce de treabă. Înainte de-a intra, Patrik le oferise un rezumat al evoluției anchetei. Acum nu-și doreau nimic mai mult decât să înceapă.

După ce lucrară timp de o oră, fără niciun rezultat, casa arăta ca o zonă calamitată. Totul fusese smuls și cărat afară. Dar încă nu aveau indicii. Patrik dădea o mână de ajutor în sufragerie, când Gösta și Ernst își făcură apariția și priviră uluiți în jur.

— Ce dracu' se întâmplă aici? spuse Ernst.

Patrik ignoră întrebarea.

— A mers bine cu Kennedy?

— Mda, a recunoscut fără să bată câmpii, iar acum se află în spatele gratiilor. Al naibii puști mucos!

Cu gândul la altceva, Patrik dădu doar din cap.

— Deci ce se întâmplă aici? Se pare că numai noi n-am fost anunțați. Annika n-a vrut să ne spună nimic. A zis doar că trebuie să venim aici și că ne vei pune tu la curent.

— Nu vă pot explica totul în clipa asta, spuse Patrik, agitat. Pentru început, aflați că toate indiciile arată că Jacob ar fi răpit-o pe Jenny Möller. Trebuie să găsim ceva care să ne semnaleze unde se află.

— Atunci înseamnă că nu el a ucis-o pe turista germană, spuse

Gösta. Fiindcă analiza sângelui a arătat că…

Se opri, încurcat.

Din ce în ce mai iritat, Patrik spuse:

— Nu, probabil că el *a fost* cel care-a omorât-o pe Tanja.

— Atunci cine le-a ucis pe celelalte fete? Era mult prea tânăr pe-atunci…

— N-a fost el. Însă vom discuta despre asta mai târziu. Acum dați-ne o mână de ajutor aici!

— Ce anume căutăm? întrebă Ernst.

— Mandatul de percheziție se află pe masa din bucătărie. Sunt descrise acolo toate lucrurile pe care ne interesează să le găsim.

Apoi Patrik se întoarse și continuă să caute în raftul pentru cărți.

Trecu încă o oră fără să găsească ceva. Patrik începu să-și piardă speranța. Cum ar fi fost să nu găsească nimic! Se mutase din sufragerie și căuta, în zadar, prin birou. Stătu cu mâinile în șolduri, forțându-se să inspire adânc de câteva ori și lăsându-și privirea să rătăcească prin cameră. Aceasta era micuță, dar îngrijită. Rafturi cu mape și dosare, toate etichetate cu grijă. Nicio hârtie pe biroul mare, piesă de anticariat, iar sertarele erau toate în ordine. Gânditor, Patrik își lăsă privirea să alunece înapoi asupra biroului. Se încruntă. O piesă veche. Cum niciodată nu ratase vreun episod din *Spectacolul antichităților* la TV, în timp ce privea piesa veche de mobilier, gândurile i se îndreptară în mod firesc spre posibilele compartimente secrete. Ar fi trebuit să-i treacă mai devreme prin minte. Începu din partea de deasupra locului pentru scris, parte prevăzută cu o sumedenie de sertărașe. Le trase afară, unul câte unul, și își băgă atent degetul prin cavitățile din spatele acestora. Ajuns la ultimul sertar, el simți, triumfător, ceva. Un obiect mic din metal se mișcă atunci când fu apăsat. Cu un trosnet, peretele cavității dindărătul lui căzu deoparte, dezvăluind un compartiment secret. Pulsul i se mări. Înăuntru, găsi un caiet vechi, îmbrăcat în piele neagră. Își puse niște mănuși de cauciuc și îl ridică atent. Cu o groază crescândă, citi ce scria în el. Nu aveau timp de pierdut, Jenny trebuia găsită.

Își aminti de-o hârtie pe care-o văzuse într-unul din sertare. Îl trase afară și o găsi, după ce răsfoi alte câteva documente. Ștampila din colț a consiliului județean indica expeditorul. Patrik citi printre rânduri și se uită la numele din josul paginii. Apoi își luă mobilul și sună la secție.

— Annika, Patrik la telefon. Ascultă, am nevoie să verifici ceva pentru mine.

Îi explică pe scurt.

— Cel de care trebuie să întrebi este doctorul Zoltan Czaba. Da, de la secția de oncologie. Sună-mă imediat ce afli ceva.

•

Șirul zilelor care îi așteptau părea nesfârșit. Kerstin și Bo Möller telefonau la secția de poliție de câteva ori pe zi, în speranța că aveau să primească vești, însă degeaba. Odată ce poza lui Jenny apăruse pe pliante, telefoanele lor mobile începuseră să sune aproape non-stop. Prieteni, rude, cunoștințe. Cu toții își exprimau îngrijorarea, dar încercau, în același timp, să le insufle speranță părinților lui Jenny. Câțiva se oferiseră să vină în Grebbestad pentru a le fi alături, însă familia Möller refuzase politicos, dar ferm. Considerau că ar fi înrăutățit și mai mult situația; n-ar mai fi fost în stare să uite că, de fapt, se întâmpla ceva îngrozitor. Dacă ar fi stat pur și simplu în rulotă și ar fi așteptat, față în față, la masa cea mică, mai devreme sau mai târziu Jenny avea să intre pe ușă, iar totul avea să se întoarcă la normal.

Așa că stăteau acolo, zi după zi, pradă unei neliniști din ce în ce mai mari. Ziua aceea fusese și mai îngrozitoare decât oricare alta, dacă era posibil așa ceva. Kerstin avusese coșmaruri teribile toată noaptea. Asudând, se zvârcolise în pat, de pe-o parte pe alta, în vreme ce imagini greu de descifrat îi tremurau îndărătul pleoapelor. O văzuse de mai multe ori pe Jenny. De cele mai multe ori, micuță fiind. Acasă, pe peluză. Pe o plajă din fața campingului. Însă de fiecare dată, imaginile erau înlocuite de forme obscure, stranii, pe care nu le putea recunoaște nicicum. Era frig și întuneric, iar cu coada ochiului putea să zărească o luminiță ce pâlpâia undeva în dreapta ei. Nu prea putea distinge forma, cu toate că, în vis, se întinsese în repetate rânduri după umbra respectivă.

Când se trezise în dimineața aceea, își simțise inima grea. Pe măsură ce orele se scurseseră, iar temperatura crescuse în mica rulotă, ea stătuse în fața lui Bo, fără să spună nimic, încercând cu disperare să evoce îmbrățișarea trupului de prunc al lui Jenny. Însă, la fel ca în vis, acesta părea imposibil de atins. Își amintea senzația, care fusese atât de puternică tot timpul cât Jenny lipsise, însă nu o mai putea simți. Treptat, îi deveni clar. Ridică privirea dinspre tăblia mesei și se uită la soțul ei.

Apoi spuse:

— S-a dus acum.

Bărbatul știa că așa este. De îndată ce vorbele fură rostite, simți în adâncul lui adevărul acestora.

11.

2003, vara

Zilele se contopiră una-ntr-alta, ca într-o negură. Fu supusă unor chinuri inimaginabile, care o făcură să-și blesteme zilele. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost atât de stupidă încât să facă autostopul. Mama și tata îi spuseseră de atâtea ori să nu se urce într-o mașină necunoscută, însă ea se simțise invulnerabilă.

Părea să se fi întâmplat cu atât de mult timp în urmă. Jenny încercă să reînvie acel sentiment, dorindu-și să-l savureze din nou, chiar și pentru o scurtă clipă. Sentimentul că nimic de pe lumea aceea nu ar fi putut-o răni, că lucrurile negative se puteau întâmpla altora, însă nu și ei. Indiferent ce urma să se petreacă, ea nu avea să mai trăiască vreodată sentimentul acela.

Stătu întinsă pe-o parte, zgâriind cu degetele în țărână. Nu-și putea folosi celălalt braț, dar se forță să-l miște pe cel sănătos, pentru a-și menține circulația. Visă că, aidoma unei eroine de film, avea să se arunce asupra lui și avea să-l doboare, data următoare când el ar fi coborât acolo. L-ar fi lăsat zăcând inconștient pe jos, apoi ar fi evadat către mulțimea nerăbdătoare de-afară, care o căutase peste tot. Era un vis măreț, dar imposibil. Picioarele nu-i mai foloseau la mers.

Viața i se scurgea din trup, încetul cu încetul. Și-o imagină infiltrându-se în pământul de sub ea și alimentând vietățile tainice. Viermii și larvele ce-i secătuiau energia vitală.

Cu ultimele puteri părăsind-o, își dădu seama că nu avea să mai capete niciodată șansa de a le cere iertare părinților săi pentru că fusese atât de nesuferită în ultimele săptămâni. Speră că aveau să înțeleagă.

•••

O ținuse în brațe toată noaptea. Treptat, ea devenise din ce în ce mai rece. O întunecime densă îi înconjură. Speră ca bezna să-i pară și ei la fel de ocrotitoare și de liniștitoare. Era ca și cum ar fi fost învăluiți de un pled mare și întunecat.

Pentru o clipă, Jacob îi văzu dinaintea sa pe copii. Însă imaginea aceea îi reamintea prea mult de viața reală, așa că o îndepărtă.

Johannes deschisese calea. Johannes, Ephraim și el însuși. Erau o trinitate; știuse asta dintotdeauna. Posedau un har pe care Gabriel nu-l putea împărtăși vreodată. De aceea el n-ar fi înțeles niciodată. Johannes și Ephraim și el însuși. Erau unici. Se aflau mai aproape de Dumnezeu decât oricine altcineva. Erau speciali. Asta scrisese Johannes în cartea sa.

Nu fusese o întâmplare faptul că descoperise caietul negru al lui Johannes. Ceva îl condusese către el, atrăgându-l precum un magnet,

spre ceea ce el considera a fi moștenirea lăsată lui de către Johannes. Îl impresionase jertfa pe care acesta fusese dispus să o facă pentru a-i salva viața. El înțelesese cât se poate de bine ceea ce dorise Johannes să înfăptuiască. Ce ironie că totul se dovedise a fi inutil! Bunicul Ephraim fusese cel care îi sărise în ajutor. Îl durea faptul că Johannes dăduse greș. Era păcat că fetele pieriseră. Însă el dispunea de mai mult timp decât avusese vreodată Johannes. El nu era sortit eșecului. Avea să încerce iar și iar, până avea să găsească drumul spre lumina sa lăuntrică. Cea pe care bunicul Ephraim îi spusese că o poseda, la rândul lui, tăinuită undeva în adâncul sufletului. Precum tatăl său, Johannes.

Jacob dezmierdă cu părere de rău brațul rece al fetei. Nu era vorba că nu-i deplângea moartea. Însă ea era o persoană obișnuită, iar Dumnezeu avea să-i ofere un loc special fiindcă se sacrificase pentru unul din aleșii Lui. Un gând îi trecu prin minte: poate că Dumnezeu aștepta un număr precis de sacrificii până a-i permite să afle soluția. Poate că așa fusese și în cazul lui Johannes. Nu eșuaseră, ci pur și simplu Dumnezeu aștepta dovezi suplimentare ale credinței lor, înainte de-a le arăta calea.

Gândul îi însenină lui Jacob dispoziția. Acela trebuia să fie răspunsul. Dintotdeauna crezuse mai mult în Dumnezeul Vechiului Testament. Cel care cerea vărsare de sânge.

Însă un lucru încă îi măcina conștiința. Cât de iertător avea să fie Dumnezeu cu faptul că nu putuse rezista poftelor trupești? Johannes dăduse dovadă de mai multă forță. Niciodată nu fusese ispitit, iar Jacob îl admira pentru asta. Dar el simțise atingerea pielii moi și netede, iar ceva i se deșteptă în adâncuri. Pentru scurtă vreme, necuratul îl subjugase și i se supuse acestuia. Însă apoi regretase amarnic și cu siguranță că Dumnezeu remarcase. El, a cărui privire îi pătrundea direct în suflet, trebuia să fi văzut că remușcarea lui era sinceră și trebuia să-i fi acordat iertarea îngăduită de El tuturor păcătoșilor.

Jacob o legănă pe fată în brațe. Îi dădu la o parte șuvița care-i alunecase pe chip. Era așa de frumoasă. De cum o văzuse făcând autostopul, pe marginea drumului, știuse că era cea aleasă. Semnul pe care-l așteptase fusese prima fată. Ani de zile, citise vrăjit, în carte, cuvintele lui Johannes. Când tânăra îi apăruse la ușă, întrebând de mama sa, în aceeași zi în care el însuși primise Judecata, înțelesese că era un semn.

Nu fu descurajat de faptul că nu reușise să-și afle puterile cu ajutorul fetei. Johannes eșuase, de asemenea, cu mama ei. Important era că, odată cu apariția acelei prime fete, Jacob pornise pe calea ce-i fusese hărăzită. De a merge pe urmele tatălui său.

Lăsase trupurile fetelor în Prăpastia Craiului pentru a demonstra

asta lumii întregi. Le spunea astfel că avea să continue ceea ce începuse Johannes. Considera că nimeni nu ar fi înțeles. Era de ajuns că Dumnezeu înțelegea și aproba.

În caz că ar mai fi avut nevoie de o ultimă dovadă, o primise cu o seară în urmă. Când pomeniseră de rezultatele analizelor de sânge, fusese sigur că avea să fie închis ca un criminal. Uitase că necuratul îl făcuse să-și lase urmele pe corpul victimei.

Însă îi râse în nas diavolului. Spre imensa lui surpriză, poliția îl informase că testele îl excludeau de pe lista suspecților. Aceea reprezenta dovada finală de care avea nevoie pentru a fi convins că se afla pe calea cea bună și că nimeni nu l-ar fi putut opri. Era special. Era protejat. Era binecuvântat.

Mângâie din nou, încet, părul fetei. Avea să fie nevoie de una nouă.

•

Trecură doar zece minute și Annika îl sună.

— E așa cum ai zis. Jacob are din nou cancer. Însă de data asta nu e leucemie, ci o tumoare de proporții, pe creier. I s-a spus că nu au ce să-i facă, e mult prea avansată.

— Când a primit veștile?

Annika răsfoi prin notițele sale.

— În aceeași zi cu dispariția Tanjei.

Patrik se afundă în canapeaua din sufragerie. Acum o știa, însă tot îi venea greu să creadă. Casa îi insufla o asemenea liniște, un asemenea calm. Nu era prezentă acolo nicio urmă a răului pentru care deținea dovada în propriile mâini. Exista doar o normalitate înșelătoare. Flori într-o vază, jucării ale copiilor, împrăștiate de-a lungul podelei, o carte pe jumătate citită, pe măsuța de cafea. Fără cranii, fără haine pline de sânge, fără lumânări negre arzând.

Deasupra căminului se găsea chiar și un tablou ce-l înfățișa pe Iisus înălțându-se spre Ceruri, după înviere, cu o aură în jurul capului și cu oameni aflați pe pământ, rugându-se dinaintea sa și privind în sus.

Cum putea cineva să-și justifice faptele cele mai îngrozitoare, gândindu-se că avea mână liberă de la Dumnezeu? Poate că nu era chiar atât de straniu. De-a lungul secolelor, mulți oameni au fost uciși în numele lui Dumnezeu. Respectiva putere avea ceva ispititor, care le lua mințile oamenilor.

Patrik se smulse din meditațiile sale teologice și descoperi că echipa stătea în jurul lui, privindu-l și așteptând instrucțiuni. Le arătă ce găsise, iar fiecare din ei se forță să nu se gândească la chinurile la care probabil era supusă Jenny în momentul acela.

Problema era că nu aveau nicio idee în legătură cu locul în care s-ar fi putut afla. Cât timp Patrik așteptase ca Annika să sune din nou, percheziționaseră casa și mai amănunțit. În același timp, el sunase la conac și îi întrebase pe Marita, Gabriel și Laine dacă se puteau gândi

la vreun loc unde să se fi dus Jacob. Îndepărtase scurt întrebările venite din partea lor. Nu avea timp de așa ceva în momentele acelea.

Își ciufuli părul, care deja stătea drept în sus.

— Unde naiba ar putea fi? Nu putem căuta în tot ținutul, centimetru cu centimetru. În schimb, s-ar putea ascunde prin preajma fermei din Bullaren sau undeva prin zonă. Ce naiba să facem? întrebă frustrat.

Martin simți aceeași neputință, dar nu spuse nimic, întrebarea lui Patrik era retorică. Apoi îi veni o idee.

— Trebuie să fie pe-aici pe undeva, în Västergården. Gândiți-vă la urmele de îngrășământ. Bănuiala mea e că Jacob folosește același loc ca și Johannes. Și ce-ar putea fi mai logic decât să se afle pe-aici, prin preajmă?

— Ai dreptate, însă atât Marita, cât și socrii ei susțin că nu mai există și alte construcții pe moșie. Firește, ar putea fi o peșteră sau așa ceva, însă ai idee cât de mare e moșia familiei Hult? E ca și cum am căuta acul în carul cu fân.

— Da, dar cum rămâne cu Solveig și băieții? Pe ei i-ai întrebat? Au trăit aici pe vremuri. Poate că știu vreun loc despre care Marita n-are habar.

— A naibii de bună idee! Nu e cumva o listă cu numere de telefon în bucătărie? Linda are mobilul la ea, poate reușim să dăm de ei așa.

Martin se duse să verifice. Se întoarse cu o listă pe care numele Lindei era caligrafiat frumos. Nerăbdător, Patrik începu să sune. După o vreme, care-i păru o eternitate, Linda răspunse.

— Linda, aici Patrik Hedström. Trebuie să vorbesc cu Solveig sau cu Robert.

— Sunt înăuntru, cu Johan. S-a trezit! spuse Linda, jubilând.

Cu inima grea, Patrik simți că veselia avea să-i dispară curând din voce.

— Cheamă-l pe unul din ei, e important!

— Pe care-l preferați?

El se gândi o clipă. Cine-ar fi putut să cunoască zona din jurul casei în care trăise, copil fiind? Alegerea fu ușoară.

— Robert.

O auzi punând jos telefonul și mergând să-l aducă pe băiat. Probabil că nu putea să ia mobilul în camera de spital fiindcă ar fi putut interfera cu aparatura medicală. Abia se gândi la asta, când auzi pe fir vocea morocănoasă a lui Robert.

— Da, Robert la telefon.

— Alo, aici Patrik Hedström. Mă întrebam dacă ne-ai putea ajuta cu ceva. Este extrem de important, se grăbi el să adauge.

— Da, în regulă, ce e? spuse Robert, șovăitor.

— Știi cumva vreo construcție pe moșia din Västergården, în afară de cele aflate lângă casă? De fapt, nici măcar nu trebuie să fie o

construcție. Mai degrabă o ascunzătoare bună, dacă mă înțelegi. Însă trebuie să fie destul de încăpătoare. Să aibă loc în ea mai mult de-o persoană.

Patrik simți clar cum semnele de întrebare prinseră formă în mintea lui Robert, dar, spre ușurarea sa, acesta nu dădu glas curiozității sale. În schimb, după ce se gândi o clipă, spuse:

— Păi, singurul la care mă pot gândi ar fi vechiul adăpost în caz de bombardament. Se află la ceva distanță, în pădure. Eu și Johan ne jucam acolo când eram mici.

— Dar Jacob știa de existența lui? întrebă Patrik.

— Da, am făcut greșeala să i-l arăt o dată. Dar apoi a fugit direct la tata. S-au întors și ne-au spus să nu ne mai jucăm niciodată acolo. Tata a zis că era periculos. Și-așa s-a terminat distracția noastră. Jacob a fost dintotdeauna prea corect, spuse acru Robert, amintindu-și dezamăgirea din copilărie.

Patrik se gândi că probabil „corect” nu avea să mai fie, pe viitor, cel mai potrivit cuvânt pentru a-l descrie pe Jacob.

După ce primi îndrumările necesare, el îi mulțumi în grabă și închise telefonul.

— Cred că știu unde se află, Martin. Adună-i pe toți în curte.

Cinci minute mai târziu, opt polițiști serioși stăteau în soarele arzător de afară. Patru din Tanumshede, patru din Uddevalla.

— Avem motive să credem că Jacob Hult se ascunde prin apropiere, în pădure, într-un vechi buncăr. Probabil că o are acolo pe Jenny Möller și nu știm dacă aceasta trăiește sau nu. Așa că va trebui să acționăm cu multă grijă. Vom înainta prudenți până când vom găsi adăpostul, apoi îl vom înconjura. În liniște, spuse Patrik tăios, lăsându-și privirea să alunece asupra lor, dar zăbovind un pic mai mult asupra lui Ernst. Vom avea armele pregătite, însă nimeni nu face nimic fără un ordin precis din partea mea. Clar?

Toți încuviințară, cu figuri solemne.

— E pe drum o ambulanță din Uddevalla, dar nu vor veni cu sirenele pornite. Se vor opri chiar lângă drumul spre Västergården. Sunetul se propagă departe prin păduri și nu vrem ca el să-și dea seama că se întâmplă ceva. De îndată ce vom avea situația sub control, vom chema medicii de pe ambulanță.

— N-ar trebui să avem niște medici cu noi? întrebă un polițist din Uddevalla. Ar putea deveni urgent, până când o vom găsi.

Patrik încuviință.

— Teoretic, ai dreptate, însă nu avem timp să-i așteptăm. Momentan, e mai important să-i dăm rapid de urmă și să nădăjduim că între timp va ajunge și echipajul ambulanței. În regulă, să-i dăm bătaie.

Robert le descrisese locul din spatele casei, pe unde să intre în

pădure. La o sută de metri distanță, aveau să dea de poteca ce ducea spre buncăr. Dacă n-ar fi știut de existența ei, abia ar fi putut-o distinge, iar Patrik aproape că o rată la început. Avansară încetișor către țintă, iar după un kilometru, i se păru că vede ceva licărind prin frunziș. Fără a spune vreun cuvânt, se întoarse și-i îndrumă pe oamenii din spatele lui să înainteze. Aceștia se răspândiră în cea mai mare liniște și înconjurară adăpostul, însă nu fu posibil să evite câteva foșnete. Patrik se schimonosi la fiecare zgomot făcut și speră ca zidurile groase din beton să estompeze orice sunet pe care l-ar fi putut auzi Jacob.

Își scoase pistolul, iar cu coada ochiului, îl văzu pe Martin făcând același lucru. Se furișară înainte și încercară cu grijă să deschidă ușa. Era încuiată. Ce era de făcut? Nu aveau la ei echipamentul necesar pentru a o deschide, așa că singura soluție era să-l determine pe Jacob să iasă de bunăvoie. Patrik bătu la ușă, cutremurându-se, apoi se dădu repede la o parte.

— Jacob. Știm că ești acolo. Vrem să ieși afară!

Niciun răspuns. Încercă din nou.

— Jacob, știu că n-ai vrut să le rănești pe fetele acelea. Făceai doar ceea ce făcuse și Johannes. Ieși afară și hai să stăm de vorbă.

Putu auzi cât de penibil sunau vorbele sale. Poate că ar fi trebuit să urmeze un curs despre modul cum trebuia să negociezi ostaticii, sau să fi adus măcar un psiholog cu el. Lipsindu-i toate acestea, avea să fie nevoit să se bazeze pe propria intuiție ca să stea de vorbă cu un psihopat.

Spre marea lui surpriză, după o clipă, auzi lacătul zornăind. Ușa se deschise încet. Aflați de-o parte și de alta a acesteia, Martin și Patrik făcură schimb de priviri. Amândoi stăteau încordați, cu armele pregătite. Jacob păși afară. În brațe o ducea pe Jenny. Nu exista vreo îndoială că fata era moartă, iar Patrik aproape că simți dezamăgirea și durerea năvălind în sufletele polițiștilor.

Acesta îi ignoră. În schimb, privi în sus și rosti:

— Nu înțeleg. Eram cel ales. Trebuia să mă aperi.

Păru atât de confuz, de parcă întreaga lume s-ar fi întors cu susul în jos.

— De ce m-ai salvat ieri, dacă azi Ți-am căzut în dizgrație?

Patrik și Martin se uitară unul la celălalt. Jacob părea pierdut. Însă asta îl făcea cu atât mai periculos. Nu aveau cum să prevadă următoarea sa mișcare. Își ținură armele îndreptate spre el.

— Lasă jos fata, spuse Patrik.

Jacob rămase cu privirea îndreptată spre ceruri, vorbindu-i Dumnezeului său invizibil.

— Știu că Tu mi-ai fi dat acest har, însă am nevoie de mai mult timp. De ce îmi întorci spatele acum?

— Lasă jos fata și ridică mâinile-n aer! spuse Patrik pe un ton mult mai tăios.

În continuare, nicio reacție din partea lui Jacob. O ținea pe fată în brațe și nu părea a fi înarmat. Patrik se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se năpustească asupra lui, pentru a împiedica o confruntare directă. Nu avea motiv să se îngrijoreze că ar fi rănit-o pe fată. Era prea târziu pentru asta.

Abia își spuse asta, când o siluetă înaltă țâșni dinspre stânga. Patrik fu atât de speriat încât degetul îi tremură pe trăgaci, și aproape că descărcă un glonț în Jacob ori în Martin. Privi îngrozit cum trupul deșirat al lui Ernst zboară prin aer, direct spre Jacob, care se prăbuși la pământ cu o bufnitură. Jenny îi căzu din brațe și ateriză chiar dinaintea lui, cu un zgomot surd, înfiorător, ca al unui sac cu făină aruncat pe jos.

Cu o figură triumfătoare, Ernst îi răsuci lui Jacob brațele la spate. Acesta nu încercă să se împotrivească și își păstră pe chip aceeași expresie uluită.

— Așa se face, spuse Ernst și privi în sus, așteptând ovații din partea mulțimii.

Cu toții înghețară, iar când Ernst observă privirea mânioasă a lui Patrik, își dădu imediat seama că din nou acționase impulsiv.

Patrik încă tremura, după ce fusese atât de aproape să-l împuște pe Martin. Fu nevoit să se abțină din a-i cuprinde cu mâinile gâtul subțire al lui Ernst și a-l sugruma încet. Însă aveau să se ocupe de asta mai târziu. În momentul acela, important era să-l aresteze pe Jacob.

Gösta scoase o pereche de cătușe, merse la Jacob și i le strânse în jurul încheieturilor. Împreună cu Martin, îl ajutară, cu mișcări bruște, să se ridice în picioare, apoi îi aruncară o privire întrebătoare lui Patrik, care se întoarse către doi polițiști din Uddevalla.

— Duceți-l înapoi în Västergården. Voi veni și eu imediat. Asigurați-vă ca echipajul ambulanței să vină și aici, și spuneți-le să aducă o targă cu ei.

Porniră, alături de Jacob, însă Patrik îi opri.

— Stați o clipă, vreau doar să-l privesc în ochi. Vreau să văd cum arată într-adevăr o persoană care e în stare să facă așa ceva.

Făcu semn spre trupul neînsuflețit al lui Jenny.

Jacob îl privi înapoi, însă fără remușcări, ci, în continuare, cu aceeași expresie uluită. Se uită la Patrik și spuse:

— Nu e ciudat? Dumnezeu a înfăptuit un miracol pentru a mă salva noaptea trecută, iar azi a permis să fiu prins?

Patrik încercă să vadă în ochii lui dacă vorbea serios sau era doar un joc pentru a se salva de consecințele propriilor acțiuni. Privirea care-l întâmpină era goală, precum o oglindă; avea dinaintea sa chipul demenței.

Epuizat, el spuse:

— N-a fost Dumnezeu. A fost Ephraim. Ai trecut de analiza sângelui pentru că Ephraim ți-a donat măduvă osoasă atunci când erai bolnav. Asta a însemnat că ai primit sângele și ADN-ul lui. Din cauza asta proba de sânge nu a fost compatibilă cu testul ADN efectuat… asupra urmelor pe care le-ai… lăsat tu pe corpul Tanjei. N-am înțeles asta până când experții din laborator nu au stabilit relația cu familia ta. Conform testelor, tu apăreai drept tatăl lui Johannes și al lui Gabriel.

Jacob dădu doar din cap. Apoi spuse cu blândețe:

— Însă nu e un miracol?

Apoi fu condus prin pădure.

Martin, Gösta și Patrik rămaseră în picioare, lângă trupul lui Jenny. Ernst se furișase grăbit cu polițiștii din Uddevalla și probabil avea să păstreze distanța pentru o vreme.

Toți trei și-ar fi dorit să aibă o haină cu care să o poată acoperi. Goliciunea ei era atât de vulnerabilă, atât de înjositoare. Observară leziunile de pe corpul fetei. Leziuni identice cu cele suferite de Tanja. Și probabil la fel cu acelea pe care Siv și Mona le avuseseră în clipa morții.

În ciuda temperamentului său impulsiv, Johannes fusese un tip metodic. Caietul său arăta cum el consemnase cu precizie rănile pe care le cauzase victimelor sale, iar apoi cum încercase să le vindece. Își luase notițe ca un om de știință. Aceleași răni la ambele fete, în aceeași ordine. Poate pentru a se convinge că avea o oarecare asemănare cu un experiment științific. Un experiment în cadrul cărora ele erau sacrificii regretabile, însă necesare. Necesare pentru ca Dumnezeu să îi redea puterile vindecătoare pe care le avusese în copilărie. Harul după care tânjise întreaga sa viață ca adult și a cărui reînviere devenise atât de necesară atunci când Jacob, primul său născut, se îmbolnăvise.

Ephraim îi lăsase o moștenire nefericită fiului și nepotului său. Imaginația lui Jacob fusese pusă în mișcare de istorisirile lui Ephraim cu privire la tămăduirile înfăptuite de Gabriel și de Johannes pe vremea când erau copii. Pentru efect, Ephraim îi spusese nepotului că vedea același talent și la el. Aceasta dăduse naștere unor idei care, odată cu trecerea anilor, fură amplificate de boala care-l făcuse pe Jacob să fie la un pas de moarte. Apoi găsise caietul lui Johannes și, judecând după cât de îndoite erau filele, părea că se întorsese la el de nenumărate ori. Fusese o coincidență tragică faptul că Tanja apăruse la Västergården, întrebând de mama ei, în aceeași zi în care Jacob își primise diagnosticul fatal. Toți acei factori combinați duseseră la momentul de față, în care polițiștii stăteau privind corpul neînsuflețit al unei tinere.

Când Jacob o scăpase pe Jenny, aceasta căzuse pe-o parte. Arăta de

parcă s-ar fi ghemuit în poziție de fetus. Martin și Patrik văzură surprinși cum Gösta își descheie și-și scoase cămașa cu mâneci scurte. Expuse un piept spân și alb ca varul și, fără a spune vreun cuvânt, întinse cămașa peste Jenny, încercând să-i ascundă cât mai mult din goliciune.

— Nu stați acolo să vă uitați la fată când n-are nimic pe ea, spuse el aspru, încrucișându-și brațele.

Patrik îngenunche și luă brusc mâna rece a lui Jenny într-a lui. Murise de una singură, însă nu trebuia să și aștepte de una singură.

•

Câteva zile mai târziu, agitația din secție se potolise. Patrik se afla dinaintea lui Mellberg, vrând doar să termine odată cu toate. Șeful ceruse o trecere completă în revistă a cazului. Patrik știa că scopul lui era să afle destul cât să poată spune, ani de-a rândul, basme despre participarea lui în cazul Hult. Însă pe Patrik nu îl deranja prea tare acest lucru. După ce le dăduse personal vestea părinților lui Jenny, îi venea greu să simtă vreo mândrie în legătură cu ancheta. Îi transferă bucuros lui Mellberg aceste aspecte.

— Eu tot nu înțeleg partea legată de sânge, spuse Mellberg.

Patrik oftă și începu să-i explice pentru a treia oară, vorbind și mai rar.

— Când Jacob a fost bolnav de leucemie, i s-a făcut un transplant de măduvă, de la bunicul lui, Ephraim. Asta a însemnat că sângele produs în corpul lui Jacob după transplant avea același ADN cu donatorul, cu Ephraim adică. Cu alte cuvinte, Jacob avea ADN-ul a doi oameni. Cel al bunicului, în sânge, și propriul său ADN, în alte părți ale corpului. De aceea am obținut profilul ADN al lui Ephraim la analiza probei de sânge a lui Jacob. Cum ADN-ul lăsat de Jacob pe corpul victimei provenea din spermă, proba aceea a păstrat profilul ADN original. Așa că nu a existat o potrivire între cele două. Conform Laboratorului Criminalistic Suedez, statistic, probabilitatea ca un asemenea lucru să se întâmple e atât de mică, încât e neverosimil. Însă nu imposibil…

Mellberg păru în sfârșit să înțeleagă circumstanțele. Dădu uimit din cap.

— Ce treburi științifico-fantastice! Hai, acum le-am auzit pe toate, nu-i așa, Hedström? Trebuie să recunosc, ne-am descurcat de minune în ancheta asta. Șeful poliției din Göteborg mi-a telefonat personal ieri și ne-a mulțumit pentru modul excelent în care am tratat cazul, și trebuie să-i dau dreptate.

Lui Patrik îi venea greu să înțeleagă ce anume era atât de excelent, având în vedere că nu reușiseră să-i salveze viața fetei, însă hotărî să nu comenteze. Uneori lucrurile se întâmplau, în ciuda eforturilor lor. Și nu prea aveau cum să împiedice asta.

Ultimele zile fuseseră grele. Într-un fel, era o perioadă de doliu. El

încă dormea prost, bântuit de imagini evocate de schițele și însemnările din caietul lui Johannes. Erica fusese și ea agitată și se întorcea noaptea de pe-o parte pe alta lângă el. Însă nu avusese energia să apeleze la ea. Trebuia să se descurce de unul singur.

Nici măcar mișcările bebelușului în burtica mamei nu îi puteau trezi senzația de bine pe care i-o dăduseră întotdeauna în trecut. Era ca și cum i se reamintise cât de periculoasă era lumea și cât de răi și alienați puteau fi oamenii. Cum avea să poată proteja un copil de toate acele lucruri? Se îndepărtase puțin de Erica și de bebeluș. Îl îngrozea riscul ca într-o zi să fie nevoit să treacă prin suferința văzută pe chipurile lui Bo și Kerstin Möller, atunci când stătuse în fața lor și, cu un suspin, îi informase că, din nefericire, Jenny murise. Cum putea cineva să supraviețuiască unei asemenea dureri?

În orele înnegurate ale nopții, se gândise chiar să fugă. Să plece, pur și simplu. Departe de toate răspunderile și îndatoririle. Departe de riscul ca dragostea față de copilul lor să-i devină o armă lipită de tâmplă, cu trăgaciul apăsat încetișor. Întotdeauna fusese devotamentul întruchipat, dar, cu toate astea, pentru prima oară în viața lui, avu serios în vedere soluția lașă. În același timp, știa că Erica avea nevoie mai mult ca oricând de sprijinul lui. Vestea că Anna și copiii se mutaseră înapoi cu Lucas o adusese în pragul disperării. El știa asta, însă tot nu putea să apeleze la ea.

Se uită la Mellberg, aflat în fața lui. Gura șefului se tot mișca.

— Da, nu văd vreun motiv să nu observăm o creștere a cotei noastre în următorul plan bugetar, având în vedere prestigiul pe care ni l-am clădit…

Prostii, prostii, prostii, se gândi Patrik. Cuvinte care tot curgeau înainte, lipsite de sens. Bani și onoare, un buget mai mare și laude din partea superiorilor. Măsuri fără valoare ale succesului. Avu impulsul de a-și lua ceașca de cafea și de a turna încet lichidul fierbinte peste vârtejul din vârful capului lui Mellberg. Doar pentru a-l reduce la tăcere.

— Da, și contribuția ta va fi luată în seamă, bineînțeles, spuse Mellberg. De fapt, chiar îi spuneam șefului poliției ce sprijin grozav am avut din partea ta în ancheta asta. Însă, te rog, atunci când va fi vorba să discutăm despre salarii, nu-mi aminti că am spus asta, râse batjocoritor Mellberg, făcându-i lui Patrik cu ochiul. Singurul lucru care mă îngrijorează e moartea lui Johannes Hult. Încă n-ai idee cine l-a omorât?

Patrik dădu din cap. Vorbiseră cu Jacob despre asta, dar și el părea să fie la fel de nelămurit ca ei. Crima încă era catalogată drept nerezolvată și părea că va rămâne așa.

— Cu siguranță, ar fi cireașa de pe tort dacă i-ai putea da de capăt și părții ăsteia. N-ar strica să primești și o mică steluță, pe lângă nota 10

cu felicitări, nu-i așa?

Apoi tonul lui Mellberg redeveni serios.

— Și, firește, am notat rezervele tale vizavi de comportamentul lui Ernst, însă, dat fiind numărul mare de ani petrecuți în poliție, cred că ar trebui să fim generoși și să tragem linie după acel mic incident. Vreau să spun, într-un final, totul a ieșit bine.

Patrik își aminti cum degetul îi tremurase pe trăgaci, cu Martin și Jacob în bătaia focului. În clipa aceea, mâna cu care ținea ceașca de cafea începu să-i tremure. Cu de la sine putere, ea începu să ridice cana și să o îndrepte încet spre creștetul pleșuv al lui Mellberg. Se opri brusc, auzind o bătaie în ușă. Era Annika.

— Patrik, la telefon.

— Nu vezi că suntem ocupați? șuieră Mellberg.

— Cred că va dori să preia apelul acesta, spuse ea, privindu-l insistent pe Patrik.

El o privi nedumerit, însă Annika refuză să-i spună ceva. Când ajunseră în biroul ei, îi arătă cu degetul receptorul aflat pe masă, apoi ieși discret pe coridor.

Patrik duse telefonul la ureche.

— De ce naiba ai mobilul închis?

Se uită la telefonul atârnat, în husa lui, de curea și își dădu seama că trebuia încărcat.

— A murit bateria. De ce?

Nu pricepea de ce Erica se ambalase atât. Doar putea să dea de el prin centrală.

— Pentru că începe! Și n-ai răspuns la telefonul fix, apoi nici la mobil, apoi…

O întrerupse, nelămurit.

— Cum adică, începe? Ce începe?

— Travaliul, tăntălăule! Au început contracțiile și mi s-a rupt apa! Trebuie să vii după mine, trebuie să plecăm chiar acum!

— Dar credeam că mai durează trei săptămâni?

Tot nu înțelegea.

— E clar că bebelușul nu știe asta și vine acum!

Apoi, Patrik auzi doar tonul.

Stătu încremenit, cu telefonul în mână. Un rânjet tont începu să-i apară pe buze. Bebelușul său era pe drum. Bebelușul lui și-al Ericăi.

Cu picioarele tremurându-i, fugi afară la mașină și smuci confuz mânerul portierei de câteva ori. Cineva îl bătu pe umăr. În spatele său stătea Annika, agitând cheile de la mașină.

— Ar fi probabil mai rapid dacă ai deschide înainte mașina.

Îi smulse cheile și-i făcu în grabă semn cu mâna, călcând în același timp accelerația la maximum și demarând în trombă spre Fjällbacka. Annika se uită la urmele negre de cauciuc lăsate pe asfalt. Râzând, se

întoarse la locul său, în spatele biroului de la recepție.

12.

1979, august

Ephraim era îngrijorat. Gabriel tot continua să pretindă cu încăpățânare că pe Johannes îl văzuse cu fata dispărută. Refuza să creadă asta, dar, în același timp, știa că fiul lui ar fi fost ultima persoană care să mintă. Pentru Gabriel, ordinea și adevărul erau chiar mai importante decât propriul său frate, și de aceea lui Ephraim îi venea greu să respingă afirmația aceea. Se tot gândea că poate Gabriel greșise, pur și simplu. Posibil ca lumina slabă a amurgului să-i fi înșelat privirea, ori poate fusese indus în eroare de umbrele formate, sau ceva de genul ăsta. Ephraim însuși își dădea seama cât de exagerat suna asta. Dar îl cunoștea, de asemenea, pe Johannes. Fiul său iresponsabil, lipsit de griji, care-și trăia viața ca pe o distracție. Să fi fost oare capabil să ia viața cuiva?

Sprijinindu-se în baston, Ephraim merse de-a lungul potecii dintre fermă și Västergården. De fapt, nu avea nevoie de baston deoarece, conform estimărilor sale, condiția sa fizică era la fel de bună precum a unui tânăr de douăzeci de ani. Însă îi părea elegant. Un baston și o pălărie îi dădeau un aspect demn de-un moșier, iar el se folosea de acea imagine cât putea de des.

Pe Ephraim îl deranja faptul că Johannes făcea ca prăpastia dintre ei să se adâncească și mai mult, cu trecerea fiecărui an. Știa că Gabriel îl considera pe Johannes a fi cel favorizat și, ca să fie sincer, cam așa se și întâmpla. Doar fiindcă era mult mai ușor să se înțeleagă cu Johannes. Șarmul și firea sa deschisă îi permiteau să îl trateze cu indulgență, ceea ce îl făcea pe Ephraim să se simtă ca un patriarh, în adevăratul sens al cuvântului. Johannes era genul pe care îl putea pedepsi aspru, genul care îl făcea să se simtă util, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-și ține fiul cu picioarele pe pământ, în vreme ce tot neamul femeiesc se afla mereu pe urmele lui. Cu Gabriel era altfel. El își privea mereu tatăl cu un dispreț care-l făcea pe Ephraim să riposteze cu o atitudine de imperturbabilă superioritate. Știa că, din multe puncte de vedere, vina îi aparținea. În timp ce Johannes sărise în sus de bucurie de fiecare dată când Ephraim ținuse o predică în cadrul căreia băieții aveau șansa de a fi utili, Gabriel se retrăsese și devenise din ce în ce mai ursuz. Ephraim observase acest lucru și luase întreaga vină asupra lui, însă, în definitiv, o făcuse pentru binele lor. După moartea lui Ragnhild, familia contase pe șarmul și pe limbuția lui pentru a pune mâncare pe masă și haine pe spinările lor. Fusese o întâmplare norocoasă ca el să dovedească o asemenea înclinație înnăscută, încât văduva Dybling să îi lase moșia și averile sale. Gabriel ar fi trebuit să acorde mai multă atenție rezultatului final, în loc să-i arunce mereu reproșuri legate de copilăria sa „teribilă”. Adevărul era că, dacă lui

Ephraim nu i-ar fi venit ideea genială de a-i folosi pe băieți în predicile sale, ei n-ar fi avut toate lucrurile din prezent. Nimeni nu putuse rezista celor doi băieți drăgălași care, prin mila lui Dumnezeu, fuseseră înzestrați cu harul tămăduirii bolnavilor și ologilor. În combinație cu propria charismă a lui Ephraim și cu darul vorbirii de care se bucura acesta, ei trei erau imbatabili. Știa că încă mai era un predicator legendar în lumea bisericii libere, fapt pentru care își permisese să se amuze din plin. Îi plăcea, de asemenea, faptul că, în limbajul popular, îi fusese atribuită porecla „Predicatorul".

Însă rămase uimit la vederea suferinței lui Johannes, atunci când acesta primise vestea că, odată cu înaintarea în vârstă, își pierduse harul. Pentru Ephraim fusese o cale simplă de a-și isprăvi înșelăciunea, iar pentru Gabriel venise, de asemenea, ca o mare ușurare. Dar Johannes căzuse într-o depresie adâncă. Ephraim intenționase dintotdeauna să le spună băieților că nu fusese decât un truc de-al lui și că oamenii pe care-i „vindecaseră" erau, de fapt, sănătoși tun. Le dăduse un ban pentru a juca un rol în spectacol. Totuși, cu trecerea anilor, începu să aibă îndoieli. Uneori, Johannes părea așa fragil. Fapt pentru care Ephraim era atât de îngrijorat cu privire la toată treaba aceea cu poliția și cu interogarea lui Johannes. Acesta era mult mai vulnerabil decât părea, iar Ephraim nu era sigur de modul în care avea să-l afecteze. De aceea, el luase hotărârea de-a face o plimbare până în Västergården și de-a purta o discuție cu fiul său. Pentru a-și da seama cum părea acesta să facă față situației.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Ephraim. Jacob fusese externat din spital cu o săptămână în urmă și petrecea ore întregi sus, în camera bunicului. Îl iubea pe băiat. Îi salvase viața lui Jacob, iar asta îi unea într-un legământ special. Pe de altă parte, Ephraim nu era la fel de naiv cum îl credeau toți. Posibil ca Gabriel să creadă că Jacob era fiul lui, numai că Ephraim pricepuse ce se întâmpla. Jacob era, probabil, fiul lui Johannes, se vedea în ochii acestuia. Ei bine, el n-avea să se implice în toate astea. Însă băiatul era mândria și fericirea bătrâneții sale. Firește că îi plăcea și pe Robert, și pe Johan, dar ei erau încă atât de mici. Ephraim iubea cel mai mult la Jacob cât de înțelept putea să fie uneori și cât de înfocat asculta istorisirile bunicului. Lui Jacob îi plăcea la nebunie să audă poveștile despre vremea când Gabriel și Johannes erau mici și călătoreau cu tatăl lor predicator. „Poveștile cu vindecători", așa le numea.

„Bunicule, spune-mi poveștile cu vindecători", îl ruga Jacob de fiecare dată când urca la etaj pentru a-l saluta. Ephraim nu avea nimic împotrivă să retrăiască acele vremuri, fiindcă fuseseră cu adevărat distractive. Iar băiatului nu-i făcea niciun rău dacă poveștile mai erau înflorite, pe alocuri. Își făcuse un obicei din a-și încheia istorisirile cu o pauză teatrală, din a arăta cu degetul său noduros către pieptul lui Jacob și a spune: „Ah, tu, Jacob, și tu ai harul acela. Undeva în adâncul tău, el așteaptă să fie scos la iveală". Băiatul obișnuia să stea la picioarele lui, cu ochii mari și cu

gura larg deschisă. Ephraim iubea să-l vadă așa de fascinat.

Bătu la ușa casei. Niciun răspuns. Totul era învăluit în tăcere. Nici Solveig nici băieții nu păreau a fi acasă. De obicei, îi putea auzi pe aceștia de la câțiva kilometri distanță. Se auzi un zgomot dinspre hambar și merse să arunce o privire. Johannes se afla acolo, meșterind la secerătoare și nu remarcă venirea tatălui decât atunci când Ephraim ajunse în spatele lui. Tresări.

— Multe de făcut, bag de seamă.

— Mda, mereu e ceva care să mă țină ocupat la fermă.

— Am auzit că iar ai fost să vorbești cu poliția, spuse Ephraim.

El de regulă trecea direct la subiect.

— Mda, spuse Johannes.

— Ce mai voiau să afle de data asta?

— Mi-au pus mai ales întrebări cu privire la mărturia lui Gabriel, firește.

Johannes continuă să lucreze la secerătoare și nu îl privi pe Ephraim.

— Îți dai seama că Gabriel nu vrea să-ți facă rău.

— Știu asta. Așa e el. Însă rezultatul e oricum același.

— Cât de adevărat, cât de adevărat!

Ephraim se legănă pe călcâie, nesigur de direcția în care s-o ia.

— Grozav că micul Jacob s-a pus înapoi pe picioare, nu-i așa? spuse, în căutarea unui subiect neutru.

Un zâmbet se întinse pe tot chipul lui Johannes.

— E minunat! Ca și cum n-ar fi fost niciodată bolnav.

Se îndreptă și îl privi fix în ochi pe tatăl său.

— Îți sunt veșnic îndatorat pentru asta, tată.

Ephraim dădu doar din cap și își atinse, încântat, mustața.

Johannes continuă, precaut.

— Tată, dacă nu l-ai fi putut salva pe Jacob… Crezi că…

Ezită, dar continuă apoi pe un ton hotărât, ca și cum ar fi încercat să-și învingă stinghereala.

— Crezi că mi-aș fi putut regăsi harul? Vreau să spun, pentru a-l putea vindeca pe Jacob?

Întrebarea îl făcu pe Ephraim să se dea cu un pas în spate, uimit. Era șocat să realizeze că alimentase o iluzie mai mare decât fusese intenția sa. Regretul și vinovăția aprinseră o scânteie defensivă de mânie și izbucni fioros la Johannes.

— Cât de prost ești, băiete? Mă gândeam că, mai devreme sau mai târziu, aveai să te maturizezi destul, încât să vezi adevărul, însă cred că ar fi trebuit să ți-l scriu în frunte. Nimic nu a fost real! Niciunul din oamenii pe care tu și Gabriel i-ați „vindecat" – făcu semnul ghilimelelor cu degetele – nu era cu adevărat bolnav. Au fost plătiți! De către mine!

Rosti țipând acele cuvinte, împroșcând salivă. În clipa următoare, regretă cele spuse. Johannes păli la față. Se clătină înainte și înapoi ca un bețiv și, pentru o clipă, Ephraim se întrebă dacă nu cumva fiul său suferea

vreun atac. Apoi Johannes șopti, cu un glas atât de stins, încât abia îl putu auzi.

— Atunci le-am omorât degeaba pe fetele acelea.

Întreaga neliniște, întreaga vinovăție, întregul regret, toate explodară înăuntrul lui Ephraim și îl târâră într-o gaură neagră, unde nu avu de ales și trebui să scape cumva de chinul acelei confesiuni. Întâi se aruncă asupra lui Johannes și îl lovi din plin peste bărbie. Îl văzu pe acesta căzând cu încetinitorul pe spate, înspre secerătoare, cu o expresie șocată. Un zgomot scurt se auzi ca un ecou în hambar, atunci când Johannes se lovi cu capul de suprafața dură. Îngenunche și încercă, disperat, să-i simtă pulsul. Își puse urechea la gura fiului său, sperând să audă chiar și cea mai slabă respirație. În continuare, nimic. Încet, își dădu seama că Johannes murise. Doborât de mâna propriului tată.

Primul său impuls fu de a fugi și a suna după ajutor. Apoi, instinctul de supraviețuire preluă controlul. Iar dacă exista un cuvânt care să-l descrie cumva pe Ephraim, acesta era „supraviețuitor”. Dacă ar fi telefonat pentru a chema ajutoare, ar fi fost obligat să explice motivul pentru care îl lovise pe Johannes, iar lucrul acela nu trebuia să iasă la iveală, cu niciun preț. Fetele muriseră, Johannes la fel. Aidoma unei scene din Biblie, se făcuse dreptate. Iar Ephraim nu avea nicio intenție de a-și petrece restul vieții la închisoare. Avea să fie o pedeapsă destul de mare să-și trăiască zilele rămase cu gândul că el îl omorâse pe Johannes. Hotărât, își începu misiunea ascunderii crimei sale. Noroc că avea niște avantaje la care putea face apel.

•••

Jacob considera că viața lui mergea destul de bine. Doctorii îi dăduseră cel mult șase luni de trăit, și măcar putea să-și petreacă lunile acelea în pace și liniște. Bineînțeles că îi lipseau Marita și copiii, însă le era permis să-l viziteze o dată pe săptămână, iar restul timpului și-l petrecea rugându-se. Îl iertase deja pe Dumnezeu pentru că-l abandonase tocmai la sfârșit. Până și Iisus stătuse în grădina Ghetsimani, strigând către Ceruri, întrebându-și Tatăl de ce îl părăsise, cu o noapte înainte ca Dumnezeu să-și sacrifice fiul. Dacă Iisus putea ierta, atunci și Jacob o putea face.

Grădina spitalului era locul în care își petrecea cea mai mare parte a timpului. Știa că restul deținuților îl evitau. Cu toții ispășeau sentințe pentru ceva, în special pentru crimă, însă, dintr-un motiv anume, ceilalți îl considerau primejdios. Nu înțelegeau. Lui nu îi făcuse plăcere să le ucidă pe fetele acelea. Nu o făcuse de dragul său. O făcuse din datorie. Ephraim îi explicase faptul că el, asemenea lui Johannes, era special. Ales. Era obligația lui de a-și folosi moștenirea și de a nu se lăsa înfrânt de o boală care se încăpățâna să-l distrugă.

Și încă nu avea să se dea bătut. Nu se putea da bătut. În ultimele săptămâni, el înțelesese că era posibil ca Johannes să fi ales calea

greșită de a acționa. Încercaseră să găsească o metodă practică de a-și recăpăta harul, dar poate că nu așa trebuia procedat. Poate că ar fi trebuit, mai degrabă, să-și înceapă căutările înăuntrul lor. Rugăciunile și liniștea din locul acela îi permiseră să se concentreze. Treptat, el devenise din ce în ce mai priceput în a atinge starea de meditație în care simțea că se apropie de vrerea inițială a lui Dumnezeu. Simțea energia învăluindu-l. Cu acele ocazii, tremurase de nerăbdare. În curând, avea să poată culege roadele nou-aflatei sale cunoașteri. Regretă și mai mult viețile ce fuseseră irosite în zadar, însă între bine și rău se dăduse o luptă crâncenă, iar din punctul acela de vedere, tinerele fuseseră sacrificii necesare.

Soarele amiezii îl încălzi, în vreme ce ședea pe banca din parc. Ședința de rugăciuni din ziua aceea fusese deosebit de puternică, iar el se simți de parcă s-ar fi întrecut în strălucire cu soarele. Când își privi mâna, o văzu înconjurată de o fâșie subțire de lumină. Jacob zâmbi. Începuse.

Lângă bancă, zări un porumbel mort. Era întins pe-o parte, iar natura începuse deja să-i revendice trupușorul, transformându-l în țărână. Rigid și murdar, zăcea acolo, cu niște ochi ce căpătaseră deja membrana alburie a morții. Stârnit, Jacob se aplecă deasupra păsării pentru a o studia. Era un semn.

Se ridică de pe bancă și stătu pe vine lângă porumbel. Îi examină cu tandrețe corpul. Mâna îi scânteia acum, de parcă prin brațe i-ar fi ars o văpaie. Tremurând, întinse către porumbel degetul arătător al mâinii drepte, lăsându-l să se odihnească ușurel asupra penajului zburlit. Nu se întâmplă nimic. Dezamăgirea amenință să-l inunde, însă Jacob se forță să rămână în locul spre care îl conduceau de obicei rugăciunile sale. După o vreme, porumbelul tresări. Unul din piciorușele țepene începu să-i tremure. Apoi totul se petrecu deodată. Penele își recăpătară luciul, membrana albă ce-i acoperea ochii dispăru. Se întremă și, cu o fluturare puternică a aripilor, pasărea își luă zborul către Ceruri. Jacob zâmbi, mulțumit.

Lângă o fereastră ce dădea înspre grădină, doctorul Stig Holbrand stătea privindu-l pe Jacob, alături de Fredrik Nydin, un medic rezident care își făcea o parte din practica în psihiatrie criminală.

— Acela e Jacob Hult. E un caz deosebit aici. A torturat două fete, încercând, în același timp, să le vindece. Au murit din cauza rănilor cauzate, iar el a fost condamnat pentru crimă. Însă nu a trecut de examinarea psihiatrică și, pe lângă asta, are o tumoare inoperabilă pe creier.

— Cât mai are de trăit? întrebă rezidentul.

Înțelesese natura tragică a cazului, dar, în același timp, nu putea să nu-l considere extrem de interesant.

— Cam șase luni. Pretinde că va fi în stare să se vindece singur și

petrece părți bune din zi meditând. Îl lăsăm în voia lui. Nu face rău nimănui.

— Dar ce anume face acum?

— Ei, asta nu înseamnă că nu se poartă ciudat uneori.

Doctorul Holbrand se uită pe fereastră cu ochii întredeschiși, umbrindu-i cu mâna pentru a vedea mai bine.

— Cred că azvârle un porumbel în aer. Măcar *acea* biată creatură era deja moartă, spuse el, pe un ton sec.

Merseră mai departe, către următorul pacient.

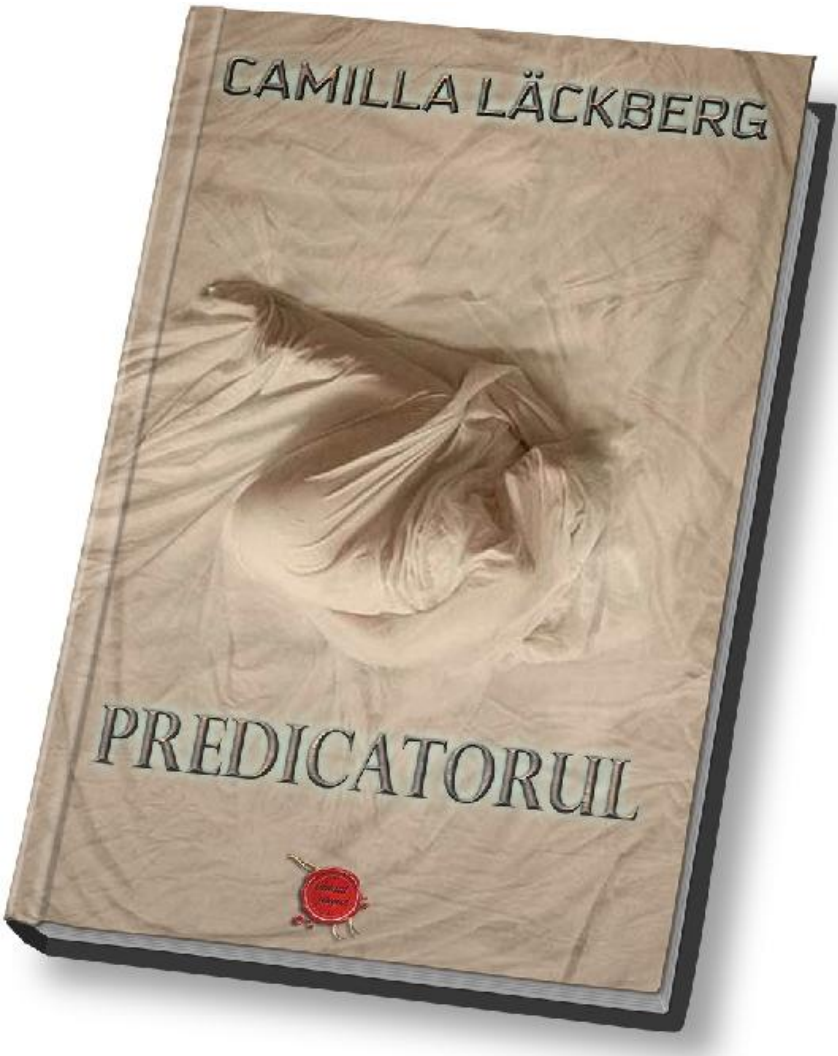

virtual-project.eu

mastică

{1} The Lions – organizație de voluntari. (n.r.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.